FREDRIK BACKMAN

bunica mi-a zis să-ți spun că-i pare rău

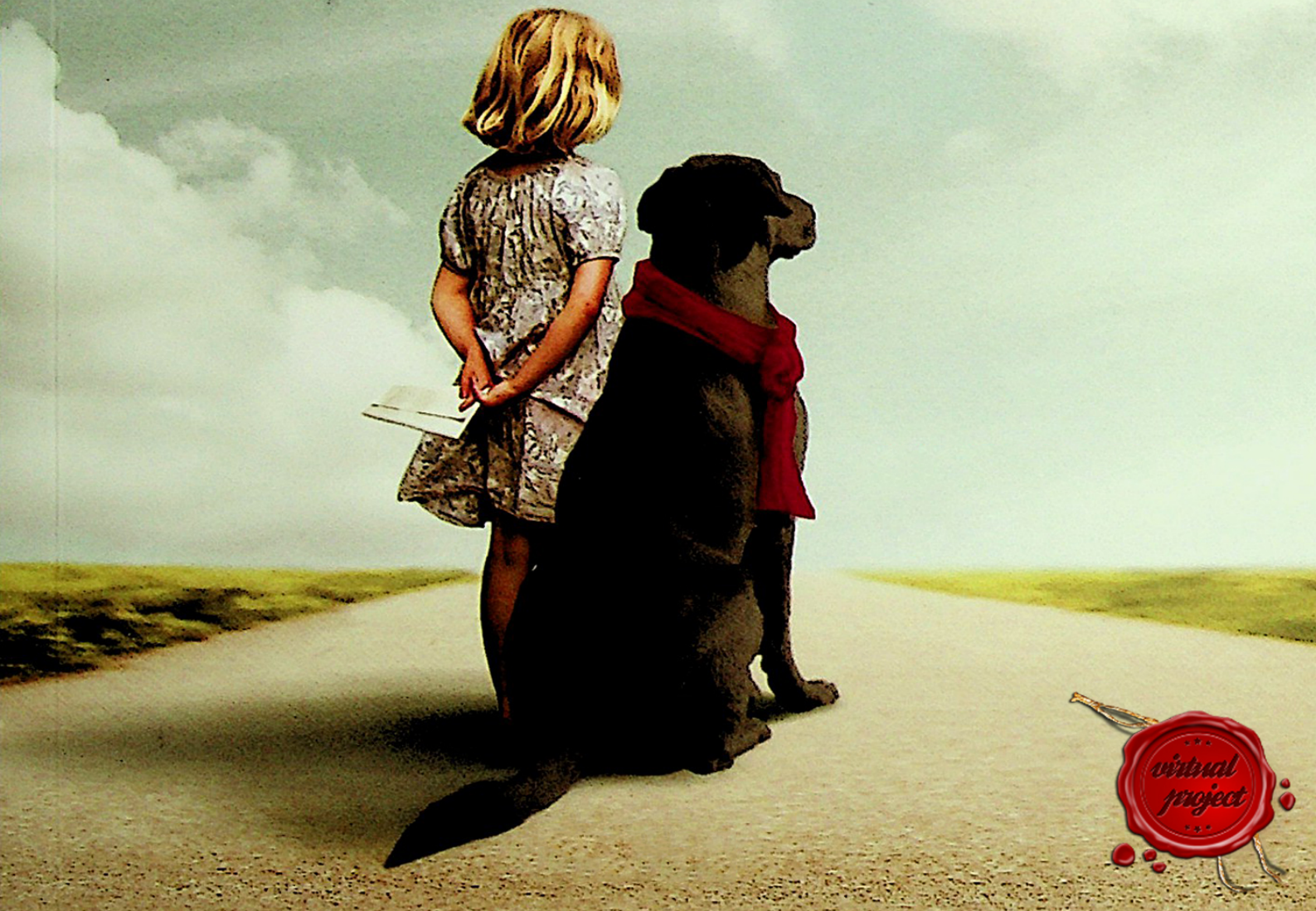

virtual project

FREDRIK BACKMAN

BUNICA MI-A ZIS SĂ-ȚI SPUN CĂ-I PARE RĂU

Original: *Min mormor hälsar och säger förlåt*
[*My Grandmother Asked Me to Tell You She's Sorry*]
(2012)

Traducere din limba suedeză de:
ANDREEA CALEMAN

virtual-project.eu

EDITURA ART

2017

Pentru broască și maimuță.
În zece mii de veșnicii de basm.

1. Tutun

„Orice copil de șapte ani are dreptul la supereroi. Și cu asta, basta! Și cine nu-i de acord e bătut în cap de-a binelea!”

Așa zice bunica Elsei.

Elsa are șapte ani. De fapt, aproape opt. Nu prea se pricepe să aibă șapte ani, știe asta. Știe și că-i… altfel. Directorul școlii tot spune că Elsa trebuie „să se adapteze”, ca să „funcționeze mai bine în compania celor de aceeași vârstă”. Alți adulți zic că-i „foarte matură pentru vârsta ei”. Elsa știe că ăsta-i doar un alt fel de a spune că-i „superenervantă pentru vârsta ei”, căci o zic numai când îi corectează că nu pronunță corect „déjà vu” sau că spun „vroiam” în loc de „voiam”. Cum greșesc, de obicei, capsecii. Și atunci zic că-i „matură pentru vârsta ei”, zâmbindu-le forțat părinților. Ca și cum ar fi handicapată, ca și cum Elsa îi jignește nefiind o tâmpită, doar pentru că are șapte ani. Din cauza asta n-are niciun prieten, în afară de bunica. Din cauză că toți cei de șapte ani de la școala ei sunt niște tâmpiți, așa cum sunt, de regulă, copiii de șapte ani. Dar Elsa e altfel.

Bunica îi zice mereu să-și bage picioarele în ce zic capsecii. Doar toți supereroii sunt altfel. Că, de-ar fi superputerile ceva normal, le-ar avea toată lumea.

Bunica are șaptezeci și șapte de ani. De fapt, aproape șaptezeci și opt. Nici ea nu prea se pricepe să aibă șaptezeci și șapte de ani. Se vede că-i bătrână, fiindcă are pielea ca hârtia de ziar îndesată în pantofi uzi. Dar despre ea nu spune nimeni că-i matură pentru vârsta ei. „Vioaie pentru vârsta ei”, îi zic uneori oamenii mamei Elsei. Și, când zic asta, sunt fie foarte îngrijorați, fie de-a dreptul nervoși, iar mama oftează și întreabă cât le datorează pentru „pagube”. Ca atunci când bunica a zis că-i vina oamenilor dacă n-au bunăvoința „să fie naibii cooperanți” și trag frâna de mână fix când ea îl parchează lateral pe Renault. Sau ca atunci când fumează în spital de pornește alarma anti-incendiu și, pe urmă, când vin paznicii și o obligă să-și stingă țigara, țipă că „dar-ar naiba să dea, totul trebuie să fie al dracului de corect politic în ziua de azi!” Sau ca atunci când a construit un om de zăpadă în fața balconului lui Britt-Marie și al lui Kent, l-a îmbrăcat în haine adevărate și l-a așezat astfel încât să arate ca un om căzut de la etaj. Sau ca atunci când umblau prin cartier bărbați îmbrăcați elegant în costume negre, cu ochelari de soare, și sunau la toate ușile să le povestească oamenilor despre Dumnezeu, Isus și Rai, iar bunica, cu halatul de casă desfăcut, trăgea în ei de pe

balcon cu bile din vopsea colorată. Britt-Marie nu se putea hotărî ce o indigna mai tare: pușca de paintball sau faptul că bunica n-avea nimic pe sub halat. Ca să fie sigură, a reclamat-o la poliție și pentru una, și pentru alta.

Da, în situații dintr-astea zic oamenii că bunica e „vioaie pentru vârsta ei". Bine, mai zic și că-i nebună, dar bunica, de fapt, e un geniu. Și puțin țicnită în același timp. Bunica a fost doctoriță, a primit tot felul de premii și jurnaliștii au scris articole despre ea. S-a dus în cele mai groaznice locuri din lume, când toată lumea fugea de ele. A salvat vieți și s-a luptat cu răul peste tot. Așa cum fac supereroii. Dar, în cele din urmă, cineva i-a zis că-i prea bătrână să mai salveze vieți. Elsa bănuiește că, de fapt, acel cineva i-a zis bunicii că-i „prea nebună". Așa că acum nu mai e doctoriță. Bunica numește cineva-ul ăsta „societatea" și spune că „totul trebuie să fie al dracului de corect politic în ziua de azi", și de-asta nu mai are ea voie să opereze oameni. Și că totul a avut, la o adică, de-a face cu faptul că societatea „atâta se fandosește cu interdicția asta de a se fuma în sala de operație". Păi, cine să mai poată lucra în condițiile astea? Zi și tu!

Așa că acum stă mai mult acasă și le înnebunește pe Britt-Marie și pe mama. Britt-Marie e vecina bunicii, iar mama e mama Elsei. De fapt, Britt-Marie e și vecina mamei Elsei, fiindcă mama Elsei e vecină cu bunica Elsei. Iar Elsa e și ea, bineînțeles, vecină cu bunica, pentru că Elsa locuiește cu mama. Mai puțin o dată la două săptămâni, când petrece sfârșitul de săptămână cu tata și Lisette. Mă rog, și George e vecin cu bunica. Că George locuiește cu mama. Cam încurcată toată treaba.

În fine, să ne întoarcem la oile noastre: salvatul de vieți și înnebunitul altora sunt, așadar, superputerile bunicii. Ceea ce o face o supereroină cam disfuncțională, se poate spune. Elsa știe asta pentru că a căutat cuvântul „disfuncțional" pe Wikipedia. „Wikipedia" e ceea ce oamenii de vârsta bunicii zic că-i „un dicționar, dar pe net!" „Dicționar" e ceea ce Elsa zice că-i ca „Wikipedia, doar că analog". Elsa a verificat cuvântul „disfuncțional" și într-un loc, și în celălalt, și a aflat că așa se spune când ceva încă funcționează, dar nu tocmai cum trebuie. E unul dintre lucrurile ei preferate legate de bunica. Bine, poate nu neapărat azi. Că, uite, s-a făcut unu și jumătate noaptea, Elsa e foarte obosită și nu vrea decât să meargă la culcare, dar nu se poate, că bunica iar a dat cu caca într-un polițist.

Se poate zice că-i complicat. Ca un status pe Facebook.

Elsa se uită de jur-împrejurul micuței camere dreptunghiulare și cască plictisită cât o ține gura, de zici că

încearcă să-și înghită propriul cap.

— Și ți-am zis să nu sari gardul! mormăie ea și se uită la ceas.

Bunica nu răspunde. Elsa își scoate fularul cu blazonul Casei Gryffindor și îl așază pe genunchi. S-a născut în a doua zi de Crăciun, acum șapte ani. De fapt, acum aproape opt. În aceeași zi în care niște cercetători germani au înregistrat cea mai puternică explozie de raze gamma din toate timpurile, de la un magnetar aflat deasupra Pământului. Bine, Elsa nu prea știe exact ce-i aia „magnetar", dar știe că-i un fel de stea neutronică. Sună cam ca Megatron, ăla rău din *Transformers*. În simplitatea lor, oamenii care nu citesc suficientă literatură de calitate zic că *Transformers* e „un program pentru copii". *Transformers* sunt, de fapt, niște autoboți, deși, din punct de vedere strict academic, s-ar putea spune că sunt supereroi. Elsei îi plac mult și *Transformers*, și stelele neutronice, și se gândește că „explozia de raze gamma" trebuie să fi arătat ca atunci când bunica a vărsat Fanta pe iPhone-ul Elsei și pe urmă a încercat să-l usuce în prăjitorul de pâine. Bunica spune că Elsa e specială fiindcă s-a născut în ziua aceea.

Iar a fi special e cel mai bun mod de a fi altfel.

Dar acum bunica e, bineînțeles, ocupată să facă mici grămăjoare de tutun pe masa de lemn din fața ei, pe care apoi le rulează în foițe foșnitoare de hârtie pentru țigări. Elsa oftează din rărunchi.

— Am spus: „Și ți-am zis să nu sari gardul!" repetă ea.

De fapt, nu vrea să fie nesuferită. E doar un pic supărată. Așa cum numai copiii obosiți, de șapte ani, aflați la secția de poliție, pot fi. Sau oamenii de vârsta a doua care așteaptă avioane întârziate și nu primesc niciun fel de informație.

Bunica pufnește și își caută bricheta în buzunarele hainei mult prea mari. Nu pare deloc să ia situația în serios, dar, mă rog, bunica nu prea ia nimic în serios. Cu excepția cazului în care vrea să fumeze și nu-și găsește bricheta. Atunci chiar ia lucrurile în serios. Căci fumatul e treabă serioasă pentru bunica.

— Sfinte Sisoe, era doar un gărduleț, ce te-nfoi atât? spune ea netulburată.

— Nu mă lua pe mine cu Sfinte Sisoe! *Tu* ai dat cu caca în polițist! i-o întoarce Elsa.

Bunica își dă ochii peste cap:

— Da' nu te mai agita ca un pepsi! Zici că ești maică-ta! Auzi, ai o brichetă?

— Am șapte ani! răspunde Elsa.

— Și cât crezi c-o să mai țină scuza asta?

— Până n-o să mai am șapte ani!

Bunica oftează din greu și mormăie ceva de genul „da, da, nu mai poate omu' nici să-ntrebe", apoi continuă să se scotocească prin buzunare.

— Ăăă, nu cred c-ai voie să fumezi aici, o informează Elsa, ceva mai calmă, pipăind fularul Gryffindor în locul unde are o ruptură mare.

Bunica pufnește:

— Cum să nu pot!? Deschidem fereastra și gata!

Elsa studiază sceptică ferestrele.

— Nu cred că sunt dintr-alea care se pot deschide.

— Aiurea, de ce să nu se deschidă?

— Au zăbrele.

Bunica se uită nemulțumită la ferestre. Apoi la Elsa.

— Ce, nu se mai fumează nici în secțiile de poliție? Luau-ar naiba s-o ia de societate de ispravnici și dregători!

Elsa cască din nou.

— Îmi dai telefonul tău un pic?

— La ce-ți trebuie? întreabă bunica.

— Să intru pe net, răspunde Elsa.

— Ce să faci pe net?

— Să caut chestii.

— Irosești prea mult timp pe internetu' ăla.

— Vrei să zici că „petrec" prea mult timp.

— Da, da, bine.

Elsa dă din cap enervată.

— De unde știi tu că-i irosit? Ce, când îți trebuie haine zici: „Am irosit două sute de coroane pe o pereche de pantaloni"? Așa faci? Zi!

— Ai auzit de aia căreia i-a crăpat capul fiindcă gândea prea mult? pufnește bunica.

— Da' tu ai auzit de aia care NU gândea deloc? pufnește Elsa.

Polițistul care intră în încăpere arată foarte, foarte, foarte obosit. Se așază de cealaltă parte a mesei și le aruncă Elsei și bunicii o privire plină de o resemnare fără pereche.

— Vreau să-mi sun avocatul! cere bunica degrabă.

— Vreau s-o sun pe mama! cere Elsa de îndată.

— Mai întâi îmi sun eu avocatul! sare bunica.

Polițistul învârte absent niște hârtii.

— Mama ta e în drum spre secție, oftează el spre Elsa.

Bunica oftează în felul acela dramatic, în care doar ea știe să ofteze.

— Păi pe *ea* v-ați găsit s-o sunați? V-ați țicnit? O să fie foc și pară! protestează ea, de parcă polițistul tocmai i-a zis că are de gând să o ducă pe Elsa în pădure și să o lase acolo, să crească în vreo haită de lupi.

— Suntem obligați să-i sunăm pe părinți sau pe persoana în grija căreia se află copilul, o lămurește calm polițistul.

— Păi, eu sunt persoana în grija căreia se află copilul. Sunt bunica ei! izbucnește ea, ridicându-se pe jumătate în scaun și fluturând amenințător țigara neaprinsă.

— E unu jumătate noaptea. Cineva trebuie să aibă grijă de copil, spune polițistul impasibil, arătându-i ceasul și uitându-se nemulțumit la țigară.

— Da. Eu. *Eu* am grijă de copil! strigă înciudată bunica.

Polițistul face un gest larg, arătându-i camera de interogatoriu în care se află cu toții.

— Și cum ziceți că vă descurcați, până la ora asta? spune el forțându-se să sune prietenos.

Bunica e ușor jignită. Dar, în cele din urmă, se așază din nou pe scaun și își drege vocea.

— Păi… dacă… îhm, mda. Sigur, dacă-i musai să căutăm noduri în papură și purici în brânză, se poate spune că *nu* mă descurc al naibii de bine. Nu, chiar *deloc*! Da' toate erau bune și frumoase până ați apărut voi și v-ați apucat să mă hăituiți! se rățoiește ea.

— Ați intrat prin efracție în grădina zoologică, îi amintește polițistul.

— Era doar un gard minuscul, protestează bunica.

— Nu există infracțiuni minuscule, îi atrage polițistul atenția.

Bunica ridică din umeri și își trece mâna peste masă ca și cum ar șterge totul cu un burete, dând de înțeles că „gata, ce-a fost a fost, hai să schimbăm subiectul".

— Mmm, auzi, se poate fuma aici, nu?

Polițistul dă din cap că nu, cât se poate de serios. Bunica se apleacă ușor peste masă, îl privește în ochi și îi zâmbește frumos:

— Și nu se poate face o excepție pentru mititica de mine?

Elsa o înghiontește pe bunica și o ia la rost în limba lor secretă. Căci Elsa și bunica au o limbă secretă, așa cum trebuie să aibă orice bunică și nepoții ei, fiindcă așa scrie în lege, zice bunica. Sau, mă rog, așa ar trebui să scrie…

— Pfff! Las-o baltă, bunico! E ilegal s-agăți polițiști, zice Elsa.

— Cine zice? întreabă bunica, tot în limba secretă.

— Poliția! răspunde Elsa.

— Poliția trebuie să fie la dispoziția cetățenilor. Că de-aia plătesc dări la stat, se burzuluiește bunica.

Polițistul se uită la ele așa cum te uiți la un copil de șapte ani și o bunică de șaptezeci și șapte, care se ciondănesc într-o limbă secretă, la o secție de poliție, în miezul nopții. Apoi

bunica se uită din nou la polițist și, clipind seducător, îi face rugător semn spre țigară. Când polițistul dă din nou din cap că nu, bunica se îndreaptă de spate în scaun și izbucnește în limba obișnuită:

— Corectitudinea asta politică! A ajuns să fie mai rea decât apartheidul pentru noi, fumătorii, în țara asta afurisită!

Expresia polițistului devine încă și mai severă.

— În locul dumneavoastră, aș fi mai atentă ce vorbe îmi ies pe gură.

Bunica își dă enervată ochii peste cap. Elsa o privește chiorâș.

— Asta cum se scrie? întreabă ea.

— Ce? oftează bunica, așa cum oftează omul când toată lumea e împotriva lui, deși își plătește dările.

— Apart-chestia aia, zice Elsa.

— A-p-ă-r-t-h-a-i-d, o lămurește bunica.

Bineînțeles că nu se scrie așa. Elsa își dă seama imediat ce ia telefonul bunicii și caută pe Google. Dar bunica habar n-are cum se scriu multe. Între timp, polițistul răsfoiește documentele din fața lui.

— Vă dăm drumul acum, dar o să fiți chemată din nou pentru infracțiune și încălcarea regulilor de circulație, îi spune el cu răceală bunicii.

— Da' cine are nervi pentru Android? bodogănește Elsa, butonând frustrată pe telefonul bunicii.

Telefonul bunicii e mobilul mai vechi al mamei Elsei, care nu-și cumpără decât Android, deși Elsa încearcă mereu să-i explice că orice om cu creier își ia iPhone. Bunica nu vrea, bineînțeles, să aibă mobil, dar Elsa a obligat-o să-l ia pe cel vechi al mamei, fiindcă bunica îi tot strică Elsei telefoanele, în diverse incidente care, uneori, implică prăjitoare de pâine. Și-atunci Elsa e nevoită să împrumute telefonul bunicii. Fie el și Android.

— Ce încălcare? izbucnește bunica mirată.

— Păi, să începem cu șofatul ilegal pe drumuri publice, zice polițistul.

— Cum adică *ilegal*? E mașina mea. Doar nu trebuie să vă cer voie să-mi conduc propria mașină!

Polițistul dă răbdător din cap că nu.

— Nu. Dar trebuie s-aveți permis de conducere.

Bunica își ridică exasperată brațele.

— Societate de ispravnici și dregători, aia e! zice ea.

În clipa următoare, Elsa dă cu Androidul de masă, de răsună întreaga încăpere.

— Acum ce mai e? întreabă bunica.

— Nu-i DELOC ca în apartheid!!! Cum poți să compari interdicția de a fuma cu apartheidul, când nu sunt deloc unul și același lucru? N-au NICIO legătură!

Bunica dă resemnată din mâini.

— Eh, adică-i… tot p-acolo… zice ea.

— Nu-i DELOC tot *p-acolo*! i-o retează Elsa.

— Sfinte Sisoe, era doar o comparație!

— O comparație tâmpită!

— Și tu de unde știi, mă rog?

— WIKIPEDIA! țipă Elsa.

Bunica se întoarce cu un aer dezolat spre polițist.

— Așa fac și copiii tăi? întreabă ea.

Polițistul e ușor încurcat:

— Ăăă… Noi nu ne lăsăm copiii să navigheze pe internet nesupravegheați…

Bunica gesticulează atunci spre Elsa, ca și cum ar vrea să zică „Ha! Vezi?" Elsa dă îmbufnată din cap și își încrucișează brațele.

— Bunico, cere-i scuze polițistului c-ai dat cu caca în el, ca să putem pleca acasă odată! pufnește Elsa în limba secretă, încă indignată de treaba cu apartheidul.

— Îmi cer scuze, na! spune bunica, cot în limba secretă.

— Zi-i polițistului, nu mie, tuto! sare Elsa.

— Nu le cer eu scuze fasciștilor! Eu îmi plătesc dările! Tută ești *tu*! se burzuluiește bunica.

— Ba *tu*! i-o întoarce Elsa.

Pe urmă stau amândouă cu brațele încrucișate, cu spatele una la cealaltă, până când bunica zice în limba obișnuită:

— Poți, te rog, să-i transmiți nepoatei mele răzgâiate, că, dacă nu termină cu atitudinea asta, pe jos merge pân-acasă?

— Pfff! ziceți-i *ei*, mai bine, că mă duc acasă cu mama, cu mașina, și că n-are decât să meargă ea pe jos, i-o întoarce Elsa numaidecât.

— Ba zi-i ei că n-are dec… zice bunica nelăsându-se mai prejos.

Atunci polițistul se ridică și, fără să scoată o vorbă, iese din încăpere și închide ușa în urma lui, ca și cum ar avea de gând să se ducă în altă cameră, să-și înfunde fața într-o pernă moale și să urle cât îl țin bojocii.

— Uite ce-ai făcut! zice bunica.

— Uite ce-ai făcut TU! răspunde Elsa.

O clipă mai târziu, în camera de interogatoriu intră o polițistă cu brațe musculoase și ochi verzi. Se vede că nu-i prima oară când are de-a face cu bunica, pentru că zâmbește obosit, așa cum fac oamenii care o cunosc pe bunica, și zice:

— Terminați, vă rog, cu chestiile astea, avem infractori adevărați de care să ne ocupăm.

Și-atunci bunica mormăie:

— Ba voi să terminați!

Pe urmă le dă drumul acasă.

În timp ce așteaptă afară, pe trotuar, să vină mama, Elsa își pipăie gânditoare fularul sfâșiat. Din păcate, ruptura trece fix prin blazonul Gryffindor. Încearcă din răsputeri să nu plângă. Nu prea reușește.

— Las' că ți-l repară maică-ta, zice bunica și o înghiontește prietenește, încercând să pară veselă.

Elsa ridică îngrijorată privirea. Bunica dă din cap ușor rușinată, devine serioasă și zice încetișor:

— Eh, putem să… știi tu… Putem să-i zicem maică-tii că ți-ai rupt fularul când încercai să mă ții pe mine să nu sar gardul la maimuțe.

Elsa dă din cap și mângâie mai departe fularul. Nu s-a rupt când a încercat bunica să intre la maimuțe. S-a rupt la școală, când trei fete mai mari, care o urăsc pe Elsa, fără ca Elsa să poată pricepe de ce, au prins-o lângă cantină, au lovit-o și i-au rupt fularul, apoi i l-au aruncat în toaletă. Râsul lor batjocoritor încă îi mai răsună Elsei în minte.

Bunica îi observă privirea și, aplecându-se conspirativ spre ea, îi șoptește în limba secretă:

— Într-o bună zi, o să le ducem pe afurisitele alea de tute carnivore de la tine de la școală în Miamas și hrană pentru lei le facem!

Elsa își șterge ochii cu dosul palmei și zâmbește ușor.

— Nu sunt idioată, bunico. Știu c-ai făcut asta ca să nu mă mai gândesc la ce s-a întâmplat la școală, șoptește ea.

Bunica lovește gânditoare pietrișul cu piciorul și își drege glasul.

— Eh… știi și tu cum e… Ești singura mea nepoată. Voiam să-ți amintești ziua asta drept ziua în care bunică-ta a dat spargere la grădina zoologică, nu ca pe…

— Și-n care a fugit din spital… rânjește Elsa.

— Și-n care a fugit din spital… rânjește bunica.

— Și-n care a dat cu caca într-un polițist, îi amintește Elsa.

— Hai că era pământ! Mă rog, era *mai mult* pământ, zice bunica.

— E o superputere bună să poți să schimbi amintirile, recunoaște Elsa.

Bunica dă din umeri.

— Dacă nu poți să scapi de alea rele, măcar să-ndeși acolo cât mai multe bunicele.

— Nu cred că poți să zici așa.

— N-are nimic.

— Mulțumesc, bunico, zice Elsa lăsându-și capul pe brațul ei.

Iar atunci bunica doar dă din cap și șoptește:

— Cavaleri ai împărăției Miamas suntem și ne facem mereu datoria!

Căci orice copil de șapte ani are dreptul la supereroi.

Și cine nu-i de acord e bătut în cap de-a binelea!

2. Maimuță

Mama a venit să le ia de la secția de poliție. Se vedea că e foarte supărată, dar s-a stăpânit, n-a țipat la ele. Căci mama se poate controla foarte bine și, în general, nu țipă, fiindcă mama e exact tot ce nu-i bunica. Elsa abia a apucat să-și pună centura de siguranță că a și adormit. Era deja în Miamas înainte ca mama să iasă pe șosea.

Miamas e împărăția secretă a Elsei și a bunicii. E una dintre cele șase împărății din Tărâmul-Aproape-Treaz. Bunica a plăsmuit tărâmul ăsta când Elsa era mică, iar mama și tata tocmai divorțaseră. Elsei îi era frică să doarmă, pentru că citise pe internet despre copii care au murit în somn. Bunica se pricepe la născocit chestii. Așa că, atunci când tata s-a mutat de-acasă și toată lumea era tristă și obosită tot timpul, Elsa se furișa pe ușă în fiecare seară, îmbrăcată în pijama, și traversa fuguța coridorul până la apartamentul bunicii. Apoi se băgau împreună în dulapul bunicii, care creștea neîncetat, închideau ochii pe jumătate și porneau.

Căci, pentru a ajunge în Tărâmul-Aproape-Treaz, nu-i nevoie să adormi. Adică, tocmai asta-i chestia – trebuie să fii *aproape treaz*. Și, în acele ultime clipe, când ochii sunt gata-gata să se închidă și cețurile se rostogolesc peste granița dintre ceea ce știi și ceea ce crezi, atunci pornești la drum. Spre Tărâmul-Aproape-Treaz se călărește pe animale-nori, căci bunica a hotărât că doar așa se poate ajunge acolo. Animalele-nori intră pe ușa balconului, le iau pe Elsa și pe bunica în spinare și se avântă în zbor, sus, tot mai sus. De acolo, Elsa vede toate făpturile magice, minunate și trăsnite ce viețuiesc în Tărâmul-Aproape-Treaz: enfanții și regretanții, Acumul și orșii, îngerii-de-zăpadă, prinții, prințesele și cavalerii. Animalele-nori plutesc deasupra nesfârșitelor păduri întunecate, unde trăiesc Inimă-de-Lup și toți ceilalți monștri, apoi coboară, printre culori vii și adieri moi, spre porțile împărăției Miamas.

Greu de zis dacă bunica e puțin ciudată pentru că a stat prea mult în Miamas sau dacă Miamas e un loc puțin ciudat pentru că bunica a stat acolo prea mult. În orice caz, toate poveștile bunicii de acolo vin. Cele mai magice, minunat de trăsnite povești.

Bunica spune că împărăția se numește Miamas de cel puțin zece mii de veșnicii de basm, dar Elsa știe că bunica i-a zis așa pentru că Elsa, când era mică, nu putea să zică „pijama” și spunea „miama”. Doar că bunica se încăpățânează, bineînțeles, că ea n-a născocit nimic și că Miamas și celelalte împărății din

Tărâmul-Aproape-Treaz sunt cât se poate de aievea și că, de fapt, sunt mult mai adevărate decât lumea reală, în care „toată lumea e economist și bea numai lapte fără lactoză și se sclifosește”. Bunicii nu-i prea place traiul în lumea reală. Sunt prea multe reguli și ea nu se împacă deloc cu regulile. Trișează la Monopoly, se bagă cu Renaultul pe banda pentru autobuze, fură plasele galbene de la Ikea și nu așteaptă în spatele liniei de securitate a benzii pentru bagaje la aeroport. Și lasă ușa deschisă când merge la toaletă. Cam astea ar fi defectele bunicii.

Dar bunica spune cele mai bune povești din toate veșniciile și, pentru asta, i se pot ierta multe defecte. Așa a hotărât Elsa.

Bunica zice că toate poveștile mai acătării vin din Miamas. Celelalte cinci împărății din Tărâmul-Aproape-Treaz se ocupă cu alte lucruri: în Mirevas se păzesc visele, în Miploris se păstrează toată tristețea din lume, Mimovas e împărăția de unde vine toată muzica, Miaudacas e împărăția curajului, iar în Mibatalos au crescut cei mai viteji ostași care s-au luptat cu înfiorătoarele umbre în Războiul-fără-Sfârșit.

Dar Miamas e împărăția preferată a Elsei și a bunicii, căci, acolo, a fi povestitor e cea mai veche și mai nobilă meserie. Acolo, cel care știe să dea viață unui basm poate deveni mai puternic decât un împărat. În Miamas, fantezia e moneda de circulație, adică, dacă vrei să cumperi ceva, poți să plătești cu o poveste bună în loc de bani. Iar bibliotecile din Miamas nu se numesc „biblioteci”, ci „bănci”. În Miamas orice carte e o avere, orice basm valorează un milion. Iar bunica aduce de acolo nenumărate cufere cu neprețuite povești în fiecare seară. Povești despre dragoni și troli, despre împărați, împărătese și vrăjitoare. Și despre umbre. Căci toate tărâmurile de basm trebuie să aibă și dușmani de temut, iar dușmanii Tărâmului-Aproape-Treaz sunt umbrele, care vor să ucidă imaginația.

Și în toate poveștile despre umbre e vorba și despre Inimă-de-Lup. Căci el a învins umbrele în Războiul-fără-Sfârșit. Inimă-de-Lup a fost primul și cel mai mare supererou de care Elsa a auzit vreodată.

Bunica o duce pe Elsa în Miamas în fiecare seară. Acolo, Elsa a fost făcută cavaler. Acolo călărește pe animale-nori și are propria ei sabie. După ce a început să meargă în Miamas, Elsei nu i-a mai fost niciodată frică să doarmă. Căci în Miamas nimeni nu zice că fetele n-au voie să fie cavaleri, munții ajung până la cer, focurile de tabără nu se sting niciodată și niciun capsec nu încearcă să-i rupă fularul cu Gryffindor.

Bunica zice, bineînțeles, că în Miamas nimeni nu închide ușa când merge la toaletă. Că în întreg Tărâmul-Aproape-Treaz se aplică politica „ușilor deschise” în orice situație. Dar Elsa e

aproape sigură că, în cazul ăsta, bunica vorbește despre o altă versiune a adevărului. Că așa numește bunica minciunile: „versiuni ale adevărului”.

Prin urmare, în dimineața următoare, când Elsa se trezește pe un scaun în camera de spital a bunicii, aceasta stă pe toaletă, cu ușa deschisă. Mama e pe hol, iar bunica tocmai îi spune o versiune dintr-astea ale adevărului. Nu-i prea iese. Pentru că adevărul gol-goluț e, bineînțeles, că bunica a fugit din spital azi-noapte, iar Elsa a plecat pe furiș de-acasă, când mama și George dormeau. Și adevărul e că s-au dus împreună la grădina zoologică cu Renault-ul, iar acolo bunica a sărit gardul, ceea ce, Elsa e întru totul de acord, a fost ușor iresponsabil din partea ei, mai ales pentru că era miezul nopții și avea cu ea un copil de șapte ani.

Bunica, ale cărei haine zac grămadă pe podea și care miroase, din cap până-n picioare, ca o maimuță, se apără explicându-i mamei că, atunci când a sărit gardul să ajungă la maimuțe și „paznicul ăla” a țipat la ea, a crezut că era vreun „violator mortal” și de-aia a început să arunce cu pământ în el. Și în polițist. Și-atunci mama dă din cap obosită, dar stăpânindu-se, și zice că bunica scornește lucruri. Iar bunicii nu-i place când oamenii îi zic că scornește lucruri. Preferă termenul mai puțin jignitor de persoană „cu deficiențe de percepere a realității”, după cum îi amintește acum mamei. Mama nu-i de acord. Dar se stăpânește, bineînțeles. Pentru că mama e exact tot ce nu-i bunica.

— De data asta te-ai întrecut pe tine, spune mama neînduplecată, adresându-se toaletei.

— Îmi vine foarte, foarte greu să cred că-i așa, draga mea fiică, răspunde senină bunica din baie.

Atunci mama îi amintește metodic de toate boacănele pe care le-a făcut, iar bunica zice că mama se supără „în halul ăsta” fiindcă n-are umor. La care mama spune că bunica trebuie să înceteze să se mai comporte ca un copil iresponsabil. Iar bunica zice: „Știi unde-și parchează pirații mașinile?” Și, cum mama nu răspunde, bunica răcnește din toaletă: „În gARRRaj!”. Iar când mama oftează și își masează tâmplele, bunica pufnește: „Ce ziceam, pic de umor n-ai!” Și-atunci mama închide ușa toaletei și bunica se enervează rău de tot, pentru că nu-i place să fie închisă în toaletă.

E internată de două săptămâni, dar evadează din spital în fiecare zi, se duce și o ia pe Elsa și merg la înghețată, sau merg acasă când mama Elsei e plecată și se dau pe balustrada scării ca pe tobogan. Sau dau spargere la grădina zoologică. Sau ce-i mai trece bunicii prin cap.

Bunica zice că nu se poate chema că „evadează”, pentru că evadarea presupune un minimum de piedici de înfrânt – un dragon, de pildă, o serie de capcane sau măcar un zid, un șanț cu apă respectabil, ceva de genul ăsta. Mama și personalul spitalului nu sunt tocmai de acord cu ea, să zicem așa.

O asistentă medicală intră în cameră și cere politicos voie „să-i răpească” mamei un minut. Îi dă o hârtie, iar mama scrie ceva pe ea și i-o dă înapoi. Asistenta pleacă. Bunica a avut nouă asistente și asistenți medicali de când e internată. Cu șapte a refuzat „să colaboreze”, iar doi au refuzat să colaboreze cu ea, printre care unul despre care bunica a spus, cu voce tare, că are „un popou drăguț”. Bunica tot zice sus și tare că „era un compliment pentru dosul dumnealui” și că nu pricepe „de ce s-a agitat ca un pepsi pentru atâta lucru”. Atunci mama i-a spus Elsei să-și pună căștile, dar Elsa tot a auzit cum se ceartă zdravăn pe diferența dintre „hărțuire sexuală” și „un simplu compliment pentru un fund splendid, Sfinte Sisoe!”

Mama și bunica se ceartă mult. De când se știe Elsa se ceartă. Din orice. Căci, dacă bunica e o supereroină disfuncțională, ei bine, mama e o supereroină perfect funcțională. Se înțeleg cam ca Cyclops și Wolverine în *X-Men*, își zice Elsa mereu. Și, când gândește așa, îi pare rău că n-are pe nimeni apropiat care să priceapă ce vrea să spună. Oamenii din jurul Elsei citesc mult prea puțină literatură de calitate. „Literatură de calitate” este ceea ce capsecii needucați numesc „benzi desenate”. Elsa își zice că le-ar putea explica, la modul megasimplificat, neinițiaților în literatură de calitate, că X-Men sunt supereroi. Deși, mă rog, de fapt sunt mutanți, ceea ce, academic vorbind, presupune o oarecare diferență. În orice caz, lăsând la o parte finețurile, Elsa le-ar putea explica pe scurt că mama și bunica au superputeri complet opuse. Ca și cum Omul-Păianjen, care e unul dintre supereroii favoriți ai Elsei, ar avea, de pildă, drept nemesis, un tip pe nume Alunecă-Tot, a cărui superputere e că nu poate să se cațăre nici pe-o bancă. Doar că asta ar fi ceva de bine.

Acum, la drept vorbind, Cyclops și Wolverine n-au tocmai superputeri opuse, dar, dacă ar trebui să lămurească pe cineva care nu pricepe nimic din toate astea, Elsa simte că n-ar avea rost să complice lucrurile și mai mult.

Și, dacă se gândește bine, ar fi de ajuns să priceapă lumea că mama e Ordinea și bunica e Haosul. Elsa a citit undeva că „Haosul e vecin cu Dumnezeu”, dar mama i-a zis că singurul motiv pentru care Haosul s-a mutat pe scara lui Dumnezeu este că Haosul nu mai suporta să fie vecin cu bunica.

Mama are dosare și agende pentru orice, iar telefonul ei cântă o melodioară cu cincisprezece minute înainte de orice

ședință. Bunica scrie chestii, ca să nu le uite, direct pe peretele bucătăriei, cu o carioca mov. Și asta nu doar la ea acasă, ci oriunde s-ar afla. Nu-i tocmai un sistem infailibil, bineînțeles, pentru că presupune să se afle în casa persoanei respective când are nevoie să-și amintească un anumit lucru pe care l-a scris pe peretele omului. Dar, când Elsa i-a zis asta, bunica a pufnit și i-a spus că: „Riscul să pierd eu un perete e mai mic decât riscul ca maică-ta să rătăcească prostia aia de telefonaș!” Însă Elsa i-a amintit că mama nu pierde niciodată nimic. Și-atunci bunica și-a dat ochii peste cap și a oftat: „Nu, nu, știu, maică-ta e o excepție. Ce zic eu se aplică… știi… oamenilor imperfecți!”

Perfecțiunea e superputerea mamei. Mama nu-i la fel de distractivă ca bunica, dar, pe de altă parte, știe întotdeauna unde e fularul cu Gryffindor al Elsei. „Nimic nu-i cu adevărat pierdut decât dacă mama nu-l poate găsi!” obișnuiește ea să-i șoptească Elsei când îi leagă fularul.

Mama Elsei e șefa. „Nu doar la serviciu, ci și-n viață”, zice bunica. Mama nu-i, să zicem așa, o persoană pe care o însoțești, ci una pe care o urmezi. Bunica-i o persoană pe care mai degrabă îți vine s-o eviți decât s-o urmezi și n-a fost în viața ei în stare să găsească un fular.

Bunicii nu-i plac șefii și asta-i o problemă, pentru că la spitalul ăsta mama e megașefa – fiindcă *este* șefa spitalului.

— Sfinte Sisoe, exagerezi, Ulrica! strigă bunica din toaletă, exact în momentul în care în cameră intră o altă asistentă medicală, însoțită de un medic.

Mama scrie ceva pe o altă hârtie și le spune niște cifre. Le zâmbește forțat medicului și asistentei, aceștia îi zâmbesc forțat, la rândul lor, apoi pleacă. Din toaletă nu se mai aude nimic o vreme și-atunci mama se îngrijorează brusc, așa cum se întâmplă, de obicei, când e prea multă liniște în preajma bunicii. Adulmecă scurt în jur și smucește ușa toaletei. Goală-pușcă, bunica stă pe scaunul de toaletă, cu un picior așezat comod peste celălalt și fumează. Flutură nonșalant țigara spre mama și o apostrofează:

— Eeei, nici pe closet nu mai poa’ să stea omu’ liniștit?

Mama își masează tâmplele și se ține cu mâna de burtă. Bunica dă serioasă din cap și îi face semn cu țigara spre burtă:

— Sfinte Sisoe, Ulrica, ia-o mai ușurel. Gândește-te la copil.

— Poate ar trebui să te gândești *tu* la copil! i-o întoarce mama, stăpânindu-se, bineînțeles.

— *Touché*, mormăie bunica și trage cu sete din țigară.

„Touché” e un cuvânt dintr-acelea – Elsa știe ce înseamnă, fără să știe exact ce înseamnă. Mama dă încetișor din cap.

— Tu nu-ți dai seama cât e de periculos pentru Elsa și pentru copil? zice ea arătând spre țigara bunicii.

Bunica dă plictisită ochii peste cap.

— Ia nu te mai agita ca un pepsi! Oamenii fumează de când lumea și s-au născut copii perfect sănătoși tot timpul. Numai generația ta nu pricepe cum de s-a descurcat omenirea milioane de ani fără teste de alergie și alte rahaturi, până s-apăreți voi și să vă credeți buricul Pământului. Ce, crezi că oamenii spălau pieile de mamut la nouăzeci de grade înainte să-și înfețe copiii în ele, când trăiau în peșteri?

Elsa se uită pieziș la bunica.

— Aveau țigări și pe vremea aia? întreabă ea.

Bunica tună:

— Acum începi și tu?

Mama își pune mâna pe burtă. Elsa nu-și dă seama dacă e din cauză că Jumătatea se mișcă acolo înăuntru sau dacă o face ca să-i acopere urechile, să nu mai audă ce îndrugă bunica. Mama e mama lui Jumătatea și George e tatăl lui Jumătatea, așa că Jumătatea e pe jumătate soră sau pe jumătate frate cu Elsa. Mă rog, *o să* fie. Adică o să-i fie Elsei soră sau frate doar pe jumătate, dar n-o să fie jumătate de om, cel puțin așa i-au promis Elsei. Pentru că, la început, când a aflat, a fost cam derutată câteva zile, până a priceput. „Ești isteață foc, nici vorbă, da' uneori ești găgăuță rău!" a izbucnit bunica atunci când Elsa a întrebat-o ce și cum. Pe urmă au stat certate vreo trei ore. Aproape că a fost un nou record personal pentru ele.

— Voiam să-i arăt maimuțele, Ulrica, mormăie bunica în cele din urmă și stinge țigara în chiuvetă.

— Eu una nu mai pot… zice mama obosită, dar stăpânindu-se.

Apoi iese pe hol să mai semneze câteva hârtii cu cifre.

Bunica n-a vrut, într-adevăr, decât să-i arate Elsei maimuțele, partea asta-i adevărată. Mai întâi s-au certat la telefon dacă există au ba o anumită specie de maimuțe care dorm în picioare. Elsa s-a apucat să caute pe Wikipedia și peste tot. Bunica se înșela, bineînțeles. Și, pe urmă, Elsa i-a povestit ce s-a întâmplat la școală, treaba cu fularul, și-atunci bunica a hotărât că trebuie să o ducă pe Elsa la grădina zoologică, să nu se mai gândească la toată tărășenia. Dar, când să sară gardul, a venit paznicul de noapte, pe urmă și un polițist, și bunica s-a apucat să arunce cu pământ în ei. Doar că ei au crezut că-i caca. Asta pentru că bunica răcnea: „NA-VĂ CĂCAT!!!".

Mama iese iar pe coridor să discute cu cineva. Telefonul îi sună întruna. Elsa se așază pe patul bunicii. Bunica își pune o cămașă de noapte și se așază în fața Elsei, rânjind cu gura până

la urechi. Pe urmă joacă Monopoly. Bunica fură bani de la bancă, iar când Elsa o prinde, bunica fură mașina, se duce la gară și încearcă să fugă din oraș.

Mama intră în cameră, cu un aer obosit. Îi spune Elsei că trebuie să meargă acasă, pentru că bunica are nevoie să se odihnească. Și atunci Elsa o îmbrățișează pe bunica îndelung, îndelung de tot.

— Când vii acasă? întreabă ea.

— Mâine, mai mult ca sigur, îi promite veselă bunica.

Așa face mereu. Apoi îi dă la o parte Elsei o șuviță de păr din ochi și, când mama iese iar pe coridor, îi spune în limba secretă, cu un aer brusc serios:

— Am o misiune importantă pentru tine.

Elsa dă din cap că a priceput. Bunica îi ordonă întotdeauna misiunile în limba secretă, pe care doar cei care au fost în Tărâmul-Aproape-Treaz o pot vorbi. Iar Elsa își îndeplinește întotdeauna misiunea. Căci asta fac cavalerii de Miamas. Își fac întotdeauna datoria. Cu excepția situației în care misiunea e să cumpere carne sau țigări. Acolo Elsa pune piciorul în prag. Fiindcă-i al naibii de scârbos. Au și cavalerii principiile lor!

Bunica se întinde și ia o pungă mare de lângă pat. Plină nu cu carne sau țigări, ci cu dulciuri.

— Trebuie să-i duci ciocolată Amicului.

Elsei îi ia ceva să priceapă care amic. Dar, când se dumirește, se holbează alarmată la bunica.

— Te-ai ȚICNIT? Vrei să MOR? țipă ea.

Bunica își dă exasperată ochii peste cap.

— Ia nu te mai agita ca un pepsi! Cavaler de Miamas, vrei să spui că n-ai curaj să-ți îndeplinești misiunea?

Elsa se încruntă jignită.

— Foarte matur s-amenințI cu asta!

— Foarte matur să bagi cuvântul „matur” la înaintare! rânjește bunica.

Elsa îi smulge punga din mâini. E plină cu bomboane de ciocolată Daim.

— Să nu uiți să le scoți din hârtie pe fiecare, că se bosumflă tot dacă nu faci asta, o instruiește bunica.

Elsa se uită ursuză în pungă.

— Și ce să-i zic? Nici nu știe cine sunt.

Bunica pufnește atât de tare, de zici că-și suflă nasul.

— Sfinte Sisoe, firește că știe! Zi-i doar că bunica îi trimite salutări și-și cere iertare.

Elsa ridică din sprâncene.

— Iertare pentru ce?

— Că nu i-am dus dulciuri de ceva zile, răspunde bunica, de parcă-i cel mai firesc lucru din lume.

Elsa se uită din nou în pungă.

— E al naibii de iresponsabil să-ți trimiți singura nepoată în așa misiune, bunico! Dacă mă omoară?

— Hai, nu te mai prosti, zice bunica.

— Tu te prostești, șuieră înciudată Elsa.

Bunica rânjește. Că așa face mereu. Și, până la urmă, rânjește și Elsa. Că așa face Elsa mereu. Bunica îi zice pe un ton conspirativ:

— Musai să-i dai Amicului ciocolata pe furiș. Să nu te vadă Britt-Marie! Mâine seară, aștepți până începe ședința de bloc și-atunci te duci.

Elsa dă din cap că a înțeles. Deși îi e foarte frică de Amicul și e în continuare convinsă că e al naibii de iresponsabil să-ți trimiți singura nepoată în misiuni periculoase cu ciocolată Daim. Dar bunica îi ia arătătoarele în palme și i le ține strâns, așa cum face întotdeauna, și-atunci e greu să-i mai fie frică. Se îmbrățișează din nou.

— Pe curând, mândru cavaler de Miamas! îi șoptește bunica la ureche.

Bunica nu zice niciodată „Pa, pa!” Doar „Pe curând!”

Când Elsa își pune geaca, le aude pe bunica și pe mama discutând despre „tratament”. Apoi mama îi spune Elsei să-și pună căștile. Elsa o ascultă. Și-a dorit căștile de Crăciun, anul trecut, și a fost foarte atentă să le facă pe mama și bunica să plătească jumi-juma. Ca să fie cinstit.

Și, când mama și bunica încep să se certe, Elsa își pune căștile, dă sonorul mai tare și își imaginează că mama și bunica joacă într-un film mut. Elsa e genul de copil care a învățat devreme că e mai ușor să te descurci în viață dacă îți alegi singur coloana sonoră.

Ultimul lucru pe care îl aude este bunica întrebând-o pe mama când poate să-l ia pe Renault de la Poliție. Renault e automobilul bunicii – bunica zice că l-a câștigat la o partidă de poker. Bine, e un automobil „marca Renault”, că așa se zice, dar, când era mică, Elsa a învățat că mașina se numește Renault, înainte să înțeleagă că nu doar mașina bunicii se cheamă astfel. Așa că îi zice în continuare Renault, ca și cum ar fi un nume propriu și nu denumirea unei mărci. Și i se pare un nume foarte potrivit, fiindcă sună a franțuz bătrân care tușește, iar automobilul bunicii așa și este: bătrân, ruginit și franțuzesc, iar când schimbă vitezele sună de parcă împingi mobile grele pe beton. Elsa știe asta pentru că bunica obișnuiește să fumeze și să mănânce kebab uneori, când conduce, și-atunci, având amândouă mâinile ocupate, zbiară

„ACUM” în timp ce apasă pe ambreiaj, iar Elsa trebuie să schimbe viteza.

Elsei îi e dor de toate astea.

Mama îi spune bunicii că nu poate să-l ia pe Renault înapoi. Și-atunci bunica spune indignată că-i mașina ei, iar mama îi zice că n-are voie să conducă fără permis. Bunica o face pe mama „domnișoară” și îi amintește că are permis de conducere în șase țări. La care mama o întreabă, stăpânindu-se, bineînțeles, dacă, din întâmplare, vreuna dintre cele șase țări e cumva cea în care trăiește. La care bunica tace ursuză o vreme, în timp ce asistenta medicală îi ia sânge.

Elsa iese și așteaptă lângă lift, pentru că nu se dă în vânt după seringi, indiferent dacă urmează să fie înfipte în brațul ei sau al bunicii. Se așază pe un scaun și citește *Harry Potter și Ordinul Phoenix* pe iPad. E a douăsprezecea oară când îl citește. E volumul care îi place cel mai puțin din toată seria, de asta l-a citit de atât de puține ori.

Abia când mama vine să o ia și pleacă împreună spre garaj, Elsa își aduce aminte că și-a uitat fularul Gryffindor în micul antreu al salonului bunicii. Așa că dă fuga înapoi să și-l ia.

Bunica stă pe marginea patului, cu spatele la ușă. Vorbește la telefon, așa că nu o vede. Elsa pricepe că vorbește cu avocatul ei, fiindcă îl instruiește ce fel de bere să-i aducă data viitoare când vine în vizită la spital. Elsa știe că avocatul îi aduce bunicii, pe furiș, bere ascunsă în dicționare mari, despre care bunica declară că îi trebuie pentru „cercetare”, dar care sunt goale pe dinăuntru, cu locașuri special făcute pentru sticle de bere. Elsa își ia fularul din cuier și tocmai se pregătește să o strige pe bunica, dar tace auzindu-i vocea dintr-odată emoționată:

— E nepoata mea, Marcel. Domnul s-o aibă în pază! N-am văzut în viața mea copil mai înțelept. Răspunderea trebuie pusă pe umerii ei. E singura care poate lua decizia corectă.

Preț de-o clipă se lasă tăcerea. Apoi bunica spune cu hotărâre:

— ȘTIU că-i doar un copil, Marcel. Dă-i mai deșteaptă decât toți zevzecii ăia puși laolaltă. E testamentul meu, iar tu ești avocatul meu. Fă cum zic și gata, ce dracu’!

Elsa ascultă din antreu. Și, când bunica zice „de-aia nu VREAU să-i spun încă, Marcel. Că orice copil de șapte ani are dreptul la supereroi” Elsa iese neauzită, cu fularul Gryffindor plin de lacrimi.

Ultimul lucru pe care îl aude e:

— Marcel, nu vreau ca Elsa să știe că-s pe moarte. Orice copil de șapte ani are dreptul la supereroi care, printre altele,

au superputerea de a nu face în veci cancer.

3. Cafea

Casa oricărei bunici are un miros special. Pe care nu-l uiți niciodată.

E un bloc obișnuit. În mare. Cu patru etaje și nouă apartamente. Și miroase a bunica. Și a cafea, bineînțeles, întotdeauna miroase a cafea. Are reguli de ordine interioară clare, înșirate pe ușa spălătoriei, sub titlul „Pentru confortul și bunăstarea tuturor", unde „confort" e subliniat de două ori. Mai are un lift mereu stricat, pubele pentru sortarea gunoiului în curtea interioară, o bețivă, un câine de luptă și o bunică.

Un bloc obișnuit, da. În mare.

Bunica locuiește la ultimul etaj. În apartamentul de vizavi locuiesc mama, Elsa și George. George e partenerul mamei și locuiește cu ea, ceea ce nu-i întotdeauna foarte ușor, fiindcă înseamnă că George e și el vecin cu bunica. George are barbă, poartă mereu un fes mic de tot, îi place să facă jogging îmbrăcat în șort tras peste colanți și să gătească în engleză. Zice „beef „în loc de „vacă" atunci când citește rețete, iar bunica spune că „noroc că-i frumușel, că, în rest, e încet ca o ușă de grajd umflată de ploaie". Și când vorbește despre el nu-i zice „George", ci „mămăliga". Mama se enervează rău când aude, dar Elsa știe că bunica nu o spune ca să se supere mama, ci doar așa, ca Elsa să știe că e de partea ei, indiferent ce s-ar întâmpla. Că asta fac bunicile când părinții nepoților divorțează și își găsesc alți parteneri de viață și, dintr-odată, își anunță copiii că vor avea un frate sau o soră „pe jumătate". Sunt de partea nepoților. Întotdeauna. Fără excepție. Așa că, pentru bunica, faptul că mama se enervează în halul ăsta e doar un bonus.

Mama și George nu știu dacă Jumătatea e fetiță sau băiat. Deși se poate afla. Pentru George, mai ales, e foarte important să nu afle dinainte. Când vorbește despre Jumătatea, George zice întotdeauna „el sau ea", ca nu cumva să asocieze copilul cu un anumit „rol de gen". Când l-a auzit prima dată, Elsei i s-a părut că a zis „trol de gen". A fost o după-amiază foarte derutantă pentru toată lumea.

Jumătății vor să-i zică Elvir sau Elvira, așa au hotărât mama și George. Când Elsa i-a zis bunicii, bunica a izbucnit: „ELV-ir???". „Ca Elvira, doar că nume de băiat", a lămurit-o Elsa, dar bunica a dat din cap neîncrezătoare: „Ăștia-și închipuie că plodul o să-l ajute pe Frodo să ducă inelul în Mordor sau ce?" Căci asta s-a întâmplat după ce bunica a văzut toate filmele din

Stăpânul inelelor împreună cu Elsa, doar pentru că mama spusese răspicat că Elsa n-are voie să se uite la așa ceva.

Elsa știe, bineînțeles, că bunica nu îi urăște pe Jumătatea și pe George. Zice așa doar fiindcă e… bunica și e întotdeauna de partea Elsei. Chiar și după ce Elsa i-a spus mamei că îl urăște pe George. Și că, uneori, urăște și Jumătatea. E al naibii de greu să nu iubești o bunică, mai ales când te aude spunând asemenea lucruri oribile și, pe urmă, tot de partea ta e.

Apartamentul bunicii e identic cu al mamei, dar mult mai dezordonat. Pentru că apartamentul mamei e ca mama, iar al bunicii e ca bunica. Mamei îi place ordinea, iar bunica iubește dezordinea.

În apartamentul de sub cel al bunicii locuiesc Britt-Marie și Kent. Le place să aibă multe lucruri, iar Kent povestește întotdeauna cât a costat una sau alta. Kent e mai mult plecat, pentru că e „întreprinzător”. Sau, mai bine zis, „Kentreprinzător” cum obișnuiește el să se prezinte oamenilor necunoscuți, râzând zgomotos. Și, dacă lumea nu râde la gluma lui, mai zice o dată, puțin mai tare. De parcă problema e că oamenii sunt tari de urechi.

Bunica spune că-i un mare tut Kent ăsta și că „întreprinzător”, de fapt, e un cuvânt adus din Tărâmul-Aproape-Treaz, când vreun capsec a înțeles greșit „mușteprinzător”, cum se zice la hoinar în Miamas. Elsa nu poate băga mâna-n foc că-i adevărat ce zice bunica. În orice caz, Britt-Marie e aproape întotdeauna acasă, așa că Elsa bănuiește că ea nu-i „întreprinzătoare”. Bunica zice că Britt-Marie e „țață cu normă întreagă”. Nu se poate spune că Britt-Marie și bunica se împacă prea bine. Adică se înțeleg cam ca dracul cu tămâia. „Baba asta are bășici pe suflet”, obișnuiește bunica să spună, fiindcă Britt-Marie arată mereu de parcă tocmai a înghițit din greșeală o bomboană acră. Ea a pus anunțul cu „Pentru confortul și bunăstarea tuturor” pe ușa spălătoriei. Confortul tuturor e foarte important pentru Britt-Marie, chiar și la spălătorie, cu toate că ea și Kent sunt singurii din bloc care au mașină de spălat și uscător în apartament. Odată, după ce George a spălat rufele, Britt-Marie a sunat la ușă și a zis că trebuie să schimbe o vorbă, două, cu mama. În mână ținea o grămăjoară de scame albastre scoase, după spusele ei, din filtrul uscătorului. I-a întins mamei grămăjoara de scame, ca pe un pui de-abia ieșit din ou, și i-a zis: „Cred c-ai uitat asta când ai spălat, Ulrica!” Și, când George i-a explicat că el s-a ocupat de rufe, Britt-Marie s-a holbat la el și a început să zâmbească, deși numai bucuroasă nu părea. Apoi a zis: „Ce modern!”, i-a zâmbit binevoitor și mamei, i-a întins

iar pumnul de scame și i-a zis: „Pentru *confortul* și bunăstarea tuturor, asociația de proprietari a convenit că toată lumea trebuie să curețe filtrul uscătorului după folosință, Ulrica”.

Nu e nicio asociație de proprietari, bineînțeles. „Dar o să fie”, le amintește Britt-Marie cu fiecare ocazie, căci ea și Kent se ocupă de asta. Iar în asociația de proprietari a lui Britt-Marie, regulile sunt importante. Și, uite, de asta-i Britt-Marie nemesis-ul bunicii. Elsa știe ce înseamnă „nemesis”, pentru că orice om care citește literatură de calitate știe.

În apartamentul aflat vizavi de cel al lui Britt-Marie și Kent, locuiește femeia cu fustă neagră. Pe ea rar o vede lumea. Dimineața devreme și seara târziu, parcurge rapid distanța dintre apartamentul ei și ieșirea din bloc. Poartă întotdeauna pantofi cu toc, fustă neagră perfect călcată, în mână ține o servietă subțire și vorbește foarte tare într-un cablu alb care îi atârnă dintr-o ureche. Nu salută și nu zâmbește niciodată. Bunica zice că fusta e așa de bine călcată pentru că „stofa de-ai fi pe femeia aia, și n-ai îndrăzni să te mototolești”.

Sub apartamentul lui Britt-Marie și al lui Kent locuiesc Lennart și Maud. Lennart bea cel puțin douăzeci de cești de cafea pe zi, dar face întotdeauna o mutră de parcă a câștigat la loto când pune din nou de cafea. E a doua cea mai cumsecade persoană din lume și e însurat cu Maud. Maud e cea mai cumsecade persoană din lume și întotdeauna tocmai a copt fursecuri. Locuiesc cu Samantha, care doarme aproape tot timpul. Samantha e un bichon frisé, dar Lennart și Maud vorbesc despre ea ca și cum n-ar fi câine. Când Lennart și Maud își beau cafeaua în fața Samanthei, nu-i zic „cafea”, ci „băutură de oameni mari”. Bunica zice că sunt duși cu pluta amândoi, dar Elsa nu simte că asta ar avea vreo importanță, când sunt așa de cumsecade. Și au întotdeauna vise și îmbrățișări de dat. Visele sunt fursecuri. Îmbrățișările sunt obișnuite.

Vizavi de Lennart și Maud locuiește Alf. E șofer de taxi, poartă mereu aceeași geacă de piele și e mereu prost dispus. Pantofii lui au tălpile subțiri precum ambalajul de unt, pentru că nu ridică niciodată picioarele când pășește. Bunica zice că-i din cauză că „omul ăsta are cel mai jos centru de greutate din tot Universul”.

În apartamentul de sub cel al lui Lennart și Maud, locuiesc băiatul cu sindrom și mama lui. Băiatul cu sindrom e cu un an și câteva săptămâni mai mic decât Elsa și nu vorbește. Mamei lui îi scapă tot timpul lucruri pe jos. Zici că îi plouă întruna din buzunare. Ca în desene animate, când polițiștii îi prind pe hoți

și îi scutură de le tot cad chestii din buzunare până se face o grămadă mai înaltă decât ei. Dar și ea, și băiatul cu sindrom au ochi foarte blânzi, așa că nici măcar bunica n-are nimic împotriva lor.

În apartamentul de lângă cel al băiatului cu sindrom și al mamei lui, de partea cealaltă a liftului care nu funcționează niciodată, locuiește Monstrul. De fapt, Elsa nu știe cum îl cheamă, dar îi zice Monstrul pentru că tuturor le e frică de el. Și când zice „tuturor", chiar vorbește serios. Până și mama Elsei, căreia nu-i e frică de nimic pe lume, o împinge blând pe Elsa când trec pe lângă apartamentul Monstrului, îndemnând-o să meargă mai repede. Nimeni nu l-a văzut pe Monstrul, pentru că nu iese niciodată ziua. La ședințele de bloc, Kent bombăne mereu că „asemenea indivizi n-ar trebui lăsați să umble în libertate. Da așa-i când țara asta nenorocită gândește că-i mai bine să-i răsfețe cu îngrijire psihiatrică, în loc să-i bage la închisoare!" Britt-Marie i-a scris proprietarului apartamentului și i-a cerut să-l dea afară, deoarece e convinsă că Monstrul „ar putea atrage și alți toxicomani" în blocul lor. Elsa nu prea știe ce înseamnă asta. Și nu-i sigură nici că Britt-Marie știe ce vorbește. Însă știe că până și bunica a privit-o ciudat odată, când a întrebat-o despre Monstrul, și i-a zis încet că „unele lucruri trebuie lăsate în pace". Iar bunica a luptat în Războiul-fără-Sfârșit, împotriva umbrelor din Tărâmul Aproape-Treaz, a dat piept cu cele mai înfricoșătoare făpturi din ultimele zece mii de veșnicii de basm.

Aici facem o așa-zisă „paranteză". Da, așa se măsoară timpul în Tărâmul-Aproape-Treaz, în veșnicii. Nu există ceasuri, ci timpul se măsoară în cum simți. Dacă ți se pare că nu durează prea mult, zici „o veșnicie fără un sfert" sau ceva de genul ăsta. Dacă simți, de pildă, c-a trecut ceva mai mult timp, poți să zici „o veșnicie întreagă". Mai lungă decât o veșnicie întreagă e „o veșnicie de basm", pentru că e lungă preț de-o veșnicie de veșnicii întregi. Și cea mai lungă veșnicie posibilă e „zece mii de veșnicii de basm". E cea mai mare unitate de măsurare a timpului în Tărâmul-Aproape-Treaz.

Dar să ne întoarcem la oile noastre: la parterul blocului în care locuiesc toți acești oameni, e sala de ședințe, unde locatarii se întâlnesc o dată pe lună. Mă rog, puțin mai des decât în alte blocuri obișnuite, dar apartamentele din blocul ăsta sunt toate închiriate, iar Britt-Marie și Kent vor ca toți locatarii, „printr-un proces democratic", să ceară proprietarilor să le vândă apartamentele, astfel încât să poată înființa o asociație de proprietari. Și de-asta tot fac ședințe. Pentru că, de fapt, nimeni, în afară de Britt-Marie și Kent, nu e interesat să-

și cumpere apartamentul. Partea cu democrația e cea pe care Britt-Marie și Kent o urăsc cel mai mult din tot „procesul democratic”.

Iar ședințele sunt, bineînțeles, cumplit de plicticoase. Mai întâi se ceartă pe ce s-au certat două ore și data trecută, apoi toți își scot calendarele și se ciondănesc când să țină următoarea ședință, apoi ședința se termină. Dar Elsa trebuie să meargă azi acolo pentru că trebuie să știe când încep să se certe, astfel încât să se poată fofila afară când nu o vede nimeni, să ducă ciocolata.

Kent încă n-a venit. Întârzie, ca de obicei. Nici Alf n-a venit încă, pentru că, de regulă, sosește fix când începe ședința. Dar Maud și Lennart sunt deja așezați la masa cea mare, iar Britt-Marie și mama sunt în chicinetă și discută despre cafea. Samantha doarme pe podea. Maud împinge spre Elsa o cutie uriașă, plină cu vise. Lângă ea, Lennart așteaptă cafeaua. Între timp, bea cafea dintr-un termos. Pentru Lennart e important să bea cafea-de-așteptat până e gata cafeaua adevărată.

Lângă chiuveta din chicinetă, cu mâinile împreunate frustrat pe burtă, Britt-Marie se uită neliniștită la mama. Mama face cafea. Iar asta o irită pe Britt-Marie, pentru că zice că ar fi mai bine să-l aștepte pe Kent. Britt-Marie zice mereu că-i mai bine să-l aștepte pe Kent. Dar mama nu-i genul să aștepte, e genul care acționează, așa că se apucă să pună de cafea. Britt-Marie mătură cu palma firimituri invizibile de pe blatul chiuvetei. Britt-Marie găsește întotdeauna, peste tot, chestii invizibile, care trebuie înlăturate. Îi zâmbește binevoitoare mamei și o întreabă:

— Te descurci cu cafeaua, Ulrica?

— Da, mulțumesc.

— N-ar fi mai bine să-l așteptăm pe Kent? insistă Britt-Marie zâmbitoare.

— Eu zic că ne descurcăm să facem cafea și fără Kent, răspunde mama, stăpânindu-se.

Britt-Marie își împreunează din nou mâinile. Zâmbește.

— Da, da, firește, îl cum vrei, Ulrica. Că doar așa faci mereu, nu?

Mama pare că numără în gând până la un număr cu trei cifre și continuă să măsoare cafeaua.

— E doar cafea, Britt-Marie.

Britt-Marie dă înțelegătoare din cap și mătură cu palma ceva praf invizibil de pe fustă. Pe fustele lui Britt-Marie e întotdeauna praf invizibil, pe care doar ea îl poate vedea și pe care trebuie să-l înlăture negreșit.

— Kent face cafea foarte bună. Toată lumea zice că face cafea foarte bună, spune Britt-Marie.

Așezată la masă, Maud arată foarte îngrijorată. Căci lui Maud nu-i plac conflictele. De asta și coace mereu fursecuri – că-i mult mai greu să se iste conflicte când ai fursecuri pe masă. O atinge ușor pe Elsa și o îndeamnă în șoaptă să ia un vis. Elsa ia două. Între timp, mama îi explică blând lui Britt-Marie că „nu-i mare scofală să faci cafea", iar Britt-Marie răspunde că „nu, nu, firește, femeilor din familia ta nu li se pare nimic prea greu". Atunci mama zâmbește, iar Britt-Marie zâmbește și ea, deși niciuna, nici cealaltă nu par a zâmbi din inimă.

Mama trage adânc aer în piept și continuă să măsoare cafeaua. Britt-Marie mai mătură niște praf invizibil de pe fustă și zice, ca într-o doară:

— Dar ce plăcere c-ai venit și cu mititica de Elsa astăzi. Suntem cu toții bucuroși.

Mama scoate doar un „mmm". Stăpânindu-se, bineînțeles. Mai măsoară un pic de cafea. Apoi Britt-Marie zice:

— Că mă gândesc că-i greu să-ți faci timp pentru mititică, Ulrica. E de înțeles, firește, la cât ești de ambițioasă cu *cariera*.

Și-atunci mama măsoară cafeaua de zici că-și imaginează cum i-o aruncă direct în față lui Britt-Marie. Dar se stăpânește, bineînțeles. Britt-Marie se duce la fereastră, mută un ghiveci și zice, parcă gândind cu voce tare:

— Partenerul tău a rămas sus, din câte văd. Se ocupă de-ale casei, pesemne.

Și-atunci mama spune:

— George e la spălătorie.

Apoi apasă un pic cam tare butonul cafetierei. Dar stăpânindu-se, bineînțeles.

Britt-Marie îi dă înainte:

— Așa se zice acum, nu? *Partener*? Foarte modern, din câte am priceput.

Și zâmbește iar. Binevoitoare. Apoi mai șterge cu palma un pic de praf invizibil de pe fustă și adaugă:

— Nu c-ar fi ceva greșit, firește.

Mama zâmbește și ea, stăpânindu-se, bineînțeles, și zice:

— Vrei să spui ceva anume cu asta, Britt-Marie?

Atunci Britt-Marie se uită uluită la mama, șocată că a fost atât de greșit înțeleasă și exclamă numaidecât:

— Firește că nu, Ulrica. Firește că nu. Nu vreau să spun nimic anume cu asta. Nimic anume, nu.

Britt-Marie repetă totul de două ori când e agitată, ori supărată, sau și una, și alta. Elsa își amintește când s-a dus cu bunica la IKEA și au cumpărat niște pături albastre, groase, din lână. Bunica și-a petrecut toată după-amiaza pieptănând

păturile, apoi a adunat într-un sac tot puful și scamele de pe jos. Pe urmă a pus-o pe Elsa să stea de pază pe scară cu o lanternă și s-a dus în spălătorie, unde a vărsat tot conținutul sacului în uscător.

Britt-Marie a repetat totul de două ori preț de săptămâni întregi după tărășenia asta.

Alf intră în camera de ședințe, îmbrăcat cu geaca lui din piele scârțâitoare, cu emblema companiei de taximetrie pe piept, și prost dispus. În mână ține un ziar. Se uită la ceas. E exact ora șapte.

— Da' scrie „ora șapte" pe înștiințare, ce dracu'? mârâie el, fără să se adreseze cuiva anume.

— Kent întârzie un pic, zice Britt-Marie, împreunându-și iar mâinile pe burtă. Are o ședință importantă la firmă, cu Germania, continuă ea pe un ton ca și când Kent are ședință cu toată populația Germaniei.

Un sfert de oră mai târziu, Kent intră furtunos în încăpere, cu poalele sacoului fluturând și răstindu-se în telefon:

— Yez, Klauz! We will dizcuzz in at ze meeting în Frankfurt.

Alf ridică privirea din ziar, își ciocănește ușor ceasul și mormăie:

— Sper că nu ți-am făcut probleme noi, ăștialalți, care am venit la timp, la dracu'!

Kent îl ignoră. Bate exaltat din palme spre Lennart și Maud și zice rânjind:

— Păi, facem ședința odată au ba? Că doar nu copii facem aici, nu?

Apoi se întoarce spre mama și, arătând spre burta ei, râde:

— Mă rog, nu mai facem *alții*.

Și, cum mama nu începe să râdă, Kent arată din nou spre burta ei și zice încă o dată, dar mai tare:

— Nu mai facem *ALȚII*!

De parcă problema ar fi că mama-i tare de urechi.

Maud le oferă fursecuri tuturor. Mama servește cafeaua. Kent ia o înghițitură și geme:

— Aoleu! Tare.

Alf golește ceașca dintr-odată și mormăie:

— Numa' bună.

Britt-Marie ia o înghițitură mică, mică de tot, așază ceașca în palmă și, zâmbind, zice binevoitoare:

— Mda, zic și eu că-i cam tare.

Apoi se uită pe furiș la mama și adaugă:

— Și bei cafea, Ulrica, gravidă așa…

Dar, înainte ca mama să apuce să răspundă, Britt-Marie adaugă repede:

— Nu c-ar fi ceva rău în asta, firește că nu. Firește că nu.

Apoi Kent declară ședința deschisă și se apucă să se certe cu toții pe ce s-au certat și data trecută.

Și-atunci Elsa se furișează afară din încăpere, fără să bage nimeni de seamă.

Sala de ședințe e față în față cu intrarea în bloc, lângă treptele care duc la subsol, unde sunt boxele, garajul și spălătoria. Elsa îl aude pe George trebăluind cu rufele. Se furișează pe scară și urcă la primul etaj. Se uită cu coada ochiului la ușa Monstrului, dar se liniștește la gândul că nu s-a întunecat încă. Monstrul nu iese niciodată câtă vreme afară e lumină.

Se uită la ușa apartamentului de lângă cel al Monstrului. Cea fără niciun nume. Acolo locuiește Amicul. Elsa e la doi metri de apartament și își ține răsuflarea, pentru că îi e teamă că, dacă o aude, animalul face pe dată ușa bucăți și se repede la gâtul ei. Numai bunica îi zice „Amicul". Ceilalți vecini îi zic „câinele de luptă". Mai ales Britt-Marie.

Elsa nu știe care-i treaba cu „lupta". În orice caz, n-a văzut în viața ei un câine mai mare. Când îl aude lătrând în spatele ușii de lemn, parcă o lovește o minge medicinală în stomac.

L-a văzut o singură dată, acasă la bunica, înainte ca ea să se îmbolnăvească. Cu o umbră din Tărâmul-Aproape-Treaz să fi dat ochii și tot nu-și poate imagina că ar fi putut fi mai înfricoșată decât atunci când l-a văzut pe Amicul.

S-a întâmplat într-o sâmbătă, când Elsa și bunica se pregăteau să meargă la o expoziție despre dinozauri. Era dimineața în care mama i-a pus fularul Gryffindor la spălat, fără să-i ceară voie, și i-a dat altul. Unul verde. Un verde Slytherin. „Femeia asta e uneori complet lipsită de empatie", își zice Elsa și se enervează și acum când își aduce aminte.

Amicul era întins pe patul bunicii, ca un sfinx în fața unei piramide. Elsa s-a oprit ca paralizată în hol, holbându-se la capul negru gigantic și la ochii lui atât de întunecați, încât era greu de zis dacă erau ochi sau doar găuri fără fund în craniul bestiei. Era cel-mai-mare-orice-din-Univers pe care Elsa îl văzuse vreodată.

Bunica a ieșit din bucătărie, și-a pus haina, ca și cum era perfect normal să aibă cel-mai-mare-orice-din-Univers întins pe patul ei. „Cine-i… ăla?" a șoptit Elsa. Bunica și-a rulat o țigară și i-a răspuns nepăsătoare: „Amicul. Nu-ți face nimic dacă nu-i faci nimic" Sigur, ușor de zis. De parcă poți să știi ce supără o asemenea bestie? Odată, una dintre fetele care o urăsc

pe Elsa a bătut-o doar pentru că avea „un fular urât”. Elsa nu-i făcuse nimic, dar a mâncat bătaie pentru fular. Și s-a simțit atunci din nou în fața unei bestii, cu un fular pe care mama îl alesese, fiindcă fularul ei obișnuit era la spălat. Și bunica a zis că bestia nu-i face nimic dacă nici ea nu-i face nimic, dar de unde naiba să știe ea ce fel de fulare îi plac bestiei? Cum să-ți faci o strategie de supraviețuire cu asemenea informație? Cum?

În cele din urmă, Elsa a gemut: „Nu-i fularul meu. E al mamei. Și mama n-are deloc gusturi.” și a făcut câțiva pași cu spatele spre ușă. Amicul a privit-o nemișcat. Sau, cel puțin așa crede, că a privit-o, dacă ochi erau ce avea bestia aia în cap. Apoi i-a arătat dinții, de asta e aproape sigură Elsa. Bunica a mormăit ceva despre „copiii din ziua de azi” și și-a dat iritată ochii peste cap. Apoi s-a dus să caute cheile lui Renault și au plecat la expoziția de dinozauri. Elsa își amintește că bunica a lăsat ușa apartamentului larg deschisă și, când Elsa a întrebat ce căuta Amicul acolo, bunica i-a răspuns senină: „A venit în vizită”. Iar când Elsa a întrebat de ce latră tot timpul în apartamentul lui, bunica a răspuns veselă: „Tot timpul? Ei, doar când trece Britt-Marie pe-acolo”. Și când Elsa a întrebat mirată „De ce?”, bunica a rânjit cu gura până la urechi și a zis: „Pentru că-l distrează.”

Apoi Elsa a vrut să știe cu cine locuiește Amicul, iar bunica i-a răspuns că „doar nu trebuie să locuiască toată lumea cu cineva, nu? Eu nu locuiesc cu nimeni, de pildă! Și, deși Elsa a insistat că poate asta are ceva de-a face cu faptul că bunica nu e câine, alte explicații nici că a mai reușit să stoarcă de la ea.

Iar acum e în fața ușii Amicului și scoate ciocolată Daim din ambalaj. Pe prima o aruncă atât de repede prin fanta pentru scrisori, încât ușița se trântește zgomotos când îi dă drumul. Își ține răsuflarea și simte până în creier cum îi bate inima. Dar își amintește că bunica a zis că totul trebuie făcut repede, să nu intre Britt-Marie la bănuieli, acolo, jos, la ședința de bloc. Căci Britt-Marie îl urăște de-a dreptul pe Amicul. Elsa încearcă să se gândească la faptul că, la urma urmelor, e cavaler de Miamas și atunci deschide ușița fantei pentru scrisori cu puțin mai mult curaj.

Îi aude răsuflarea. Zici că se rostogolesc pietre în plămânii bestiei. Inima Elsei bate atât de tare, încât e convinsă că animalul îi simte ticăiturile prin ușă.

— Bunica îți trimite salutări și-și cere iertare că nu ți-a mai adus dulciuri de mult, spune ea precaută, în timp ce tot dezambalează bomboane și aruncă pumni întregi prin fanta pentru scrisori.

Tresare înfricoșată și își trage repede degetele când aude animalul mișcându-se. Preț de câteva clipe, tăcere.

Apoi Elsa aude crănțănitul hulpav al fălcilor Amicului sfărâmând ciocolata.

— Bunica-i bolnavă, îi povestește Elsa, în timp ce Amicul mănâncă.

O ia prin surprindere cât de tare îi tremură vocea. Amicul parcă respiră mai liniștit. Îi mai dă niște ciocolată.

— Are cancer, șoptește Elsa.

Elsa n-are prieteni, așa că nu prea știe care-i protocolul în situații din astea. Dar se gândește că, dacă ar avea prieteni, ar vrea ca ei să știe, în caz că ar avea cancer. Chiar și când se întâmplă ca prietenul în cauză să fie cel-mai-mare-orice-din-Univers.

— Bunica îți trimite salutări și-și cere iertare, repetă ea șoptit în întuneric.

Apoi aruncă restul de ciocolată înăuntru și închide cu grijă ușița fantei pentru scrisori.

Mai rămâne o vreme, uitându-se ba la ușa Amicului, ba la cea a Monstrului. Dacă în spatele uneia se ascunde animalul ăsta sălbatic, nici nu vrea să-și imagineze cine se ascunde în spatele celeilalte.

Apoi coboară în fugă scările. George e tot în spălătorie. În sala de ședințe toată lumea bea cafea și se ceartă.

Pentru că-i un bloc obișnuit.

În mare.

4. Bere

Camera de spital miroase așa cum miros camerele de spital când sunt minus două grade afară și cineva a ascuns sticle de bere sub pernă și a deschis fereastra să se aerisească, să nu simtă mama Elsei fumul de țigară.

Miroase ca și cum nu prea i-a reușit.

Bunica și Elsa joacă Monopoly. Bunica nu zice nimic despre cancer, de dragul Elsei. Iar Elsa nu zice nimic despre moarte, de dragul bunicii. Căci bunicii nu-i place să vorbească despre moarte, mai ales a ei. Moartea e nemesis-ul bunicii. Când mama și medicii ies să discute pe coridor cu voci grave, joase, Elsa încearcă să nu pară îngrijorată. Nu prea reușește.

Bunica rânjește cu un aer secretos.

— Ți-am povestit când le-am găsit slujbe dragonilor din Miamas? întreabă ea în limba secretă.

Când ești la spital, e bine să ai o limbă secretă, pentru că, la spital, și pereții au urechi. Așa zice bunica. Mai ales când pereții o au pe mama Elsei drept șefă.

— Îhî! Daaa, zice Elsa în limba secretă, oftând.

Bunica dă aprobator din cap, dar tot se apucă și-i spune povestea cap-coadă. Pentru că n-a învățat-o nimeni, vreodată, cum să nu spună povești. Iar Elsa ascultă, pentru că n-a învățat-o nimeni, vreodată, cum să nu asculte. Elsa știe că, din cauza asta, lucrul pe care oamenii îl spun cel mai des despre bunica atunci când nu-i prin preajmă este că „femeia asta n-are nicio limită”. Britt-Marie, de exemplu, o spune foarte des. Elsa bănuiește că de-asta îi place bunicii atât de mult în Miamas, pentru că Miamas e nesfârșită, fără limite. Și, când zicem „fără limite”, nu-i ca la televizor, când apare vreunul și își aruncă pletele pe spate și spune că „și-a depășit limitele”, ci chiar e fără limite, pe bune. Pentru că nimeni nu prea știe unde începe și unde se termină. Asta din cauză că, spre deosebire de celelalte cinci împărății din Tărâmul-Aproape-Treaz, care sunt construite mai mult din piatră și mortar, Miamas e făurită în întregime din fantezie. Și mai e un pic și din cauză că zidul cetății din Miamas are o fire schimbătoare rău și îl apucă, în câte o dimineață, să se mute vreo doi kilometri spre pădure, fiindcă are nevoie de puțină „intimitate”. Asta doar ca, a doua zi dimineață, să se mute vreo patru kilometri înapoi spre oraș, doar pentru că s-a hotărât să prindă și să împrejmuiască vreun dragon, ori vreun trol, pe care s-a supărat dintr-un motiv sau altul. De obicei, din cauză că dragonul sau trolul cu pricina a petrecut toată noaptea bând tărie și pe urmă a făcut pipi pe zid.

În Miamas sunt mai mulți troli și dragoni decât în oricare dintre celelalte împărății din Tărâmul-Aproape-Treaz, pentru că basmele sunt exportul principal al împărăției. Trolii și dragonii își găsesc ușor de lucru în Miamas, pentru că orice poveste are nevoie de ticăloși – în lumea reală nu se știe asta, pentru că, în general, în lumea reală trăiesc doar capseci. „Dar n-a fost întotdeauna așa, bineînțeles", zice bunica foarte sigură pe ea. Și-atunci, de obicei, Elsa izbucnește: „Mi-ai mai spus", dar bunica îi povestește mai departe netulburată că a fost o vreme când dragonii au fost aproape uitați de povestitorii din Miamas. „Mai ales cei care nu mai erau taman tinerei, greu își mai găseau de lucru", îi explică ea, în timp ce Elsa își dă plictisită ochii peste cap. „Pur și simplu nu se mai scriau roluri bune pentru dragonii de vârsta a doua", povestește bunica și face o pauză dramatică. Atunci, dragonii au început să se dea în stambă și să iște multe probleme în Miamas. Umblau de colo, colo fără slujbe, n-aveau nimic de făcut toată ziua, ci beau tărie și fumau cât era ziua de lungă și apoi se luau la harță cu zidul cetății. Așa că, în cele din urmă, locuitorii din Miamas au rugat-o pe bunica să vină să-i ajute cu ceva „măsuri concrete de reglare a pieței muncii". Și-atunci bunicii i-a venit ideea că dragonii pot fi puși paznici ai comorilor la sfârșit de poveste.

Până atunci fusese, de fapt, o mare problemă de tehnică narativă, treaba asta cu eroii basmelor care căutau o comoară și, când o găseau, în fundul vreunei grote, dădeau iama, o luau și gata. Pur și simplu. Nu tu luptă memorabilă la sfârșit, nu tu punct culminant sau ceva de genul ăsta. „Și, de plictiseală, te apucai de prostii dintr-alea de jocuri pe calculator, ce să faci?" – povestește bunica de fiecare dată, dând din cap atotștiutoare, pentru a arăta gravitatea situației. Vara trecută, Elsa a învățat-o un joc care se cheamă World of Warcraft și bunica a jucat zi și noapte vreo câteva săptămâni, până când mama a zis că bunica a început să dea dovadă de „apucături neplăcute" și i-a interzis să mai doarmă în camera Elsei de atunci înainte.

În fine, când povestitorii au auzit ideea bunicii, problema s-a rezolvat pe dată. „Și de-asta au toate basmele dragoni la sfârșit. Datorită mie", se laudă bunica întotdeauna când termină povestea.

Bunica are un basm la îndemână pentru orice ocazie, dar, dacă ocazia nu se ivește, îl povestește oricum. Într-unul dintre ele e vorba despre Miploris, împărăția unde se păstrează toată tristețea din lume, și despre prințesa căreia o vrăjitoare urâtă i-a furat o comoară magică. De-atunci, prințesa e pe urmele vrăjitoarei. Un alt basm este despre doi prinți frați care, îndrăgostiți fiind amândoi de prințesa din Miploris, au fost cât

pe-aci să facă fărâme Tărâmul-Aproape-Treaz în luptele lor înverșunate pentru a-i câștiga iubirea.

Și mai e și basmul despre îngerul-de-mare căzut sub un blestem, care plutește neîncetat în susul și-n josul coastei Tărâmului-Aproape-Treaz, după ce a pierdut tot ce a iubit pe lume. Și povestea despre Alesul, cel mai iubit dansator din Mimovas, împărăția de unde vine toată muzica. Se zice că umbrele au încercat să-l răpească pe Alesul, ca să distrugă Mimovas, dar animalele-nori l-au salvat și l-au dus în Miamas. Iar când umbrele au venit după el, locuitorii celor șase împărății ale Tărâmului-Aproape-Treaz, prinții, prințesele, cavalerii, ostașii, trolii, îngerii și vrăjitoarea și-au unit forțele pentru a-l apăra pe Alesul. Și așa a început Războiul-fără-Sfârșit. Urgie a fost, vreme de zece mii de veșnicii de basm, până când orșii au coborât din creierii munților, iar Inimă-de-Lup a ieșit din pădure și împreună au călăuzit în luptă armata celor buni, care a alungat umbrele dincolo de mare, de unde veniseră.

Și despre Inimă-de-Lup există, bineînțeles, o întreagă poveste. S-a născut în Miamas, dar a crescut în Mibatalos, precum toți ceilalți ostași. Are inimă de luptător, dar suflet de povestitor, și e cel mai de neînfrânt războinic ce s-a văzut vreodată în cele șase împărății. A trăit adânc ascuns în pădurile întunecate, preț de multe veșnicii de basm, dar s-a întors când Tărâmul-Aproape-Treaz era la ananghie.

Bunica i-a povestit basmele astea de când se știe Elsa. La început, i le-a spus doar ca să adoarmă, ca să învețe limba secretă, și pentru că bunica-i puțin țicnită. Dar, în ultimul timp, poveștile sunt și altceva. Ceva ce Elsei încă îi scapă printre degete.

Știe ce înseamnă „a-ți scăpa printre degete”, că a căutat.

— Pune la loc Gara de Est, zice Elsa.

— Am cumpărat-o, zice bunica.

— Îhî, da, sigur. Pune-o la loc, se oțărăște Elsa.

— La dracu’, parc-aș juca Monopoly cu Hitler, înjură bunica și pune la loc Gara de Est.

— Hitler n-ar fi jucat decât Risc, mormăie Elsa.

Elsa l-a căutat pe Hitler ăsta pe Wikipedia, după multe certuri cu bunica legate de folosirea lui în comparații.

— *Touché*! murmură bunica.

Elsa e aproape sigură că nu se folosește așa cuvântul.

Joacă în tăcere vreun minut, căci cam atât reușesc să stea supărate una pe cealaltă, în general.

— I-ai dat ciocolata Amicului? întreabă bunica.

Elsa dă din cap că da. Dar nu-i spune că i-a zis despre cancer. În parte pentru că se gândește că bunica se va supăra și, în mare parte, pentru că nu vrea să vorbească despre cancer. A căutat pe Wikipedia ieri ce înseamnă. Și a căutat și „testament” și pe urmă a fost așa de supărată, că n-a putut dormi toată noaptea.

— Cum te-ai împrietenit cu Amicul? întreabă ea.

Bunica dă din umeri.

— Cum se face.

Elsa nu știe „cum se face”. Pentru că n-are alți prieteni în afară de bunica. Dar nu zice nimic, că nu vrea să o întristeze.

— Misiunea-i îndeplinită, în orice caz, spune ea încet, o propoziție destul de greu de zis în limba secretă.

Bunica încuviințează mulțumită și aruncă o privire spre ușă, de parcă i-ar fi teamă că sunt spionate. Apoi bagă mâna sub pernă. Sticlele goale clincăne și bunica înjură când se varsă un pic de bere pe fața de pernă. Scoate un plic și i-l pune Elsei în mână.

— Următoarea ta misiune, cavaler Elsa. Dar n-ai voie să-l deschizi până mâine dimineață.

Elsa privește neîncrezătoare plicul.

— Tu de poștă n-ai auzit?

— Iete, fleoșc! N-ai cum să pui la poștă așa ceva, răspunde bunica.

Elsa cântărește plicul în palmă. Pipăie umflătura de la baza lui.

— Ce-i înăuntru?

— O scrisoare și o cheie, răspunde bunica.

Arată dintr-odată foarte serioasă și speriată, două chestii rar întâlnite la bunica. Întinde mâinile și îi cuprinde arătătoarele Elsei.

— Mâine dimineață o să te trimit în cea mai mare vânătoare de comori în care ai fost vreodată, micuțul meu cavaler curajos. Ești pregătită?

Bunicii i-au plăcut întotdeauna vânătorile de comori. În Miamas, vânătoarea de comori e considerată sport. Și au și campionate, că e sport inclus în Jocurile Olimpice. Mă rog, în Miamas nu le zice Jocuri Olimpice, le zice Jocuri Invizibile, pentru că toți participanții sunt invizibili. Nu se poate spune că sunt jocuri tocmai potrivite pentru public.

Și Elsei îi plac, dar nu așa de mult precum bunicii, bineînțeles, căci nimeni, în nicio împărăție, în zece mii de veșnicii de basm, n-a iubit vânătoarea de comori mai mult decât bunica. Elsei îi plac pentru că sunt ceva doar al ei și al bunicii. Iar bunica poate preschimba aproape orice într-o vânătoare de comori. Ca atunci când au fost la cumpărături și

bunica a uitat unde l-a parcat pe Renault. Sau când a pus-o pe Elsa să-i desfacă toată corespondența și să-i plătească facturile pentru că zice că ei i se pare megaplicticos. Sau când au avut Ziua Sportului la școală și Elsa știa că, la duș, o să încaseze prosoape făcute sul de la copiii mai mari.

Cu bunica, totul e o vânătoare după comori, căci ea poate preschimba o parcare în munți magici și prosoape făcute sul în dragoni ce trebuie înfrânți. Iar Elsa e întotdeauna eroina.

Dar acum e altfel. Elsa n-a văzut-o niciodată pe bunica așa. Tot ce zice bunica e întotdeauna pe jumătate în glumă, dar nu de data asta.

— Cel care primește cheia va ști ce să facă. Tu trebuie să aperi castelul, Elsa, îi zice bunica aplecându-se ușor spre ea.

„Castelul" e blocul în care locuiesc. Elsa a crezut întotdeauna că bunica îi zice așa fiindcă e un pic țicnită, dar acum începe să se îndoiască.

— Apără castelul, Elsa. Apără-ți familia. Apără-ți prietenii.

— Care prieteni? întreabă Elsa.

Bunica îi ia obrajii în mâini și-i zâmbește:

— O să apară și prietenii. Mâine te trimit la o vânătoare de comori. O să fie o poveste nemaipomenită și o aventură strașnică. Trebuie, însă, să-mi promiți că n-ai să mă urăști pentru asta.

Pe Elsa o ustură ochii când clipește.

— De ce să te urăsc?

Bunica îi șterge cu blândețe ochii.

— E privilegiul oricărei bunici, Elsa, să nu-și arate părțile rele în fața nepoților. E privilegiul oricărei bunici să nu vorbească despre ce nemernică era înainte să devină bunică.

— Dar eu ți-am văzut o grămadă din părțile tale cele mai rele, protestează Elsa, apoi adaugă repede: De exemplu, tu nu pricepi că un iPhone nu se poate usca în prăjitorul de pâine.

Elsa speră să o facă pe bunica să râdă cu asta. Nu reușește. Bunica îi șoptește tristă:

— O să fie o aventură strașnică și o poveste nemaipomenită. Da-i vina mea că-i un dragon la sfârșit, micuțul meu cavaler iubit.

Elsa se uită chiorâș la bunica. De obicei spune că-i „meritul" ei că sunt dragoni la sfârșitul basmelor. Nu „vina". Așezată pe pat în fața ei, bunica e încovoiată, mai mică și mai fragilă decât oricând. N-arată deloc ca o supereroină.

Bunica o sărută pe frunte.

— Promite-mi că n-ai să mă urăști când o să afli cine am fost cu adevărat. Și promite-mi că aperi castelul. Că-ți aperi prietenii.

Elsa nu înțelege ce înseamnă toate astea, dar promite. Iar bunica o îmbrățișează mai strâns și mai îndelung decât oricând.

— Scrisoarea i-o dai lu' cine o așteaptă. N-o să vrea s-o ia, da zi-i că-i de la mine. Zi-i că bunica îi trimite salutări și-și cere iertare.

Apoi îi șterge Elsei lacrimile de pe obraji. Iar Elsa o corectează, că se spune „celui care o așteaptă". Se mai dondănesc un pic din cauza asta, ca de obicei. Pe urmă joacă Monopoly, mănâncă rulouri cu scorțișoară și discută cine ar câștiga o bătaie între Harry Potter și Omul-Păianjen. O discuție de toată jena, după părerea Elsei. Dar bunicii îi place să pălăvrăgească despre chestii dintr-astea, că-i prea imatură să poată pricepe că Harry Potter ar ieși învingător. Nu că nu i-ar plăcea Elsei Omul-Păianjen. Nu-i vorba de asta. Dar împotriva lui Harry Potter? Să fim serioși! Harry Potter e mai tare.

Bunica mai scoate câteva rulouri cu scorțișoară din niște pungi de hârtie pitite sub cealaltă pernă. Nu pentru că ar fi nevoită să ascundă rulourile de mama Elsei, așa cum trebuie să ascundă berea, ci pentru că îi place să le păstreze în același loc, întrucât adoră să le mănânce împreună. Berea și rulourile cu scorțișoară sunt mâncarea favorită a bunicii. Elsa recunoaște ambalajul – bunica mănâncă rulouri numai de la o anumită cofetărie, fiindcă zice că știu să facă rulouri cu scorțișoară adevărate, ca în Mirevas, unde se fac cele mai bune rulouri din lume. Rulourile cu scorțișoară sunt mâncarea națională în tot Tărâmul-Aproape-Treaz. Partea proastă e că se mănâncă doar de ziua națională. Partea bună e că, în Tărâmul-Aproape-Treaz, e ziua națională în fiecare zi. Și-atunci, după cum zice bunica, „toate bune și frumoase, zice baba care a făcut caca în chiuvetă". Elsa speră din tot sufletul că asta nu înseamnă că bunica are de gând să folosească și ea chiuveta. Cu ușa deschisă.

— Sigur te faci bine? întreabă Elsa precaută, cu tragerea de inimă a unui copil de aproape opt ani care pune o întrebare al cărei răspuns nu vrea să-l afle.

— Bineînțeles că mă fac bine, răspunde bunica sigură pe ea, deși vede că Elsa știe că minte.

— Promite-mi, o roagă Elsa.

Și-atunci bunica se apleacă ușor spre ea și-i șoptește la ureche, în limba secretă:

— Îți promit, iubite, iubite cavaler. Îți promit c-o să treacă. Îți promit c-o să fie bine.

Căci așa zice bunica mereu. Că o să treacă. Că o să fie bine.

— Da' zic că Omul-Păianjen ăla l-ar lua pe Harry Potter, adaugă bunica, provocând-o pe față.

— Hei, IAR începi, tuta naibii?! țipă Elsa, deși știe că exact asta și vrea bunica.

Și-atunci bunica rânjește. Și, în cele din urmă, rânjește și Elsa, deși se gândește că totul are o limită și limita asta e fix acolo unde cineva spune că Harry Potter poate fi învins. Mai iau câte un rulou cu scorțișoară. Mai joacă un pic de Monopoly. Și atunci e greu să stea supărate.

Soarele apune. Se lasă tăcerea. Elsa stă întinsă strâns lângă bunica, pe patul îngust de spital. Închid ochii pe jumătate, animalul-nor sosește și pornesc împreună spre Miamas.

Într-un bloc din cealaltă parte a orașului, locatarii se trezesc cu toții îngroziți în miez de noapte, când ceea ce ei cred că e un câine de luptă, într-un apartament de la etajul întâi, începe să urle. Mai tare și mai sfâșietor decât orice urlete ieșite vreodată din adâncurile unui animal. Ca și cum cântă cu tristețea și dorul a zece mii de veșnicii de basm. Urlă ore întregi. Urlă până în zori.

Când dimineața se strecoară în camera de spital, Elsa se trezește în brațele bunicii. Dar bunica a rămas în Miamas.

5. Crini

A avea o bunică e ca și cum ai avea o armată.

E privilegiul suprem al oricărui nepot să știe că are întotdeauna pe cineva de partea sa, indiferent de situație. Chiar și când greșește. De fapt, mai ales atunci.

O bunică e sabie și scut și e o iubire cu totul aparte, pe care niciun capsec n-o poate înțelege. Când i se zice Elsei că-i „altfel", de parcă asta ar fi ceva rău, când vine acasă cu vânătăi, iar directorul spune că „trebuie să se adapteze" și că „îi provoacă pe ceilalți copii", bunica e de partea ei. N-o lasă să-și ceară scuze. Și nu o lasă să ia vina asupra ei. Bunica nu-i zice niciodată Elsei „să n-arate că-i pasă, că atunci o s-o necăjească și mai mult" și nici „să plece și să nu-i bage în seamă". Bunica știe mai bine. Bunica înțelege mai multe. Bunica e una dintre aceia pe care să-i iei cu tine în bătălie.

Bunica e întotdeauna suporterul echipei Elsa.

Și-n fiecare seară bunica are o poveste din Miamas. Cu cât Elsa e mai singură în lumea reală, cu atât armata ei din Tărâmul-Aproape-Treaz e mai mare. Cu cât mai dureroase loviturile de prosop făcut sul, cu atât mai minunate aventurile cavalerești în noapte. Iar în Miamas nu-i zice nimeni că „trebuie să se adapteze". Odată, tata a dus-o în Spania și au stat la un hotel *all inclusive*, dar Elsa n-a fost deloc impresionată. Când ai o bunică, toată viața e *all inclusive*.

La școală spun că Elsa are „dificultăți de concentrare". Dar nu-i adevărat. Poate să turuie aproape tot *Harry Potter* pe dinafară. Știe ce superputeri are fiecare mutant X-Men și pe care dintre ei Omul-Păianjen i-ar putea învinge. Și poate să deseneze destul de bine harta de la începutul *Stăpânului inelelor* cu ochii închiși. Bine, asta dacă bunica nu trage de hârtie și oftează că-i „al naaaibii de plictisitor" și că vrea să iasă cu Renault și „să meargă undeva". Nu prea are astâmpăr bunica. Dar i-a arătat Elsei Miamas și celelalte împărății din Tărâmul-Aproape-Treaz din hotar în hotar. Până și ruinele din Mibatalos, împărăția distrusă de umbre la sfârșitul Războiului-fără-Sfârșit, i le-a arătat. Elsa s-a suit cu bunica pe stâncile unde s-au sacrificat cei nouăzeci și nouă de îngeri-de-zăpadă și s-au uitat lung peste marea de dincolo de care umbrele se vor ivi din nou într-o bună zi. Și știe totul despre umbre, căci bunica spune mereu că „trebuie să-ți cunoști dușmanii mai bine decât pe tine însăți".

La început, umbrele erau dragoni, dar aveau în ele atâta rău și întuneric, încât s-au preschimbat în altceva. Ceva mult mai periculos. Umbrele urăsc oamenii și basmele lor și, urând cu atâta înverșunare, de atâta amar de vreme, întunericul le-a învăluit trupurile până când și-au pierdut forma. Sunt greu de înfrânt pentru că dispar în ziduri, se topesc în pământ sau se ridică în văzduh. Sunt feroce și însetate de sânge și, dacă te mușcă, nu mori, ci soarta ți-e mult mai cruntă: îți pierzi imaginația, ți se scurge prin rană și rămâi cenușiu și gol. Te veștejești an după an, până când trupul ți-e doar o biată coajă. Până când nimeni nu-și mai amintește niciun basm. Iar fără basme, Miamas și toate celelalte împărății din Tărâmul Aproape-Treaz mor. O moarte lipsită de imaginație. Cea mai rea moarte dintre toate.

Dar Inimă-de-Lup a înfrânt umbrele în Războiul-fără-Sfârșit. A ieșit din ascunzătoare exact când poveștile aveau mai mare nevoie de el și a alungat umbrele peste mare. Însă umbrele se vor întoarce într-o zi. Elsa se gândește că poate de-asta îi spune bunica toate poveștile acum. Ca s-o pregătească.

Așa că profesorii n-au dreptate. Elsa n-are dificultăți de concentrare. Doar că se concentrează pe lucrurile care merită.

Bunica spune că oamenii care gândesc încet îi acuză întotdeauna pe cei iuți la minte că au „dificultăți de concentrare”. „Idioții nu pricep cum neidioții termină un gând și trec imediat la următorul. De-asta idioții sunt întotdeauna fricoși și agresivi. Căci nimic nu-i sperie mai tare pe idioți decât o fată deșteaptă.”

Îi spune asta de fiecare dată când Elsa are vreo zi cu „dificultăți deosebite de concentrare” la școală. Atunci obișnuiesc să stea întinse pe patul gigantic al bunicii, sub toate fotografiile alb-negru de pe tavan, și mijesc ochii până când oamenii din poze încep să danseze. Elsa nu știe cine sunt, bunica le zice „stelele mele” pentru că, atunci când lumina lampadarelor de pe stradă se strecoară prin jaluzele, strălucesc pe tavan precum stelele pe cerul nopții. Bărbați în uniformă, bărbați în halate de medic și bărbați aproape dezbrăcați. Bărbați înalți și zâmbitori, bărbați cu mustață și bărbați scunzi și pătrățoși, cu pălărie. Cu toții stau lângă bunica și arată de parcă bunica tocmai le-a spus o glumă necuviincioasă. Niciunul nu se uită la aparat, pentru că niciunul nu-și poate lua ochii de la bunica.

Iar bunica e tânără. E frumoasă. E nemuritoare. Pozează lângă indicatoare stradale cu litere necunoscute Elsei. Pozează în fața unui cort în deșert, înconjurată de bărbați cu puști în mână.

Și peste tot în poze, sunt copii. Unii au bandaje pe cap și sunt întinși pe paturi de spital, cu tuburi subțiri înfipte în trup. Unul are doar un braț și un ciot rămas din celălalt. Mai e și un băiat care nu pare să fie rănit. Arată de parcă e gata să alerge o sută de kilometri desculț. E cam de vârsta Elsei și are părul atât de des și încurcat, că ți-ai putea pierde cheile în el, și o privire de parcă tocmai a găsit un depozit secret de artificii și acadele. Are ochi mari, perfect rotunzi și atât de negri, încât albul din jurul lor e precum creta pe o tablă neagră. Elsa nu știe cine e, dar îi zice „băiatul-vârcolac", fiindcă așa i se pare că arată, ca un pui de vârcolac.

Elsa și-a pus în cap de multe ori s-o întrebe pe bunica mai multe despre băiatul-vârcolac. Dar, de câte ori încearcă, ochii i se închid pe jumătate și, cât ai clipi, sunt călare fiecare pe câte un animal-nor deasupra Tărâmului-Aproape-Treaz, apoi aterizează la porțile cetății din Miamas. Și-atunci Elsa își zice că mai bine o întreabă mâine dimineață.

Dar într-o dimineață nu mai există mâine dimineață.

Elsa stă pe banca din fața vitrinei mari. Îi e frig de-i clănțăne dinții. Înăuntru, mama vorbește cu doamna cu voce de balenă. Mă rog, are un glas care sună cam cum își imaginează Elsa că sună vocea unei balene. Bine, e greu de zis, când, de fapt, n-ai întâlnit niciodată o balenă, dar, în orice caz, sună ca pick-up-ul bunicii după ce bunica a încercat într-o zi să facă din el robot. Nu se știe la ce fel de robot s-a gândit ea exact, dar, în orice caz, prea bine nu i-a ieșit. Și, pe urmă, a început să sune ca o balenă, pick-up-ul adică, de câte ori bunica încerca să pună un disc. În după-amiaza aceea, Elsa a învățat ce-i un LP și ce-i un CD. Și tot atunci a înțeles de ce oamenii în vârstă au atât de mult timp liber – pentru că, înainte să apară Spotify, pierdeau o grămadă de vreme schimbând discul și mutând acul de pick-up.

Își ridică gulerul gecii și își leagă mai strâns fularul Gryffindor. Azi-noapte a căzut prima zăpadă. Încet, de parcă s-ar fi împotrivit. Ca și cum primii fulgi ar fi pufnit disprețuitor când s-au topit pe asfalt, ca să arate că nu fac asta fiindcă au chef, ci pentru că i-a pus cineva. Acum însă s-au așternut deja atât de mulți, că poate să facă îngeri-de-zăpadă. Elsei îi plac mult.

În Miamas există îngeri-de-zăpadă tot anul. Bunica se vaită mereu că nu sunt prea bine-crescuți. De-a dreptul aroganți chiar. Își închipuie că nimeni nu-i ca ei și nu sunt niciodată mulțumiți de servicii când mănâncă pe la vreun han. „Se sclifosesc ceva de speriat, miros vinul și alte rahaturi dintr-

astea”, zice bunica. Dar Elsa nu crede că-i așa de grav să ți se pară că nimeni nu-i ca tine când… chiar *nu e* nimeni ca tine.

Își întinde picioarele și prinde fulgi cu vârful ghetelor. Urăște să o aștepte pe mama afară, pe bancă, dar n-are de ales, pentru că urăște încă și mai mult să o aștepte pe mama înăuntru.

Tot ce vrea e să meargă acasă. Cu bunica. E ca și cum întregului bloc îi e dor de bunica. Nu oamenilor din bloc, ci clădirii. Pârâie și geme din toate încheieturile. Iar Amicul urlă neîncetat de două nopți, în apartamentul lui. Britt-Marie l-a pus pe Kent să sune la ușă. N-a deschis nimeni, dar Amicul s-a pus brusc pe urlat înăuntru, de l-a făcut pe Kent să se împiedice și să se lovească de un perete. Așa că Britt-Marie a sunat la poliție. Îl urăște de mult pe Amicul. Acum câteva luni, umbla din ușă în ușă cu o listă, încercând să adune semnături ca să-l someze pe proprietarul apartamentului să-l dea afară pe „nenorocitul ăla de câine de luptă”. „Asociația noastră de locatari nu poate accepta câini în clădire. E o chestiune de siguranță. E periculos pentru copii, trebuie să ne gândim la copii”, le-a explicat Britt-Marie tuturor, așa cum fac, de obicei, oamenii care se gândesc la copii. Cu toate că singurii copii din bloc sunt Elsa și băiatul cu sindrom, iar Elsa-i aproape sigură că nu pentru siguranța lor se agită atât Britt-Marie.

Băiatul cu sindrom locuiește în apartamentul aflat vizavi de cel al „nenorocitului ăluia de câine de luptă”, dar mama băiatului i-a zis lui Britt-Marie cu părere de rău că ea crede că mai mult băiatul îl deranjează pe câine decât invers. Bunica nu se putea opri din râs când i-a povestit Elsei, dar Elsa n-a râs decât când a fost sigură că Britt-Marie nu strânge semnături să dea afară și copiii din bloc. Că nu știi niciodată cu Britt-Marie.

Lennart și Maud au fost singurii care au semnat, nu neapărat pentru că ar urî câinii de luptă, ci pentru că sunt, în general, incapabili să zică „nu”, și în special lui Britt-Marie. Când bunica le-a văzut numele pe listă, s-a dus și i-a întrebat cum de-au putut semna o hârtie care cere interzicerea câinilor în bloc când ei înșiși o au pe Samantha. Lennart și Maud au fost foarte surprinși. „Vai de mine, dar e vorba de câini, nu de Samantha”, a zis Lennart prudent. Maud a încuviințat, la fel de prudentă, și a adăugat: „Samantha e un bichon frisé.”

Bunicii îi venea greu să povestească tărășenia asta, fără să-i facă pe Lennart și Maud în fel și chip, încât Elsa trebuia să-i atragă atenția că nu mai era voie să se zică așa, ci „persoane cu dizabilități mintale”. Și-atunci bunica bolborosea iar că „totul trebuie să fie al dracului de corect politic în ziua de azi, dar-ar naiba să dea!” și își mai aprindea o țigară.

Până și Britt-Marie însăși i-a explicat bunicii că Samantha nu-i „un nenorocit de câine de luptă”. Elsa s-a gândit că Britt-Marie n-are de unde să știe asta, pentru că, deși Samantha arată mereu veselă, poate că are vreo luptă interioară. Dar n-a zis nimic. Că nu știi niciodată cu Britt-Marie.

Elsa se ridică de pe bancă și face câțiva pași prin zăpadă, să-și dezmorțească picioarele. Lângă vitrina mare a biroului unde lucrează femeia cu voce de balenă, e un mic magazin alimentar. Pe ușă e lipită oferta zilei: „PULPE PORC 49,50”. Elsa încearcă să se stăpânească, fiindcă așa îi zice mama mereu, să încerce „să se stăpânească”. Dar, în cele din urmă, își scoate carioca roșie din buzunar și adaugă frumos „DE” între „PULPE” și „PORC”.

Își studiază opera și încuviințează mulțumită. Pune carioca înapoi în buzunar și se așază din nou pe bancă, își lasă capul pe spate, închide ochii și simte piciorușele reci ale fulgilor de zăpadă pe obraji. Când mirosul de fum îi ajunge în nări, își zice că i se pare. Mai întâi, fumul înțepător care îi gâdilă gâtul e minunat, o face să se simtă în siguranță și să uite de frig. Dar, pe urmă, simte cu totul altceva. Ca și cum ceva o împunge în coaste. Ca un semnal de alarmă.

Bărbatul e la o oarecare distanță de banca pe care stă Elsa, în umbra unui bloc înalt. Elsa nu-l vede prea bine, deslușește însă licărirea ochiului roșu al țigării aprinse pe care o ține între degete și faptul că bărbatul e foarte slab. Aproape fără contururi. E pe jumătate întors cu spatele la ea, poate că n-a văzut-o.

Elsa nu știe de ce i se face frică, dar se trezește dintr-odată că pipăie în jur după vreun soi de armă. Foarte ciudat, căci în lumea reală nu face asta niciodată, ci primul impuls e întotdeauna să fugă. Doar în Miamas s-ar întinde după sabie, ca orice cavaler când simte primejdia. Dar în lumea reală Elsa n-are sabie.

Când ridică din nou privirea, bărbatul e în continuare cu spatele pe jumătate întors la ea, dar Elsa ar putea să jure că-i mai aproape. E tot în umbră, dar s-a îndepărtat de clădire. Ca și cum umbra, de fapt, nu-i a blocului, ci a bărbatului însuși. Elsa clipește și, când deschide din nou ochii, nu i se mai pare că bărbatul s-a apropiat. E sigură că-i mai aproape.

Se ridică încet de pe bancă și merge cu spatele spre vitrina cea mare. Bâjbâie să găsească mânerul ușii. Intră, împiedicându-se de prag. Gâfâind, încearcă din răsputeri să-și recapete suflul. Abia după ce ușa se închide în urma ei cu un „clic” prietenos își dă seama de ce fumul de țigară a făcut-o să se simtă așa de bine. Bărbatul fumează același tutun ca și

bunica. L-ar recunoaște oriunde, căci bunica a obișnuit-o să-i ruleze țigările, fiindcă Elsa are „degețele numa' bune pentru pacostele astea mici".

Când se uită din nou afară, Elsa nu mai știe ce-i umbră și ce nu. Ba i se pare că bărbatul e tot acolo, pe partea cealaltă a străzii, ba că nu l-a văzut în viața ei.

Tresare ca un animal speriat când mama o ia blând pe după umeri. Se întoarce spre ea cu ochii măriți și picioarele i se înmoaie. În brațele mamei, oboseala îi amorțește toate simțurile. N-a dormit de două zile. Burta mamei e mare, poți să pui pe ea cești, cu tot cu farfurioare. George zice că-i modul în care natura îi oferă unei gravide o pauză de cafea.

— Mergem acasă, îi șoptește mama la ureche.

Elsa își alungă oboseala și se desprinde din brațele ei.

— Vreau să vorbesc cu bunica!

Mama arată devastată. Elsa știe ce înseamnă „devastat" fiindcă-i un cuvânt din borcanul cu cuvinte. Da, o să ajungem și la borcanul cu cuvinte în povestea asta. Toate la timpul lor.

— Iubita mea… nu știu dacă-i o idee prea bună, șoptește mama.

Dar Elsa o zbughește pe lângă recepție și dă buzna în încăperea alăturată. O aude pe femeia cu voce de balenă strigând după ea, apoi glasul calm al mamei rugând-o s-o lase pe Elsa să intre.

Bunica o așteaptă în mijlocul încăperii. Miroase a crini în jur, floarea favorită a mamei. Bunica n-are o floare preferată, căci, în apartamentul ei, florile nu supraviețuiesc mai mult de o zi. Așa că, într-un rar moment de conștientizare și, poate, încurajată de aprobarea entuziastă a nepoatei favorite, bunica a hotărât că ar fi „al naibii de nedrept" și împotriva naturii să aibă o floare preferată.

Elsa se oprește îmbufnată la câțiva pași, cu mâinile înfipte în buzunare. Își scutură sfidător zăpada de pe ghete.

— Nu vreau să merg la vânătoarea asta de comori, e o idioțenie.

Bunica tace. Așa face întotdeauna când știe că Elsa are dreptate.

— ȘI TU ești o idioată! se răstește ea.

Bunica nu zice nimic. Elsa se așază pe scaunul de lângă bunica și scoate scrisoarea.

— Și n-ai decât să duci tu scrisoarea asta idioată, șoptește ea.

Au trecut două zile de când Amicul a început să urle. Două zile de când Elsa n-a mai fost în Tărâmul-Aproape-Treaz și în împărăția Miamas. Nimeni nu-i spune cinstit cum stau lucrurile. Toți adulții îi vorbesc pe ocolite, ca nu cumva să

sune prea înfricoșător sau periculos, sau neplăcut. Ca și cum bunica n-a fost nicicând bolnavă. Ca și cum a fost un accident. Dar Elsa știe că mint cu toții, pentru că bunicii nu i se întâmplă niciodată accidente. Mai degrabă accidentelor li se întâmplă bunica.

Elsa știe ce-i aia „cancer”. A citit pe Wikipedia.

Împinge marginea coșciugului, așteptând o reacție. Pentru că, în adâncul sufletului ei, speră că e una dintre acele dăți când bunica o păcălește. Ca atunci când a îmbrăcat omul de zăpadă în haine adevărate, de arăta ca și cum căzuse cineva de la etaj, iar Britt-Marie s-a supărat groaznic când și-a dat seama că era o farsă și a chemat poliția. În dimineața următoare, când s-a uitat pe fereastră, Britt-Marie a văzut că bunica făcuse un alt om de zăpadă, exact ca primul. Și-atunci Britt-Marie „și-a ieșit din pepeni de-a binelea”, a ieșit afară și s-a repezit la el cu o lopată. Dar omul de zăpadă s-a ridicat deodată în picioare și-a urlat „BAU!!!” După asta, bunica i-a mai povestit c-a stat întinsă în zăpadă vreo două ore, așteptând-o pe Britt-Marie și că pe puțin două pisici au făcut pipi pe ea. „Dar a meritat”, a zis bunica jubilând. Britt-Marie a sunat, bineînțeles, la poliție, dar i s-a spus că nu-i o infracțiune să sperii pe cineva. Britt-Marie n-a fost deloc de acord cu ei și a făcut-o pe bunica „huligană”.

Elsei îi e dor de toate astea.

Iar bunica nu se ridică de data asta. Elsa lovește coșciugul cu pumnii, dar bunica nu răspunde. Elsa bate tare, și mai tare, ca și cum ar fi putut alunga cu pumnii tot ce-i rău. Tot ce-i frânt. În cele din urmă, se lasă de pe scaun pe podea, în genunchi, și șoptește:

— Știi că mă mint că „ai plecat dintre noi”? Știi? Sau că „te-am pierdut”? Nu zice nimeni că ești „moartă”.

Elsa își înfige unghiile în podul palmei și tremură din tot trupul.

— Nu știu cum s-ajung în Miamas dacă tu ești moartă…

Bunica nu răspunde. Elsa își lasă fruntea pe marginea coșciugului. Simte lemnul rece pe piele și lacrimile fierbinți pe buze. Apoi degetele moi ale mamei pe grumaz. Se întoarce și se lasă în brațele ei, iar mama o duce de acolo.

Când deschide din nou ochii e în Kia, mașina mamei. Afară, mama vorbește la telefon cu George. Elsa știe că mama nu vrea ca ea să audă discuția pentru că vorbesc despre înmormântare. De parcă Elsa-i bătută în cap și nu pricepe.

Ține încă în mâini scrisoarea bunicii. Știe că nu-i frumos să citești scrisorile altora, dar a citit-o de sute de ori în ultimele

zile. Bunica știa, de bună seamă, că Elsa avea să facă asta, așa că a scris-o cu litere pe care Elsa nu le înțelege. Ca literele de pe indicatoarele stradale din pozele ei vechi.

Elsa se uită urât la literele acelea ciudate. Bunica a zis mereu că ele două n-au secrete una față de cealaltă, ci doar secrete împreună. Și de asta Elsa-i foarte supărată pe ea, că, uite, acum stă acolo, cu cel mai mare secret dintre toate și nu înțelege o iotă. Și știe că, dacă se ceartă cu bunica acum, o să fie un record personal pe care nu-l vor mai putea bate în veci.

Cerneala se întinde când Elsa clipește deasupra scrisorii. Și, deși nu înțelege literele, vede că bunica a scris greșit vreun cuvânt sau altul, după felul în care sunt aruncate literele pe hârtie – ca în treacăt, ca și cum bunica era deja cu mintea în altă parte. Nu că bunica n-ar ști să scrie, doar că mintea-i merge atât de repede, încât ortografia nu ține pasul. Și, spre deosebire de Elsa, bunica nu vede care-i avantajul în a scrie cuvintele corect. „Doar înțelegi ce vreau să spun, ce naiba!” mârâie ea de fiecare dată când îi dă bilețele secrete, în timp ce iau cina cu mama și George, iar Elsa se apucă să facă liniuțe de unire și alte corecturi cu carioca ei roșie. E unul dintre puținele lucruri pentru care se iau la ceartă, pentru că Elsa crede că literele nu sunt doar o modalitate de a transmite mesaje, ci sunt ceva mult mai important.

Unul dintre puținele lucruri pentru care se luau la ceartă.

Elsa înțelege un singur cuvânt din toată scrisoarea. Un singur cuvânt scris cu litere obișnuite, aruncat, în aparență la întâmplare, în mijlocul textului. Atât de la întâmplare, încât Elsei i-a scăpat prima dată când a încercat să citească scrisoarea.

Citește și recitește cuvântul până când nu-l mai vede de lacrimi. Își înfige iar adânc unghiile în podul palmei. Se simte trădată și furioasă din zeci de mii de motive la care s-a gândit și, probabil, din alte zeci de mii de motive care nu i-au trecut prin minte. Căci știe că nu-i la întâmplare. Bunica a scris intenționat cuvântul acolo, ca Elsa să-l găsească.

Numele de pe plic e același cu cel de pe cutia de scrisori a Monstrului. Și singurul cuvânt pe care Elsa îl poate citi, din toată scrisoarea, e „Miamas”.

Bunicii i-au plăcut întotdeauna vânătorile de comori.

6. Detergenți

Are trei zgârieturi pe obraz. Ca de gheare. Știe că o s-o întrebe de la ce a pornit totul. Elsa a luat-o la fugă, așa a început. E bună la alergat. Când ești hărțuit tot timpul, ajungi să fii alergător bun.

De dimineață, a mințit-o pe mama că școala începe cu o oră mai devreme decât de obicei. Iar când mama a părut să se îndoiască, Elsa a jucat cartea „mamă rea". Cartea „mamă rea" e cam ca Renault – nu prea frumoasă, dar surprinzător de eficientă. „Mamă, ți-am zis de o sută de ori că încep mai devreme lunea. Ți-am dat și biletul de la școală, da nu m-asculți niciodată", s-a rățoit Elsa, fără să se uite la ea. Și-atunci mama n-a mai descusut-o, ci doar a murmurat ceva despre „creier de gravidă" și a părut rușinată. E cel mai ușor mod de a o deruta pe mama – s-o facă să creadă că a pierdut controlul.

Erau doi oameni pe lume care știau s-o facă pe mama să-și piardă controlul. A mai rămas doar unul. E o responsabilitate mare pe umerii cuiva care n-are nici opt ani împliniți.

După ce mama a dus-o la școală, Elsa a luat autobuzul înapoi spre casă. S-a oprit și a cumpărat patru pungi cu bomboane de ciocolată Daim. Apartamentul bunicii era întunecat și trist, cum numai casa bunicii poate fi fără bunica. Ca și cum îi e dor de ea. Elsa s-a ascuns bine de Britt-Marie, care tocmai se îndrepta spre curtea interioară, unde sunt pubelele pentru sortat gunoiul, deși n-avea cu ea nimic de aruncat. După ce a controlat toate pubelele, Britt-Marie și-a strâns buzele pungă, nemulțumită, așa cum face de obicei când decide ceva ce „musai trebuie adus în discuție la următoarea ședință de bloc", apoi a plecat la magazin, să vadă care-i treaba și să mai strângă nițel din buze și pe-acolo. Atunci Elsa a intrat pe furiș în bloc și a urcat la primul etaj. A tremurat de frică și furie vreo douăzeci de minute în fața apartamentului, cu scrisoarea în mână. Furie împotriva bunicii. Frică de Monstrul. Așa a început totul.

Nu la mult timp după aceea, fugea atât de repede, de simțea că i-au luat tălpile foc. Iar acum stă într-o mică încăpere, cu trei zgârieturi roșii, ca de gheare, pe obraz, o așteaptă pe mama și știe că o s-o întrebe de la ce a pornit totul. Elsa urăște lunea – de fapt, așa a început totul. Cu faptul că e luni.

Învârte globul pământesc așezat pe birou. Directorul nu-i deloc încântat de asta. Așa că Elsa continuă.

— Ce-ar fi să încetezi, Elsa, spune directorul, fără semn de întrebare la sfârșitul propoziției.

— E o țară liberă, răspunde Elsa.

Directorul icnește iritat. Îi face semn spre obraz:

— Ei? Ești gata să ne spui de la ce-a pornit totul?

Elsa nu catadicsește să răspundă.

S-a gândit bine bunica, Elsa trebuie să recunoască, încă e al naibii de enervată de vânătoarea asta de comori idioată, dar da, bunica a fost isteață să scrie „Miamas” cu litere obișnuite în scrisoare. Căci, uite așa, Elsa a stat acolo pe trepte cel puțin o sută de veșnicii de basm înainte să sune la ușă. Dacă bunica n-ar fi știut că Elsa avea să citească scrisoarea, deși nu-i frumos să citești corespondența altora, și n-ar fi scris cuvântul „Miamas”, Elsa ar fi aruncat scrisoarea prin fanta pentru scrisori de pe ușa Monstrului și ar fi întins-o cât mai repede. Dar Elsa a rămas în fața ușii, căci avea de gând să-i pună câteva întrebări Monstrului.

Căci Miamas e împărăția Elsei și a bunicii. Doar a lor. Furia Elsei la gândul că bunica avea de gând să ducă acolo vreun tut era mai mare decât frica de orice monștri. Mă rog, poate că nu cu *mult mai mare* decât frica de monștri.

Amicul urla în continuare în apartamentul de alături. Elsa a sunat la ușa Monstrului, dar nu i-a răspuns nimeni. A sunat din nou și a bătut în ușă până a pârâit lemnul. În cele din urmă, a ridicat ușița fantei pentru scrisori și s-a uitat înăuntru, dar era întuneric beznă. Nicio mișcare. Nicio suflare. Doar un miros înțepător de detergenți, unul dintre acele izuri pe care le simți până-n fundul ochilor când tragi aer în piept.

Dar niciun monstru. Nici măcar unul mic.

Atunci Elsa a scos din rucsac patru pungi cu bomboane Daim. Le-a desfăcut din ambalaj una câte una și le-a aruncat prin fanta din ușa Amicului. Preț de câteva clipe, Amicul s-a oprit din urlat. Elsa s-a hotărât să-i spună „creatura” până se lămurea ce era de fapt, căci, indiferent ce zicea Britt-Marie, Elsa era al naibii de sigură că Amicul numai câine nu era. Nu existau câini așa de mari.

— Trebuie să termini cu urlatul, că sună Britt-Marie la poliție și vin și te omoară, i-a șoptit Elsa prin fanta pentru scrisori.

Nu știe dacă a priceput ceva creatura. Dar măcar a tăcut și și-a crănțănit ciocolata. Ca orice ființă rațională care a primit ciocolată.

— Dacă-l vezi pe Monstru spune-i că am o scrisoare pentru el, a adăugat Elsa.

Creatura nu i-a răspuns, dar Elsa i-a simțit răsuflarea caldă când a amușinat ușa.

— Și spune-i că bunica-i trimite salutări și-și cere iertare, a mai șoptit ea.

Apoi a băgat scrisoarea în rucsac și a luat autobuzul înapoi spre școală. Și, din autobuz, când s-a uitat pe geam, i s-a părut din nou că-l vede. Bărbatul slab care era peste drum de agenția de pompe funebre cu o zi înainte, când mama vorbea cu femeia cu voce de balenă. Era din nou în umbra unei case, vizavi de pompele funebre. N-a reușit să-i deslușească fața pierdută în fumul de țigară, dar frica instinctivă i s-a strecurat din nou între coaste.

Pe urmă bărbatul a dispărut.

Elsa crede că din cauza asta n-a reușit să se facă invizibilă când a ajuns la școală. Invizibilitatea e o superputere care se poate exersa, iar Elsa a exersat al naibii de mult, dar nu merge dacă ești supărat sau înfricoșat. Iar Elsa era și una și alta când a ajuns la școală. Înfricoșată de bărbați ce apar în umbră, fără ca ea să poată înțelege de ce, și supărată pe bunica pentru că i-a trimis o scrisoare unui anumit monstru. Înfricoșată și supărată că respectivul monstru n-are puțin bun-simț, ca orice monstru normal, să locuiască adânc ascuns într-o grotă întunecoasă sau pe fundul vreunui lac înghețat. Monștrii fioroși normali nu locuiesc în apartamente. Monștrii fioroși normali nu primesc scrisori.

În plus, Elsa urăște lunea. Lunea e cel mai rău la școală, fiindcă bătăușii care n-au avut nimic de hăituit tot sfârșitul de săptămână abia așteaptă să hărțuiască pe careva. Lunea, biletele pe care le găsește la vestiar sunt cele mai răutăcioase. Poate și de asta nu-i iese treaba cu invizibilitatea azi. Lunea funcționează cel mai prost.

Elsa învârte din nou globul pământesc al directorului. Apoi aude ușa deschizându-se în spatele ei, iar directorul se ridică, părând dintr-odată ușurat.

— Bună ziua! Mă scuzați. Traficul, gâfâie mama Elsei.

Elsa simte degetele blânde ale mamei atingându-i grumazul. Nu se întoarce. Simte și telefonul mamei atingându-i ceafa, pentru că mama îl ține mereu în mână. Ca și cum ar fi un cyborg, și mobilul ar fi integrat în țesuturile ei.

Elsa se mai joacă un pic, provocator, cu globul pământesc. Directorul se așază din nou, se întinde și încearcă discret să-l mute mai departe de Elsa. Se întoarce binevoitor spre mama Elsei:

— Să-nțeleg că-l așteptăm și pe tatăl Elsei?

Directorul vrea foarte mult ca tații să vină la astfel de întâlniri, pentru că i se pare, în general, mai ușor să discute cu tații astfel de chestiuni. Mamei nu-i place deloc întrebarea.

— Tatăl Elsei e plecat, se întoarce abia mâine, răspunde ea cu un calm controlat.

Directorul arată dezamăgit.

— Mda… Sigur, nu-i cazul să ne panicăm. Mai ales că sunteți… zice el făcând semn spre burta mamei.

Mama se străduiește din răsputeri să se abțină să întrebe ce vrea să spună exact cu asta. Directorul își drege glasul și trage repede globul pământesc și mai departe de vârfurile degetelor Elsei. Pare că vrea să-i sugereze mamei „să se gândească la copil”. Oamenii o îndeamnă adesea pe mama „să se gândească la copil”, atunci când sunt neliniștiți că mama s-ar putea enerva. Înainte se refereau la Elsa. Acum se referă la Jumătatea.

Elsa întinde un picior și trage un șut coșului pentru hârtii de lângă birou. Îi aude pe mama și pe director discutând, dar nu ascultă. Speră în secret ca, din clipă în clipă, bunica să dea buzna în încăpere cu pumnii ridicați, ca un boxer gata de meci, dintr-un film vechi. Data trecută când Elsa a fost trimisă în biroul directorului, acesta i-a chemat doar pe mama și pe tata. Dar a venit și bunica. Că pe bunica nu era nevoie s-o chemi.

Elsa a stat atunci pe același scaun, învârtind același glob. Băiatul care îi învinețise ochiul era și el acolo, cu părinții lui. Directorul s-a întors spre tatăl Elsei și i-a zis: „Mda, știți, tipic, glume de băieți…” Pe urmă însă, i-a luat ceva să-i explice bunicii cam ce s-ar numi „glume de fete”, fiindcă bunica murea de curiozitate să afle.

Directorul a încercat apoi să o calmeze pe bunica, spunându-i băiatului că „e o lașitate să lovești o fată”, dar asta n-a părut s-o liniștească deloc. „Nu-i o lașitate să bați fete”, a urlat ea la director. „Băiatul nu-i tâmpit că bate fete. E tâmpit că BATE!” Și-atunci tatăl băiatului s-a supărat și a început să țipe la bunica să nu-i facă lui copilul „tâmpit”, iar bunica a răspuns că o să aibă grijă să o învețe pe Elsa „să-i pocnească pe băieți în moacă”, ca să vadă și ei „că-i al dracu’ de mișto să te bați cu fete”. Atunci directorul i-a rugat pe toți „să-și vină în fire un pic”. Și-atunci toată lumea a tăcut o clipă. Dar, pe urmă, directorul a venit cu ideea ca Elsa și băiatul să dea mâna și să-și ceară iertare unul altuia și-atunci bunica a sărit ca arsă de pe scaun și a întrebat: „De ce dracu’ să-și ceară Elsa iertare?” Și atunci directorul a zis că Elsa trebuie totuși să-și asume o parte din vină, pentru că, de fapt, „l-a provocat” pe băiat și era de înțeles că băiatului i-a fost greu „să se stăpânească”. La care bunica a încercat să dea cu globul pământesc în director, dar mama a reușit să-i prindă brațul în ultima clipă, așa că unghiul a fost greșit și globul a nimerit computerul directorului și i-a spart ecranul. „AM FOST PROVOCATĂ ȘI NU M-AM PUTUT STĂPÂNI”, a urlat bunica la director, în timp ce mama o scotea pe coridor.

Cu bunica nu te puneai când era provocată.

De-asta, Elsa rupea întotdeauna toate biletele găsite în vestiar. Biletele care îi spuneau că-i urâtă. Că-i scârboasă. Că o s-o omoare. Le rupea în bucăți mici, aproape invizibile și le arunca în coșurile de gunoi din toată școala. O făcea din mărinimie, ca să nu le vadă bunica. Mărinimie față de cei care îi scriau bilete, adică, fiindcă bunica i-ar fi omorât dacă afla.

Elsa se ridică pe jumătate din scaun, se apleacă repede peste masă și învârte din nou globul. Directorul e derutat. Elsa se așază la loc, satisfăcută.

— Doamne, Elsa! Ce-ai făcut! izbucnește mama, cu semn de exclamare la sfârșit, când vede cele trei zgârieturi.

Elsa dă din umeri, fără să zică nimic. Mama se întoarce spre director. Ochii îi ard de mânie.

— Ce-a pățit pe obraz?

Directorul se sucește încurcat pe scaun.

— Mda… Să ne venim în fire un pic. Gândiți-vă la… la copil, da.

Și, când zice „copil”, directorul nu arată spre Elsa, ci spre burta mamei. Elsa întinde un picior și mai trage un șut coșului pentru hârtii. Mama trage adânc aer în piept și închide ochii. Apoi, stăpânindu-se, bineînțeles, mută coșul mai aproape de masă. Elsa o privește ofensată, se scufundă adânc în fotoliu, atât de adânc, că trebuie să se țină de brațele acestuia ca să nu alunece pe podea, întinde picioarele cât de mult poate, astfel că degetele mai-mai că ating marginea coșului din nou. Mama oftează. Elsa oftează și mai abitir. Directorul se uită la ele, apoi la globul pământesc de pe birou și îl trage încă un pic mai departe de Elsa.

— Mda, deci… începe el, în cele din urmă, fără tragere de inimă.

— A fost o săptămână grea pentru toată familia, îl întrerupe mama imediat, ca și cum încearcă să-și ceară cumva scuze.

Elsei nu-i place asta deloc.

— Avem, desigur, multă empatie pentru situația prin care treceți, spune directorul, folosind cuvântul „empatie” ca unul care nu știe ce înseamnă.

— Nu se va mai repeta, vă asigur, continuă mama. Directorul zâmbește și se uită neliniștit spre globul pământesc.

— Din păcate, nu este primul incident de acest gen în care Elsa e implicată aici, la școală.

— Și nici ultimul, îl avertizează Elsa.

— Elsa! strigă mama.

— Mamă!!! strigă Elsa, cu trei semne de exclamare. Mama oftează. Elsa oftează și mai abitir. Directorul își drege din nou vocea și, ținând globul pământesc cu ambele mâini, spune:

— Mda, noi, adică eu și personalul școlii, de comun acord cu consilierul școlar, desigur, considerăm că Elsei i-ar fi benefic să meargă la un psiholog, care s-o ajute să-și canalizeze agresivitatea.

— La psiholog? Hm, sună cam dramatic, doar nu-i cazul… nu? zice mama neîncrezătoare.

Directorul ridică defensiv mâinile, ca și cum și-ar cere scuze sau ar avea de gând, dintr-odată, să cânte la o tamburină invizibilă.

— Nu c-am vrea să spunem că-i ceva rău. Absolut deloc. Foarte mulți copii cu nevoi speciale beneficiază de sprijinul psihologilor. Nu-i nicio rușine în asta.

Elsa întinde iar picioarele și reușește să doboare coșul pentru hârtii cu vârful degetelor.

— Să te duci *tu* la psiholog, îi zice ea directorului.

— Elsa! i-o retează mama severă.

— MAMĂ!!! i-o retează Elsa și mai severă.

Directorul decide să pună globul pământesc în siguranță pe podea, lângă fotoliul lui. Mama se apleacă spre Elsa și îi spune, abținându-se, în mod evident foarte greu, să nu ridice vocea:

— Draga mea, dacă ne spui, mie și domnului director, care copii te necăjesc, te putem ajuta să rezolvi conflictele, în loc s-ajungem în situația asta de fiecare dată.

Elsa ridică privirea, cu buzele strânse. Zgârieturile de pe obraz nu mai sângerează, dar sângele închegat încă lucește ca o lampă cu neon. Ca și cum o mică-mititică navă spațială se pregătește să aterizeze pe chipul ei.

— Pârâciosu' roade osu', constată Elsa scurt.

Mama se holbează la ea:

— Ce? Fir-ar… hm… Elsa! Cine a zis asta?

Elsa își încrucișează sfidătoare brațele:

— Internetul.

— Dragă Elsa, încearcă să… zice directorul făcând un soi de grimasă.

Elsa bănuiește că așa zâmbește el.

— Încearcă *tu*! i-o întoarce ea, iar pe chip nu i se vedea nici urmă de zâmbet.

Directorul se uită la mama.

— Mda, noi, adică eu și personalul școlii, considerăm că Elsa ar putea încerca să evite conflictele îndepărtându-se…

Elsa așteaptă răspunsul mamei. Pentru că știe că mama, până la urmă, tot o apără. Așa că își ia rucsacul de pe jos și se ridică.

— Mergem?

Directorul îi spune atunci să iasă și să aștepte pe coridor. Arată ușurat că discuția s-a terminat. Așa că Elsa iese, în timp ce mama rămâne să-și ceară scuze. Elsa urăște asta.

Așadar, a luat-o la fugă. Așa a început totul. Dar n-are de gând să-i povestească directorului. N-are de gând să povestească nimănui, că n-ajută la nimic. Nu vrea decât să plece acasă și să se termine odată lunea.

În timpul ultimei ore, înainte de prânz, capsecul de învățător le-a zis că tema pentru vacanța de iarnă este să pregătească o prezentare: „Un erou literar pe care îl admir". Urmează să facă prezentarea îmbrăcați ca respectivul erou, vorbind la persoana întâi. Fiecare elev a ridicat mâna, pe rând, și a spus ce erou și-a ales, iar profesorul a scris numele pe o listă, apoi pe un bilețel pe care l-a dat elevului. Elsa ar fi vrut să-și aleagă Harry Potter, dar altcineva i-a luat-o înainte. Așa că, atunci când i-a venit rândul, a zis „Omul-Păianjen". Colegul din spatele ei s-a supărat, fiindcă și el voia tot Omul-Păianjen. Așa s-au luat la ceartă. „Nu poți să iei Omul-Păianjen", a țipat băiatul. Iar Elsa a zis: „Ghinion! Tocmai l-am luat". Și-atunci băiatul a zis: „Ghinionul TĂU, da!" Iar Elsa a pufnit: „*Sure*", căci e cuvântul ei preferat din engleză. Și băiatul a țipat că Elsa nu poate fi Omul-Păianjen pentru că „numai băieții pot fi Omul-Păianjen". Și-atunci Elsa i-a zis colegului că n-are decât să fie el prietena Omului-Păianjen. La care băiatul a împins-o într-un calorifer. Iar Elsa l-a pocnit cu o carte.

Elsa socotește, de fapt, că băiatul ar trebui să-i fie recunoscător, fiindcă, altfel, nu se apropie de o carte nici picat cu ceară. Pe urmă învățătorul a venit repede, i-a despărțit și a zis că niciunul, nici celălalt n-au voie să fie Omul-Păianjen, pentru că nu-i erou literar, ci erou de film. Și-atunci Elsa s-a enervat, să zicem că disproporționat de mult, și l-a întrebat pe profesor dacă n-a auzit de compania Marvel. Profesorul n-auzise, nu. Și-atunci Elsa a țipat șocată: „ȘI-ȚI DAU VOIE ȘI LE PREDAI COPIILOR???" După aia a trebuit să rămână după ore, să „discute" o veșnicie cu învățătorul, deși a vorbit numai el, de fapt.

Elsa știe că-i „altfel". Știe că din cauza asta n-are prieteni. Dar copiii „normali" n-o urăsc pentru că-i altfel, căci sunt mulți copii altfel în școală, cel puțin doi, trei în fiecare clasă. O urăsc pentru că nu se ferește din calea lor. Ca și cum le-ar fi teamă că toți copiii altfel din școală ar putea începe o revoluție dacă văd că unul dintre ei nu dă înapoi. De-asta o hărțuiesc și o lovesc. Ca să se dea bătută. Să nu se mai creadă supereroină.

Colegul și alți câțiva o așteptau când a ieșit de la „discuția" cu profesorul. Invizibilitatea n-a funcționat, fiindcă Elsa era

prea furioasă. Așa că și-a strâns bretelele rucsacului, care o îmbrățișează ca un mic urs koala, și a luat-o la goană.

E bună la alergat. Toți copiii altfel sunt. În spate, l-a auzit pe unul dintre băieți urlând „Luați-o, bă!”, apoi tropot de picioare pe asfaltul înghețat. Le auzea răsuflările întretăiate tot mai aproape. Fugea atât de repede, încât genunchii îi loveau coastele. De n-ar fi avut rucsacul, ar fi sărit gardul și n-ar fi prins-o în veci. Dar unul dintre băieți a prins-o de rucsac. Ar fi putut, bineînțeles, să lase rucsacul și să fugă mai departe. Dar acolo era scrisoarea pentru Monstrul. Așa că s-a oprit, s-a întors spre el și l-a pocnit.

Ca de obicei, a încercat să-și ferească fața, ca să nu se întristeze mama când vede vânătăile. Dar n-a putut să-și protejeze și fața, și rucsacul. Așa că, na, a fost cum a fost. „Bătăliile-i bine să ți le alegi, dacă poți, dar, de te aleg ele pe tine, atunci în moacă să-l pălești pe nemernic”, a învățat-o bunica. Iar Elsa face întocmai. Se pricepe să se bată, deși urăște violența. Dar, când mănânci multă bătaie, devii bătăuș bun. Și de-asta se adună atât de mulți când vin după ea.

Mama iese din biroul directorului după cel puțin zece mii de veșnicii de basm și traversează împreună curtea pustie a școlii, în tăcere. Elsa se așază în Kia, pe bancheta din spate, cu brațele încrucișate pe rucsac. Mama e întristată.

— Elsa, te rog…

— N-am început eu. A zis că fetele nu pot fi Omul-Păianjen, se apără Elsa.

— Bine, dar de ce te bați? întreabă deznădăjduită mama.

— De-aia! răspunde Elsa.

— Ești mare, Elsa. Tu-mi zici mereu că vrei să te tratez ca pe un adult, așa că termină cu comportamentul ăsta de copil mic. De ce te bați?

Elsa ciupește chederul din cauciuc al ferestrei.

— Fiindcă m-am săturat să fug.

Atunci mama încearcă să se întindă și să-i mângâie obrazul zgâriat, dar Elsa se ferește. Mama oftează.

— Nu știu ce să fac, spune mama, străduindu-se din răsputeri să nu plângă.

— Nu trebuie să faci nimic, murmură Elsa.

Mama o scoate pe Kia din parcare. Pornesc spre casă, în acea tăcută veșnicie pe care doar mamele și fiicele o pot împărți.

— Poate ar trebui, totuși, să mergem la psiholog, zice mama într-un târziu.

Elsa ridică nepăsătoare din umeri.

— *Whatever*.

„Whatever” e al doilea cuvânt englezesc preferat al Elsei. Mama n-o întreabă de unde l-a învățat.

— Elsa… iubito… știu că-i foarte greu fără bunica. Nimănui nu-i e ușor când e vorba de moarte…

— Ce știi tu! o întrerupe Elsa trăgând de cheder cu atâta putere, încât cauciucul lovește fereastra cu un pocnet când îi dă drumul.

Mama înghite în sec.

— Și eu sunt tristă, Elsa. A fost și mama mea, nu doar bunica ta.

— O urai. Nu mai vorbi prostii! zice Elsa cu mânie rece.

— N-o uram. Era mama mea.

— Vă certați MEREU. Lasă că știu eu că-ți pare bine c-a murit!!!

Elsa se căiește imediat că i-a scăpat asta. Dar e prea târziu. Se lasă din nou o tăcere de nenumărate veșnicii, iar Elsa ciupește în continuare chederul până începe să se rupă. Mama vede, dar nu zice nimic. Când se opresc la semafor, mama își ascunde chipul în mâini și dă resemnată din cap.

— Fac și eu ce pot, Elsa. Mă străduiesc. Știu că sunt o mamă rea și c-ar trebui să fiu mai mult pe-acasă, dar chiar încerc…

Elsa nu spune nimic. Mama își masează tâmplele.

— Poate ar trebui, totuși, să ne interesăm de un psiholog…

— Să te duci tu la psiholog! zice Elsa.

— Da, poate ar trebui.

— Da, poate ar trebui!

— De ce ești rea?

— Da’ TU de ce ești rea?

— Iubito, sunt foarte tristă c-a murit bunica, dar trebuie să…

— Ba nu ești!

Și atunci se întâmplă ceva ce nu se întâmplă aproape niciodată. Mama își pierde cumpătul și țipă:

— BA SUNT, LA DRACU’! ÎNCEARCĂ SĂ PRICEPI CĂ NU DOAR TU EȘTI TRISTĂ ȘI NU MAI FI O MUCOASĂ REA!

Mama și Elsa se țintuiesc cu privirea. Mama își acoperă gura cu mâna.

— Elsa… n-am… iubito…

Elsa dă din cap și rupe tot chederul dintr-o smucitură. Știe că a câștigat. Când mama își pierde controlul, Elsa câștigă.

— Termină. Nu-i bine să țipi, murmură ea.

Apoi adaugă, fără să catadicsească să-i arunce măcar o privire:

— Gândește-te la copil.

7. Piele

Se poate să-ți iubești bunica ani de zile, fără să știi, de fapt, cine e cu adevărat.

Marți, Elsa îl întâlnește pe Monstrul pentru întâia oară. Marțea e mai bine la școală. Are o singură vânătaie astăzi, iar despre vânătăi nu trebuie să dea prea multe explicații acasă, le zice că sunt de la fotbal.

E în Audi. Audi e mașina lui tata. Nu seamănă deloc cu Renault. De obicei, tata o ia de la școală vinerea, o dată la două săptămâni, și Elsa petrece sfârșitul de săptămână cu el, cu Lisette și cu copiii Lisettei. În toate celelalte zile, bunica o lua de la școală. De acum încolo, o să vină mama. Dar astăzi, mama și George s-au dus la doctor să se uite la Jumătatea, așa că o ia tata, deși e marți.

Bunica venea întotdeauna la timp și aștepta la poarta școlii. Tata ajunge întotdeauna târziu și așteaptă în parcare, în Audi.

— Ce-ai pățit la ochi? întreabă tata șovăind.

Tata a venit din Spania de dimineață. A fost în vacanță cu Lisette și copiii Lisettei, dar nu-i bronzat, că nu știe cum se face asta.

— De la fotbal, zice Elsa.

Bunica n-ar fi lăsat-o în veci să scape cu scuza fotbalului. Dar tata nu-i bunica. Așa că dă din cap nesigur și o roagă să-și pună centura de siguranță. Face des asta, datul nesigur din cap, adică. Tata e o persoană nesigură. Mama e perfecționistă și tata e pedant și de-asta n-a mers căsnicia lor, și-a dat Elsa singură seama. Pentru că perfecționist și pedant sunt două lucruri foarte diferite. Când era ziua de curățenie, mama făcea o schemă în Excel, minut cu minut, dar, pe urmă, tata decalcifia cafetiera preț de vreo două ore și jumătate. „Cu un asemenea om, nu poți să planifici nimic”, se plângea mama. La școală zic mereu că Elsa are „dificultăți de concentrare”, dar Elsa vede că problema lui tata e că nu se poate opri din a se concentra pe un singur lucru.

— Și ce ți-ar plăcea să facem? întreabă tata, punându-și nesigur ambele mâini pe volan.

Tata face des și asta. O întreabă pe Elsa ce vrea să facă. Pentru că arareori spune ce vrea el să facă. Și treaba cu venitul la școală marți l-a luat așa, pe nepregătite. Elsa stă cu tata doar o dată la două săptămâni pentru că, după ce i-a cunoscut pe Lisette și pe copiii ei, tata a zis că-i prea mare „debandada” din noua casă pentru Elsa. Când a auzit bunica, l-a sunat și l-a făcut „mămăligă” de cel puțin zece ori într-un minut. A fost record de „mămăligă” până și pentru bunica. Și, după ce a

închis, bunica s-a întors spre Elsa și a zis înciudată: „Lisette, auzi! Ce nume de tută, zi și tu!” Elsa știa, bineînțeles, că bunica n-a vrut să spună asta, că toată lumea o plăcea pe Lisette, pentru că Lisette avea aceeași superputere ca și George. Dar bunica era unul dintre oamenii aceia pe care să-i iei cu tine în bătălie, și Elsa o iubea pentru asta. Pe urmă au mâncat înghețată Ben&Jerry's. Elsei îi e dor de toți trei. De Ben, de bunica și de Jerry.

Tata întârzie când vine s-o ia de la școală. Bunica nu întârzia niciodată. Elsa se întreabă dacă a înțeles bine sensul cuvântului „ironie”, căci e aproape sigură că tata nu întârzie niciodată, nicăieri, decât atunci când trebuie s-o ia pe Elsa de la școală. Bunica întârzia absolut peste tot, dar niciodată când trebuia s-o ia pe Elsa. Poate pentru că bunica știa că, atunci când ai aproape opt ani, lumea e plină de hărțuitori.

Tata pipăie din nou nesigur volanul.

— Unde vrei să mergem? întreabă el.

Elsa se miră, căci sună ca și cum tata chiar ar vrea să meargă undeva. Se sucește stânjenit pe scaun.

— Mă gândeam dacă vrei să… facem ceva.

Dar Elsa știe că tata zice așa doar ca să fie drăguț cu ea. Că lui tata nu-i place să facă lucruri, nu-i genul care *să facă*. Elsa se uită la el. Tata se uită la volan.

— Vreau să merg acasă, zice ea.

Tata încuviințează, ușurat și dezamăgit în același timp, o expresie pe care numai el o poate avea. Apoi o duce pe Elsa acasă. Căci tata nu-i zice niciodată „nu”, deși, uneori, Elsa ar vrea.

— E foarte frumos Audi, zice Elsa rupând tăcerea pe la jumătatea drumului.

Tata dezmiardă torpedoul lui Audi, de parcă ar fi o pisică. Mașinile noi miros a piele moale, nu a piele veche și crăpată, cum miros canapelele din apartamentul bunicii. Elsei îi plac ambele mirosuri, cu toate că, de fapt, nu-i place pielea, căci crede că-i mai bine să stea pe animale, nu pe mobile. E complicat… și un pic ipocrit. Deși Elsa își dă silința să nu fie.

— Cu Audi n-ai surprize, încuviințează tata.

Mașina de mai înainte a tatei se numea tot Audi. Lui tata nu-i plac surprizele. Anul trecut, când tata și Lisette erau plecați, s-a reamenajat alimentara din apropiere și Elsa a fost nevoită să-i facă lui tata toate testele pe care le-a văzut în reclamele educative de la televizor, ca să se asigure că n-a făcut vreun atac de cord.

Tata o conduce până la intrarea în bloc. După ușa de sticlă, Britt-Marie stă la pândă gheboșată în întuneric, ca un pitic de grădină furios. Elsa își zice că, de cum dai ochii cu Britt-

Marie, știi că nu poate urma nimic bun. „Baba asta-i ca o scrisoare de la Fisc”, obișnuia bunica să spună. Tata pare să gândească și el la fel, căci Britt-Marie e unul dintre puținele lucruri cu care bunica și tata erau de acord.

— Bună seara, o salută tata nesigur.

— Bună seara, o salută și Elsa.

— Da, da, bună seara, zice Britt-Marie și, ieșind din întuneric, respiră adânc de două ori, de parcă ar fi tras dintr-o țigară invizibilă.

Apoi își revine și le zâmbește binevoitor. În mână ține o revistă de cuvinte încrucișate. Lui Britt-Marie îi place foarte mult rebusul. Fiindcă are reguli clare, zice ea. Elsa vede că a completat careurile cu creionul. Bunica spunea mereu că Britt-Marie e genul de femeie care doar după vreo două pahare de vin s-ar putea simți suficient de sălbatică și de nebună să-și *imagineze* cum ar fi să dezlege cuvinte încrucișate cu pixul.

Britt-Marie arată iritată spre un cărucior de copil parcat în casa scării și prins de balustradă cu un lanț cu lacăt.

— Știți al cui e ăsta? întreabă ea.

Elsa abia atunci observă căruciorul. Ciudat, pentru că nu sunt copii mici în bloc, în afară de Jumătatea, care, deocamdată, e dusă de colo, colo de mama. Dar Britt-Marie nu pare să priceapă filosofia adâncă a acestei situații.

— Cărucioarele n-au ce căuta în casa scării. Pericol de incendiu, declară ea împreunându-și hotărâtă mâinile pe burtă, cu revista ridicată ca o sabie ce nu inspiră prea mult respect.

— Da. Scrie acolo, încuviințează Elsa arătând spre o foaie de hârtie lipită pe perete deasupra căruciorului, pe care apare atenționarea: „Nu parcați cărucioare aici. Pericol de incendiu!”

— Despre asta vorbesc! spune Britt-Marie ridicând ușor vocea, dar pe un ton încă binevoitor.

— Nu-nțeleg, spune tata nedumerit.

— Mă-ntreb, firește, dacă nu cumva voi ați pus anunțul. Asta mă-ntreb, zice Britt-Marie și face un pas mic de tot înainte și înapoi, ca pentru a sublinia gravitatea situației.

— E ceva greșit în anunț? întreabă Elsa.

— Firește că nu, firește că nu. Dar nu-i *cutuma* asociației noastre de proprietari să punem anunțuri cum ne taie capul, fără să-i anunțăm pe ceilalți locatari.

— Dar nu-i asociație de proprietari, nu? întreabă Elsa.

— Nu, da o să fie, proclamă Britt-Marie cu înflăcărare și, odată cu f-ul din „fie”, împroașcă și puțin scuipat.

Apoi își revine și îi zâmbește din nou binevoitoare Elsei.

— Eu sunt responsabila cu comunicarea a asociației. Nu-i cutuma să se pună anunțuri fără să fie informată responsabila cu comunicarea a…

O întrerupe un lătrat de câine atât de puternic, că se zguduie ușile de sticlă ale intrării în bloc.

Britt-Marie și tata tresar. Elsa își mută neliniștită greutatea de pe un picior pe celălalt. A auzit-o ieri pe mama spunându-i lui George că Britt-Marie a sunat la poliție să ceară ca Amicul să fie eutanasiat. Amicul a auzit vocea lui Britt-Marie și, exact ca bunica, nu-și poate ține fleanca o clipă când o aude.

Britt-Marie se încruntă și zâmbetul ei forțat binevoitor devine mai mult forțat decât binevoitor.

— Am chemat poliția pentru nenorocitul ăla de câine de luptă, îl informează ea pe tatăl Elsei.

Tata pare neliniștit – câinii de luptă nenorociți îl neliniștesc. Elsa își drege vocea și încearcă să schimbe repede subiectul:

— Poate că nu erai acasă? izbucnește ea arătând spre anunțul de deasupra căruțului.

Reușește, cel puțin pe moment. Britt-Marie uită de câine și se enervează din nou din cauza anunțului. Important pentru Britt-Marie e ca nu cumva să rămână fără chestii care să o indigneze.

— Bine, da' nu se poate să te furișezi și să pui anunțuri când lumea nu-i acasă, ce-s comportamentele astea de gangster? răspunde Britt-Marie pe un ton din care e greu de înțeles dacă a pus o întrebare sau a afirmat ceva.

Elsa dă înțelegătoare din cap. Se gândește să-i sugereze lui Britt-Marie că ar putea să pună un anunț în care să înștiințeze locatarii că, data viitoare când au de gând să pună un anunț, trebuie să-și informeze mai întâi vecinii – prin intermediul unui anunț, de pildă. Elsa își zice că ar fi *ironic*. Dar pe urmă se uită la Britt-Marie și se gândește că mai bine tace, dacă nu vrea ca Britt-Marie să facă stânga-mprejur pe loc și să se apuce să adune semnături ca să interzică prezența copiilor în bloc.

Un alt urlet răzbate din apartamentul de la etajul întâi. Britt-Marie își strânge buzele pungă.

— Am sunat la poliție, zău c-am sunat! Dar poliția nu face nimic, firește. Cică s-așteptăm până mâine să vedem dacă apare proprietarul.

Tata nu zice nimic, iar Britt-Marie ia tăcerea lui drept o invitație să-i povestească mai în detaliu sentimentele ei legate de chestiunea asta.

— Kent a sunat la ușă de mai multe ori, da zici că nu stă nimeni acolo. Zici că animalul ăla sălbatic locuiește singur, dacă-ți vine să crezi, se rățoiește ea indignată, părând gata, gata să adauge: „Atâta nesimțire!"

Tata zâmbește ușor neliniștit. Câinii de luptă care locuiesc singuri în apartamente îl neliniștesc ușor.

— Atâta nesimțire! explodează Britt-Marie.

Elsa își ține răsuflarea. Nu se mai aude niciun lătrat. Ca și cum Amicului, până la urmă, i-a venit mintea la cap.

Ușa blocului se deschide și intră femeia cu fustă neagră. Tocurile îi răsună pe pardoseală și vorbește tare în cablul alb care-i atârnă din ureche.

— Bună seara! zice Elsa, încercând din nou să-i distragă atenția lui Britt-Marie de la eventuale viitoare lătrături ale Amicului.

— Bună seara! zice tata, pentru că-i politicos.

— Da, da, bună seara! zice Britt-Marie, ca și cum femeia ar fi un potențial infractor punător-de-anunțuri.

Femeia cu fustă neagră nu răspunde. Vorbește și mai tare în cablul alb, le aruncă o privire iritată, apoi o ia pe scări.

În holul blocului se lasă o tăcere lungă și grea. Tatăl Elsei nu prea se pricepe la tăceri grele. Se poate spune că tăcerile grele sunt pentru tata precum kriptonita pentru Superman.

— Helvetica, spune el într-un târziu, dregându-și anxios glasul.

— Pardon? întreabă Britt-Marie, strângându-și și mai tare buzele pungă.

— Fontul, explică tata, arătând intimidat spre anunțul de pe perete.

Britt-Marie se uită la anunț. Se uită la tata.

— E un font… bun, murmură tata.

Asta-i genul de lucruri pe care tata le consideră importante – fonturile, de pildă. Odată, când mama s-a dus la ședința cu părinții, iar tata a sunat în ultima clipă să spună că nu poate veni pentru că s-a ivit ceva neprevăzut la serviciu, drept pedeapsă, mama a zis la ședință că tata se oferă voluntar să facă gratis afișele pentru târgul organizat de școală. Tata a părut foarte încurcat când a aflat. Pe urmă i-a luat trei săptămâni să decidă ce fel de font să aleagă. Când afișele au fost, în cele din urmă, gata, învățătorul Elsei n-a vrut să le mai pună, pentru că târgul fusese deja. Tatăl Elsei n-a priceput ce are una de-a face cu alta. Cum nici Britt-Marie nu pricepe ce-are fontul Helvetica de-a face cu situația.

Tata se uită în pământ și își drege din nou glasul:

— Ai… cheie? o întreabă el pe Elsa.

Elsa dă din cap că da. Se îmbrățișează grăbit. Tata iese ușurat pe ușa blocului, iar Elsa o ia la fugă pe scări, înainte ca Britt-Marie să apuce să mai spună ceva. În fața apartamentului Amicului, se oprește scurt, se uită peste umăr, să se asigure că Britt-Marie n-o urmărește, apoi deschide ușița fantei pentru scrisori și șoptește:

— Te rog, nu mai urla!

Știe că Amicul înțelege. Speră că-i și pasă.

Urcă în goană la ultimul etaj, cu cheile în mână, dar nu intră în apartamentul mamei și al lui George, ci descuie ușa apartamentului bunicii și se duce direct în dulapul mare. Holul e plin de lăzi, iar în bucătărie e o găleată. Încearcă să nu le vadă, dar nu reușește. Întunericul dulapului o învăluie și nimeni nu vede că plânge.

Dulapul era magic cândva. Elsa se putea întinde în el cât era de lungă, de-abia atingând pereții cu degetele de la mâini și de la picioare. Și, oricât creștea Elsa, dulapul rămânea la fel de mare. Bineînțeles, bunica zicea mereu că astea-s „baliverne și închipuiri, dulapul ăsta așa-i de când lumea". Dar Elsa l-a măsurat și știe mai bine.

Se întinde cât e de lungă. Atinge pereții cu degetele, la ambele capete. Peste câteva luni, nu va mai fi nevoie să-și întindă degetele. Peste un an, nu va mai putea să stea perfect întinsă. Pentru că nimic nu mai e magic.

Aude vocile lui Maud și Lennart în apartament. Simte mirosul de cafea, dar Lennart zice „băutură de oameni mari", așa că Elsa înțelege că-i și Samantha prin preajmă, cu mult înainte să audă lăbuțele bichonului frisé pe podeaua sufrageriei și, la scurt timp, sforăiturile ei sub măsuța de cafea a bunicii. Maud și Lennart au venit să deretice în apartamentul bunicii și să înceapă să împacheteze lucrurile. Mama i-a rugat s-o ajute, iar Elsa o urăște pentru asta. Îi urăște pe toți.

Elsa aude apoi și vocea lui Britt-Marie. Ca și cum îi urmărește pe Maud și Lennart. E foarte furioasă. Vorbește întruna despre cine a avut nesimțirea să pună anunțul din holul blocului și cine a avut nesimțirea să lege căruciorul sub anunț, și e foarte neclar, chiar și pentru Britt-Marie, ce anume o indignează cel mai mult. Dar măcar a uitat de Amicul.

Elsa stă de vreo oră în dulap când înăuntru se strecoară băiatul cu sindrom. Prin ușa întredeschisă, Elsa o vede pe mama băiatului făcând curat și pe Maud adunând cu grijă tot ce-i cade femeii de prin buzunare. Britt-Marie încearcă să convingă pe cineva că-i periculos să lași cărucioare în holul blocului, că se poate răni careva – un copil, de pildă. Că trebuie să se gândească lumea la copii, dom'le!

Lennart lasă o farfurie mare cu vise lângă dulap. Elsa o ia înăuntru și închide ușa, apoi le mănâncă în tăcere, împreună cu băiatul cu sindrom. Băiatul nu zice nimic, pentru că nu vorbește niciodată. E unul dintre lucrurile care îi plac cel mai mult Elsei la băiatul cu sindrom.

Aude vocea lui George în bucătărie, caldă și reconfortantă. Întreabă cine mai vrea ouă, să facă mai multe, dacă tot face pentru el. Toată lumea îl place pe George, asta-i superputerea lui. Elsa îl urăște din cauza asta. Nu-i nimic mai iritant decât o

persoană enervantă care n-are minimul de bun-simț să fie un nesimțit. Apoi Elsa aude vocea mamei și îi vine să iasă din dulap și să i se arunce în brațe. Dar se abține, nu vrea s-o întristeze. Elsa știe că deja a câștigat, dar vrea să știe și mama. Ca s-o doară și pe ea la fel de mult ca pe Elsa că bunica-i moartă.

Băiatul cu sindrom adoarme. Mama lui deschide încet ușa dulapului, se strecoară înăuntru și îl ia în brațe imediat. Zici că știa exact când o să adoarmă băiatul. Poate că asta-i superputerea ei.

Maud intră și ea puțin mai târziu în dulap și adună în liniște tot ce i-a căzut din buzunare mamei băiatului cu sindrom.

— Mulțumesc pentru prăjituri, șoptește Elsa.

Maud o mângâie pe obraz și e atât de tristă, încât Elsa se întristează și ea.

Elsa rămâne în dulap până când ceilalți termină curățenia și pleacă spre apartamentele lor. Știe că mama o așteaptă în hol, în apartamentul ei și al lui George. Apoi se așază pe pervazul ferestrei uriașe de pe scara blocului și stă acolo o vreme. Ca s-o facă pe mama s-o aștepte și mai mult. Rămâne acolo până când becurile de pe scară se sting automat. Mai bine de o oră. Până când beția iese clătinându-se din apartamentul ei, undeva la un etaj mai jos, începe să bată în balustradă cu încălțătorul și să strige că locatarii n-au voie să facă baie noaptea. Face asta de câteva ori pe săptămână. Nimic ieșit din comun.

— Închideți apa! strigă ea, dar Elsa nu răspunde.

Nimeni nu răspunde. Căci lumea din bloc pare să creadă că beții sunt precum monștri: dacă te prefaci că nu există, dispar.

Prinsă în discursul ei înflăcărat despre economisirea apei, beția alunecă pe ceva, cade în fund și își trage, fără să vrea, una în cap cu încălțătorul. Beția și încălțătorul se ceartă apoi o vreme, ca doi prieteni vechi care s-au luat la harță din cauza banilor. În cele din urmă se face liniște. Apoi Elsa aude cântecul, cel pe care-l îngână întotdeauna beția. Elsa stă ghemuită în întuneric și ascultă, de parcă-i un cântec de leagăn doar pentru ea. Apoi se stinge și cântecul. O aude pe beție ogoindu-și drăgăstos încălțătorul. Sau, poate, pe sine însăși. Apoi se întoarce în apartamentul ei.

Elsa închide ochii pe jumătate. Încearcă să vadă animalele-nori și câmpurile de la marginea Tărâmului-Aproape-Treaz, dar nu reușește. Nu mai poate ajunge acolo. Nu fără bunica. Deznădăjduită, deschide ochii. Fulgii de nea cad ca mici mănuși ude pe geamul ferestrei.

Atunci îl vede pe Monstrul pentru întâia oară.

E o noapte de iarnă dintr-acelea, atât de negre, încât cartierul arată de parcă a fost scufundat, cu susul în jos, într-o găleată cu întuneric. Monstrul se strecoară afară din bloc și traversează atât de iute semicercul de lumină aruncat de ultimul lampadar rămas aprins pe stradă, încât, dacă Elsa ar fi clipit puțin mai repede, ar fi putut crede că și-a imaginat. Dar e sigură c-a văzut bine. Se lasă jos pe pardoseală și începe să coboare scările, într-o singură mișcare fluidă.

Știe că el e, deși nu l-a întâlnit niciodată înainte, pentru că-i cel mai mare om pe care l-a văzut vreodată. Alunecă pe zăpadă ca un animal. Ca un monstru din povești. Elsa știe prea bine că-i o idioțenie și e periculos ce urmează să facă, totuși coboară câte trei trepte deodată. Sau, poate, tocmai de-aia. Șosetele îi alunecă pe ultima treaptă și aterizează pe pardoseală, la parter, lovindu-se cu bărbia de balustradă. Cu fața pulsând de durere, smucește ușa și iese desculță în zăpadă.

— Am o scrisoare pentru tine! urlă ea în noapte.

Abia atunci își dă seama că o gâtuiesc lacrimile. Dar vrea să vadă cine e. Vrea să știe cu cine a vorbit bunica despre Miamas, fără să-i spună.

Niciun răspuns. Elsa îi aude pașii ușori în zăpadă, surprinzător de agili pentru o făptură enormă ca el. Se îndepărtează. Elsei ar trebui să-i fie teamă, ar trebui să fie înfricoșată de ce i-ar putea face Monstrul. E suficient de mare ca s-o poată face bucăți dintr-o lovitură, știe asta. Dar e prea furioasă ca să-i fie frică.

— Bunica-ți trimite salutări și-și cere iertare! urlă ea.

Nu-l vede. Dar nu se aude niciun scârțâit în zăpadă. S-a oprit.

Elsa nu mai stă pe gânduri. Se repede instinctiv în întuneric în direcția din care se auziseră pașii Monstrului. Simte mișcarea aerului iscată de geaca lui. Monstrul începe să alerge, Elsa se împleticește prin zăpadă, se aruncă înspre el și îl prinde de un crac al pantalonilor. Cade pe spate. În lumina ultimului lampadar de pe stradă, Elsa îl vede uitându-se țintă la ea. Simte lacrimile înghețându-i pe obraji.

Are pe puțin doi metri. E înalt cât un copac. Gluga groasă e trasă peste ochi, iar părul negru i se revarsă pe umeri. Fața îi e ascunsă sub o barbă deasă ca o blană. De sub glugă, o cicatrice îi brăzdează fața coborând peste un ochi, atât de adâncă, încât pielea zici că-i topită. Elsa îi simte privirea sfredelitoare până în sânge.

— Dă-mi drumul! șuieră Monstrul, aplecându-se amenințător spre Elsa cu trunchiul lui masiv și întunecat.

— Bunica-ți trimite salutări și-și cere iertare! gâfâie Elsa și îi arată scrisoarea.

Monstrul nu ia plicul. Elsa dă drumul cracului de pantaloni, căci se teme că uriașul e gata s-o lovească. Dar Monstrul face o jumătate de pas înapoi și mai mult mârâie decât vorbește, ca și cum ar rosti cuvintele doar pentru sine, nu către Elsa:

— Piei, copilă proastă…

Cuvintele pulsează în timpanele Elsei. Sună greșit, cumva. Elsa le înțelege, dar au ceva nelalocul lor, care îi zgârie neplăcut auzul.

Monstrul se întoarce cu mișcări rapide, smucite și dispare cât ai clipi. Ca și cum a ieșit în întuneric pe o ușă deschisă.

Elsa rămâne în zăpadă, gâfâind. Gerul îi strivește pieptul. Se ridică, mototolește scrisoarea și o aruncă în întuneric după Monstrul.

Nu știe câte veșnicii au trecut până aude ușa blocului deschizându-se în spatele ei. Aude pașii mamei, o aude strigându-i numele. Elsa aleargă în brațele ei.

— Ce faci aici? întreabă mama speriată.

Elsa nu răspunde. Mama îi cuprinde cu blândețe fața cu palmele.

— Cum ai căpătat vânătaia?

— La fotbal, șoptește Elsa.

— Minți, șoptește mama.

Elsa încuviințează tăcută. Mama o îmbrățișează strâns. Elsa suspină cu chipul ascuns în burta mamei.

— Mi-e dor de ea…

Mama se apleacă și își apropie fruntea de a Elsei.

— Și mie.

Monstrul nu se mai aude. Nu-l vede ridicând scrisoarea. Într-un târziu, cuibărită în brațele mamei, Elsa înțelege de ce cuvintele lui sunau anapoda.

Monstrul îi vorbise în limba secretă, limba ei și a bunicii.

Se poate să-ți iubești bunica ani de zile, fără să știi, de fapt, cine e cu adevărat.

8. Cauciuc

E miercuri. Elsa fuge din nou.

De data asta nu știe motivul. Poate pentru că-i una dintre ultimele zile de școală înainte de vacanța de Crăciun și hărțuitorii știu că nu vor mai putea hăitui pe nimeni preț de două săptămâni, așa că trag tare acum. Cine știe… Când e vorba de capseci, nu-i e tocmai ușor să-și dea seama ce-i întărâtă. Uneori n-au niciun motiv. Oamenii care n-au fost hărțuiți niciodată sunt convinși că trebuie să existe o cauză anume, „că doar nu le pică pata pe tine din senin, nu?" Că parcă așa funcționează opresiunea. Simpla ei existență îi provoacă, nici nu le trebuie vreun alt motiv.

Dar n-are niciun rost, bineînțeles, să încerce să explice asta cuiva. E ca și cum ai încerca să lămurești un capsec care poartă drept talisman aducător de noroc o labă de iepure că, dacă ar fi într-adevăr norocoase, labele alea ar sta lipite de iepure.

Și nu-i vina nimănui, de fapt. Nu-i din cauză că tata întârzie, ci din cauză că orele s-au terminat puțin mai devreme azi. Și din cauză că-i e greu să se facă invizibilă când hăituiala începe deja în școală.

Așa că Elsa fuge. E o alergătoare bună.

— Prinde-o! strigă o fată, undeva în spatele ei.

Azi totul a pornit iar de la fular. Sau cel puțin așa crede Elsa. A început să învețe care sunt hărțuitorii din școală și cum atacă. Unii îi vânează doar pe copiii care trădează că le e frică. Alții hărțuiesc de plăcere, nici măcar nu-și lovesc victimele când le prind, vor doar să le vadă spaima din privire. Și mai sunt cei ca băiatul cu care s-a bătut Elsa, când fiecare voia să fie Omul-Păianjen, cei care atacă din principiu, doar pentru că nu suportă să fie contrazișii. Mai ales contrazișii de cei care sunt altfel.

Dar fata care e acum pe urmele ei *vrea* un motiv s-o hărțuiască pe Elsa. Un motiv care să justifice hăituiala. „Vrea să se simtă eroină când vânează", își zice Elsa cu o ciudată claritate, în timp ce aleargă spre gardul școlii, cu inima lovindu-i pieptul ca un ciocan pneumatic și gâtul arzându-i ca atunci când i-a făcut bunica smoothie cu ardei iute.

Așadar, crede că totul a pornit iar de la fular. Nu-i sigură pentru că nu înțelege cum un capsec întreg la minte se poate supăra în halul ăsta din cauza unui fular. Dar a decis că n-ajută la nimic să se oprească din alergat și să încerce să afle. Simte înverșunarea celorlalți aflați pe urmele ei în vibrațiile pe care le dau gheții tălpile cizmelor de cauciuc. Sunt tot mai aproape.

Căci fata nu-i singură – când cauți motiv să hărțuiești pe cineva, nu-i nevoie s-o faci singur. Mă rog, nu în școala lor.

Elsa se cațără repede pe gard și când aterizează, rucsacul are un recul, lovind-o atât de puternic în ceafa, că-și pierde văzul pentru câteva clipe. Smucește repede capetele bretelelor, ca să le strângă, clipește, cu privirea încețoșată, căutându-l pe Audi, care trebuie să apară de undeva din stânga. O aude pe fată în spatele ei, urlând ca un orc turbat de furie. Își dă seama că-i prea târziu să mai aștepte. Elsa știe ce-i un orc, căci mama a insistat prea mult să-i interzică bunicii s-o lase să vadă *Stăpânul inelelor*. Se uită spre dreapta, spre șoseaua mare. Camioanele trec duduind, ca o armată în drum spre o cetate inamică, dar în pauzele de trafic, Elsa vede intrarea în parcul de peste drum.

„Parcul dragomanilor" i se zice la școală, pentru că acolo își fac veacul narcomani care aleargă copiii cu seringi cu heroină. Sau cel puțin așa a auzit Elsa. Îi e foarte frică de parc, căci are aproape opt ani și nu-i un capsec. E un parc dintr-acelea unde lumina zilei nu pătrunde niciodată, iar astăzi e o zi de iarnă în care soarele parcă n-a vrut să răsară.

Până la prânz, Elsa s-a descurcat bine, dar, oricât de bună ar fi ea la a se face invizibilă, e aproape imposibil în sala de mese. Fata i-a ieșit în cale atât de brusc, încât Elsa a tresărit și a vărsat sos pe fularul Gryffindor. Atunci fata a început să urle: „Ți-am zis să nu te mai prind cu fularul ăsta urât!" Elsa s-a uitat atunci la ea așa cum te uiți la cineva care zice „fularul ăsta urât" despre un fular Gryffindor – nu foarte departe de modul în care te-ai uita la cineva care-ți arată un cal și strigă: „Uite tractorul!" Prima dată când fularul i-a atras atenția colegei, Elsa a crezut că fata e Slytherin. Dar după ce a bătut-o, i-a rupt fularul și i l-a aruncat în toaletă, Elsa a priceput că fata pur și simplu nu citise Harry Potter. Adică știa, bineînțeles, cine-i Harry Potter, dar nu citise cărțile. Și nu pricepea nici simbolismul de bază al unui fular Gryffindor. Elsa nu vrea să fie elitistă, dar cum să te înțelegi cu un asemenea om?

Mageamii…

Așa că, în sala de mese, atunci când fata s-a întins să apuce fularul, Elsa s-a hotărât pe loc să folosească argumente mai la nivelul intelectual al colegei și i-a aruncat paharul cu lapte drept în față, apoi a luat-o la fugă. A urcat la etajul doi, apoi la trei. Acolo, sub casa scării, e o debara unde îngrijitorii școlii își țin uneltele. Elsa s-a ghemuit înăuntru, strângându-și genunchii în brațe și s-a făcut cât de invizibilă a putut. Și-a auzit urmăritorii gonind mai departe spre etajul patru. Apoi s-a ascuns în clasă până la sfârșitul orelor.

Fetei atât i-a trebuit. Elsa atacase prima, așa că ea era eroina. Există astfel de hărțuitori în fiecare școală, care aleg copii precum Elsa, pentru că pot fi provocați să arunce un pahar cu lapte. Pentru că vânătoarea e mai incitantă astfel. Și asta-i tot ce vor.

Distanța de la sala de clasă la gardul școlii e problema, căci pe bucata aia n-ai cum să fii invizibil, chiar dacă te pricepi. Așa că Elsa a trebuit să gândească strategic.

Mai întâi s-a ținut aproape de învățător când s-au terminat orele, în timp ce colegii ei se îngrămădeau să iasă. Apoi s-a strecurat prin viermuiala de pe coridor și a coborât pe cealaltă scară, cea care nu duce la intrarea principală. Urmăritorii știau, bineînțeles, că pe acolo o s-o ia și abia așteptau, căci era mai ușor s-o prindă pe scara aceea. Orele s-au terminat ceva mai devreme la etajul lor, dar Elsa spera că la etajul de mai jos încă erau în desfășurare. Astfel, a calculat ea, avea vreo treizeci de secunde să coboare și să traverseze în goană coridorul, în timp ce următorii ar fi putut fi prinși în furnicarul de elevi care ieșeau din clase.

A avut dreptate. Fata și ceilalți urmăritori erau la nici zece metri în spatele ei, dar n-o puteau ajunge, prinși de valurile de copii care se îndreptau spre ieșire.

Bunica i-a povestit sute de basme din Miamas, despre vânătoare și război. Despre cum să scapi de umbre când te urmăresc, cum să le ademenești în capcane și cum să le înfrângi, distrăgându-le atenția. Ca toți vânătorii, umbrele au o singură mare slăbiciune: își concentrează toată atenția asupra prăzii, în loc să fie atenți și în jur. Cel care-i hăituit, dimpotrivă – e atent la tot, ca să găsească o cale de scăpare. Nu că asta ar fi un mare avantaj, dar orișicât. Elsa știe pentru că a căutat ce înseamnă „a distrage atenția”.

Așa că și-a băgat adânc mâna în buzunar și a scos un pumn de monede. Elsa are mereu în buzunar monede pentru urgențe. Așa-i când ești hăituit des. Aproape nimeni nu se poate abține să se oprească și să se uite pe podea când aude clinchet de monede aruncate. Îmbulzeala copiilor dornici să găsească banii i-a blocat de-a binelea pe urmăritori și i-a mai dat câteva secunde avans.

Dar acum îi aude cățărându-se pe gard în urma ei. Hârșâit de cizme de iarnă la modă, în culori neutre, pe gardul îndoit, din sârmă de oțel. Mai au puțin și o prind. Elsa se uită spre parcare. Nici urmă de Audi. Se uită spre dreapta, la haosul cenușiu de pe șosea și la tăcerea neagră a parcului de peste drum. Se uită din nou spre stânga, se gândește că totuși parcarea e alegerea sigură, asta în caz că tata ar veni la timp de data asta. Se uită din nou spre dreapta și simte cum frica îi

macină stomacul când vede frânturi de parc printre mașinile care trec în viteză vâjâind.

Își aduce atunci aminte de poveștile din Miamas ale bunicii, despre cum un prinț a scăpat de umbrele care îl urmăreau intrând în galop în cea mai întunecată pădure din Tărâmul-Aproape-Treaz. „Umbrele sunt cele mai ticăloase ticăloșenii care s-au pomenit vreodată în orice imaginație, dar până și umbrele știu ce-i frica”, i-a spus bunica. „Da, până și împielițatele alea se tem de ceva. Pentru că și umbrele au imaginație. Așa că, uneori, cel mai sigur adăpost e cel care pare cel mai periculos!” Când prințul a intrat în pădure, umbrele s-au oprit la marginea ei, șuierând înfuriate, căci nici măcar ele nu știau ce-i dincolo de copaci. Nimic nu-i mai înfricoșător decât necunoscutul și doar imaginația îți poate spune cum arată. „Când e vorba de frică, puterea imaginației e stăpână”, a zis bunica.

Așa că Elsa o ia la goană spre dreapta. Simte mirosul de cauciuc ars când mașinile frânează pe gheață. Așa mirosea Renault aproape tot timpul. Se strecoară printre mașinile care o claxonează furibund. Urmăritorii urlă în spatele ei. Ajunsă pe trotuar, simte cum unul dintre ei o apucă de rucsac. E atât de aproape de parc, încât, dacă întinde mâna, îi poate atinge întunericul, dar e prea târziu. Când cade în zăpadă e convinsă că loviturile vor curge înainte să apuce să se apere. Închide ochii, își strânge genunchii și încearcă să-și apere fața cu mâinile, ca să nu se întristeze din nou mama.

Așteaptă loviturile surde în ceafă. De obicei, când mănâncă bătaie, nu o doare până a doua zi. Durerea pe care o simte atunci când o lovesc e altfel de durere.

Dar nu se întâmplă nimic.

Elsa își ține răsuflarea.

Toc nimic.

Deschide ochii și aude zgomote asurzitoare în jur. Își aude urmăritorii țipând. Îi aude fugind. Apoi aude vocea Monstrului tunând ca o forță primordială:

— N-O ATINGEȚI! NICIODATĂ!

Totul reverberează în jur.

Elsei îi țiuie urechile. Monstrul n-a urlat în limba secretă a Elsei și a bunicii, ci în cea obișnuită. Dar cuvintele sună ciudat în gura lui. Ca și cum accentul cade mereu pe silaba greșită. Ca și cum n-a mai vorbit limba obișnuită de foarte multă vreme.

Elsa ridică privirea. Inima îi bate nebunește, respirația i se oprește în gât. Ochii Monstrului o țintuiesc din umbra glugii trase peste chip și a bărbii negre, ce pare nesfârșită. Pieptul i se lasă și se ridică de câteva ori. Elsa se ghemuiește instinctiv, de

teamă ca pumnul lui enorm să n-o azvârle drept în mijlocul traficului infernal de pe șosea, ca palma unui uriaș ce îi dă un bobârnac unui șoarece. Dar Monstrul nu face nicio mișcare, doar răsuflă din greu, mânios și derutat. În cele din urmă ridică anevoie un braț, ca și cum ar fi fost greu, ca un ciocan, și arată spre școală.

Când Elsa se întoarce, îi vede pe fata care nu citește *Harry Potter* și pe ceilalți urmăritori împrăștiindu-se ca niște bucățele de hârtie aruncate de la înălțime, înspăimântați de parcă sunt urmăriți de umbre.

În depărtare îl vede pe Audi intrând în parcarea școlii. Elsa trage adânc aer în piept și simte aerul chinuindu-se să-i pătrundă în plămâni, ca pentru întâia oară după minute întregi.

Când se întoarce din nou, Monstrul a dispărut.

9. Săpun

În lumea reală sunt mii de povești, dar niciun capsec nu știe de unde vin. Asta pentru că toate vin din Tărâmul-Aproape-Treaz și acolo nimeni nu se fălește cu ele, toată lumea își face datoria. Iar cele mai frumoase basme vin din Miamas.

Toate cele șase împărății dau lumii câte o poveste când și când, dar povestitorii din Miamas sunt, de departe, cei mai pricepuți. În Miamas se făuresc basme zi și noapte, dar nu ca la fabrică, pe bandă rulantă, ci cu multă măiestrie, unul câte unul. Iar cele mai desfătătoare se exportă. Multe povești, când sunt spuse, cad grămadă la pământ, dar cele mai bune și mai frumoase se desprind ușor de pe buzele celui care le rostește, plutesc licărind deasupra ascultătorilor ca niște mici lampioane din hârtie, iar când se lasă noaptea sunt culese de enfanți. Enfanții sunt un soi de făpturi foarte mici, cu pălăriuțe arătoase, care călăresc pe animale-nori. Enfanții călăresc, adică. Nu pălăriile. Pălăriile călăresc enfanții, dacă e să fim exacți. În orice caz, enfanții adună lampioanele cu ajutorul unor plase mari, aurii, apoi animalele-nori se ridică spre cer atât de repede, încât și vântul se dă la o parte din calea lor. Și, dacă vântul nu-i destul de iute, animalele-nori strigă supărate: „Dă-te la o parte! Vânt tut ce ești!” și se preschimbă într-un soi de animale cu mâini, ca să-i poată arăta vântului degetul.

Sus, pe Muntele Poveștilor, pe cel mai înalt vârf de pe Tărâmul-Aproape-Treaz, enfanții deschid plasele și lasă basmele să zboare libere. De acolo, poveștile, despre care niciun capsec nu știe de unde vin, își croiesc drum spre lumea reală.

Când bunica a început să povestească basme din Miamas, păreau istorii fără cap și coadă, spuse de cineva cam țicnit. A durat ani de zile până când Elsa a înțeles cum se legau toate. Dar așa funcționează basmele cu adevărat bune.

Bunica i-a spus trista poveste a îngerului-de-mare căzut sub blestem. Bunica i-a povestit și basmul despre cei doi prinți frați care s-au războit preț de veșnicii pentru că erau amândoi îndrăgostiți de prințesa din Miploris. Tot bunica i-a zis și povestea prințesei care, la rândul ei, se războiește cu vrăjitoarea care a furat cea mai neprețuită comoară din Tărâmul-Aproape-Treaz. Și tot ea i-a povestit despre războinicii din Mibatalos, dansatorii din Mimovas și vânătorii-de-vise din Mirevas. Cum s-au sfădit și s-au boscorodit unii pe alții, ba de una, ba de alta, până-n ziua în care Alesul din Mimovas a fugit de umbrele care voiau să-l răpească. Despre cum animalele-nori l-au dus pe Alesul până în Miamas și cum

locuitorii Tărâmului-Aproape-Treaz au înțeles, într-un târziu, că aveau o cauză importantă pentru care să lupte împreună. Așa că, atunci când umbrele și-au adunat armata și au venit să-l ia cu forța pe Alesul, toată suflarea Tărâmului-Aproape-Treaz s-a unit împotriva lor. Și nici când se părea că vor fi cu toții nimiciți în Războiul-fără-Sfârșit, nici măcar când Mibatalos a fost făcută una cu pământul, celelalte împărății nu s-au dat bătute. Căci știau că, dacă umbrele îl răpesc pe Alesul, toată muzica avea să moară și, odată cu ea, toată imaginația din Tărâmul-Aproape-Treaz. Și-atunci nu mai rămânea nimic care să fie altfel. Or, basmele așa prind viață, prin ceea ce e altfel. „Doar oamenii care sunt altfel schimbă lumea, ăia normali n-au schimbat nici măcar un rahat", obișnuia bunica să spună.

Tot bunica i-a povestit și despre orși. Elsa ar fi trebuit să înțeleagă de la început. Da, chiar ar fi trebuit să înțeleagă de la bun început.

Tata oprește muzica exact când Elsa se urcă în mașină. Elsa se bucură că a oprit-o, căci tata se întristează de fiecare dată când îi spune că ascultă cea mai proastă muzică din lume. Iar Elsei îi vine greu să nu-i spună că-i cea mai proastă muzică din lume, când e nevoită să asculte în Audi cea mai proastă muzică din lume.

— Centura, o roagă tata, după ce se așază.

Inima îi bate încă de parcă se ține un campionat de ping-pong în pieptul ei.

— Salut, salut, bătrâne lup! strigă ea.

Căci așa o saluta pe bunica, atunci când venea s-o ia de la școală. Iar bunica ar fi răspuns: „Salutare, salutare, fătucă ruptă din soare!" și totul ar fi fost mult mai bine. Căci e posibil să-ți fie încă frică de hărțuitori când strigi „Salut, salut, bătrâne lup!", dar e al naibii de greu, totuși.

Tata o privește nedumerit. Elsa oftează, își pune centura și încearcă să-și încetinească pulsul, gândindu-se la lucruri de care nu se teme. Tata e și mai nesigur.

— Mama și George s-au dus din nou la spital, zice el șovăind.

— Știu, zice Elsa, așa cum zici când ceva nu reușește deloc să te facă să-ți fie mai puțin frică.

Tata încuviințează tăcut. Elsa aruncă neglijent rucsacul, care aterizează strâmb pe bancheta din spate. Tata se întoarce și îl îndreaptă. E important pentru tata ca lucrurile să stea orânduite frumos. Nu că ar fi obsedat, Elsa știe ce înseamnă, că a căutat pe Wikipedia. Dar e ordonat. Când mama și tata încă erau căsătoriți, tata se scula uneori pe furiș în miezul nopții, pentru că nu putea să doarmă dacă știa că iconițele de pe desktopul mamei nu erau aranjate ordonat. Tata are un Mac, iar mama

are PC și, la un moment dat, când mama a avut nevoie să folosească Mac-ul lui tata și computerul n-o asculta deloc, mama și-a pierdut controlul și a țipat că urăște toate produsele Apple. Și-atunci tata a fost cât pe-aci să izbucnească în plâns. Așa că oricine și-ar fi putut da seama, de la bun început, că n-avea cum să funcționeze căsnicia lor.

Tata își pune mâinile pe volanul cu logoul Audi. Pentru că volane cu Apple nu se găsesc.

— Vrei să facem… ceva? zice el de-a dreptul îngrijorat când rostește „ceva".

Elsa dă din umeri.

— Am putea să facem ceva… distractiv, zice tata șovăind.

Elsa știe că zice așa doar ca să fie drăguț cu ea. Pentru că are mustrări de conștiință că se întâlnesc atât de rar. Și fiindcă îi e milă de Elsa că a rămas fără bunica. Și pentru că treaba cu luatul de la școală miercuri l-a luat așa, pe nepregătite. Elsa știe asta pentru că tata n-ar sugera niciodată să facă un lucru „distractiv", căci lui tata nu-i place să se distreze. Lucrurile distractive îl neliniștesc. Odată, când Elsa era mică și erau în vacanță la mare, tata a venit într-o zi la plajă cu ea și cu mama. Și s-a distrat atât de tare, încât a trebuit apoi să ia două pastile de paracetamol și să se odihnească în camera de hotel toată după-amiaza. „S-a distrat prea mult dintr-odată", a zis mama. „Supradoză de distracție", a zis Elsa și mama a râs de n-a mai putut.

Ciudat e că nimeni n-o face pe mama să se distreze mai mult decât tata. Întotdeauna au fost ca polii unei baterii, ei doi. Nimeni în afară de bunica n-o face pe mama să fie mai ordonată și nimeni în afară de tata n-o face mai dezordonată. Odată, când Elsa era mică și mama vorbea cu tata la telefon, iar Elsa tot întreba „E tata? E tata? Vreau să vorbesc cu tata. Unde-i?", mama s-a întors spre ea până la urmă și i-a zis: „Nu, nu poți să vorbești cu tata, fiindcă tata e-n cer, Elsa." Iar când Elsa a amuțit, holbându-se la ea, mama a rânjit și a spus: „Sfinte Sisoe, glumesc, Elsa! E la magazin."

A rânjit așa cum făcea bunica.

În dimineața următoare, cu o privire goală, Elsa s-a dus în bucătărie, unde mama bea cafea cu mult lapte fără lactoză și, când mama a întrebat-o de ce-i așa de tristă, Elsa i-a răspuns că a visat că „tata e-n cer". Copleșită de mustrări de conștiință, mama a îmbrățișat-o strâns și i-a cerut iertare de multe ori. Elsa a așteptat vreo două minute înainte să rânjească și să-i spună: „Sfinte Sisoe, mamă, glumeam! Am visat că era la magazin."

După aceea, mama și Elsa glumeau adesea cu tata, întrebându-l cum era în ceruri. „E frig? Poți să zbori? Te-ai întâlnit cu Dumnezeu?” îl întreba mama. „Aveți și cuțite de feliat cașcavalul pe-acolo?” îl întreba, de pildă, Elsa. Și pe urmă râdeau până nu mai puteau. Tata arăta la fel de nedumerit de fiecare dată. Elsei îi e dor de toate astea. Îi e dor de momentele când tata era în ceruri.

— Bunica-i în cer acum? îl întreabă Elsa în glumă pe tata, rânjind, așteptându-se ca el să râdă.

Dar tata nu râde, ci are o privire care o face să se rușineze că a întrebat ceva care îl face să se uite așa.

— Lasă… mormăie ea mângâind torpedoul. Nu-i nimic. Putem să mergem direct acasă, adaugă apoi repede.

Tata încuviințează, ușurat și dezamăgit în același timp.

Văd de departe mașina de poliție parcată în fața blocului. Iar Elsa aude lătratul de îndată ce coboară din Audi. Scara blocului e plină de lume. Urletele înfiorătoare care vin din apartamentul Amicului fac să se zguduie întreaga clădire, la modul cel mai nefigurat. Elsa știe asta fiindcă atunci când cauți pe Google cuvântul „figurat”, primul rezultat este articolul despre „metaforă” de pe Wikipedia.

— Ai cheie? o întreabă tata.

Elsa dă din cap că da și îl îmbrățișează. Căci scările pline cu oameni îl neliniștesc pe tata. Se urcă în Audi, iar Elsa intră în bloc. Undeva, dincolo de urletele asurzitoare ale Amicului, aude și altceva. Voci. Întunecate, puternice și amenințătoare. Polițiști în uniforme se foiesc în fața apartamentului băiatului cu sindrom și al mamei lui. Măsoară din ochi ușa Amicului dar le e, în mod vizibil, teamă să se apropie. Se țin strâns lipiți de peretele de vizavi, de parcă ar fi pete de iarbă, iar peretele ar avea un tricou nou și mama lor le-a zis să nu cumva să-l murdărească.

O polițistă se întoarce spre ea. Ochii ei verzi întâlnesc privirea Elsei – e aceeași polițistă pe care Elsa a întâlnit-o în noaptea de pomină în care bunica a aruncat cu caca. Femeia o salută cu tristețe pe Elsa. De parcă încearcă să-și ceară scuze.

Elsa nu-i răspunde la salut, ci se strecoară pe lângă ei și o ia la fugă.

Îl aude pe unul dintre polițiști vorbind la telefon și spunând ceva despre „hingheri” și „eutanasiere”. Britt-Marie e și ea pe scară, suficient de aproape pentru a le da polițiștilor indicații despre ce crede ea că-i de făcut, dar la o distanță suficient de mare pentru a fi în siguranță, în caz că bestia reușește să doboare ușa. Britt-Marie îi zâmbește binevoitoare Elsei. Elsa o urăște.

A ajuns la ultimul etaj când Amicul urlă mai rău ca niciodată. Ca uraganele a zece mii de basme. Uitându-se peste balustradă, Elsa vede că polițiștii fac un pas înapoi.

Elsa ar fi trebuit să înțeleagă de la început. Da, chiar ar fi trebuit să înțeleagă de la bun început.

În pădurile și munții din jurul împărăției Miamas trăiește un număr neînchipuit de mare de monștri inimaginabili, dar bunica nu i-a vorbit niciodată despre vreunul dintre ei cu respectul cu care i-a povestit despre cei pe care locuitorii Tărâmului-Aproape-Treaz îi numesc „orși”.

Orșii sunt tot și, în același timp, nimic din ce-ai văzut vreodată. Sunt mari precum urșii polari, agili ca vulpile deșertului și iuți în atac precum cobrele. Mai puternici decât taurii, robuști ca armăsarii sălbatici, cu fălci mai feroce decât ale tigrilor. Au blana neagră și lucioasă, moale ca adierile de vară, dar, dedesubt, pielea le e groasă ca o armură. În basmele străvechi se zice că sunt nemuritori – basmele din vecii veșniciilor de basm, când orșii hălăduiau prin Miploris și străjuiau castelul împăratului.

Prințesa din Miploris i-a alungat din Tărâmul-Aproape-Treaz, așa i-a povestit bunica, și tăcerile dintre cuvinte îi erau pline de o vină ca un cântec trist. Prințesa era doar o copilă când a vrut să se joace cu un pui de ors în timp ce animalul dormea. L-a tras de coadă, iar orsul s-a trezit speriat și a mușcat-o de mână. Toată lumea știa, bineînțeles, că vina era a părinților prințesei, care n-au învățat-o că nu-i voie în vecii vecilor veșniciilor de basm să trezești un ors din somn. Dar prințesa s-a speriat atât de tare, iar părinții ei s-au supărat așa de rău, încât au fost nevoiți să dea vina pe cineva. Curtea a hotărât ca orșii să fie alungați pentru totdeauna. Și le-a dat mână liberă unor nemiloși troli vânători-de-recompense să-i vâneze cu săgeți otrăvite și foc. Orșii ar fi putut, bineînțeles, să atace, și atunci nici armatele unite ale întregului Tărâm-Aproape-Treaz nu le-ar fi făcut față, căci orșii sunt războinici de temut.

Dar, în loc să se lupte, orșii au plecat. Au urcat pe culmile munților, sus de tot, unde li s-a pierdut urma și nimeni nu credea că se vor mai întoarce vreodată. S-au ascuns atât de bine, încât, preț de veșnicii întregi de basm, copiii din cele șase împărății au crescut fără să vadă vreodată un ors. S-au ascuns atât de bine, încât s-au preschimbat în legendă.

Abia în timpul Războiului-fără-Sfârșit prințesa din Miploris a înțeles ce greșeală îngrozitoare făcuse. Umbrele au ucis toți războinicii din împărăția Mibatalos, au făcut cetatea una cu pământul și se îndreptau în forță să pustiască restul Tărâmului-Aproape-Treaz. Când orice speranță părea pierdută, prințesa a

ieșit din cetate, călare pe calul ei alb. A galopat ca o furtună spre munți și, după o lungă pribegie, în care calul a murit de oboseală și a fost cât pe-aci s-o zdrobească sub el pe prințesă, au găsit-o orșii.

Când umbrele au auzit tunetul și au simțit pământul cutremurându-se, era deja prea târziu să mai fugă. Prințesa călărea în fruntea oștii orșilor, pe cel mai mare războinic al lor. Atunci a ieșit și Inimă-de-Lup din pădure. Poate pentru că Miamas era în pragul pieirii și avea mai multă nevoie de el ca niciodată. „Sau poate pentru că, recunoscându-și greșeala, prințesa a dovedit că orice împărăție merita să fie salvată”, îi șoptea bunica Elsei la ureche, când călăreau noaptea pe animale-nori.

Războiul-fără-Sfârșit s-a terminat în ziua aceea. Umbrele au fost alungate peste mare, de unde veniseră. Iar Inimă-de-Lup s-a întors în pădure. Însă orșii au rămas și sunt, până-n ziua de azi, gărzile care păzesc castelul prințesei din Miploris.

Elsa îl aude pe Amicul urlând înnebunitor în apartament. Își aduce aminte că bunica i-a zis că urlă „fiindcă-l distrează”. Nu prea știe ce să creadă despre un asemenea simț al umorului. Își amintește și că bunica i-a spus că Amicul n-are nevoie să locuiască împreună cu cineva, după cum nici bunica nu locuia cu nimeni. Iar Elsa i-a zis atunci că nu se poate compara cu un câine. Abia acum Elsa înțelege de ce bunica și-a dat plictisită ochii peste cap. Ar fi trebuit să înțeleagă de la început. Da, chiar ar fi trebuit să înțeleagă de la bun început.

Că Amicul nu-i câine.

Unul dintre polițiști scoate un mănunchi mare de chei. Elsa aude ușa de la intrarea în bloc deschizându-se și pe băiatul cu sindrom țopăind pe scări. Așa face el. Dansează prin viață.

Polițiștii le fac semn băiatului și mamei lui să intre în casă. La etajul ei, Britt-Marie măsoară triumfătoare podeaua în lung și-n lat cu pași mărunți. De la etajul ei, Elsa o urăște.

Amicul amuțește o vreme, ca și cum s-ar fi retras strategic să-și adune puterile înainte de adevărata bătălie. Polițiștii zăngănesc cheile și se îndeamnă unul pe altul să fie „pregătiți în caz că atacă”. Acum, că Amicul nu mai urlă, le dă mâna să facă pe deștepții.

Elsa aude o altă ușă deschizându-se, apoi vocea lui Lennart întrebând precaut ce se întâmplă. Polițiștii îl lămuresc că au venit „să rezolve problema cu câinele de luptă”. Lennart arată ușor îngrijorat. Nu prea știe ce să mai zică. Așa că spune ce spune întotdeauna:

— Vrea cineva cafea? Proaspătă, Maud tocmai a făcut…

Dar Britt-Marie îl întrerupe și se rățoiește la el că doar știe prea bine că „poliția are lucruri mai importante de făcut,

firește, decât să stea la cafele”. Polițiștii par ușor dezamăgiți. De sus, Elsa îl vede pe Lennart urcând din nou scările. Șovăie, de zici că se gândește dacă să rămână sau nu pe scară, dar, până la urmă, pare să-și dea seama că i se poate răci cafeaua și hotărăște că, orice s-ar întâmpla pe scară, nu merită, de bună seamă. Așa că intră înapoi în casă.

Primul lătrat care urmează e scurt și distinct. Ca și cum Amicul și-ar drege vocea. Al doilea e atât de asurzitor, încât Elsei îi țiuie în urechi ca o sirenă, preț de câteva veșnicii de basm. Când lătratul se oprește în cele din urmă, se aude un bufnet cumplit. Apoi încă unul. Și încă unul. Abia după al patrulea, Elsa își dă seama ce se întâmplă. Amicul își ia avânt și se aruncă în ușă cu toată forța.

Polițiștii încearcă să intre. Amicul încearcă să iasă. Dacă ar fi fost bunica acolo, și-ar fi aprins o țigară, și-ar fi dat, scoasă din răbdări, ochii peste cap și ar fi zis foarte ironic: „Nuuu, nu văd *deloc* cum treaba asta s-ar putea sfârși rău pentru careva”. Cu toate că bunica n-a înțeles niciodată ce-i aia ironie.

Elsa îl aude pe unul dintre polițiști vorbind din nou la telefon. N-aude prea bine ce zice, dar înțelege cuvintele „groaznic de mare și de agresiv”. Se uită din nou peste balustradă și îi vede pe polițiști la vreo doi metri de ușa Amicului, din ce în ce mai nesiguri, pe măsură ce Amicul izbește tot mai înverșunat ușa de cealaltă parte. Elsa vede că au mai venit încă doi polițiști. Unul dintre ei ține în lesă un câine-lup. Câinele arată ca și cum treaba asta cu a încerca să intri undeva de unde o bestie, sau ce-o fi acolo, încearcă să iasă nu i se pare tocmai o idee fenomenală. Se uită la polițiști cam cum s-a uitat Elsa la bunica atunci când a încercat să repare cuptorul cu microunde al mamei.

— Aduceți hingherii, o aude Elsa pe polițista cu ochi verzi spunând, cu un oftat resemnat.

— Ha! Păi, eu ce v-am zis? Așa v-am zis și eu! strigă Britt-Marie cu însuflețire.

Polițista nu zice nimic. Dar îi aruncă o privire care o face pe Britt-Marie să amuțească.

Amicul scoate un ultim urlet înfiorător. Apoi tace. Se aude gălăgie la intrarea în bloc, apoi ușa deschizându-se. Polițiștii au hotărât, se pare, să aștepte venirea hingherilor ceva mai departe de apartamentul Amicului. Elsa îi urmărește pe fereastră cum se îndepărtează, cu aerul unora care abia așteaptă să bea cafea. Câinele-lup are aerul unuia care abia așteaptă să se pensioneze înainte de termen.

Pe scară e dintr-odată atât de liniște, încât se aud răsunând pe pardoseală pașii mărunți ai lui Britt-Marie, care merge de colo, colo.

— Bestie, asta ești! O bestie scârboasă, șuieră Britt-Marie ca pentru sine.

Câteva secunde mai târziu, Elsa aude trântindu-se ușa apartamentului ei și a lui Kent.

Elsa rămâne pe loc ezitând. Știe ce înseamnă „a ezita”, pentru că-i un cuvânt din borcanul cu cuvinte. Deodată, se hotărăște. Nu știe cum, dar știe că niciun adevărat cavaler de Miamas n-ar îngădui ca un amic al bunicii să fie omorât, fără să încerce să-l salveze. Așa că începe să coboare atentă scările. Trece pe lângă apartamentul lui Britt-Marie cu încă și mai mare băgare de seamă. Se oprește din când în când și ascultă, să se asigure că nu s-au întors polițiștii.

În cele din urmă, se oprește în fața apartamentului Amicului și ridică ușor ușița fantei pentru scrisori. Înăuntru e întuneric deplin, dar Elsa aude răsuflarea tumultuoasă a animalului.

— Eu… sunt, bâiguie Elsa.

Nu prea știe cum să înceapă conversația asta. Amicul nu-i răspunde. Dar nici nu se mai izbește de ușă încercând să iasă. Asta i se pare încurajator Elsei.

— Eu sunt. Eu cu ciocolata.

Amicul nu răspunde. Dar îl aude respirând mai liniștit. Cuvintele i se rostogolesc Elsei de pe buze de parcă le împinge cineva.

— Ăăă… o să zici că-i megaciudat… da nu știu, cred că bunica ar fi vrut s-o întinzi cumva de aici, știi? Dacă-i vreo ieșire prin spate sau ceva… Că altfel, te-mpușcă! O să zici că-i megaciudat, că… adică e megaciudat… că stai singur într-un apartament și de-aia… știi?

Abia după ce îngaimă coate astea, Elsa își dă seama că i-a vorbit în limba secretă. Ca și cum ar fi un test pentru Amicul. Dacă-i un simplu câine dincolo de ușă, n-o să înțeleagă. „Dar dacă înțelege…”, se gândește Elsa, „atunci e altă treabă”. Aude ceva ce sună a labă mare cât o roată de mașină zgrepțănând scurt ușa.

— Sper c-ai priceput, șoptește Elsa în limba secretă.

Nu aude ușa deschizându-se în spatele ei. Simte doar că Amicul se îndepărtează de ușă. De parcă se pregătește.

Elsa își dă seama că e cineva în spatele ei – ca și cum o stafie se apropie nevăzută. Sau un…

— FEREA! mârâie vocea.

Elsa se lipește de perete, iar Monstrul trece pe lângă ea cu o cheie în mână. Și, cât ai clipi, Elsa se trezește prinsă între Monstrul și Amicul. Cel mai al naibii de mare ors și cel mai al naibii de mare monstru pe care Elsa i-a văzut vreodată. Vrea să țipe, dar nu poate scoate niciun sunet. Ca și cum i s-a așezat cineva pe plămâni.

Apoi totul se derulează cu uluitoare repeziciune. Aude ușa de la intrarea în bloc deschizându-se. Vocile polițiștilor. Și încă o voce – Elsa se gândește că trebuie să fie hingherul. Nu-și poate da seama dacă își controlează singură mișcările sau dacă nu cumva e sub vreo megavrajă sau ceva, ceea ce n-ar fi deloc incredibil și, chiar dac-ar fi incredibil, tot ar fi mai puțin incredibil decât să dea nas în nas cu orsul naibii, de fapt. În orice caz, când se închide ușa în spatele ei, își dă seama că-i în holul apartamentului Monstrului.

Miroase a săpun.

10. Alcool

Pârâitul lemnului cedând când polițiștii bagă ranga în rama ușii răsună pe toată scara.

Elsa se uită la ei prin vizorul ușii Monstrului. Picioarele nu-i ating podeaua, pentru că orsul s-a întins cât e de lung pe preșul din hol, astfel că-i prinsă între ușă și fundul animalului uriaș. Orsul arată foarte iritat. Nu amenințător, doar iritat. Ca și cum i-a intrat o viespe în sticla cu suc.

Elsa se întoarce încetișor spre el și-i spune în limba secretă:

— Să nu latri, te rog! Că vine Britt-Marie cu poliția… știi…

Își dă seama că-i e mai frică de polițiștii de dincolo de ușă decât de cele două făpturi aflate cu ea dincoace de ușă. Și, mă rog, chestia asta n-o fi așa de al naibii de rațională, dar, deocamdată, s-a hotărât să aibă mai multă încredere în prietenii bunicii decât în cei ai lui Britt-Marie.

Orsul întoarce capul mare cât un cuptor spre Elsa și o privește reținut.

— Te omoară dacă latri, șoptește Elsa.

Orsul nu pare prea convins că *el* ar avea cele mai mari probleme dacă Elsa ar deschide ușa și i-ar da drumul printre polițiști. Dar, în orice caz, își mișcă fundul și îi face loc Elsei să pună picioarele pe podea. Și nu latră, deși arată ca și cum se abține mai mult de dragul Elsei decât de-al său.

Polițiștii aproape au spart ușa. Elsa îi aude ordonându-și din nou unul altuia să fie „pregătiți”. Se uită în jur, în hol, apoi în sufragerie. E un apartament foarte mic, dar e cea mai curată casă în care Elsa a pus piciorul vreodată. Doar câteva mobile, așezate în unghiuri drepte unele față de celelalte, arătând de parcă au de gând să-și facă harakiri dacă vreun fir de praf aterizează pe ele. Elsa știe ce înseamnă „harakiri” pentru că avut o perioadă samurai acum vreun an.

Monstrul dispare în baie și Elsa aude apa curgând îndelung. Când iese, își șterge cu grijă mâinile pe un prosopel alb, pe care apoi îl împăturește cu grijă și îl pune într-un coș pentru rufe. Monstrul trebuie să se aplece ca să nu dea cu capul de pragul ușii. Elsa se simte așa cum trebuie să se fi simțit Ulise în peștera uriașului Polifem. Elsa a citit de curând despre călătoriile lui Ulise. Mă rog, cu diferența că Polifem sigur nu se spăla pe mâini așa de conștiincios precum Monstrul. Și că Elsa e sigură că ea nu-i la fel de al naibii de încrezută și plină de ifose ca Ulise ăla. Bineînțeles! Dar în rest, cam ca Ulise.

Monstrul o privește. Nu pare supărat. Ci derutat. Aproape speriat. Și poate de-asta Elsa are curaj să-l întrebe direct:

— De ce-ți trimite bunica *ție* scrisoare?

Îi spune asta în limba obișnuită, pentru că nu vrea, din motive pe care nici ea nu le înțelege prea bine încă, să vorbească limba secretă cu el. Sprâncenele Monstrului se lasă grele peste pleoape, așa că Elsa nu reușește să-i deslușească expresia sub părul negru, barbă și cicatrice. E desculț, dar poartă cipici din plastic albastru, ca aceia care se dau vizitatorilor la spital. Cizmele lui sunt așezate frumos lângă ușă, în linie dreaptă cu marginea prețului pentru șters pantofii. Monstrul îi întinde Elsei o pereche de cipici identici și își trage repede mâna când fata îi apucă, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-l atingă. Elsa își pune cipicii peste ghetele pline de noroi. Își dă seama că, din greșeală, a călcat pe podea, lăsând două jumătăți de urme pe parchet.

Monstrul se apleacă și, cu o surprinzătoare agilitate, șterge podeaua cu un prosopel alb. Când termină, pulverizează pe jos ceva care îi provoacă Elsei usturime pe față, în locul unde are vânătaia, apoi șterge din nou totul, cu un alt prosopel alb. Se ridică, pune prosopelele folosite și frumos împăturite în coșul pentru rufe și așază spray-ul cu detergent pe un raft, în unghi drept cu marginea acestuia.

Rămâne nemișcat uitându-se îndelung și neliniștit la ors, care, lăbărțat pe podeaua holului, o acoperă aproape în întregime. Monstrul mai are puțin și hiperventilează. Dispare din nou în baie, de unde aduce o grămadă de prosoape, pe care le așază cu grijă în jurul orsului, foarte atent să nu cumva să atingă animalul. Apoi se duce în baie și își freacă mâinile atât de tare sub jetul de apă, încât toată chiuveta vibrează de parcă a lăsat cineva pe marginea ei un telefon care sună.

Când se întoarce, are în mână un mic flacon cu gel dezinfectant. Elsa știe ce este, pentru că au pus-o să-și frece mâinile cu așa ceva de fiecare când a vizitat-o pe bunica, atunci, la sfârșit. Trage cu ochiul spre baie când Monstrul ridică brațul și vede mai multe flacoane cu gel dezinfectant decât își poate imagina că are tot spitalul mamei.

Monstrul e foarte agitat. Lasă flaconul deoparte și își freacă degetele cu gel, de parcă ar avea încă un strat de piele, pe care încearcă să-l dea jos. Apoi îi arată demonstrativ Elsei palmele lui mari cât niște camioane și dă din cap hotărât. Elsa ridică spre el palmele ei mici cât niște mingi de tenis. Monstrul îi toarnă gel pe fiecare și încearcă din răsputeri să nu pară complet dezgustat. Elsa își freacă mâinile, apoi, instinctiv, se șterge pe pantaloni, ca să usuce excesul de dezinfectant. Monstrul pare că-i gata să-și pună o pătură în cap și să plângă în hohote. Își toarnă din nou gel în palme și freacă, freacă, freacă. Observă că Elsa a dărâmat din întâmplare una dintre

cizme, care acum stă strâmb față de cealaltă. Se apleacă și o îndreaptă. Pe urmă se dă din nou cu dezinfectant.

Elsa se uită pieziș la el.

— Auzi, ești cumva obsesiv-compulsiv?

Monstrul nu răspunde. Își freacă mâinile cu gel și mai abitir, de parcă ar încerca să facă focul.

— Știu ce înseamnă, am citit pe Wikipedia, continuă Elsa.

Pieptul Monstrului urcă și coboară în răsuflări frustrate. Dispare în baie, iar Elsa aude din nou apa curgând.

— Și tata e un pic, strigă Elsa după el, apoi adaugă repede: Dar nu chiar așa ca tine. Tu ești dus de-a binelea!

Își dă seama imediat că a sunat jignitor. N-a vrut să spună asta. N-a vrut să compare micile gânduri obsesive, de amator, ale tatei, cu gândurile obsesive de profesionist ale Monstrului.

Monstrul iese din baie. Elsa îi zâmbește încurajator. Orsul zici că-și dă plictisit ochii peste cap, apoi se întinde pe o parte și adulmecă rucsacul Elsei, convins, pesemne, că-i plin cu ciocolată. Monstrul pare în căutarea unui colțișor mai fericit, undeva în propriul creier. Și, uite-așa, stau acolo toți trei: un ors, un copil și un monstru cu o nevoie de ordine și curățenie care, în mod evident, nu se pupă prea bine cu compania orșilor și a copiilor.

Alături, polițiștii și hingherul tocmai au spart ușa apartamentului unui câine de luptă „deosebit de periculos” și au constatat absența incontestabilă a sus-numitului câine de luptă deosebit de periculos. Fac un tărăboi ceva de speriat. Până și câinele-lup începe să latre. Probabil tocmai din cauza absenței.

Elsa se uită la ors. Se uită la Monstrul.

— De ce ai cheia de la… la apartamentul lui? îl întreabă Elsa.

Monstrul începe dintr-odată să răsufle precipitat.

— Ai dat scrisoarea. De la bunica. Cheie. În plic, răspunde el înăbușit.

Elsa se uită iar pieziș la el.

— Ți-a zis bunica să ai grijă de el?

Reticent, Monstrul dă din cap că da:

— Scrie: „Apără castelul!”

Elsa dă din cap la rândul ei. Privirile li se întâlnesc o clipă. Monstrul arată ca unul care nu mai vrea decât ca toată lumea să se ducă să facă mizerie în hol la ea acasă. Elsa se uită la ors.

— De ce urlă așa noaptea? îl întreabă ea pe Monstrul.

Orsul nu pare să aprecieze faptul că Elsa vorbește despre el la persoana a treia. Dacă s-o putea vorbi despre orși la persoana a treia! Elsei nu-i e prea clar care sunt regulile

gramaticale pentru orși. Monstrul arată obosit de atâtea întrebări.

— Trist, spune el încet, uitându-se spre ors și frecându-și mâinile una de cealaltă, cu toate că dezinfectantul se dusese demult.

— De ce-i trist? întreabă Elsa.

— Trist pentru bunica.

Elsa se uită la ors. Orsul o privește cu ochi mari și triști. Mai târziu, Elsa și-a zis că, probabil, atunci și acolo a început să-i placă de el mult, mult de tot. Se uită din nou la Monstrul.

— De ce-ți trimite bunica *ție* scrisoare?

Monstrul își frământă mâinile și mai tare.

— Prieten vechi, se aude din umbra părului negru și a bărbii.

— Și ce scrie în scrisoare? întreabă Elsa curioasă.

Face, fără să vrea, o jumătate de pas în afara prețului, dar, când Monstrul dă semne evidente că-i pe cale să facă un atac de panică, Elsa pune respectuoasă piciorul înapoi pe preș. Pe Wikipedia scrie multe chestii la „atac de panică”.

— *Sorry*, murmură ea.

Monstrul dă din cap recunoscător.

— Scrie „iartă-mă”. Atât, răspunde el, dispărând și mai adânc în păr și barbă.

— De ce-ți cere *ție* bunica iertare? se rățoiește Elsa, fără să vrea.

Începe să se simtă foarte pe dinafară în toată povestea asta, iar Elsa urăște să se simtă pe dinafară în povești.

— Nu treaba ta, spune Monstrul încet.

— Era bunica MEA, insistă Elsa.

— „Iartă-mă” al meu, răspunde Monstrul.

Elsa își strânge pumnii.

— *Touché*, recunoaște ea în cele din urmă.

Monstrul nu ridică privirea. Se întoarce și se duce din nou în baie. Se spală iar pe mâini. Se dă din nou cu gel dezinfectant. Își freacă bine degetele. Orsul a ridicat rucsacul Elsei cu dinții și și-a băgat botul cu totul în el. Mârâie foarte dezamăgit când descoperă lipsa evidentă a oricărei urme de ciocolată.

Elsa mijește concentrată ochii spre Monstrul. Îl interoghează, mult mai severă de data asta:

— Ai vorbit în limba secretă când ți-am dat scrisoarea! Ai zis „copilă proastă”! Cine te-a învățat, bunica?

Atunci Monstrul ridică pentru întâia oară privirea. Cu ochii mari de uimire. Elsa rămâne cu gura căscată.

— Nu ea pe mine, eu… pe ea, spune Monstrul încetișor, în limba secretă.

E rândul Elsei să i se taie respirația.

— Tu… Tu… ești…

Elsa geme. Se simte ca atunci când adoarme în Kia și se trezește brusc când mama oprește la vreo benzinărie și George strigă exaltat: „CINE vrea un baton cu proteine?”

Și, în timp ce polițiștii închid ușa spartă a orsului și pleacă, în vociferările înnebunitoare ale lui Britt-Marie, Elsa se uită drept în ochii Monstrului. Sunt atât de negri, încât albul din jurul lor e precum creta pe o tablă neagră.

— Tu ești… băiatul-vârcolac.

Apoi șoptește în limba secretă:

— Tu ești Inimă-de-Lup.

Monstrul încuviințează trist.

11. Baton cu proteine

Poveștile despre Miamas ale bunicii erau, de regulă, de-a dreptul dramatice. Război, furtuni, vânători, intrigi și alte chestii, căci bunicii îi plăceau povești dintr-astea, cu acțiune. Foarte rar erau despre viața de zi cu zi din Tărâmul-Aproape-Treaz. Așa că Elsa știe prea puține despre cum se înțeleg orșii și monștrii când n-au armate de condus în luptă și umbre de înfrânt.

Se dovedește că nu prea se înțeleg bine deloc, de fapt.

Mai întâi, orsului îi sare țandăra când Monstrul încearcă să spele podeaua, în timp ce el e încă tolănit pe jos. Monstrul nu vrea cu niciun chip să-l atingă cumva pe ors și îl stropește din greșeală cu gel dezinfectant în ochi. Elsa e nevoită să intervină, ca să nu se lase cu bătaie. Pe urmă, Monstrul insistă superfrustrat ca Elsa să-i pună orsului un cipic din plastic albastru pe fiecare labă și atunci orsul pare că vrea să protesteze că totul are o limită. Așa că, în cele din urmă, după ce începe să se întunece și se asigură că polițiștii au plecat, Elsa îi scoate pe amândoi afară, în zăpadă, ca să se poată gândi, în liniște și pace, cum să meargă mai departe cu toată tărășenia asta.

Și-ar fi putut face griji, bineînțeles, că-i vede Britt-Marie de la balcon, dar ceasul e șase fix și, la șase fix, Britt-Marie și Kent iau cina. Căci Britt-Marie spune că numai barbarii iau cina la altă oră decât șase fix. Și, dacă lui Kent îi sună telefonul între șase și șase jumătate, Britt-Marie trântește șocată tacâmurile pe masă și izbucnește: „*Cine* să fie la ora asta, Kent? În mijlocul cinei!”

Elsa își ascunde bărbia în fularul Gryffindor și încearcă să gândească la rece. Orsul, în continuare foarte jignit de treaba cu cipicii din plastic, se bagă cu fundul într-un tufiș până nu i se mai vede decât nasul dintre crengi. Rămâne așa, uitându-se sâcâit la Elsa. După vreun minut, Monstrul oftează și îi face semn Elsei să plece.

— Caca, murmură el, uitându-se în altă parte.

— Scuze! spune Elsa rușinată și întoarce privirea.

Vorbesc din nou în limba obișnuită, pentru că Elsei i se strânge stomacul ghem când vorbește limba secretă cu altcineva decât cu bunica. Monstrul nu dă, bineînțeles, semne că ar vrea să vorbească în vreo limbă. Orsul arată ca oricine peste care cineva dă buzna în timp ce persoana își face nevoile, iar Elsei și Monstrului le ia cam un minut să-și dea seama cât de aiurea e să stea acolo, în nasul lui. Abia atunci Elsa

realizează că orsul n-a ieșit din casă de câteva zile, prin urmare, nici nu s-a ușurat, dacă nu cumva a făcut în apartament. Ceea ce Elsa exclude de la bun început, căci nu vede cum ar fi putut să folosească toaleta, iar pe jos sigur n-a făcut, că nu se coboară orșii la așa ceva. Presupune că superputerea orsului e că-i al naibii de bun să se țină…

Se întoarce spre Monstrul, care își freacă mâinile și se uită neliniștit la urmele din zăpadă, ca și cum ar vrea să netezească omătul cu fierul de călcat.

— Ești soldat? îl întreabă Elsa arătând spre pantalonii lui.

Monstrul dă din cap că nu.

— Ăștia sunt pantaloni de soldat, insistă Elsa, fiindcă a văzut la știri astfel de pantaloni.

Monstrul încuviințează.

— De ce ai pantaloni de soldat pe tine dacă nu ești soldat? zice Elsa.

— Pantaloni vechi, răspunde scurt Monstrul.

— De unde ai cicatricea? întreabă Elsa arătând spre chipul Monstrului.

— Accident, răspunde și mai scurt Monstrul.

— *No shit, Sherlock*! Credeam că ți-ai făcut-o singur, dinadins, răspunde Elsa, un pic mai răutăcioasă decât intenționa.

„No shit, Sherlock!" e una dintre expresiile ei favorite în engleză. E un mod ceva mai sarcastic de a zice „Nu, zău?". Tata îi atrage mereu atenția că nu-i nevoie să folosească expresii englezești când există „un echivalent perfect acceptabil în limba noastră", însă Elsa nu-i deloc convinsă că se aplică în cazul ăsta.

Chiar n-a vrut să fie răutăcioasă.

— N-am vrut să fiu rea. Voiam doar să știu ce fel de accident, murmură ea.

Monstrul nu se uită la ea.

— Accident obișnuit, mârâie el.

— Ahaaa! Mersi de informație, răspunde Elsa, un pic mai sarcastic decât intenționa.

Apoi oftează. Monstrul dispare sub gluga uriașă a gecii.

— Târziu. La culcare.

Elsa pricepe că la ea se referă și nu la el. Îi face semn spre ors.

— Trebuie să doarmă la tine în seara asta.

Monstrul o privește de parcă tocmai i-a cerut să se tăvălească dezbrăcat prin scuipat și apoi să alerge pe întuneric într-o fabrică de timbre. Mă rog, poate nu chiar așa. Dar aproximativ. Dă disperat din cap că nu, de-i flutură gluga ca o velă.

— Nu la mine. Nu se poate. Nu la mine. Nu se poate. Nu se poate. Nu se poate.

Elsa își pune mâinile în șold și se încruntă la el.

— Aha. Și tu unde te-ai gândit c-o să doarmă? Monstrul se bagă și mai adânc sub glugă. Arată spre Elsa. Elsa pufnește.

— Mama nu m-a lăsat să am nici măcar o bufniță și tu crezi că pot să mă duc acasă cu ĂLA?

Orsul iese din tufișuri cu mare hărmălaie și o mutră jignită. Elsa își drege glasul stânjenită.

— Scuză-mă. N-am vrut să zic „ăla" ca și cum ar fi ceva rău.

Orsul pare că vrea să mormăie: „*Sure* că n-ai vrut!" Monstrul își freacă mâinile tot mai repede, de-a dreptul panicat și murmură:

— Caca pe blană. Caca pe blană. Caca pe blană.

Elsa se uită la ors. Apoi la Monstrul. Uitându-se din nou la ors, bagă de seamă că, într-adevăr, are puțin caca pe blană. Își dă exasperată ochii peste cap.

— OK, la el nu poți să dormi c-o să facă atac de cord sau ceva de genul ăsta. Trebuie să găsim altă soluție… oftează ea către ors.

Monstrul nu zice nimic. Dar iuțeala cu care își freacă mâinile se mai domolește. Orsul se așază și își freacă fundul de zăpadă, ca să-și curețe blana. Monstrul întoarce privirea și pare că încearcă să-și bage în creieri o gumă invizibilă, cu care să-și șteargă imaginea din cap.

Elsa se codește un pic, apoi se apropie de el.

— Ce-a scris bunica în scrisoare? întreabă ea spatele întors al Monstrului.

Monstrul răsuflă precipitat sub glugă.

— A scris „iartă-mă", răspunde el, fără să se întoarcă.

— Și mai ce? Era lungă cât toate zilele, se încăpățânează Elsa.

Monstrul oftează, dă din cap că nu mai vrea să răspundă și face semn spre intrarea în bloc.

— Târziu. La culcare.

Elsa dă și ea din cap.

— Până nu-mi zici, nu mă duc.

Monstrul se întoarce spre ea. O privește cam cum te-ar privi cineva foarte obosit, pe care îl ții treaz pocnindu-l din când în când cu o față de pernă plină cu iaurt. Mă rog, aproximativ. Ridică privirea, sprâncenele îi coboară și o cântărește pe Elsa din ochi, de parcă vrea să vadă cam cât de departe o poate arunca.

— A scris „apără castelul", mârâie el.

Elsa face încă un pas spre el, ca să arate că nu-i e frică. Mai mult ca să-și arate ei însăși, căci e sigură că Monstrul de-aia nu mai poate.

— Și mai ce?

Monstrul se face mic sub glugă și începe să se îndepărteze prin zăpadă.

— Să te apăr. „Apăr-o pe Elsa!”

Apoi Monstrul dispare în întuneric și dus e. Elsa o să învețe cu timpul că dispare de multe ori așa. Pentru unul atât de mătăhălos ca el, se poate spune că Monstrul se pricepe foarte bine să se facă invizibil.

Elsa aude un gâfâit înăbușit și se întoarce. George vine spre casă în pas de jogging. Știe că-i George, pentru că are șort peste colanți și cea mai verde geacă din lume. Nu-i vede, nici pe ea, nici pe ors, pentru că-i ocupat să sară sus și jos de pe o bancă, pe ambele picioare deodată. George se antrenează mult așa – aleargă și sare în sus și-n jos de pe chestii. Elsa se gândește adesea că arată de parcă se pregătește intens să meargă la vreo audiție pentru următorul joc video din seria Super Mario.

— Vino! îi șoptește Elsa iute orsului, hotărâtă să-l ducă înapoi în bloc înainte să-i vadă George.

Și, spre uimirea ei, animalul uriaș o ascultă. Trece pe lângă ea, iar blana o gâdilă până pe frunte și Elsa mai are puțin și își pierde echilibrul. Începe să râdă. Orsul o privește și pare că râde și el.

În afară de bunica, e primul prieten pe care Elsa l-a avut vreodată.

Se asigură că Britt-Marie nu dă târcoale pe scară și că George nu i-a văzut, apoi îl duce pe ors în subsolul blocului. Fiecare boxă poarcă numărul apartamentului de care ține, iar a bunicii e descuiată și goală, cu excepția câtorva plase galbene de la IKEA, pline cu reclame și ziare gratuite. Elsa le întinde pe podeaua rece de beton, încercând să facă încăperea mai primitoare.

— Rămâi aici în noaptea asta. Mâine găsim noi o ascunzătoare mai bună, îi șoptește ea.

Orsul nu arată prea impresionat, dar se întinde pe jos, pe o parte, uitându-se nonșalant spre celelalte boxe, cufundate în întuneric. Elsa se uită și ea într-acolo, apoi întoarce privirea spre ors.

— Bunica zicea mereu că sunt fantome pe-aici, îi zice ea severă.

Orsul zace nepăsător pe podea și dinții lui mari cât toporișțile lucesc albi în întuneric.

— Să nu sperii fantomele, ai priceput? îi ordonă ea.

Orsul mârâie. Elsei îi e milă de bietele fantome.

— Îți aduc mâine ciocolată dacă ești cuminte, îi promite ea apoi.

Orsul pare să cântărească oferta. Elsa se apleacă și îl pupă pe bot.

Apoi țâșnește pe scări și închide bine ușa de la subsol după ea. Urcă pe furiș spre casă, fără să aprindă becurile de pe scară, ca să n-o vadă cineva. Când ajunge în dreptul apartamentului lui Britt-Marie și al lui Kent, trece ghemuită pe lângă ușă și urcă ultimele trepte cu salturi mari. E aproape sigură că Britt-Marie se uită pe vizor. Simte cum o caută cu privirea, precum Sauron când își aruncă ochiul rău peste lume, în *Stăpânul inelelor*.

În dimineața următoare, atât apartamentul Monstrului, cât și boxa bunicii sunt goale. George o duce pe Elsa la școală cu mașina, fiindcă mama a plecat deja la spital, că-i nu știu ce criză pe-acolo, ca de obicei, și asta-i meseria mamei, să rezolve crize.

George vorbește despre batoane cu proteine tot drumul. Cum că a cumpărat o cutie întreagă și acum nu le mai găsește. Lui George îi place să vorbească despre batoane cu proteine. Și despre lucruri cu „funcționalitate”. Haine funcționale și pantofi de jogging funcționali, de exemplu. Elsa speră că nu se vor inventa niciodată baroanele proteice cu vreo funcționalitate, că-i e teamă să nu-i explodeze capul lui George. Nu că Elsei i s-ar părea că asta ar fi așa de al naibii de rău, dar se gândește că mama s-ar întrista și că s-ar face multă mizerie pe jos. George o lasă în parcare și o mai întreabă o dată dacă știe ceva despre batoanele lui dispărute. Elsa oftează plictisită și se dă jos din mașină.

Ceilalți copii se țin departe de ea. O urmăresc de la distanță. Vestea despre Monstrul care a salvat-o cu o zi înainte s-a răspândit, dar Elsa știe că n-o să dureze prea mult. Treaba s-a întâmplat prea departe de școală și tot ce se petrece departe de școală poate la fel de bine să se fi întâmplat în cosmos, n-o ajută cu nimic. Poate o lasă în pace câteva ore, dar, pe urmă, hărțuitorii vor încerca să testeze limitele și mai mult și, când vor avea curaj să sară la ea, o vor lovi mai tare ca niciodată.

Iar Elsa știe că Monstrul n-o să se apropie nici măcar de gardul școlii, pentru că școlile sunt pline cu copii, iar copiii sunt plini de bacterii și n-ar fi suficient gel dezinfectant pe lume pentru degetele Monstrului după aceea.

Dar se bucură de libertatea din dimineața asta. E penultima zi înainte de vacanța de iarnă așa că, de poimâine, o să aibă zile întregi în care n-o să mai fie nevoită să fugă. Câteva săptămâni fără bilete în vestiar, care să-i spună cât e de urâtă și c-o să fie ucisă.

În prima pauză îndrăznește să facă o plimbare de-a lungul gardului. Trage tare de bretelele rucsacului din când în când, să fie sigură că nu-i atârnă. Știe că n-o hăituiește nimeni în prima pauză, dar o face din obișnuință – dacă rucsacul nu stă strâns pe spate, alergi mai încet.

În cele din urmă, se lasă în voia gândurilor. De-asta nici nu-l vede. Se gândește la bunica și la Miamas și se întreabă ce plan avea bunica de a trimis-o la vânătoarea asta de comori. Dacă avea vreun plan… Căci bunica își cam inventa planurile pe măsură ce se desfășurau lucrurile și Elsei îi vine greu să ghicească pasul următor, acum că bunica nu mai e. Se întreabă mai ales ce a vrut să spună când i-a zis că-i e teamă să n-o urască atunci când va afla mai multe despre ea. Deocamdată Elsa n-a aflat decât că bunica avea prieteni care mai de care mai dubioși, dar asta nu se poate spune că-i vreo mare surpriză.

Elsa înțelege, bineînțeles, că treaba cu „cine eram înainte să fiu bunică” trebuie să aibă ceva de-a face cu mama, dar nu vrea s-o întrebe. Mai nou, orice i-ar zice mamei, sfârșesc prin a se certa. Și Elsa urăște asta. Urăște faptul că nu poți să afli lucruri fără să te cerți.

Și urăște că-i atât de singură, așa cum numai fără bunica poți fi.

Așadar de-asta nu l-a văzut. E la maxim doi-trei metri de el când, în cele din urmă, îl vede, ceea ce e o distanță dementă de la care să nu vezi un ors. E fix la poarta școlii, dincolo de gard. Elsa râde uimită. Orsul pare că râde și el, dar pe dinăuntru.

— Te-am căutat azi-dimineață, îi spune ea și iese pe poartă, deși n-au voie să facă asta în timpul pauzelor.

Orsul pare că ridică nepăsător din umeri. Dac-ar fi avut umeri, adică.

— Ai fost drăguț cu fantomele? întreabă Elsa.

Orsul nu pare să fi fost. Elsa își aruncă brațele în jurul grumazului uriaș. Își cufundă adânc mâinile în blana neagră și groasă și izbucnește:

— Stai, am ceva pentru tine!

Orsul își bagă lacom botul în rucsac când Elsa îl deschide, dar e deosebit de dezamăgit când îl scoate.

— Sunt batoane cu proteine, se scuză Elsa. N-avem ciocolată acasă, că mama nu mă lasă să mănânc dulciuri, dar George zice că astea-s megabune.

Orsului nu-i plac defel. Așa că mănâncă doar vreo nouă. Când se sună de intrare, Elsa îl îmbrățișează din nou strâns, strâns, strâns de tot și-i șoptește:

— Mulțumesc c-ai venit.

Știe că toți copiii din școală o urmăresc. Profesorii poate că n-au văzut cel mai mare și mai negru ors, apărut din senin lângă gardul școlii în prima pauză, dar niciunui copil din tot Universul nu i-ar putea scăpa așa ceva.

Nimeni nu-i lasă Elsei bilețele în ziua aceea.

12. Mentă

Bunica avea mereu probleme cu autoritățile.

Elsa știe asta pentru că un profesor de la școală a zis odată că Elsa are „dificultăți de acceptare a autorității”, iar directorul a spus: „Seamănă cu bunică-sa”. Apoi s-a uitat panicat în jur, de parcă ar fi zis „Voldemort” fără să vrea.

Elsa nu crede, din principiu, că directorul are vreodată dreptate, dar, de data aceea, n-a greșit întru totul. Căci s-a întâmplat, de pildă, ca poliția să-i interzică bunicii să se apropie la mai mult de cinci sute de metri de aeroport, tocmai pentru că a avut o mică problemă cu autoritățile, iar Elsa n-a mai auzit să i se fi întâmplat asta vreunei alte bunici.

Totul a început când Elsa trebuia să zboare până în Spania, la tata și Lisette. Tata tocmai o cunoscuse pe Lisette și s-a gândit că Elsa avea să fie mai puțin supărată pe el dacă o ducea undeva unde era o piscină. Și a avut dreptate. Se poate, bineînțeles, să fii megasupărat pe taică-tu *și* în locuri cu piscină, dar e mult, mult mai greu.

Mama era plecată la o conferință foarte importantă, așa că bunica a dus-o pe Elsa la aeroport, cu Renault. Elsa era încă mică atunci și nu pleca nicăieri fără leul ei de pluș. La controlul de securitate i-au cerut să pună jucăria pe bandă, ca să fie scanată de aparatul cu raze X. Dar Elsa n-avea încredere în mașinării, așa că a refuzat să dea drumul leului. Atunci unul dintre lucrători a încercat să i-l ia cu forța. La care bunica s-a enervat cum numai o bunică se poate enerva când cineva încearcă să-i smulgă jucăria din mâini nepoatei sale. Și aproape că s-a lăsat cu bătaie între bunica și cei de la controlul de securitate. Totul s-a terminat cu bunica urlând: „Fasciștii dracului! Nu vreți să mă controlați și pe mine? Nu vreți să vedeți dac-am pitit vreun leu plin cu dinamită în chiloți? Ă, ă?”

Mai târziu, Elsa s-a gândit că ar fi trebuit să-i spună bunicii că a făcut o greșeală de exprimare și că s-a înțeles că leul avea dinamită în chiloți. Ar fi făcut-o să râdă. Și poate că atunci nu și-ar mai fi smuls hainele de pe ea și n-ar fi alergat în pielea goală printre controlorii de securitate.

Bunica se pricepea al naibii de bine să se dezbrace megarapid.

E o pățanie dintr-acelea care sunt jenante când se întâmplă, dar distractive pe urmă, când ți le amintești. Doar că asta a fost și una și alta când s-a petrecut. Și, dacă nu ți se par distractivi

oamenii dezbrăcați care aleargă prin aeroport, ești puțin bătut în cap, asta-i părerea Elsei. În cele din urmă, Elsa a ajuns în avion și, când au auzit însoțitoarele de bord toată tărășenia, i-au dat cât suc a vrut, tot drumul până în Spania. Iar Elsei îi place mult sucul.

Dar bunica a trebuit mai întâi să meargă într-un birou al aeroportului, unde a stat de vorbă o grămadă cu un bărbat foarte supărat, cu un cablu în ureche. Pe urmă au venit doi polițiști și i-au spus bunicii că nu mai are voie să vină la aeroport și că tocmai a comis o încălcare gravă a legii, care putea fi pedepsită cu închisoarea. „Da, da, păi sigur, voi smulgeți jucării din mâinile copiilor, și tot EU sunt terorista?", a țipat bunica dând din mâini, până când polițiștii au amenințat-o că-i pun cătușe.

Una peste alta, Elsa n-a fost nevoită să dea drumul leului de pluș. Nici măcar o secundă. Și, pentru bunica, asta era tot ce conta.

„În Miamas nu există aeroporturi. Și, dac-ar exista, leul ar controla valizele afurisiților de vameși și nu invers", i-a zis bunica pufnind, la telefon, când Elsa a sunat-o din Spania. Și Elsa a iubit-o pentru vorbele astea.

E singură pe balconul bunicii. Obișnuiau să stea acolo adesea. Acolo bunica i-a arătat animalele-nori și i-a vorbit despre Tărâmul-Aproape-Treaz pentru prima oară, imediat după ce mama și tata s-au despărțit. În noaptea aceea, Elsa a văzut Miamasul pentru prima dată. Se uită țintă în întuneric și i se face dor, mai mult ca niciodată. Înainte să iasă pe balcon, a stat întinsă pe patul bunicii și s-a uitat la fotografiile de pe tavan, încercând să înțeleagă ce-a vrut să spună bunica la spital, când a rugat-o să promită că n-o s-o urască și i-a spus că-i „privilegiul oricărei bunici să nu le arate niciodată nepoților cine a fost înainte să fie bunică". S-a străduit ore întregi să priceapă ce-i cu vânătoarea asta de comori sau unde-i ascuns următorul indiciu. Dacă o fi vreunul…

Orsul doarme în beci. Elsa i-a făcut un culcuș din perne, pături și plasele galbene de la IKEA și pe urmă a turtit patru lăzi de carton, le-a făcut plate, le-a lipit între ele cu scotch și a făcut un soi de paravan, ca să nu-l vadă Britt-Marie, dacă se întâmplă să coboare la subsol să iscodească pe-acolo, cum îi e obiceiul. Prinsă în vâltoarea ultimelor zile, îi face bine să știe că orsul e în boxa bunicii. Te simți mai puțin singur când ai aproape opt ani și știi că doarme un ors în boxă.

Se uită peste balustrada balconului. I se pare că vede ceva mișcându-se jos, în întuneric. Nu vede nimic, dar știe că-i Monstrul. A înțeles că bunica așa a planificat povestea asta. Cu Monstrul care păzește castelul. Care o păzește pe Elsa.

E furioasă pe bunica fiindcă nu i-a spus de ce o păzește Monstrul.

O voce de femeie undeva pe stradă sparge tăcerea.

— … da, da, da, așa c-am luat eu vinul pentru petrecere, declară iritată vocea când se apropie de intrarea în bloc.

E femeia cu fustă neagră, care vorbește tot timpul în cablul alb care îi atârnă din ureche. Cară patru pungi grele, care se lovesc ba una de alta, ba de picioarele ei subțiri. Femeia înjură și bâjbâie cu cheia la ușa blocului.

— Da, ei, ce naiba, o să fim sigur vreo douăzeci. Și știi cum beau ăia de la Ulf de la serviciu. Da, da, da, exact, știi ce zic. Și, uite-așa, a trebuit să cumpăr eu toată băutura. Ulf și băieții n-au timp să m-ajute, normal! Păi nu? Exact. Că parcă EU un lucrez cu normă întreagă, mai aude Elsa, înainte ca femeia să mărșăluiască în bloc.

Elsa nu știe despre ce petrecere e vorba. Nu știe mai nimic despre femeia cu fustă neagră, de fapt, decât că miroase mereu a mentă, are întotdeauna haine foarte bine călcate și arată mereu stresată. Bunica zicea că „din cauza băieților ei” e așa. Elsa nu știe ce voia să spună cu asta.

Își scutură zăpada de pe picioare și intră în casă. Mama stă pe un taburet în bucătărie și vorbește la telefon, în timp ce se joacă nervos cu unul dintre prosoapele de bucătărie ale bunicii. Asta face mereu, vorbește la telefon, și nu pare să aibă nevoie să asculte ce spune persoana de la celălalt capăt al firului. Nimeni n-o contrazice pe mama. Nu pentru că ridică vocea la ei sau îi întrerupe, ci pentru că mama e o astfel de persoană cu care nimeni nu vrea să se certe. Mama are grijă să fie așa, pentru că nu-i plac conflictele. Nu-i plac pentru că dăunează eficienței, iar eficiența e foarte importantă pentru mama. Vorbește mult despre asta la telefon. George glumește uneori că mama o să nască Jumătatea în pauza de prânz, ca să nu saboteze eficiența spitalului. Elsa îl urăște pe George când face glume dintr-astea idioate. Îl urăște că-și închipuie că o cunoaște pe mama atât de bine, încât poate să glumească așa.

Bunica credea, bineînțeles, că eficiența e doar o prostie și de-aia nu mai putea ea că erau conflictele rele pentru eficiență. Elsa l-a auzit pe unul dintre doctorii de la spitalul mamei spunând că una ca bunica poate „să se ia la ceartă și într-o cameră goală”, dar, când Elsa i-a povestit, bunica s-a supărat și a pufnit: „Și dacă-i camera de vină? La asta nu te gândești, nu?” Pe urmă i-a spus povestea despre fetița care a zis nu. Cu toate că Elsa o mai auzise de nenumărate ori.

„Fetița care-a zis nu” e unul dintre primele basme din Tărâmul-Aproape-Treaz pe care le-a auzit Elsa. E vorba despre

o împărăteasă din Miaudacas, una dintre cele șase împărății ale Tărâmului-Aproape-Treaz. La începuturi, împărăteasa era o prințesă foarte vitează și dreaptă, iubită de toți, dar, din păcate, prințesa a crescut și a ajuns o fricoasă, așa cum devin, de obicei, adulții. A început să iubească eficiența și să urască tare conflictele. Așa cum fac, de obicei, adulții.

Împărăteasa a interzis conflictele în Miaudacas. Toată lumea trebuia să se pună de acord tot timpul, căci așa era bine pentru eficiență. Și, cum aproape toate conflictele încep cu „nu", împărăteasa a interzis și cuvântul „nu". Toți cei care încălcau legea erau aruncați în marea temniță a „nu-zicătorilor". Sute de ostași în armuri negre, așa-numiții „da-zicători" patrulau străzile neîncetat, să se asigure că nu erau neînțelegeri pe undeva. Dar împărăteasa tot nu era mulțumită, așa că, în curând, și cuvinte precum „poate" și „probabil" te puteau trimite drept în temniță, de unde nimeni nu mai vedea lumina zilei. Și, dacă printr-o minune, vedea careva lumina, da-zicătorii puneau imediat draperii mai groase.

După câțiva ani, au fost interzise și cuvinte precum „posibil", „eventual" și „să vedem". Așa că, în cele din urmă, nimeni nu mai îndrăznea să zică nimic. Și-atunci împărăteasa a zis că mai bine interzice de tot vorbitul, căci aproape toate conflictele încep, de fapt, când cineva spune ceva. Și-a fost tăcere în împărăție preț de veșnicii întregi.

Până când, într-o zi, o fetiță a sosit călare în împărăție, cântând. Toată lumea s-a holbat la ea, căci cântatul era o mare nelegiuire în Miaudacas, întrucât unora poate le place cântecul, altora nu, și uite-așa se ajunge la conflict. Așa că da-zicătorii au sărit s-o prindă pe copilă, dar n-au reușit, căci fetița era foarte bună la alergat. Atunci da-zicătorii au tras toate clopotele din împărăție și au cerut întăriri. Iar oastea de elită a împărătesei, temuții „călăreți-de-paragrafe" – numiți așa deoarece călăresc un soi de animal ciudat, o încrucișare între o girafă și un cod de legi – au pornit în galop după fetiță. Dar nici măcar călărețiii-de-paragrafe n-au reușit s-o prindă, așa că, în cele din urmă, împărăteasa însăși a coborât din castel și a urlat la fetiță să înceteze cu cântatul.

Atunci fetița s-a întors spre împărăteasă, a privit-o drept în ochi și a zis: „Nu!" Și, când a rostit cuvântul, s-a desprins o piatră din zidul închisorii. Când a mai zis o dată, a mai căzut încă una. În scurt timp, fetița și toți locuitorii împărăției, până și da-zicătorii și călărețiii-de-paragrafe strigau în cor „Nu! Nu! Nu!". Au strigat până s-a dărâmat toată închisoarea. Și, uite așa, locuitorii din Miaudacas au învățat că o împărăteasă e atotputernică doar dacă supușii ei se tem de conflicte.

Sau, cel puțin, asta crede Elsa că-i morala poveștii. Știe ce înseamnă „morală”, în parte pentru că a căutat pe Wikipedia, în parte pentru că „nu” a fost printre primele cuvinte pe care Elsa le-a învățat. Iar mama și bunica se certau îngrozitor din cauza asta.

Mă rog, se certau îngrozitor și din multe alte cauze. Eficiența, de pildă. Mama zicea mereu, cât se poate de calmă, că eficiența e „necesară pentru o bună funcționare a unei întreprinderi”, iar bunica țipa întotdeauna, câtuși de puțin calmă, că „un spital nu-i o întreprindere”. Odată, bunica a zis că mama a devenit șefă din „spirit de revoltă adolescentină” și cea mai cea formă de revoltă a fost „să se facă economistă”. Elsa n-a înțeles niciodată ce înseamnă asta. Dar mai târziu, în aceeași seară, când ele credeau că Elsa a adormit, a auzit-o pe mama rățoindu-se la bunica: „Ce știi tu despre adolescența mea? Nu erai niciodată acasă!” A fost singura dată când Elsa a auzit-o pe mama zicându-i ceva bunicii, cu vocea gâtuită de lacrimi. Și-atunci bunica a amuțit pe loc și n-a mai zis niciodată chestia cu „revolta adolescentină”.

Mama termină conversația la telefon și rămâne nehotărâtă în mijlocul bucătăriei, cu prosopul în mână, ca și cum a uitat ceva. Se uită la Elsa. Elsa o privește bănuitoare. Mama zâmbește trist.

— Vrei să m-ajuți să pun în lăzi câteva dintre lucrurile bunicii?

Elsa dă din cap că da. Deși nu vrea deloc. Mama se încăpățânează să împacheteze lucruri în fiecare seară, deși George și doctorii i-au zis să stea liniștită. Mama nu prea se pricepe nici s-o ia mai ușor, nici să facă întocmai cum i se spune.

— Te ia taică-tu mâine de la școală, spune mama în treacăt, în timp ce bifează chestii pe lista cu lucruri de împachetat.

E făcută în Excel. Mama iubește Excel-ul.

— De ce, lucrezi până târziu? întreabă Elsa, încercând să pară indiferentă.

— O să… mai stau la spital, răspunde mama, căci nu-i place s-o mintă pe Elsa.

— Și nu poate să mă ia George? întreabă Elsa.

Mama respiră adânc.

— George vine cu mine la spital.

Elsa aruncă lucruri în ladă, într-o ordine care sigur nu-i cea din Excel-ul mamei.

— E bolnavă Jumătatea?

Mama încearcă din nou să zâmbească. Nu prea reușește.

— Nu te-ngrijora, iubito!

— Asta-i cel mai simplu mod de a-mi spune să mă mega îngrijorez, zice Elsa.

Mama oftează și mai bifează câteva chestii, deși se vede că nu vrea. Dar e mai rău pentru eficiență să se apuce să rearanjeze în lăzi tot ce a pus Elsa alandala.

— E complicat… zice ea.

Că așa face mama mereu. Vorbește în statusuri de Facebook.

— Păi da, e complicat când nu-mi explică nimeni nimic, zice Elsa arțăgoasă.

Mama respiră din nou adânc.

— Elsa, te rog, e doar un control obișnuit.

— Nu, nu-i, că nu-i nevoie de atâtea controale în timpul sarcinii. Nu-s bătută-n cap. Pot și eu să citesc pe Wikipedia.

Mama își masează mâinile și își ferește privirea.

— Elsa, te rog, nu te certa cu mine și pentru asta.

— Cum adică *și*? Pe ce ALTCEVA m-am mai certat cu tine? se răstește Elsa, așa cum face orice om de aproape opt ani, când se simte un pic acuzat.

— Nu țipa, o roagă mama calmă.

— NU ȚIP! țipă Elsa, câtuși de puțin calmă.

Apoi lasă amândouă privirea în podea o vreme. Caută fiecare un mod de a-și cere scuze, dar niciuna, nici cealaltă nu știe unde să înceapă căutarea. Elsa pune enervată capacul pe ladă, se ridică, se duce în dormitorul bunicii și trântește ușa după ea.

Preț de mai bine de un sfert de oră, apartamentul e cufundat în tăcere deplină. Da, Elsa e furioasă, atât de furioasă, încât a început să măsoare timpul în minute, în loc de veșnicii. Întinsă pe patul bunicii, se uită țintă la fotografiile alb-negru de pe tavan. Băiatul-vârcolac pare că îi face cu ochiul și râde. În adâncul sufletului, se întreabă cum de cineva care poate să râdă așa ajunge, crescând, făptură nemaipomenit de tristă care e Monstrul.

Cineva sună la ușă o dată, apoi, imediat, cu uluitoare repeziciune, încă o dată. Niciun om normal la cap nu sună așa la ușă, deci nu poate fi decât Britt-Marie.

— Vin, spune mama calmă, dar Elsa aude în vocea ei că a plâns.

Cuvintele izbucnesc din Britt-Marie de parcă are o supapă undeva pe spate și cineva tocmai i-a scos șurubul:

— Am sunat la voi acasă! N-a deschis nimeni.

Mama oftează.

— Nu suntem acasă. Suntem aici.

— Dulăul ăla bântuie slobod prin bloc. Și mașina maică-tii e-n garaj, zice Britt-Marie atât de repede că-i limpede că nici ea nu prea știe ce o indignează mai mult.

— Și pentru care vrei să mă cerți mai întâi? întreabă mama obosită.

Elsa se ridică în capul oaselor și ascultă cu atenție, dar tot îi ia vreun minut să priceapă ce-a zis Britt-Marie. Sare din pat și reușește cu greu să se stăpânească să iasă în fugă pe hol, căci nu vrea să le trezească suspiciuni.

Britt-Marie e în capul scărilor, cu o mână înfiptă hotărât în cealaltă și îi zâmbește binevoitor mamei.

— Asociația noastră de proprietari nu lasă câini să umble brambura prin bloc, Ulrica. Trebuie să-nțelegi. Până și *tu* trebuie să-nțelegi asta.

— Nu-i asociație de proprietari, îi amintește mama și pare că regretă ce-a zis în aceeași clipă.

— Da' *o să* fie, spune Britt-Marie și, împreunându-și mâinile, dă de două ori din cap, pentru a sublinia importanța acestui fapt. Cum să lăsăm câini turbați să umble prin bloc, cum, Ulrica? E periculos pentru copii, e o chestiune de igienă, da, o chestiune de igienă, asta e, continuă ea.

— Tu ești o chestiune de igienă, murmură Elsa.

Britt-Marie se întoarce pe dată spre Elsa și, de uluire, sprâncenele i se unesc într-o omidă păroasă.

— Pardon?

— Nimic, mormăie Elsa.

Britt-Marie și omida continuă să se holbeze la ea.

— Câinele o fi plecat demult, Britt-Marie. Eu una nu m-aș îngrijora… încearcă mama s-o liniștească.

Britt-Marie se întoarce spre ea și îi zâmbește binevoitor:

— Nu, nu, firește că nu te-ai îngrijora, Ulrica. Firește că nu. Nu ești tu genul să se-ngrijoreze prea mult de dragul altora, nu ești, nu.

Mama se stăpânește. Britt-Marie zâmbește și dă din cap aprobator.

— Ești ocupată cu cariera, firește. N-ai tu timp să-ți faci griji pentru siguranța copiilor. Se moștenește, pare-se. Asta cu cariera înaintea copiilor, vreau să zic. Că așa-i la voi în familie, așa-i, da.

Fața mamei e complet destinsă. Brațele îi sunt întinse pe lângă corp. Singurul lucru care o dă de gol sunt mâinile care, încet, încet, se strâng făcându-se pumni. Elsa n-a mai văzut-o niciodată pe mama făcând asta.

Britt-Marie observă și ea. Își schimbă fâstâcită poziția mâinilor împreunate pe burtă. Zâmbește ușor forțat.

— Nu c-ar fi ceva rău în asta, Ulrica, firește. Firește că nu. Tu îți stabilești prioritățile, alegerea-i a ta, firește.

— Altceva? întreabă mama calmă, dar ceva s-a schimbat în privirea ei.

Britt-Marie face un pas înapoi.

— Nu, nu. Nimic, nimic.

Elsa scoate capul din dormitor înainte ca Britt-Marie să apuce să se întoarcă pe călcâie și să plece.

— Ce-ai zis despre mașina bunicii?

Britt-Marie răspunde, fierbând de iritare, dar evită privirea mamei:

— E-n garaj. Parcată pe locul *meu*! Și dacă n-o mutați *imediat*, sun la poliție!

Elsa uită să-și ascundă uimirea:

— Cum a ajuns acolo?

— Nu știu. Și nu-i datoria mea să știu, se răstește Britt-Marie atât de repede, încât uită să pară binevoitoare.

Apoi, prinzând dintr-odată curaj, se întoarce din nou spre mama Elsei și zice:

— Dacă n-o mutați *imediat*, sun la poliție, Ulrica.

Mama dă din cap resemnată.

— Nu știu unde sunt cheile, Britt-Marie.

— Ha! Da' nu-i treaba mea să știu unde-s cheile, ați face bine s-aveți grijă de cheile voastre, pufnește Britt-Marie.

Mama își masează tâmplele.

— Îmi trebuie un paracetamol, zice ea încet, ca pentru sine.

Britt-Marie își amintește pe loc cum se zâmbește binevoitor.

— Dacă n-ai bea atâta cafea, poate nu te-ar mai durea capul întruna, Ulrica.

Apoi Britt-Marie se întoarce repede și pleacă, să nu cumva să mai apuce vreuna dintre ele să-i răspundă.

Mama închide ușa, stăpână pe sine, bineînțeles, dar nu la fel de stăpână ca de obicei, bagă Elsa de seamă. Se duce spre bucătărie. Îi sună telefonul. Elsa se duce după ea și o privește cu atenție.

— Ce-a vrut să spună? întreabă Elsa.

— Crede că nu-i bine să beau cafea când sunt gravidă, răspunde mama.

Face pe proasta. Elsa urăște când mama face pe proasta.

— *Sure*, că parcă cu despre asta vorbesc, spune ea.

Mama își ia telefonul de pe blatul chiuvetei.

— Trebuie să răspund, iubito, zice ea.

— Ce-a vrut să spună Britt-Marie cu „cariera înaintea copiilor" în familia noastră și că „se moștenește"? Vorbea despre bunica, nu? întreabă Elsa.

Telefonul continuă să sune.

— E de la spital, trebuie să răspund, spune mama.

— Nu, nu trebuie, îi poruncește Elsa.

Tac amândouă, uitându-se una la alta, în timp ce telefonul mai sună de două ori. De data asta pumnii Elsei sunt strânși.

Degetele mamei alunecă pe afișajul telefonului.

— Trebuie să răspund, Elsa.

— Nu, nu trebuie!

Mama închide ochii și duce telefonul la ureche. Elsa a trântit deja din nou, în urma ei, ușa dormitorului bunicii, înainte ca mama să înceapă să vorbească.

O jumătate de oră mai târziu, când mama deschide ușa, Elsa se preface că doarme. Mama intră neauzită și o acoperă cu o pătură. O sărută pe obraz. Stinge lumina.

Când Elsa se trezește după vreo oră, mama doarme pe canapea, în sufragerie. Elsa se apropie neauzită și o acoperă cu o pătură. O sărută pe obraz. Stinge lumina. Mama ține încă în mână prosopul de bucătărie al bunicii.

Elsa ia o lanternă dintr-o ladă din hol și își pune ghetele.

Căci acum știe unde se ascunde următorul indiciu din vânătoarea de comori a bunicii.

13. Vin

Da. E cam complicat de explicat. Așa sunt multe lucruri în poveștile bunicii. Mai întâi de toate, trebuie spus că nu-i făptură mai tristă în Tărâmul-Aproape-Treaz decât îngerul-de-mare. Abia când Elsa își aduce aminte toată povestea, treaba asta cu vânătoarea de comori începe să aibă sens.

Ziua de naștere a Elsei era întotdeauna importantă pentru bunica, mai bine să începem cu asta. Poate pentru că e la două zile după Crăciun, iar Crăciunul e foarte important pentru toată lumea, așa că niciun copil născut la două zile după un poate primi atâta atenție câtă primește unul sărbătorit în august sau în aprilie. Așa că bunica supracompensa. Avea un adevărat talent să facă asta. Chiar și după ce mama i-a interzis să mai planifice petreceri-surpriză, fiindcă, odată, a aprins niște focuri de artificii într-un restaurant, reușind să-i dea foc unei fete de șaptesprezece ani, îmbrăcată în clovn, care era acolo „să distreze copiii”. De distractivă a fost distractivă, nimic de zis, Elsa trebuie să recunoască. În ziua aceea, Elsa a învățat câteva dintre cele mai bune înjurături pe care le știe.

Dar chestia e că, în Miamas, nimeni nu primește cadouri când își serbează ziua de naștere. Ci le dă. De preferat, dai de prin casă lucruri la care ții foarte mult, unor persoane la care ții încă și mai mult. De aceea, în Miamas, lumea așteaptă cu nerăbdare zilele de naștere și, de-acolo, expresia „Ce să primești de la cineva care are tot?” Bineînțeles, asta s-a scris cândva în vreun basm pe care enfanții l-au dus în lumea reală și-acolo s-a interpretat invers: „Ce să-i *dai* cuiva care are tot?” Dar ce să te-aștepți de la o grămadă de capseci? La urma urmelor, tot capsecii au înțeles greșit și cuvântul „interpret”. În Miamas, interpretul e o făptură care se poate descrie cel mai simplu drept încrucișarea dintre o capră și un fursec cu ciocolată. Sunt foarte înzestrați lingvistic și erau și foarte buni pe grătar până să devină Elsa vegetariană. Pe urmă bunica n-a mai avut voie să povestească basmul, că o apucau pandaliile pe Elsa.

Dar, după cum spuneam, Elsa s-a născut la două zile după Crăciun, acum aproape opt ani. În aceeași zi în care cercetătorii au înregistrat acea explozie de raze gamma de la un magnetar. Tot în ziua aceea s-a mai întâmplat ceva, un tsunami în Oceanul Indian. Elsa știe că tsunami e un val uriaș cauzat de cutremur. Cutremur pe mare sau, mai exact spus, sub mare, dacă e să fim cusurgii. Iar Elsa e foarte cusurgie.

Două sute de mii de oameni au murit în ziua în care s-a născut Elsa. Uneori, când mama crede că Elsa n-o aude, îi povestește lui George că are niște mustrări de conștiință de i se frânge inima, pentru că fix ziua aceea e cea mai fericită zi din viața ei.

Elsa avea cinci ani, mă rog, aproape șase, când a citit pentru prima oară pe Wikipedia. Iar în ziua în care a împlinit șase ani, bunica i-a spus basmul despre îngerul-de-mare. Ca s-o învețe că nu toți monștrii sunt monștri de la bun început și nu toți arată ca niște monștri. Căci unii își poartă monștrii înăuntrul lor.

Înainte ca Războiul-fără-Sfârșit să se termine, ultima ticăloșie a umbrelor a fost să distrugă Mibatalos, împărăția unde cresc toți războinicii. Pe urmă au venit Inimă-de-Lup și orșii și soarta s-a întors, iar când umbrele au fugit peste mări, dincolo de Tărâmul-Aproape-Treaz, au stârnit apele din matcă, pe toată coasta celor șase împărății. Iar ropotele lor pe suprafața mării au înălțat valuri uriașe, care s-au izbit unul de altul, unindu-se într-un singur talaz înalt de zece mii de veșnicii de basm. Și, pentru ca nimeni să nu poată lua urma umbrelor, talazul s-a întors și s-a năpustit pe uscat.

Ar fi putut nimici întregul Tărâm-Aproape-Treaz. Ar fi putut face una cu pământul castelele, casele și toți locuitorii, mai repede decât ar fi putut-o face orice armată de umbre, din vecii veșniciilor de basm.

Dar o sută de îngeri-de-zăpadă au salvat cele cinci împărății rămase. Căci, în vreme ce toată lumea fugea din calea talazului, îngerii s-au aruncat direct spre el. Cu aripile întinse și-n inimă cu forța lăuntrică a tuturor magnificelor basme, au înălțat un zid magic în fața valului și l-au oprit. Talazul a înghițit zidul viu, dar mai departe n-a putut trece. Căci nici măcar un val iscat de umbre nu poate trece de o sută de îngeri-de-zăpadă pregătiți să moară ca o întreagă lume de poveste să trăiască.

Unul singur a scăpat din urgia apelor.

Și, deși bunica zicea mereu că îngerii-de-zăpadă sunt niște afurisiți aroganți care miros vinul când li se pune pe masă și se sclifosesc ceva de speriat, totuși nu uita niciodată să povestească despre curajul lor eroic din ziua aceea. Iar ziua în care s-a terminat Războiul-fără-Sfârșit a fost cea mai fericită zi pentru toate făpturile Tărâmului-Aproape-Treaz, mai puțin pentru îngerul-de-zăpadă rămas.

Din ziua aceea, îngerul-de-zăpadă a zburat, vreme de întregi veșnicii de basm, în susul și-n josul coastei, apăsat de blestemul ce nu-i dădea pace să plece din locul unde pieriseră toți cei pe care-i iubea. Și a rătăcit așa atâta amar de vreme,

încât oamenii au uitat ce a fost la începuturi și au început să-l numească „îngerul-de-mare”. Veșnicii după veșnicii au trecut și îngerul s-a îngropat tot mai adânc într-un troian de tristețe, până când inima i s-a frânt, despărțindu-i trupul în două, ca pe-o oglindă spartă. Când copiii din sat s-au furișat pe plajă să vadă ce-a mai rămas din înger, din cioburi i-a privit ba un chip atât de frumos, că ar fi făcut trandafirii să înflorească pe loc, ba, în clipa următoare, ceva atât de înfiorător, de desfigurat și de sălbatic, încât copiii au rupt-o la sănătoasa țipând până acasă.

Căci nu toți monștrii sunt monștri de la bun început – unii sunt monștri de tristețe.

Cel mai des povestite basme din Tărâmul-Aproape-Treaz zic că un copilaș din Miamas l-a izbăvit pe îngerul-de-mare de sub blestem, eliberându-l de demonii amintirilor care-l țineau prizonier.

Când bunica i-a spus povestea asta pentru întâia oară, în ziua în care a împlinit șase ani, Elsa și-a dat seama că nu mai era un copilaș. Atunci i-a dăruit bunicii leul ei de pluș. Nu-i mai trebuia, așa că i l-a dat ei s-o apere. Și-n noaptea aceea, bunica i-a șoptit la ureche că, dacă s-ar pierde vreodată una de alta, dacă s-ar rătăci, atunci o să trimită leul să-i spună Elsei unde e.

Elsei i-a luat vreo două zile să-și dea seama. Abia în seara asta, când Britt-Marie le-a spus că Renault e, din senin, parcat în garaj și nimeni nu știe cum a ajuns acolo, Elsa și-a amintit unde a pus bunica leul să stea de pază.

Torpedoul lui Renault. Acolo își ținea bunica țigările. Și nimic din viața bunicii nu trebuia păzit de un leu mai abitir decât țigările.

Elsa se așază pe locul de lângă șofer și își trage sufletul. Portierele nu erau, bineînțeles, încuiate, căci bunica nu încuia niciodată nimic. Renault încă miroase a fum de țigară. Elsa știe că nu-i sănătos, dar e fumul bunicii, așa că trage adânc aer în piept.

— Mi-e dor de tine, șoptește ea către tapițeria scaunului.

Apoi deschide torpedoul. Mută leul și scoate scrisoarea. Pe plic scrie: „Pentru ciel mai curajos cavalier de Miamas. Du scrisoarea la…”, apoi un nume și o adresă.

Bunica chiar că scria ca o cizmă.

Elsa se dă jos din Renault și îl mângâie pe ors pe după urechi.

— Mulțumesc c-ai stat de pază. Îți mai aduc mâine bunătăți, promit, zice ea, în timp ce scoate restul de batoane cu proteine din rucsac.

Orsul le hăpăiește dintr-o înghițitură, apoi pleacă greoi spre ușa deschisă care duce la subsol. Elsa se uită după el până ajunge la ușă, apoi își drege vocea și strigă sfioasă:

— N-am avut niciodată prieteni, decât pe bunica.

Orsul se oprește. Întoarce capul spre ea. Și zâmbește. Elsa știe că zâmbește, deși orice capsec din lume i-ar spune că orșii nu zâmbesc.

O clipă mai târziu, se furișează pe scări, cu scrisoarea bunicii în mână. Cu atâtea gânduri care o asaltează, e cât pe-aici să intre în Alf, în capul scărilor. Îmbrăcat cu geaca lui de piele scârțâitoare, Alf e mai morocănos decât de obicei. Elsa nu știe cum s-o întoarcă.

— Sus sau jos, ce dracu' faci? întreabă Alf.

— S… sus, bălmăjește Elsa uitându-se în jos.

Alf se dă sâcâit la o parte, lăsând-o să treacă. Elsa se strecoară pe lângă el. Îi aude pașii grăbiți în jos pe scări. Arată foarte obosit. Mă rog, Alf arată mereu obosit, dar azi mai mult decât de obicei. Elsa se gândește că poate-i din cauza „centrului de greutate foarte jos", cum zicea bunica.

Așteaptă puțin, cu respirația adânc ancorată în plămâni, să se asigure că Alf nu se duce la boxe, dar, auzind ușa garajului, răsuflă ușurată și continuă să urce.

Rămâne în fața apartamentului bunicii până când se sting luminile pe scară. Își trece degetele peste scrisul bunicii, dar nu deschide plicul. Îl pune în rucsac, se întinde pe podeaua rece și închide ochii pe jumătate. Zace întinsă ore întregi, încercând s-ajungă în Miamas, dar în zadar. Într-un târziu, aude ușa blocului deschizându-se și închizându-se din nou. Presupune că-i Alf care s-a întors, dar n-aude nici pași, nici vreo ușă de apartament deschizându-se.

Zace acolo, cu ochii pe jumătate închiși până când noaptea învăluie ferestrele. La câteva etaje mai jos, o aude pe bețivă zăngănind ceva.

Mamei nu-i place că Elsa îi zice femeii „bețiva". „Dar ce-i?" întreba Elsa adesea, iar mama, foarte șovăielnic, răspundea: „E… ăăă… o persoană care-i foarte… obosită". Și-atunci bunica pufnea: „Obosită? Da, păi cum naiba, dacă stai trează toată noaptea și bei, obosești oleacă". Și-atunci mama striga „Mamă!", iar bunica își arunca exasperată brațele în aer și întreba indignată: „Da ce-am zis, dragă?" Pe urmă o rugau pe Elsa să-și pună căștile.

— Am zis să-nchideți apa! Nu-i voie să faceți baie noaptea, strigă bețiva, în timp ce izbește balustrada cu încălțătorul.

Casa scării răsună ca de ecoul unui gong înnebunitor. Dar asta face mereu bețiva. Urlă, țipă și lovește balustrada cu încălțătorul. Și, ca de obicei, nimeni nu iese s-o șâșâie, nici

măcar Britt-Marie, căci, în blocul ăsta, beţivii sunt precum monştrii. Lumea speră că, dacă te prefaci că nu există, dispar.

Elsa se ghemuieşte şi se uită printre zăbrelele balustradei. Zăreşte doar şosetele beţivei care îşi târşâie picioarele, agitând încălţătorul de parcă taie iarbă cu o coasă. Fără să-şi dea seama de ce, Elsa se ridică şi coboară neauzită câteva trepte. Din pură curiozitate, poate. Sau, mai degrabă, pentru că-i plictisită şi enervată că nu mai poate ajunge în Miamas.

Uşa apartamentului beţivei e larg deschisă. O veioză răsturnată pe podea răspândeşte în jur o lumină slabă. Toţi pereţii sunt acoperiţi cu fotografii. Elsa n-a văzut în viaţa ei atâtea fotografii. Întotdeauna i s-a părut că bunica are multe fotografii, dar aici sunt zeci, fiecare într-o mică ramă albă, din lemn, fiecare înfăţişând doi băieţi adolescenţi şi-un bărbat, care pare a fi tatăl lor. Într-una dintre ele, una mare aflată lângă uşă, bărbatul şi băieţii sunt pe o plajă, iar în spatele lor se întinde o mare de un verde strălucitor. Costumele de baie ale băieţilor sunt ude. Zâmbesc. Sunt bronzaţi. Par fericiţi.

Sub ramă e o felicitare dintr-acelea pe care le poţi cumpăra de la benzinărie când ai uitat să cumperi una specială pentru vreo ocazie. „Pentru mama, de la băieţii ei”, scrie pe ea.

Lângă felicitare e o oglindă. Spartă în bucăţi.

Cuvintele care răsună pe scară în secunda următoarea sunt atât de bruşte şi de pline de mânie, încât Elsei îi fuge pământul de sub picioare şi, alunecând patru, cinci trepte, se opreşte în perete. Ecoul se repede la ea ca o gheară, de parcă vrea să-i sfâşie urechile.

— CECAUŢIAICI?

Elsa rămâne cu ochii pironiţi pe beţivă, care ridică ameninţător încălţătorul, sălbatică şi speriată de moarte în acelaşi timp. Ochii îi scânteiază. Fusta neagră îi e acum boţită. Miroase a vin de la o poştă. Părul îi arată de parcă două păsări s-au încăierat într-o cutie cu luminiţe pentru pomul de Crăciun. Are pungi vineţii sub ochi.

Femeia cu fustă neagră se clatină. Vrea să strige, dar nu reuşeşte să scoată decât un soi de horcăit:

— Nu-i voie să faceţi baie noaptea… Apa… închideţi apa. O să se înece toţi…

Cablul alb, în care vorbeşte de obicei, îi atârnă dintr-o ureche, dar celălalt capăt se bălăngăne liber lângă şoldul femeii. Cablul nu-i conectat la nimic. Elsa îşi dă seama, dintr-odată, că n-a fost niciodată conectat, iar asta nu-i ceva uşor de înţeles pentru un copil de aproape opt ani. Bunica i-a spus poveşti despre multe lucruri, dar niciodată vreuna despre o femeie cu fustă neagră, care se preface mereu că vorbeşte la

telefon pe scară, astfel încât vecinii să nu se prindă că a cumpărat atâta vin doar pentru ea.

Femeia cu fustă neagră se uită confuză în jur. Ca și cum, brusc, a uitat unde se află. Dispare undeva. În secunda următoare, Elsa simte brațele mamei ridicând-o cu grijă de pe scări. Îi simte răsuflarea caldă în ceafa și aude un „șșș" liniștitor în urechi, de parcă sunt în fața unui animal sălbatic, de care s-au apropiat prea mult, din greșeală.

Elsa deschide gura, dar mama îi pune blând un deget pe buze.

— Șșș, îi șoptește ea din nou, îmbrățișând-o strâns.

Elsa se ghemuiește în brațele mamei și se uită amândouă la femeia cu fustă neagră, care se mișcă de colo, colo, fără rost, ca un steag sfâșiat de vânt. În holul apartamentului zac răspândite peste tot pungi de plastic. O sticlă de vin s-a răsturnat și ultimele picături se scurg pe parchet. Mama îi atinge ușor brațul Elsei. Se ridică și urcă neauzite la etaj.

În noaptea aceea, mama îi povestește despre ce vorbea o țară întreagă, cu excepția părinților Elsei, în ziua în care s-a născut ea. Despre un val care a lovit o plajă undeva, la mii de kilometri depărtare, zdrobind totul în cale. Despre doi băieți care s-au dus în apă după tatăl lor și nu s-au mai întors.

Elsa o aude pe bețivă îngânându-și cântecul. Nu, nu toți monștrii arată ca niște monștri. Căci unii își poartă monștrii înăuntrul lor.

14. Tutun de mestecat

Toate inimile s-au frânt și toate oglinzile s-au sfărâmat în ziua în care s-a născut Elsa. Valul le-a spulberat cu o asemenea forță, încât cioburile s-au răspândit în toată lumea. Catastrofele neverosimile stârnesc în oameni lucruri neverosimile – tristețe neverosimilă, curaj neverosimil. Și mai multă moarte decât simțurile omenești pot cuprinde. Doi băieți își duc mama la adăpost și se întorc să-și salveze tatăl. Se întorc spre valul nimicitor. Pentru că, într-o familie, nimeni nu-i lăsat în urmă. Și, pe urmă, exact asta au făcut băieții ei. Au lăsat-o în urmă, singură pe lume.

Toate oglinzile s-au sfărâmat și toate inimile s-au frânt în ziua aceea. Cu un zgomot asurzitor, ce s-a auzit până la mii de kilometri depărtare.

Bunica Elsei trăia într-un alt ritm decât restul lumii. Funcționa altfel. În lumea reală, practică, ea era haos. Dar, când lumea reală se prăbușește și totul devine haotic, oamenii ca ea sunt singurii funcționali. Asta era superputerea ei. Așa că, atunci când bunica pleca în vreun loc din lume, de-un lucru puteai să fii sigur: era un loc de unde toată lumea încerca să fugă în acel moment. Și, dacă o întreba cineva de ce făcea asta, răspundea: „Pentru că sunt medic, la dracu', și când am depus jurământul, mi-am pierdut privilegiul de a alege pe-a cui viață s-o salvez".

Bunica nu știa multe despre eficiență și economie, dar toată lumea o asculta acolo, în mijlocul haosului. În viața de zi cu zi, cei mai mulți medici n-ar fi urmat-o de bunăvoie nici până la alimentară, probabil, dar, când ordinea obișnuită a lucrurilor se năruia, o urmau ca la armată. Căci catastrofele neverosimile nasc în oameni lucruri neverosimile. Nasc supereroi neverosimili.

Odată, noaptea târziu, când erau în drum spre Miamas, Elsa a întrebat-o pe bunica despre toate astea. Despre cum e să fii într-un loc unde totul se prăbușește în jur. Despre cum a fost în Tărâmul-Aproape-Treaz, în timpul Războiului-fără-Sfârșit, când valul a lovit cei nouăzeci și nouă de îngeri-de-zăpadă. Iar bunica i-a răspuns: „A fost ca și cum s-ar fi întâmplat cel mai rău lucru pe care ți l-ai putea închipui vreodată, pus la cale de cea mai drăcească minte imaginabilă, înmulțit c-un număr pe care nici măcar nu-i poți gândi". Elsei i-a fost foarte frică în noaptea aceea și a întrebat-o pe bunica ce-ar putea face dacă, într-o zi, s-ar prăbuși lumea în care trăiau.

Bunica i-a luat atunci arătătoarele în palme, i le-a strâns tare și i-a spus: „Păi, facem ce face toată lumea. Facem tot ce

putem”. Elsa s-a suit în poala ei și a întrebat: „Ce putem face?” Iar bunica a sărutat-o pe creștet, a îmbrățișat-o strâns, strâns, strâns de tot și i-a zis: „Luăm în brațe câți copii putem duce și fugim cât de repede ne țin picioarele”.

„Sunt bună la alergat”, a șoptit Elsa.

„Și eu”, a zis bunica.

În ziua în care s-a născut Elsa, bunica era departe. Undeva unde era război, într-un colț de lume prăbușit. Stătuse acolo luni de zile, dar se pregătea să ia un avion. Era în drum spre casă. Atunci a auzit de valul care lovise plaja de la celălalt capăt al lumii, de unde toți încercau cu disperare să plece. Așa că a făcut ce făcea de obicei, a plecat într-acolo. Pentru că era nevoie de medici. Și a reușit să salveze mulți copii de la moarte, dar nu și pe băieții femeii cu fustă neagră. În schimb, a adus-o pe femeie acasă.

Elsa și mama sunt în Kia. E dimineață și mult trafic. Fulgi de nea mari cât fețele de pernă se preling pe ferestre și parbriz.

— A fost ultima călătorie a bunicii tale. Pe urmă a rămas acasă, încheie mama istorisirea.

Elsa nu-și aduce aminte de când n-a mai auzit-o pe mama povestindu-i ceva lung. Mama nu-i spune aproape niciodată povești, cu atât mai puțin povești lungi, dar asta a fost atât de lungă, încât mama a adormit în mijlocul ei aseară, așa că a trebuit să o termine azi, în drum spre școală. Povestea despre ultima călătorie a bunicii și primele zile pe lume ale Elsei.

— De ce a fost ultima ei călătorie? întreabă Elsa.

Mama zâmbește ușor, tristă și fericită în același timp, o combinație de sentimente pe care numai ea o stăpânește pe deplin.

— A primit un job nou.

Apoi mama pare că-și amintește dintr-odată ceva.

— Te-ai născut prea devreme, erau îngrijorați pentru inima ta, așa că ne-au mai ținut la spital câteva săptămâni. Ea și bunica au ajuns acasă în aceeași zi în care am venit și noi de la spital…

Elsa înțelege că e vorba despre femeia cu fustă neagră. Mama își încleștează degetele pe volanul Kiei și continuă:

— N-am prea vorbit cu ea. Cred că nimeni din bloc n-a vrut să-i pună prea multe întrebări. Am lăsat-o pe bunică-ta să aibă grijă de ea. Și, pe urmă…

Mama oftează și pe chip i se citește regretul.

— … pe urmă au trecut anii. Toată lumea era ocupată. Și-acum e doar o persoană care locuiește în același bloc cu noi. Sinceră să fiu, am și uitat cum a ajuns să locuiască în bloc. Ați venit în aceeași zi…

Mama se întoarce spre Elsa. Încearcă să zâmbească. Nu prea reușește.

— Sunt un om rău c-am uitat?

Elsa dă din cap că nu. Se gândește să spună ceva despre Monstrul și ors, dar se răzgândește, de teamă ca mama să nu-i interzică să se mai vadă cu ei. Mamele pot să aibă principii foarte ciudate când e vorba de interacțiunea socială dintre copii, monștrii și orși. Elsa înțelege că tuturor le e frică de ei și că va dura ceva vreme până când vor pricepe că nu sunt ceea ce par. Exact ca și bețivii.

— Era plecată mult bunica? întreabă ea.

Mama strânge volanul și mai tare. În spatele lor, o mașină argintie claxonează, pentru că sunt deja câțiva metri între Kia și mașina din față. Mama dă drumul frânei și Kia rulează încet înainte.

— Depinde. Depinde unde era nevoie de ea și pentru cât timp.

— Asta ai vrut să spui când bunica a zis că te-ai făcut economistă doar pentru că erai supărată pe ea?

Mama se întoarce uluită spre Elsa. Mașina din spate claxonează din nou.

— Ce?

Elsa pigulește chederul portierei.

— V-am auzit. Acum megamult timp. Când bunica a zis că „te-ai făcut economistă din spirit de revoltă adolescentină”. Iar tu i-ai spus: „Ce știi tu? Nu erai niciodată acasă”. Asta ai vrut să zici, nu?

Mama se uită țintă la propriile mâini încleștate pe volan.

— Eram furioasă, Elsa. Uneori nu poți controla ce spui la mânie.

Elsa dă din cap din nou, de data asta în semn de protest.

— Tu poți. Tu nu-ți pierzi niciodată controlul.

Mama încearcă din nou să zâmbească.

— Cu bunica era… mai greu.

— Câți ani aveai când a murit bunicul?

— Doisprezece.

— La doisprezece ani nu ești adult.

— Nu. Nu ești.

— Și bunica te-a lăsat singură?

— Bunica se ducea unde era nevoie de ea, iubito.

— Și tu aveai nevoie de ea.

— Alții aveau mai multă nevoie.

— De-asta vă certați mereu?

Mama oftează din rărunchi, cum numai un părinte care tocmai și-a dat seama că a spus mult mai multe decât avea intenția poate ofta.

— Da, uneori din cauza asta ne certam. Alteori, din alte motive. Eu și bunica ta eram foarte… diferite.

— Nu. Erați doar *altfel*, fiecare în felul ei.

— Poate.

— Pe ce vă mai certați?

Mașina din spatele Kiei claxonează din nou. Mama închide ochii și își ține răsuflarea. Când în sfârșit dă drumul pedalei de frână și Kia înaintează, cuvintele îi ies de pe buze ca și cum se chinuie să scape:

— Din cauza ta. Ne certam mereu din cauza ta, iubito.

— De ce?

— Pentru că, atunci când iubești foarte mult o persoană, e foarte greu să te obișnuiești s-o împărți cu altul.

— Ca Jean Grey, constată Elsa scurt, ca și cum e cât se poate de evident.

— Cine? izbucnește mama, ca și cum nu-i deloc evident.

— O supereroină. Din X-Men. Wolverine și Cyclops o iubesc amândoi. Și de-asta se megaceartă tot timpul.

Mama dă din cap ca și cum explicația asta nu face lucrurile decât o țâră mai puțin neclare.

— Credeam că X-Men sunt mutanți, nu supereroi. Nu așa mi-ai zis când am vorbit despre ei.

— E complicat, spune Elsa, cu toate că nu-i deloc, dacă citești suficientă literatură de calitate.

— Și care-i superputerea lui Jean Grey asta? întreabă mama.

— Telepatia, răspunde Elsa.

— Bună superputere, zice mama.

— Megabună, încuviințează Elsa.

Elsa nu-i spune că Jean Grey e și telekinetică, fiindcă nu vrea să complice lucrurile mai mult decât e necesar acum. Că, totuși, mama-i gravidă.

Așa că Elsa continuă să tragă de chederul portierei. Se uită în spațiul dintre cheder și geam. E foarte obosită, așa cum ești, de obicei, când ai aproape opt ani și n-ai dormit toată noaptea și ai fost supărată. Mama Elsei n-a avut niciodată mamă, pentru că bunica era mereu în altă parte, ajutându-i pe alții. Elsa nu s-a gândit niciodată așa la bunica.

— Ești supărată pe mine că bunica stătea așa de mult cu mine și niciodată cu tine? întreabă ea precaută.

Mama dă din cap că *nu* cu atâta convingere, încât Elsa își dă imediat seama că, orice va spune acum mama, sigur e o minciună.

— Nu, iubita mea. Nici gând! Nicidecum!

Elsa se uită mai departe fix în spațiul dintre cheder și geamul portierei.

— Sunt supărată pe ea. Că nu mi-a zis adevărul.

— Toată lumea are secrete, iubito.

— Ești supărată pe mine c-aveam secrete cu bunica? întreabă Elsa, fără să se uite la mama.

Se gândește la limba secretă pe care o vorbeau întotdeauna, ca să nu înțeleagă mama. Se gândește la Tărâmul-Aproape-Treaz. Se întreabă dacă bunica a dus-o pe mama acolo vreodată.

— Nicidecum supărată… răspunde mama și întinde o mână spre Elsa înainte să șoptească: Geloasă!

Sentimentul de vinovăție o lovește pe Elsa pe nepregătite, ca o găleată cu apă rece.

— Asta a vrut să zică bunica, constată ea.

— Ce? se miră mama.

Elsa pufnește:

— A zis că aș urî-o dac-aș ști cine era înainte să mă nasc eu. Adică dac-aș ști c-a fost o mamă megarea, care și-a lăsat singur propriul copil…

Mama se întoarce spre ea și Elsa își vede chipul reflectat în ochii ei umezi.

— Nu m-a părăsit. Să nu-ți urăști bunica, iubito.

Cum Elsa nu răspunde, mama îi dezmiardă obrazul și îi șoptește:

— E treaba fiicelor să fie supărate pe mamele lor. Dar a fost o bunică bună, Elsa. A fost cea mai fantastică bunică posibil.

Elsa trage îndârjită de cauciucul chederului.

— Dar te-a lăsat singură! De fiecare dată când a plecat, te-a lăsat singură, nu? Nu-i voie să faci așa ceva, că vin ăia de la Protecția Copilului și-i duc la casa de copii.

Mama încearcă să zâmbească.

— Ai citit pe Wikipedia?

Elsa pufnește din nou.

— Am auzit la școală.

Mama clipește des.

— Când eram mică îl aveam pe bunicul tău.

— Și dup-aia a murit, da!

— După, i-am avut pe vecini.

— Care vecini? vrea Elsa să știe.

Mașina din spatele lor claxonează din nou. Mama face un gest prin parbrizul din spate, cerându-și scuze, și Kia pornește mai departe.

— Britt-Marie, spune mama în cele din urmă.

Elsa se oprește din smuls chederul.

— Cum adică Britt-Marie?

— A avut grijă de mine.

Sprâncenele Elsei se unesc într-un V mânios.

— Și-atunci de ce se poartă ca o babă tută cu tine acum?
— Nu mai zice așa, Elsa!
— Păi aia e!
Mama oftează din nou adânc.
— Britt-Marie n-a fost întotdeauna așa. E doar… singură.
— Îl are pe Kent!
Mama clipește des, apoi închide ochii.
— Există mai multe feluri de singurătăți, iubito.
Elsa își reia pigulitul chederului.
— Tot mare tută e.
Mama încuviințează.
— Poți s-ajungi mare tută dacă ești singură prea multă vreme.

Mașina din spate claxonează din nou.

— De asta nu-i bunica în nicio poză veche la noi acasă? întreabă Elsa.
— Poftim?
— Nu-i nicio poză cu bunica dinainte să mă nasc eu. Când eram mică, credeam că bunica-i vampir, că vampirii nu pot fi prinși în poze și pot fuma cât vor, fără să-i doară în gât. Da' nu era vampir, doar că nu era niciodată acasă, nu?
— E complicat…
— Știu. Tom-i complicat până te-apuci să explici. Când o întrebam pe bunica, schimba întotdeauna subiectul. Când îl întreb pe tata zice: „Ăăă… hm… ce zici? Vrei o înghețată? Hai să mergem la înghețată!"
Mama izbucnește brusc în râs. Dacă ar fi avut suc în gură, ar fi împroșcat-o pe Kia pe tot tabloul de bord. Elsa îl imită destul de bine pe tata.
— Taică-tu nu se dă în vânt după conflicte, chicotește mama.
— Zi, era vampir sau nu?
— Iubito, bunica a călătorit în toată lumea și a salvat multe vieți de copii. Era o…
Mama caută cuvântul potrivit. Și, când în sfârșit îl găsește, chipul i se luminează:
— O supereroină! Bunica era o supereroină.
Elsa se uită în continuare în spațiul dintre cheder și fereastră.
— Supereroinele nu-și lasă copiii singuri acasă.
Mama tace.
— Toți supereroii fac sacrificii, iubito, spune ea într-un târziu.

Dar și ea, și Elsa știu că nu crede ce spune.

În spatele Kiei, se aude din nou claxonul. Mama ridică din nou mâna, cerându-și scuze. Kia se mișcă încă vreo câțiva metri. Elsa își dă seama că speră ca mama să înceapă să țipe. Sau să plângă. Sau orice. Vrea să vadă că simte ceva. Așa că face exact ce-ar face orice copil de aproape opt ani în situația asta. Mai studiază o dată golul dintre cheder și fereastră și caută în jur ceva ce sub nicio formă nu-i voie să fie băgat între cheder și fereastră, pentru a-l băga fix între cheder și fereastră.

Deschide torpedoul. Vede un pachet de gumă de mestecat. Îl ia și trage cu ochiul spre mama. Apoi îndeasă cu mare grijă o lamă de gumă în mai sus-numitul spațiu. Pe urmă încă una. Mama o vede, știe că mama o vede, dar nu zice nimic. Nu-și pierde controlul de data asta. Elsa urăște asta.

Mașina din spate claxonează. Mâna mamei se ridică iar în semn de scuză.

Elsa nu pricepe care-i graba omului de tot claxonează, că doar tot cinci metri la cinci minute poate înainta în blocajul ăsta. Se uită la șoferul din spate în oglinda retrovizoare. Omul pare convins că mama-i de vină pentru blocaj. Elsa își dorește mult ca mama să iasă din mașină și să urle la el „încetează dracului odată!”, cum a făcut odată, demult, când era gravidă cu Elsa.

Tata i-a povestit toată tărășenia. Tata nu povestește aproape niciodată chestii, dar, într-o zi, de Sânziene – pe vremea când mama începuse să fie tristă și să meargă tot mai devreme la culcare seara, iar tata rămânea singur în bucătărie și reorganiza iconițele de pe desktopul ei și plângea –, au fost toți trei la o petrecere. Acolo, tata a băut trei beri și a povestit cum, când era gravidă cu Elsa în ultima lună, mama s-a dat jos din mașină și a urlat la un bărbat aflat într-o mașină argintie, amenințându-l că „nasc aici, pe nenorocita ta de capotă, dacă mai claxonezi o dată”. Toată lumea a râs în hohote. Nu tata, bineînțeles, că lui nu prea-i place să râdă. Dar Elsa a văzut că până și lui i s-a părut distractiv. A dansat cu mama la petrecere. A fost ultima dată când Elsa i-a văzut dansând împreună. Tata dansează spectaculos de prost, e ca un urs care tocmai s-a ridicat în două picioare și a descoperit că i s-a pus un cârcel. Elsei îi e dor de asta. Îi e dor de picioarele de urs.

Îi e dor de cineva care să țipe la bărbați în mașini argintii.

Și, în clipa aceea, Elsa ia decizia care face ca toată dimineața să devină un soi de status pe Facebook, cam așa s-ar putea spune în două vorbe. Își ia rucsacul de la picioare, scoate cea mai grea carte și, când Kia se oprește iar în coada de mașini, deschide brusc portiera și iese pe șosea. O aude pe mama țipând după ea, dar nu se întoarce. Aleargă spre mașina argintie și trântește cartea pe capotă cu toată forța.

Cartea lasă o adâncitură mare în metalul capotei. Elsei îi tremură mâinile.

Bărbatul din mașina argintie se holbează la ea, de parcă nu-i vine să creadă ceea ce tocmai s-a întâmplat. Cam ca atunci când Elsa, mama și tata au fost la Euro Disneyland la Paris și, seara, în drum spre casă, Elsa a văzut-o pe Cenușăreasa făcând pipi într-un boschet și strigând în franceză ceva ce – Elsa avea să învețe mai târziu – erau înjurături urâte către un tip în costum de pirat.

Elsa se încruntă la bărbat. Omul o privește ca paralizat.

— Tut împuțit! îi aruncă Elsa.

Cum omul nu reacționează, Elsa mai trântește cartea pe capotă de câteva ori și îi arată un deget amenințător.

— Nu vezi că mama-i gravidă, ce te porți ca un TUT împuțit?!

Într-o primă fază, bărbatul vrea să deschidă portiera. Apoi se răzgândește. Elsa ridică volumul deasupra capului ca pe o sabie lată și mai izbește o dată, de lasă o rană adâncă pe vopseaua lăcuită a capotei.

Bărbatul o privește perplex. Apoi se scarpină pe gât. Pe urmă întinde o mână și Elsa aude clicul ușilor încuindu-se automat.

— POATE AM AVUT. ȘI NOI O ZI MAI PROASTĂ! Potolește-te, c-altfel vine mama și naște Jumătatea pe MAȘINA TA ÎMPUȚITĂ! urlă Elsa.

Ca să fie sigură.

Omul a lăsat privirea în pământ.

Elsa rămâne pe loc, între Kia și mașina argintie, respirând întretăiat până o apucă durerea de cap. O aude pe mama strigând-o. E gata să se întoarcă la Kia, pe bune, chiar e. Și, din senin, simte o mână pe un umăr și o voce întreabă:

— Ai nevoie de ajutor?

Se întoarce și dă cu ochii de un polițist. Miroase a tutun de mestecat.

— Pot să te-ajut? repetă el pe un ton prietenos.

Pare foarte tânăr. Ca și cum și-ar fi luat job de polițist pe vară, în vacanță. Doar că-i iarnă.

— Ne claxonează întruna, se apără Elsa.

Polițistul de vară se uită la bărbatul din mașina argintie. Bărbatul e foarte ocupat să nu se uite la polițistul de vară. Elsa se întoarce spre Kia și zău că nu asta vrea să spună, dar cuvintele parcă-i scapă singure din gură:

— Mama o să nască și am avut și noi o zi mai proastă și…

Simte pe dată pe umăr mâna polițistului de vară:

— Naște maică-ta? țipă el.

— Ăăă, adică nu ac… începe Elsa.

Dar, bineînțeles, e prea târziu.

Polițistul se repede la Kia. Mama tocmai a reușit să iasă din mașină și, cu mâna pe Jumătatea, se pregătește să vină spre ei.

— Poți să conduci? strigă polițistul atât de tare, încât Elsa își astupă enervată urechile.

Mama e complet luată prin surprindere.

— Ce? Adică, poftim? Sigur că pot. Stai un pic, poftim??? E ceva în ner…

— După mine! zbiară polițistul și, fără să aștepte răspunsul, o împinge pe mama înapoi în mașină și fuge spre mașina de poliție.

Mama se lasă cu o bufnitură pe scaun. Se uită la Elsa. Elsa se uită în torpedou, căutând un motiv să nu fie nevoită să se uite la mama.

— Ce… se-ntâmplă? întreabă mama.

Mașina de poliție trece țiuind pe lângă ele. Polițistul de vară le face frenetic semn să-l urmeze.

— Cred că vrea să te ții după el, mormăie Elsa fără să ridice privirea.

Mașinile din fața lor se dau la o parte. Blocajul din trafic se desface în două, ca o coajă de banană, lăsându-le să treacă.

— Ce… se-ntâmplă? repetă mama în șoaptă, în timp ce o conduce atent pe Kia pe urmele mașinii de poliție.

— E complicat… Ca pe Facebook, o lămurește Elsa dregându-și glasul.

— Un' se duce? întreabă mama, încercând în același timp să le ceară scuze tuturor pe fereastra Kiei.

— Se zice „unde", mormăie Elsa, fiindcă nu se poate abține.

— UN' SE DUCE, Elsa? repetă mama silabisind răspicat, pe un ton care Elsei îi sună ușor acuzator, dacă e s-o zică pe-aia dreaptă.

— Păi, la spital, crede că naști, mormăie Elsa în torpedou.

— Nasc? se miră mama, conducând mai departe printre mașinile care se aruncă într-o parte și în alta din calea sirenei polițistului de vară.

— Îhî, zice Elsa.

— De ce i-ai zis că nasc ACUM?

— Nu *asta* i-am zis. Da' ce, m-ascultă cineva vreodată? pufnește Elsa jignită.

— Aha. Și cam ce te-ai gândit să fac? pufnește și mama, un pic mai puțin stăpână pe ea.

— Păi, deja am mers după el o grămadă, cred c-o să se megaenerveze dacă află că nu naști acum, constată Elsa pedagogic.

— AȘA CREZI? urlă mama, nici pedagogic, nici stăpână pe sine.

Elsa hotărăște să nu deschidă acum discuția despre faptul că mama e sarcastică sau ironică.

Se opresc în fața intrării în spital. Mama încearcă să se dea jos din mașină și să-i mărturisească totul polițistului de vară. Dar polițistul o împinge înapoi în mașină și zbiară că aduce imediat ajutor. Apoi intră pe ușa spitalului, urlând și gesticulând de parcă i-a turnat cineva ciocolată topită pe mâini. Mama se uită nefericită după el. E spitalul ei, spitalul la care e șefa.

— O să fie greu să le explic angajaților, murmură ea punându-și descumpănită capul pe volan.

— Nu poți să le zici că-i un fel de exercițiu? sugerează Elsa.

Mama nu răspunde. Elsa își drege vocea:

— Bunicii i s-ar fi părut distractiv.

Mama zâmbește slab și întoarce capul spre Elsa, fără să-l ridice de pe volan.

— I s-ar fi părut al dracului de distractiv, încuviințează mama.

— Nu înjura, o ceartă Elsa.

— Tu înjuri tot timpul!

— Eu nu sunt mama nimănui.

Mama zâmbește din nou:

— *Touché*.

Elsa deschide și închide torpedoul de câteva ori. Se uită apoi spre fațada spitalului. În spatele uneia dintre ferestre a dormit în același pat cu bunica, în noaptea în care bunica a plecat spre Miamas pentru ultima oară. Parcă a fost acum o veșnicie. Parcă a trecut o veșnicie de când a reușit să ajungă singură în Miamas.

— Ce job? întreabă ea, ca să nu se mai gândească la toate astea.

— Ce? izbucnește mama.

— Ai zis că de-atunci, după tsunami, bunica n-a mai călătorit, fiindcă a primit un job nou. Ce job?

Mama îi atinge blând vârfurile degetelor când îi răspunde.

— Bunică. A primit jobul de bunică și n-a mai plecat de atunci.

Elsa dă încet din cap. Mama îi dezmiardă brațul. Elsa deschide și închide torpedoul. Apoi ridică privirea, ca și cum și-ar fi dat seama de ceva, dar mai mult pentru că vrea să schimbe subiectul, să nu se mai gândească la cât e de supărată pe bunica.

— Auzi, polițistul ăsta ce a crezut? Că ești gata să naști, dar conduci? Poți să conduci mașina când stai să naști?

Mama o bate prietenește pe umăr.

— Ai fi surprinsă să afli cât de puțin știu bărbații în toată firea despre treaba asta cu născutul copiilor.

Elsa dă din cap și pufnește:

— Mageamii.

Mama se apleacă spre ea și o sărută pe tâmplă. Elsa se uită în ochii ei.

— Tu și tata v-ați despărțit fiindcă s-a terminat iubirea? întreabă ea repede, atât de repede, încât întrebarea o surprinde și pe ea.

Mama se lasă pe spătarul scaunului. Își trece degetele prin păr și dă din cap nedumerită.

— De ce mă întrebi?

Elsa ridică din umeri.

— Trebuie să vorbim și noi despre ceva până vine polițistul cu oamenii cărora le ești șefa, iar tu te megarușinezi…

Mama se întristează din nou. Elsa pigulește din nou chederul. Își dă seama că a fost puțin prea devreme să înceapă să facă glume pe seama poveștii ăsteia.

— Oamenii se căsătoresc fiindcă se iubesc, așa că se despart când se termină iubirea, nu? spune Elsa încet.

— Ai auzit asta la școală? zâmbește mama.

— Nu, e teoria mea proprie.

Mama izbucnește brusc în râs. Elsa rânjește.

— Și la bunica și bunicul s-a terminat iubirea? întreabă ea când mama se oprește din râs.

Mama își șterge ochii.

— N-au fost niciodată căsătoriți, iubito.

— De ce?

— Bunică-ta era specială, Elsa. Era greu să trăiești cu ea.

— Cum adică?

Mama își freacă pleoapele.

— E greu de explicat, iubito. La vremea aia femeile nu prea erau ca ea… În fine, nu prea era nimeni ca ea, în general. De pildă, nu era ceva obișnuit ca femeile să devină medici. Cu atât mai puțin chirurgi. Iar lumea academică arăta cu totul altfel… Așa că…

Mama tace. Elsa ridică sprâncenele întrebător.

— Ai auzit de aia care nu trecea niciodată la subiect?

Mama are un zâmbet care-și cere iertare, ca și cum știe deja că face o prostie spunându-i.

— Cred că, dacă bunica ar fi fost un bărbat din generația ei, s-ar fi numit „playboy”.

Elsa amuțește o vreme. Apoi dă din cap serioasă.

— Avea mulți prieteni?

— Da, răspunde mama precaută.

— Aha, e și la mine la școală cineva așa, constată Elsa.

— A, stai că nu vreau să spun că fata de la tine de la școală e… protestează mama panicată.

— E băiat, adaugă Elsa.

Mama e derutată. Elsa dă din umeri.

— E complicat, zice ea.

Cu toate că nu-i deloc complicat. Dar mama n-arată deloc mult mai puțin derutată.

— Bunicul a iubit-o pe bunica foarte mult. Dar n-au fost niciodată un… cuplu. Înțelegi?

— Înțeleg, răspunde Elsa, pentru că are internet.

Apoi se întinde, îi ia arătătoarele mamei și i le strânge în palme ca într-o îmbrățișare.

— Îmi pare rău că bunica a fost o mamă megarea, mamă.

— A fost o bunică fantastică, Elsa. Tu ai fost a doua șansă în tot pentru ea, spune mama mângâind părul Elsei. Cred că bunica funcționa așa de bine în locuri haotice pentru că ea însăși era haotică. Era fantastică în împrejurări catastrofale. Cu viața de zi cu zi și cu rutina nu se împăca ea prea bine.

— Ca un ceas care funcționează, dar arată mereu ora greșită? zice Elsa încercând să nu sune supărată, deși nu prea îi reușește.

— Da, poate… Motivul pentru care nu sunt fotografii vechi cu bunica e, în parte, că nu dădea prea des pe-acasă.

Și, în parte, că le-am rupt eu.

— De ce?

— Eram adolescentă. Și furioasă. Cam merg mână-n mână chestiile astea două. Acasă era întotdeauna vraiște. Facturi neplătite, mâncare stricată în frigider. Asta când era ceva de mâncare, însă cel mai adesea nu era nimic. Și tot așa… Dumnezeule! E greu de explicat, iubito. Eram furioasă, asta-i tot.

Elsa își încrucișează brațele și se lasă pe spătar. Se uită încruntată pe fereastră.

— Cine n-are chef să aibă grijă de copii, să nu-i facă.

Mama întinde din nou vârfurile degetelor spre Elsa și o atinge ușor pe umăr.

— Bunica ta era bătrână când m-a făcut. Mă rog, la fel de bătrână cum eram eu când te-am avut pe tine. Dar, pe vremea bunicii, asta însemna „bătrână”. Nu credea că poate avea copii. Făcuse tot felul de teste.

Elsa își ascunde bărbia în claviculă.

— Adică tu ai fost o greșeală?

— Un accident.

— Atunci și eu sunt un accident.

Mama își strânge buzele până i se albesc.

— Nimeni pe lume nu și-a dorit vreodată ceva mai mult decât ni te-am dorit noi pe tine, eu și taică-tu, iubito. Tu n-ai fost nici pe departe un accident.

Elsa se uită în tavanul Kiei și clipește des, ca să scape de ceața care i s-a pus pe ochi.

— De-asta e ordinea superputerea ta? Pentru că nu voiai să fii ca bunica?

Mama ridică din umeri.

— Pur și simplu am învățat să-mi rezolv singură problemele. Pentru că nu mă puteam baza pe ea. De fapt, era mai rău când era acasă decât când nu era. Eram supărată pe ea când era plecată și încă și mai furioasă când venea acasă.

— Mai ești supărată pe ea?

— Aș fi un om rău dac-ar fi așa?

Elsa lovește podeaua Kiei cu piciorul.

— Nu. Dac-aș fi știut că bunica a fost una din alea care-și lasă copiii, am fi doborât un nou record la ceartă.

— A fost o bunică extraordinară, iubito.

— A fost o mamă megarea.

— Nu mai zice așa, Elsa! A făcut tot ce-a putut. Asta facem cu toții.

— Nu.

— Nu tu trebuie să fii supărată pe ea.

— Ba uite că SUNT! Sunt supărată pe ea pentru că a fost o megatută și nimeni nu mi-a zis și acum știu și mi-e dor de ea și ASTA mă enervează!!!

Mama închide strâns ochii și își lipește fruntea de-a Elsei. Fălcile Elsei tremură.

— Sunt supărată pe ea c-a murit. Sunt supărată pe ea c-a murit și m-a lăsat, șoptește ea.

— Și eu… șoptește mama.

În clipa aceea, polițistul de vară iese în goană din spital. În urma lui aleargă două asistente medicale, cărând o targă.

Elsa se întoarce ușor spre mama. Mama se întoarce ușor spre Elsa.

— Ce crezi c-ar fi făcut bunica? întreabă mama calmă.

— S-ar fi cărat, răspunde Elsa, cu fruntea încă lipită de-a mamei.

Polițistul de vară și asistentele sunt la doar câțiva metri de mașină. Mama încuviințează încet, apoi bagă în viteză și, cu cauciucurile derapând pe zăpada, iese pe șosea. E cel mai iresponsabil lucru pe care mama l-a făcut vreodată, din câte știe Elsa.

Și o s-o iubească întotdeauna pentru asta.

15. Rumeguș

Întregul Tărâm-Aproape-Treaz e plin de creaturi mai mult sau mai puțin bizare. Majoritatea sunt, bineînțeles, mai mult bizare, pentru că bunica povestea basmele, iar bunica însăși era, într-adevăr, mai mult bizară decât mai puțin.

Dar cele mai ciudate făpturi, până și bunica o recunoștea, sunt regretanții. Regretanții sunt animale sălbatice care trăiesc în turme și au locuri de pășunat la marginea împărăției Miamas. Pasc la nimereală ce le iese în cale și, la o adică, nu prea știe nimeni cum supraviețuiesc. La prima vedere, regretanții arată ca niște cai albi, dar sunt mult mai ambivalenți, fiindcă au un defect din naștere – nu se pot hotărî. Asta creează, de bună seamă, oareșice probleme practice, căci, fiind animale de turmă, se-ntâmplă tot timpul ca vreun regretant să se ciocnească de altul când vrea să se ducă într-o direcție, dar se răzgândește. Și, din cauza asta, regretanții au mereu un cucui enorm și alungit pe frunte, lucru care, după ce felurite basme din Miamas au ajuns în lumea reală, a făcut ca regretanții să fie tot timpul confundați cu unicornii. Dar, în Miamas, povestitorii au învățat, pe barba lor, că nu-i bine să te zgârcești și să angajezi un regretant să facă treaba unui unicorn, pentru că riscul e ca basmele să bată câmpii, fără să ajungă vreodată la subiect. Și pentru că nimeni, absolut nimeni, n-are chef să stea la coadă la cantină în spatele unui regretant.

„Adicătelea, n-are niciun rost să te răzgândești, că nu te-alegi decât cu dureri de cap”, obișnuia bunica să spună, bătându-se pe frunte. Elsa își aduce aminte asta acum, în timp ce stă în Kia în fața școlii și se uită la mama.

Se întreabă dacă bunica a regretat vreodată toate dățile în care a lăsat-o singură pe mama. Se întreabă dacă și capul bunicii era plin de cucuie. Speră că da.

Mama își masează tâmplele și tot înjură printre dinți. Bineînțeles că regretă că a fugit de la spital în halul ăla. Se pare că abia acum realizează că, după ce o Iasă pe Elsa la școală, trebuie să se întoarcă la spital să fie șefa.

Elsa o bate încurajator pe umăr.

— Poți să dai vina pe creierul de gravidă, o consolează ea.

Mama închide ochii resemnată. A avut cam mult creier de gravidă în ultima vreme. Atât de mult, că n-a putut găsi fularul Gryffindor al Elsei de dimineață și a început să-și lase telefonul prin cele mai ciudate locuri, în frigider, în coșul de gunoi, în coșul pentru rufe și, o dată, în adidașii lui George. Azi-dimineață Elsa a trebuit s-o sune de trei ori ca să și-l

găsească, ceea ce nu-i deloc necomplicat, pentru că ecranul telefonului Elsei e difuz după isprava bunicii cu prăjitorul de pâine. Dar, până la urmă, au găsit telefonul mamei sunând în rucsacul Elsei. Și tot acolo era și fularul Gryffindor. „Vezi", a încercat mama s-o dreagă, „nimic nu-i cu adevărat pierdut decât dacă mama nu-l poate găsi". Dar Elsa și-a dat ochii peste cap sâcâită și-atunci mama s-a rușinat și a mormăit „creier de gravidă".

Și acum pare rușinată. Și plină de remușcări.

— Nu cred că mă mai lasă să fiu directoarea spitalului dacă le zic că nu știu cum am ajuns la Urgențe escortată de-o mașină de poliție, iubito.

Elsa se apleacă și o mângâie pe mama pe obraz.

— O să treacă, mamă. O să fie bine.

Elsa își dă seama că bunica îi zicea așa. Mama pune mâna pe Jumătatea și dă din cap cu prefăcută convingere, doar ca să schimbe subiectul.

— Te ia taică-tu de la școală azi, să nu uiți. Și George te duce luni. Am o conferință la ora aia și…

Elsa o scarpină în glumă pe mama pe creștet.

— N-am școală luni, mamă. Începe vacanța.

Mama îi ia mâna Elsei, o duce la buze și trage adânc aer în piept, de parcă vrea să-și umple plămânii de Elsa. Așa cum fac mamele cu fiicele care cresc prea repede.

— Iartă-mă, iubito. Am ui…

— N-are nimic, zice Elsa.

Cu toate că are un pic.

Se îmbrățișează strâns înainte ca Elsa să coboare din mașină. Elsa așteaptă până când Kia dispare după colț, apoi deschide rucsacul, scoate telefonul mamei, caută numărul tatei și îi trimite un mesaj: „Nu mai trebuie s-o iei pe Elsa de la școală azi. Rezolv eu". Elsa știe că așa vorbesc despre ea, ca despre ceva care trebuie „luat" și „rezolvat". Ca și cum ar fi rufe de spălat. Știe că nu-i vor răul, dar, serios, niciun copil de șapte ani care a văzut filme despre mafia italiană nu vrea să fie „rezolvat" de propria-i familie. Dar, mă rog, e cam greu să-i explice mamei, pentru că mama i-a interzis expres bunicii s-o lase pe Elsa să vadă astfel de filme.

Mobilul mamei îi vibrează în palmă. Numele lui tata apare pe ecran. Și dedesubt: „Am înțeles". Elsa șterge mesajul. Apoi șterge și mesajul pe care i l-a trimis ea tatei. Rămâne pe loc și numără în ordine inversă de la douăzeci. Când ajunge la șapte, Kia apare derapând în parcare, iar mama deschide fereastra gâfâind. Elsa îi dă mobilul. Mama mormăie „creier de gravidă". Elsa o sărută pe obraz. Mama își pipăie gâtul și o întreabă pe Elsa dacă i-a văzut eșarfa.

— În buzunarul drept al paltonului, zice Elsa.

Mama scoate eșarfa. Ia capul Elsei în mâini și o sărută apăsat pe frunte. Elsa închide ochii.

— Nimic nu-i cu adevărat pierdut, decât dacă fiică-ta nu-l poate găsi, îi șoptește ea mamei la ureche.

— O să fii o soră fantastică, îi șoptește mama la rândul ei.

Elsa tace. Rămâne pe loc, fluturându-și mâna în semn de la revedere după Kia. N-a zis nimic pentru că nu vrea să fie soră. Nu vrea să știe nimeni că-i o ființă îngrozitoare care își urăște propria soră sau frate doar pentru că Jumătatea o să primească mult mai multă iubire decât ea de la toți. Nu vrea să știe nimeni că-i e teamă că toată lumea o s-o părăsească.

Se întoarce și se uită spre curtea școlii. Încă n-a văzut-o nimeni. Întinde mâna și scoate din rucsac scrisoarea pe care a găsit-o în Renault. Nu recunoaște adresa. Bunica habar n-avea să dea indicații când era vorba de ajuns undeva. Elsa nici nu-i sigură că adresa există, căci adesea, când trebuia să explice unde se află una sau alta, bunica folosea repere care nu mai erau de mult: „E chiar acolo unde locuiau tâmpiții ăia cu perușii, după ce treci de clubul de tenis, aproape de fabrica de cauciuc sau ce naiba era acolo”, zicea ea, de pildă, și, când lumea nu pricepea, se enerva așa de tare, că era nevoită să fumeze două țigări sudate. Și, când cineva îi spunea că n-are voie să fumeze înăuntru, îi sărea țandăra de nu mai puteai să scoți de la ea vreo indicație s-ajungi undeva dup-aia. De fapt, era imposibil să mai scoți altceva de la ea cu excepția degetului mijlociu.

Elsa voia să rupă scrisoarea în mii de bucăți, pe care să le împrăștie în vânt. Asta hotărâse ieri. Pentru că era supărată pe bunica. Dar acum, după ce mama i-a povestit toată istoria și Elsa a văzut atâta frângere în ochii ei, a decis să n-o rupă. Vrea să ducă scrisoarea la destinație, pe asta și pe toate celelalte pe care bunica i le-a lăsat, din câte înțelege ea. Vrea să le ducă pe toate la destinație și să fie „o aventură strașnică și o poveste nemaipomenită”, exact cum a planificat bunica. Dar nu vrea să facă asta de dragul bunicii.

Mai întâi de toate, are nevoie de un computer.

Se uită din nou spre curtea școlii. Și, exact când sună de intrare și toată lumea se îndreaptă spre clădire, Elsa o ia la goană pe lângă gard, spre autobuz. Se dă jos cu o stație mai devreme, intră în fugă în alimentară și se duce direct la congelatorul cu înghețată. Zece minute mai târziu, se furișează la subsolul blocului și își îngroapă fața în blana orsului. E noul ei loc favorit de pe Pământ.

— Am înghețată în rucsac, spune ea când ridică, într-un târziu, capul.

Orsul întinde curios nasul.

— E Ben & Jerry's New York Super Fudge Chunk, favorita mea, continuă Elsa.

Orsul a mâncat deja mai mult de jumătate până să apuce Elsa să termine fraza. Îi dezmiardă urechile.

— Trebuie doar să găsesc un computer. Stai aici și… știi tu… încearcă să nu fii prea… vizibil.

Orsul se uită la ea așa cum un ors uriaș se uită la cineva care îi sugerează să se comporte ca un ors mult mai mic.

Elsa își pune în cap să-i găsească o ascunzătoare mai bună. Cât mai repede.

Urcă pe furiș scările. Se asigură că Britt-Marie nu patrulează prin bloc, apoi sună la ușa Monstrului. Nu deschide. Sună din nou. Dinăuntru nu se aude nimic. Elsa oftează, ridică ușița fantei pentru scrisori și aruncă o privire înăuntru. E întuneric, dar știe că Monstrul e acolo.

— Știu că ești acolo, strigă ea.

Nu răspunde nimeni. Elsa trage adânc aer în piept.

— Dacă nu deschizi, strănut drept înăuntru. Să știi că sunt megarăci… începe ea amenințătoare, dar, în spatele ei, un șuierat o întrerupe – ca și cum cineva încearcă să facă o pisică să se dea jos de pe masă.

Elsa se întoarce. Monstrul iese din umbra casei scărilor. Nu poate pricepe în ruptul capului cum un om atât de mare se poate face invizibil atât de ușor. Își freacă mâinile una de cealaltă până i se înroșesc articulațiile degetelor.

— Nu strănuta, nu strănuta!

Elsa își dă ochii peste cap atât de exasperată, încât simte că retina îi lovește creierul mic. Știe asta pentru că a citit pe Wikipedia despre anatomia creierului.

— Sfinte Sisoe, crezi că-s bătută-n cap sau ce? Nici măcar nu-s răcită.

Monstrul rămâne la distanță, deloc convins de spusele ei, continuând să-și frângă mâinile. Elsa își aruncă enervată brațele în aer și îi arată ușa.

— Și ce te tot ascunzi prin bloc, în loc să fii în casă?

Monstrul dispare sub glugă, nu i se mai vede decât barba neagră.

— Păzesc.

— Ai auzit de ăla care era un pic cam dramatic? întreabă Elsa.

Monstrul nu răspunde. Elsa dă din umeri.

— Am nevoie de computerul tău, pentru că George e acasă și pe mobil nu pot să navighez, că-i varză ecranul după chestia

cu bunica, Fanta, prăjitorul…

Gluga Monstrului se clatină încet dintr-o parte în alta.

— Nu computer.

— Pfff! Nu vreau decât să verific adresa, izbucnește Elsa fluturând scrisoarea bunicii.

Monstrul dă din nou din cap că nu. Elsa oftează.

— Atunci dă-mi parola ta de wi-fi, să mă conectez cu iPad-ul, zice ea în cele din urmă, dându-și enervată ochii peste cap, până simte că-i ies din orbite.

Monstrul dă din cap că nu. Elsa oftează din rărunchi.

— N-am 3G pe iPad, că mi l-a cumpărat tara și mama s-a supărat pe el, că nu vrea să mă lase să am lucruri așa de scumpe și că nu-i place Apple, așa c-a fost un compromis. E complicat, OK? Trebuie doar să împrumut wi-fi-ul tău un pic, OK? Sfinte Sisoe!

— Nu computer, repetă Monstrul.

— Nu… computer? repetă Elsa nevenindu-i să creadă.

Monstrul dă din cap că nu.

— N-ai computer, adică? izbucnește Elsa.

Gluga se mișcă dintr-o parte în cealaltă a capului. Elsa se holbează la el, convinsă că încearcă să-și bată joc de ea.

— Cum să n-ai COMPUTER???

Monstrul scoate o pungă din buzunar și, din ea, o sticluță cu gel dezinfectant. Își toarnă cu grijă în palme și își freacă mâinile.

— Nu trebuie computer, mârâie el.

Elsa simte brusc nevoia să-și maseze tâmplele.

— Sfinte Sisoe! Și te mai întrebi de ce zice lumea că ești dus cu capul, pe bune!

Monstrul nu zice nimic. Elsa trage nervoasă aer în piept și se uită împrejur. E posibil ca George să fie încă acasă, așa că nu se poate duce acolo, că o s-o întrebe de ce nu-i la școală. Nici la Maud și Lennart nu se poate duce, că sunt prea cumințI să mintă și, dacă mama îi întreabă dacă au văzut-o pe Elsa, sigur vor spune adevărul. Băiatul cu sindrom și mama lui nu sunt acasă în timpul zilei. Iar la Britt-Marie nici nu se pune problema să se ducă.

Așa că nu prea are de ales. Elsa își revine și încearcă să se convingă că un cavaler de Miamas nu se poate teme de o vânătoare de comori, fie ea cât de grea. Apoi urcă scările.

Alf răspunde după ce Elsa sună de șapte ori. Casa lui miroase a rumeguș. Poartă un halat de casă ponosit și cele câteva fire de păr răzlețe care i-au rămas arată ca ultimele clădiri rămase în picioare după un uragan. În mână ține o cană mare și albă pe care scrie „Juventus”. Apartamentul lui miroase a rumeguș și a cafea tare, așa cum îi plăcea bunicii.

„Când bei cafea de la Alf, conduci țeapăn toată dimineața”, obișnuia bunica să zică și Elsa nu prea știa unde bătea, deși înțelegea ce zicea.

— Da, zice Alf posac.

— Știi unde-i asta? întreabă Elsa și îi arată adresa de pe plicul de la bunica.

— Mă trezești ca să mă-ntrebi de-o afurisită de adresă? răspunde Alf deloc primitor și ia o gură mare de cafea.

— Dormeai? izbucnește Elsa, ridicând mirată din sprâncene.

Alf mai ia o înghițitură de cafea.

— Am fost de noapte. Tre’ să dorm. Ce, eu vin la tine în toiul nopții să te-ntreb prostii?

Elsa se uită la cană. Se uită la Alf.

— De ce bei cafea când dormi?

Alf se uită la cană. Se uită la Elsa. E complet nedumerit.

— M-am trezit și mi-era sete.

— Tata zice că dacă bea cafea după ora șase, nu mai doarme toată noaptea, spune Elsa.

Alf se uită lung, lung, lung de tot la Elsa. Apoi se uită lung, lung, lung de tot la cană. Dar rămâne la fel de nedumerit.

— Nu mai doarme? E doar cafea, ce dracu’!

Elsa dă din umeri.

— Zi, știi unde-i asta sau nu? întreabă ea din nou, arătând spre adresa de pe plic.

Alf arată de parcă repetă în gând întrebarea Elsei, rar și pe un ton batjocoritor, apoi spune cu voce tare:

— Sunt taximetrist de treizeci de ani.

— Și? se miră Elsa.

— Păi, cum dracu’ să nu știu unde e, bombăne Alf arătând spre plic.

— Scuuuze, na, ce să-ți povestesc! bombăne și Elsa.

Alf golește cana dintr-o înghițitură.

— Lângă vechea stație de epurare, zice el apoi.

— Ce? întreabă Elsa.

Alf arată complet deznădăjduit.

— Tineret, istorie zero, poftim! Unde era fabrica de cauciuc înainte s-o mute. Și cărămidăria.

Expresia de pe chipul Elsei o dă de gol cum că-i posibil să n-aibă nici cea mai vagă idee despre ce vorbește Alf.

Alf își scarpină rămășițele de păr și dispare în apartament. Se întoarce cu o hartă și cana plină cu cafea. Trântește cana pe un raft din hol și desenează pe hartă un cerc gros cu o carioca.

— Aaa, acolo! Păi, acolo-i mallul, izbucnește Elsa și apoi se uită mirată la Alf. De ce n-ai zis așa?

Alf răspunde ceva ce Elsa nu prea înțelege și îi închide ușa în nas.

— Păstrez harta, da? îi strigă Elsa veselă prin fanta pentru scrisori.

Alf nu răspunde.

— Am vacanță de iarnă dacă vrei să știi, de-aia nu sunt la școală, mai strigă ea.

Alf nu răspunde.

Când Elsa se întoarce la boxă, orsul stă întins comod pe o parte, cu două labe ridicate în aer, ca și cum a înțeles complet pe dos un exercițiu de pilates. Monstrul așteaptă pe coridorul beciului, frecându-și mâinile. Nu-i deloc în largul lui.

— Nasul, șuieră el și face un gest dezgustat cu mâna lui uriașă, încercând să-i arate Elsei ce vrea să spună. Mâzgălit. Tot nasul… mâzgălit.

O privește rugător pe Elsa. Elsa oftează, bagă capul pe ușa boxei și îl ceartă pe ors:

— Spală-ți nasul, trebuie să mergem.

Orsul se ridică agil în picioare. Scoate limba mare cât un prosop pentru musafiri, cum au mama și George în baia mică, și își linge urmele de înghețată de pe bot.

Elsa se uită la Monstrul. Îi arată plicul.

— Vii și tu?

Monstrul dă din cap că da. Gluga îi alunecă pe spate câțiva centimetri și cicatricea enormă lucește o clipă în lumina neonului din tavan. Nici măcar nu întreabă unde merg. Și, pentru asta, e greu să nu-l placi.

Elsa se uită la el, apoi la ors. Știe că mama sigur o să se supere că chiulește de la școală și că pleacă de-acasă fără să ceară voie, dar, de obicei, când Elsa o întreabă pe mama de ce se îngrijorează, mama îi răspunde invariabil: „Fiindcă mi-e frică să nu ți se întâmple ceva”. Iar Elsei îi vine foarte greu să creadă că i s-ar putea întâmpla ceva cu un monstru și un ors după ea. Așa că decide că de data asta e ok, date fiind împrejurările.

Orsul încearcă să-l lingă pe Monstrul când iese din boxă. Monstrul face un pas înapoi, speriat de moarte, și pune mâna pe o mătură cu coadă lungă, pe care o găsește sprijinită de ușa altei boxe. Orsul parcă vrea să-l tachineze și, rânjind, scoate de câteva ori limba și o rotește prin aer, cu mișcări provocatoare.

— Termină! îl bruftuluiește Elsa.

Monstrul ține coada de mătură ca pe o lance și încearcă să-l țină pe ors cât mai departe de el, împingându-i botul cu peria măturii.

— Terminați! îi repede Elsa pe amândoi.

Orsul prinde peria în fălci și strânge până îi sar așchii de lemn printre dinți.

— TERMI… începe Elsa, dar nu apucă să zică „nați”, că Monstrul aruncă mătura cu tot cu ors și animalul greoi se izbește cu toată forța de perete, la câțiva metri mai încolo.

Orsul se ridică de îndată, se încordează și, iute ca fulgerul, face un salt înfiorător înapoi spre Monstrul, cu fălcile deschise și arătându-și dinții mari cât cuțitele de bucătărie. Monstrul îl întâmpină cu pieptul lat și sângele pulsându-i în pumni.

— TERMINAȚI ODATĂ! urlă Elsa și își aruncă trupul micuț între cele două creaturi furioase. Pe MINE trebuie să mă apărați, tuți carnivori ce sunteți! GATA! țipă ea până își pierde vocea.

Între gheare ascuțite precum săgețile și pumni în stare să-i smulgă capul de pe umeri, probabil, Elsa nu se dă un pas înapoi, deși nu-i înarmată cu altceva decât cu indiferența unui copil de aproape opt ani față de propriile neajunsuri fizice. Dar cu asta se poate ajunge departe.

Orsul se oprește în salt și aterizează ușor lângă ea. Monstrul se dă câțiva pași înapoi. Mușchii li se destind. Plămânii li se umplu cu aer. Niciunul, nici celălalt nu se uită în ochii ei.

— Pe *mine* trebuie să mă apărați, repetă Elsa, mai calmă, încercând să nu plângă.

Nu prea reușește.

— N-am avut niciodată prieteni și, fix când mi-am făcut doi, încercați să-i omorâți? Tuții naibii!

Orsul lasă botul în pământ. Monstrul își frânge mâinile, dispare sub glugă și arată cu tot trupul spre ors.

— El a început, reușește el să spună în cele din urmă.

Orsul mârâie și el, așa cum se face când vrei să spui „Pfff, ba tu ai început”, dar nu poți să vorbești.

— Terminați! țipă Elsa la amândoi.

Încearcă să pară supărată, dar își dă seama că vocea ei sună ca și cum ar plânge. Iar ea chiar nu plânge. OK, poate un pic de tot.

Monstrul își mișcă grijuliu palma în sus și-n jos pe lângă Elsa, mângâind-o fără să o atingă.

— Iartă-mă… murmură el.

Orsul o înghiontește ușurel în umăr. Elsa își apropie fruntea de botul lui.

— Avem o misiune importantă. Nu se poate să vă prostiți în halul ăsta. Trebuie să ducem scrisoarea, cred că bunica vrea să-i mai ceară iertare cuiva. Și cred că mai sunt și alte scrisori de găsit și că asta-i vânătoarea de comori și aventura. Asta-i povestea, să ducem toate iertările bunicii unde trebuie.

Elsa trage adânc aer în piept, cu nasul afundat în blana orsului, și închide ochii.

— Trebuie să ducem scrisorile bunicii de dragul mamei. Fiindcă sper că ultima-i pentru mama.

16. Praf

Și *este* o aventură strașnică. Și o poveste nemaipomenită.

Elsa, s-a gândit, bineînțeles, să înceapă prin a lua autobuzul, cum face orice cavaler cât de cât normal, plecat într-o aventură cât de cât normală, într-o poveste cât de cât normală, atunci când n-are cai sau animale-nori la dispoziție. Dar, după ce au așteptat cinci minute în stație, Elsa bagă de seamă că toată lumea le aruncă priviri furișe și îngrozite Monstrului și orsului și se mută, încet, încet, cât de departe de ei se poate fără să ajungă la stația următoare. Și-atunci pricepe că prea necomplicată n-o să fie treaba asta.

După ce se urcă în autobuz, se dovedește că orșilor nu le place deloc să meargă cu autobuzul. Se tot fâțâie, își bagă botul peste tot, calcă oamenii pe picioare, dărâmă câteva genți cu coada, ba se întâmplă și să-i scape ceva bale puțin prea aproape de Monstrul pentru ca acesta să se simtă în largul lui, și-atunci Elsa decide să lase planul baltă și să coboare. Asta după ce au mers o stație.

Elsa își înfășoară mai strâns fularul Gryffindor, își bagă mâinile în buzunare, apoi o iau pe jos prin frig și zăpadă. Orsul e atât de bucuros că nu mai trebuie să meargă cu autobuzul, încât țopăie în cerc în jurul Elsei și al Monstrului, ca un cățeluș exaltat. Monstrul arată dezgustat și merge cu mâinile încrucișate la spate, ca un săritor cu schiurile, încercând să se facă mic, ceea ce, bineînțeles, nu-i prea iese, ca să nu-l atingă limba mare cât un prosop a orsului, de câte ori bestia blănoasă trece pe lângă el.

Elsa își zice că Monstrul nu pare obișnuit să iasă afară pe lumină. Poate pentru că Inimă-de-Lup trăiește în pădurile întunecoase de lângă Miamas, unde lumina zilei nu îndrăznește niciodată să pătrundă. Mă rog, acolo locuiește în basmele bunicii, așa că, dacă e să fie puțină ordine și disciplină în povestea asta cu vânătoarea de comori, e singura explicație logică.

Când îi văd, oamenii fac ceea fac oamenii de obicei când dau cu ochii de o fetiță, un ors și un monstru care se plimbă împreună: trec strada numaidecât. Unii încearcă să arate că traversatul pe partea cealaltă n-are nimic de-a face cu frica de monștri, orși și fetițe, prefăcându-se că vorbesc la telefon cu cineva care le spune brusc că au greșit direcția. Așa cum face uneori tatăl Elsei când o ia pe un drum greșit și nu vrea ca necunoscuții să se prindă că-i unul dintr-aceia care se rătăcesc. Mama n-are problema asta, pentru că, dacă greșește drumul,

continuă să meargă, iar persoana cu care trebuia să se întâlnească n-are decât să vină după ea. Bunica rezolva problema dând vina pe indicatoare. Fiecare rezolvă problema cum poate.

Alții însă nu privesc cu ochi buni trioul aventurier și nu sunt deloc la fel de discreți – se uită la Elsa de pe partea cealaltă a străzii ca și cum a fost răpită. Elsa își zice că Monstrul e cu siguranță priceput la multe chestii, dar un răpitor pe care poți să-l oprești pur și simplu strănutându-i în mutră nu-i tocmai un răufăcător eficient, nu? Un călcâi al lui Ahile ciudat pentru un supererou, se gândește ea. Mucii, adică.

Un bărbat în costum, care merge grăbit și vorbește tare într-un cablu alb agățat de ureche, nu-i vede și mărșăluiește spre ei până când mai are puțin și dă cu fruntea de pieptul Monstrului, care sare îngrozit într-o parte, ca să nu-l atingă frizura dată din belșug cu gel a omului. Bărbatul scoate un țipăt ascuțit.

Monstrul face un pas înapoi și își freacă mâinile de parcă a aterizat scuipat pe ele. Orsul latră vesel. Bărbatul în costum se îndepărtează împleticindu-se, palid și târând cablul alb după el pe jos, ca pe-o lesă.

Elsa se uită la Monstrul. Apoi la ors. Dă dezamăgită din cap:

— Păcat că nu ne-am întâlnit de Halloween. Ați fi fost megabuni de Halloween.

Nici Monstrul, nici orsul nu par să priceapă ce vrea să zică. Monstrul dispare sub glugă, de nu i se mai vede decât barba. Orsul nu se mai învârte în cerc și răsuflă greu, așa cum respiră orșii care nu mai sunt pui când își dau seama că li s-a dus tinerețea. Plimbarea ia mai mult de două ore. Elsei îi pare rău că nu-i Halloween, fiindcă atunci ar putea lua autobuzul fără să sperie lumea, care ar crede doar că sunt costumați. Îi place sărbătoarea asta, pentru că de Halloween e normal să fii altfel.

E aproape ora prânzului când ajung la adresa de pe plic. Pe Elsa o dor picioarele, îi e foame și e prost dispusă. Știe că un cavaler de Miamas nu s-ar plânge niciodată și nu s-ar terne de aventuri mărețe când e trimis la vânătoare de comori, dar nimeni n-a zis că un cavaler n-are voie să fie înfometat sau bosumflat.

La adresa cu pricina e un zgârie-nori, dar peste drum e un restaurant care servește hamburgeri. Elsa le spune orsului și Monstrului să o aștepte și se duce să ia de mâncare, cu toate că, de fapt, are anumite principii când vine vorba de lanțuri de restaurante fast-food, căci așa-i când ai aproape opt ani și știi să folosești internetul și nu ești vreun capsec. Dar, din păcate, principiile astea nu țin de foame. Așa că Elsa cumpără înghețată pentru ors, un hamburger pentru Monstrul și un burger vegetal pentru ea. Când iese din restaurant, își scoate

carioca roșie din buzunar și taie discret liniuța dintre „OFERTA” și „ZILEI”.

Monstrul refuză să atingă fie și doar hârtia hamburgerului, așa că-l mănâncă orsul. Stau așezați pe-o bancă în fața blocului, deși gerul e mușcător, în timp ce Elsa își mănâncă burgerul vegetal. Adică, mă rog, doar Elsa și orsul stau, Monstrul se uită la bancă de parcă se teme că are de gând să-l lingă și ea. Când orsului îi scapă un pic de înghețată pe bancă, pe care o lipăie nepăsător, Monstrul zici că stă să se sufoce. Pe urmă, când Elsa îi oferă animalului să muște din burgerul ei și apoi continuă să mănânce din locul de unde mușcase orsul, Elsa e nevoită să-l ajute pe Monstrul să respire într-o pungă de hârtie o bună bucată de vreme. Și, exact când își revine, Elsa se apucă să-i spună că nu știe cât de curată e punga și-atunci Monstrul se ghemuiește pe vine, cu capul în mâini, încă o bucată de vreme.

Elsa și orsul nu prea au ce face, așa că îl așteaptă cuminți pe bancă să termine. Între timp, Elsa se enervează pe burger, fiindcă-i megabun și-atunci e mult mai greu să ai principii împotriva lanțurilor de restaurante fast-food care fac burgeri vegetali megabuni. Apoi își lasă capul pe spate și studiază fațada blocului. Are pe puțin cincisprezece etaje. Scoate plicul din buzunar și se uită din nou la adresă.

— Ai terminat? îl întreabă ea pe Monstrul, dar nu așteaptă răspunsul.

Alunecă jos de pe bancă și intră hotărâtă în bloc. Monstrul și orsul o urmează în tăcere, învăluiți într-un miros pătrunzător de gel dezinfectant. Elsa aruncă o privire pe avizierul blocului și găsește numele de pe plic. În fața numelui scrie „Psiholog aut.”. Elsa știe ce înseamnă „aut.”, dar nu prea vede ce treabă are psihologul cu regulile din sport. În fine, nu că ar fi treaba ei, dar sună a meserie megadubioasă.

Mărșăluiește prin antreul cu ecou până la lift. Acolo orsul se oprește și refuză să mai facă un pas. Elsa se uită pieziș la el:

— Să nu-mi zici că ți-e frică de lifturi!

Orsul se uită jenat în pământ.

— Aha, păi bine că Războiul-fără-Sfârșit nu s-a dat într-un zgârie-nori, că de mare ajutor n-ați fi fost voi, orșii, oftează Elsa.

Orsul latră jignit la ea. Sau la lift, greu de zis. Elsa dă din umeri și intră în lift. După o oarecare codeală, Monstrul o urmează, atent să nu atingă vreun perete. Orsul dispare îmbufnat în umbra unui colț al holului.

Elsa îl măsoară din ochi pe Monstrul, în timp ce liftul urcă. Barba îi iese de sub glugă ca o veveriță mare și curioasă. Pe măsură ce îl cunoaște mai bine, arată tot mai puțin

amenințător. Monstrul îi observă privirea și își frânge neliniștit mâinile. Spre surprinderea ei, pe Elsa o doare comportamentul lui.

— Auzi, știi ceva, dacă ți se pare așa de greu de suportat, n-ai decât s-aștepți și tu jos. Nu-i ca și când mi se poate întâmpla ceva în timp ce dau o scrisoare psihologului ăstuia în aut, ce-o mai fi și aia! pufnește ea.

I-a vorbit în limba obișnuită, căci refuză s-o vorbească pe cea secretă cu el. Gelozia că limba secretă nici măcar n-a fost a bunicii la început crește ca o tumoare în inima ei, ca să facă o analogie. Elsa știe ce înseamnă „analogie", că a căutat pe Wikipedia. Înseamnă „comparație".

— Nu trebuie să stai tot timpul lângă mine să mă păzești. Dac-o fi așa de megaimportant să mă păzești! izbucnește ea, puțin mai mânioasă decât se aștepta.

A început să-l privească pe Monstrul ca pe un prieten și acum i se amintește că, de fapt, e acolo doar pentru că bunica l-a pus s-o păzească. Și-atunci îi vine să-i zică să se ducă naibii de unde a venit. Adică în pădure, dacă e să fie puțină ordine și disciplină în povestea asta.

Monstrul nu zice nimic. Liftul se oprește. Se deschid ușile. Elsa iese cu pași apăsați, iar Monstrul o urmează cu pași neauziți. Trec pe lângă mai multe uși până ajung la cea pe care scrie „Psiholog aut.". Elsa bate atât de tare, încât după asta trebuie să se străduiască din răsputeri să nu-l lase pe Monstrul să vadă cât de tare o dor degetele. Monstrul se apropie de peretele opus apartamentului, ca și cum s-ar gândi că persoana dinăuntru se poate uita pe vizor și vrea să-i dea șansa să vadă măcar pe jumătate că are un monstru în fața ușii. Elsa vede că încearcă să se facă mic și neamenințător. Și, din păcate, e greu să nu-l placă pentru asta, deși „neamenințător" nu-i tocmai un cuvânt corect.

Elsa bate din nou la ușă. Își lipește urechea de gaura cheii. Mai bate o dată. Niciun răspuns.

— Gol, spune Monstrul încet.

— *No shit, Sherlock*! zice Elsa sarcastic.

Sau ironic. Nici ea nu mai e sigură. Și nu vrea să fie supărată pe Monstrul, căci, de fapt, pe bunica e supărată. E obosită. Foarte, foarte obosită. Și o mai dor și degetele de la atâta bătut. Se uită în jur și vede două scaune din lemn.

— O fi la prânz, hai s-așteptăm, îi zice ea Monstrului și se trântește pe un scaun, stârnind un nor de praf.

Strănută. Monstrul arată de parcă-i gata să-și tragă singur pumni și s-o întindă de acolo urlând.

— N-am vrut. Era praf, se apără Elsa.

Monstrul pare să accepte scuza. Dar se ține la câțiva metri distanță, cu mâinile încrucișate la spate, încercând să nu miște nici măcar o geană, preț de vreo veșnicie fără un sfert așa.

Pentru Elsa, tăcerea devine din plăcută exasperantă și apoi insuportabilă cam într-o veșnicie și jumătate. Așa că, după ce și-a ocupat timpul cu tot ce i-a trecut prin cap – bătut darabana cu degetele, pigulit tapițeria scaunului printr-o mică gaură în pânză, scrijelit numele pe lemnul moale al brațului scaunului cu unghia arătătorului rupe tăcerea cu o întrebare dintr-acelea care sună mai acuzator decât intenționa:

— De ce ai pantaloni de soldat dacă nu ești soldat?

Monstrul trage adânc aer în piept pe sub glugă.

— Pantaloni vechi.

— Ai fost soldat?

Gluga se mișcă în sus și-n jos.

— Războiul e rău și soldații sunt răi. Soldații omoară oameni, spune Elsa acuzator.

— Nu soldat așa, răspunde încet Monstrul.

— Nu există decât un singur fel de soldat, i-o retează Elsa.

Monstrul nu zice nimic. Elsa scrijelește cu unghia un cuvânt urât pe lemnul scaunului. Nu vrea să-i pună întrebarea care o arde, pentru că nu vrea ca Monstrul să știe cât de rănită se simte. Dar nu se poate abține. E una dintre marile probleme ale Elsei, așa zic la școală. Că nu se poate stăpâni.

— Tu i-ai arătat bunicii Miamasul sau ea știe? întreabă ea aproape scuipând cuvintele.

Gluga nu se mișcă, dar Elsa aude respirația Monstrului. E gata să repete întrebarea, când din glugă se aude:

— Bunica. A arătat. Când copil.

Spune asta ca și cum cuvintele îi ies de pe buze certate unele cu altele.

— Erai de vârsta mea, constată Elsa, gândindu-se la fotografia cu băiatul-vârcolac.

Gluga se mișcă în sus și-n jos.

— Îți zicea povești? întreabă Elsa încet, sperând ca el să spună „nu”, deși știe că-i imposibil.

Gluga se mișcă în sus și-n jos.

— V-ați întâlnit într-un război? De asta ți-a zis Inimă-de-Lup? întreabă Elsa, fără să-l privească.

Cinstit vorbind, nu mai vrea să-l întrebe nimic, fiindcă simte iar cum crește tumoarea geloziei. Dar gluga se mișcă din nou în sus și-n jos.

— Tabără. Tabără pentru cine fuge, se aude din întunericul bărbii.

— Tabără de refugiați, îl corectează Elsa, apoi continuă: Bunica te-a adus aici? Ea ți-a găsit apartamentul la noi în bloc?

De sub glugă se aude un oftat adânc.

— Stat multe locuri. Multe case.

— Case de copii? întreabă Elsa.

Gluga se mișcă în sus și-n jos.

— Și de ce n-ai rămas acolo?

Gluga se mișcă foarte încet de la dreapta la stânga.

— Case rele. Pericol. Bunica m-a luat.

— De-asta te-ai făcut soldat? Ca să te duci în aceleași locuri ca bunica?

Gluga se mișcă în sus și-n jos.

— Voiai să ajuți și tu oamenii? Ca ea?

Gluga se mișcă în sus și-n jos.

— Și nu puteai să te faci doctor ca bunica?

Monstrul își freacă tulburat mâinile.

— Sânge. Nu-mi place… sânge.

— Bine că te-ai făcut soldat! izbucnește ironic Elsa.

Sau sarcastic. Nici ea nu mai știe.

— Ești orfan? continuă ea.

Gluga rămâne nemișcată. Monstrul tace. Dar Elsa vede că barba dispare aproape cu totul în întunericul glugii.

— Ca X-Men! exclamă ea, cu mult mai mult entuziasm decât e cazul.

Gluga nu se mișcă. Elsa își drege timid vocea:

— X-Men sunt mutanți. Și mulți dintre ei sunt orfani, gen. Sunt chiar… mișto.

Gluga nu se mișcă. Elsa mai scoate niște umplutură din tapițeria scaunului și se simte prost. Vrea să-i spună că nici Harry Potter n-are părinți și că a fi precum Harry Potter e mai tare decât orice, dar își dă seama că Monstrul sigur nu citește atâta literatură de calitate cum ar fi de dorit. Așa că se abține.

— „Miamas”… e un cuvânt în limba secretă? Ăăă, adică în limba ta? Că nu sună ca alte cuvinte din limba secretă. Ăăă, adică a ta. Nu sună ca un cuvânt din limba ta, vreau să zic. Sună altfel, zice Elsa, un pic mai derutată decât se aștepta.

Gluga nu se mișcă. Dar cuvintele îi ies de pe buze Monstrului mai blânde acum, nu ca celelalte, care par mereu în gardă. Sună aproape ca într-un vis:

— Limba mamei. „Miamas”. Limba mamei… mele.

Elsa ridică privirea și se uită fix spre întunericul de sub glugă:

— Vorbea altă limbă mama ta?

Gluga se mișcă în sus și-n jos.

— De unde era? întreabă Elsa.

— Altă parte. Alt război.

— Ce înseamnă „Miamas”?

Cuvintele ies ca un suspin:

— Înseamnă „iubesc”. Limba mamei.

Elsa reușește să rupă ultima bucată din umplutura tapițeriei, o mototolește într-un ghem, pe care apoi îl rostogolește înainte și înapoi pe brațul scaunului, ca să nu se mai gândească la gelozia mușcătoare.

— Adică era împărăția ta. De-aia se cheamă Miamas. Nu fiindcă ziceam eu „Miamas” în loc de „pijama” când eram mică. La naiba, tipic bunica! A născocit Miamas pentru tine, ca să știi că mama ta te-a iubit, murmură Elsa, apoi tace brusc când își dă seama că a gândit cu voce tare.

Monstrul se leagănă de pe un picior pe celălalt.

— Miamas. Nu invenție. Nu prefăcut. Nu pentru… om mic. Miamas. Adevărat… pentru copii.

Apoi, când Elsa închide ochii ca el să nu vadă că-i de acord, Monstrul continuă șovăitor:

— În scrisoare. Iartă-mă de la bunica. E iartă-mă pentru mama, șoptește el de sub glugă.

Elsa face ochii mari și se încruntă.

— Ce?

Pieptul Monstrului se ridică și se lasă.

— Ai întrebat. Scrisoare de la bunica. Ce scrie. Scrie „iartă-mă” pentru mama. N-am găsit-o… niciodată.

Privirile li se întâlnesc cu aceeași intensitate. Sunt pe picior de egalitate. Un respect firav, dar reciproc, se naște atunci între ei, doi miamasieni. Elsa înțelege că i-a spus ce-a zis bunica în scrisoare fiindcă știe cum e când oamenii au secrete față de tine doar pentru că ești un copil. Așa că îl întreabă, mai puțin mânioasă:

— Ați căutat-o pe mama ta?

Gluga se mișcă în sus și-n jos.

— Cât timp?

— Mereu. De când… la tabără, răspunde el.

Bărbia Elsei se lasă ușor.

— De-asta pleca bunica mereu în călătorii? Ca s-o caute pe mama ta?

Monstrul își freacă mâinile mai repede. Pieptul i se ridică și i se lasă. Gluga îi alunecă pe spate câțiva centimetri. Apoi se ridică iar, infinit de încet.

Se lasă din nou tăcerea.

Elsa își coboară privirea în podea și, deodată, mânia o cuprinde din nou, fără să vrea.

— Bunica era și ea mama cuiva. La asta nu v-ați gândit?

Monstrul nu răspunde.

— Nu trebuie să mă păzești, se răstește Elsa și se apucă din nou să scrijelească înjurături pe lemnul scaunului.

E liniște preț de cel puțin o veșnicie, două.

— Nu paznic, mormăie Monstrul în cele din urmă.

Ochii negri i se ivesc brusc de sub glugă.

— Nu paznic. Prieten.

Dispar apoi din nou sub glugă. Elsa își înfige iar privirea în podea și râcâie linoleumul cu călcâiul, iscând praf.

— Mulțumesc, șoptește ea posacă.

Gluga nu se mișcă. Elsa se oprește din stârnit praful. Trage scurt aer în piept și repetă:

— Mulțumesc.

Dar de data asta a spus-o în limba secretă.

Monstrul nu zice nimic, dar nu-și mai frânge mâinile la fel de înverșunat și de repede. Elsa simte cum tumoarea geloziei o lasă în pace.

— Nu prea te omori tu cu vorbitul, nu? întreabă ea în limba secretă.

— Nu vorbit… de mult, răspunde Monstrul în limba obișnuită.

— Vrei să spui că n-ai vorbit de mult limba obișnuită? întreabă Elsa în limba obișnuită și dă din cap gânditoare. Nu-ți place să vorbești, nu? repetă ea în limba secretă.

— Nu, ție-ți place. Tot timpul, răspunde Monstrul.

— *Touché*, recunoaște Elsa în limba obișnuită, căci nu știe cum se zice *touché* în cea secretă.

Se lasă din nou tăcerea între ei.

Elsa nu știe de cât timp așteaptă, dar a trecut ceva vreme. Deși era gata să lase totul baltă și să plece. Deodată, ușa liftului se deschide – plâng! – și femeia cu fustă neagră apare pe coridor.

Se îndreaptă spre ușa cu numele de pe plic, cu pași mari și apăsați, ca și cum ușa ar fi foarte neascultătoare. Dar se oprește brusc, cu un toc în aer, când dă cu ochii de uriașul bărbos și de fetița care arată de parcă ar putea încăpea în palma lui. Fetița se holbează la ea. Femeia cu fustă neagră ține în mână o cutie din plastic, plină cu salată. Îi tremură mâinile. Pare că are de gând să se întoarcă și s-o ia la fugă, cu logica unui copil care crede că, dacă închide ochii, se face nevăzut. Dar rămâne pe loc, la câțiva metri de ei, cu mâinile încleștate pe recipientul cu salată, ca pe marginea unei prăpăstii.

Elsa se ridică. Inimă-de-Lup se îndepărtează de ele. Dacă l-ar fi privit, Elsa ar fi văzut pe chipul lui o expresie nemaiîntâlnită. Un soi de frică de care nimeni în Tărâmul-Aproape-Treaz nu l-ar fi crezut în stare pe Inimă-de-Lup. Dar Elsa nu-i atentă la el, ci doar la femeia cu fustă neagră.

— Cred că… am o scrisoare pentru tine, reușește Elsa să spună, după ce trage adânc aer în piept, de parcă se pregătește

să sară de pe o trambulină.

Femeia cu fustă neagră stă nemișcată, cu degetele pe cutia cu salată, albite de încleștare. Elsa îi întinde insistent plicul.

— E de la bunica mea. Cred că… îți trimite salutări și-și cere iertare pentru ceva.

Femeia ia plicul. Elsa își înfundă mâinile în buzunare, căci nu știe unde să le pună, așa cum nu știi ce să faci cu două cocoloașe de gumă lipicioasă, când nu găsești coș de gunoi la îndemână.

Nu știe ce caută femeia cu fustă neagră aici, dar înțelege că nu din întâmplare a trimis-o bunica tocmai la adresa asta. Căci nu există întâmplare în Miamas. Nu există neprevăzut în basme. Totul e „așa cum e scris să fie”.

— Nu-i numele tău pe plic. Știu pentru că numele tău e pe cutia de scrisori din blocul nostru, dar trebuie să fie pentru tine, că altfel e doar o întâmplare și nu există întâmplare în povești, turuie Elsa și își îndreaptă spatele, că așa fac cavalerii în basme, își țin spatele drept.

Femeia cu fustă neagră miroase a mentă azi, nu a vin. Scoate cu grijă scrisoarea din plic și o despăturește. Strânge din buze. Scrisoarea îi tremură în mâini.

— Așa mă chema… mai de mult. M-am întors la numele de fată… când m-am mutat în bloc. Așa mă chema când… am cunoscut-o pe bunica ta.

— După val, zice Elsa, fără semnul întrebării.

Femeia strânge din nou din buze.

— M-am gândit să schimb numele și pe ușa cabinetului. Dar nu… nu știu. A rămas așa…

Scrisoarea îi tremură și mai tare în mâini.

— Ce scrie? întreabă Elsa, căci așa se face când ai aproape opt ani și ți pare ușor nesimțit să nu ți se spună ce scrie într-o scrisoare doar pentru c-ai fost fraieră și n-ai citit-o pe furiș când ai avut ocazia și acum regreți.

Chipul ei spune că-i gata să plângă, dar femeia nu mai are lacrimi.

— Scrie „iartă-mă”, răspunde ea încet.

— Pentru ce? întreabă Elsa aproape instantaneu.

— Că… te-a trimis aici, răspunde femeia cu fustă neagră.

Elsa vrea să arate spre Inimă-de-Lup și s-o corecteze:

„NE-a trimis aici”. Dar, când ridică privirea, el a dispărut deja. N-a auzit ușa liftului sau pe cea a blocului. Pur și simplu Inimă-de-Lup a dispărut. „Ca un pârț printr-o fereastră deschisă”, cum obișnuia să zică bunica, atunci când nu găsea lucrurile acolo unde le pusese.

Femeia cu fusta neagră se apropie de ușa pe care scrie „Psiholog aut.”. sub numele pe care l-a avut cândva. Pune

cheia în broască, descuie și îi face semn Elsei să intre, deși e limpede că nu vrea. Când vede că Elsa încă își caută cu privirea uriașul companion, femeia îi șoptește înnegurată:

— Aveam cabinetul în altă parte când l-a adus bunica ta ultima dată. Dacă știa că vii la mine, nu venea. Îi e… frică de mine.

17. Rulou cu scorțișoară

În basmul din Tărâmul-Aproape-Treaz, o fetiță din Miamas a rupt blestemul și l-a eliberat pe îngerul-de-mare. Dar bunica nu i-a povestit niciodată cum.

Elsa stă la biroul femeii în fustă neagră, pe un scaun ce pare a fi pentru vizitatori. Judecând după norul de praf care o înconjoară când se așază, de zici că s-a împiedicat de o mașină de fum într-un număr de magie, Elsa trage concluzia că femeia n-are prea mulți vizitatori. Deloc în largul ei, citește și recitește scrisoarea de la bunica, așezată de cealaltă parte a biroului. Elsa e sigură că deja doar se preface că citește, ca să nu fie nevoită să vorbească, întrucât a fost clar că regretă că a invitat-o pe Elsa înăuntru din secunda în care i-a zis să intre. Cam ca în serialele de la televizor, când se întâmplă ca oamenii să invite vampiri în casă și, după ce le trec pragul, își dau seama că sunt vampiri și își zic „la naiba!”, fix înainte să fie mușcați. Mă rog, asta își imaginează Elsa că gândesc oamenii în asemenea situații. În fine, cam așa arată femeia cu fustă neagră. Toți pereții cabinetului sunt acoperiți de rafturi cu cărți. Elsa n-a văzut în viața ei atâtea cărți, decât la bibliotecă. Se întreabă dacă femeia cu fustă neagră a auzit de iPad.

Apoi mintea îi zboară la bunica și la Tărâmul-Aproape-Treaz. Căci, dacă femeia asta e îngerul-de-mare, practic ar fi, după Inimă-de-Lup și ors, al treilea personaj din Tărâmul-Aproape-Treaz care locuiește pe scara Elsei. Nu știe dacă bunica a luat istorii din lumea reală și le-a dus în Miamas sau dacă poveștile din Miamas se adeveresc și creaturile au început să se mute în lumea reală. În orice caz, Tărâmul-Aproape-Treaz și scara blocului par să fi devenit una.

Elsa își amintește că bunica zicea mereu că „poveștile cele mai bune nu sunt niciodată întru totul adevărate ori întru totul născocite”. Asta voia să spună când vorbea despre lucruri „certate cu realitatea”. Căci, pentru bunica, nimic nu era doar una sau alta. Poveștile erau sută la sută reale și, în același timp, sută la sută scorneli.

Elsa își dorește să fi aflat mai multe despre blestemul îngerului-de-mare și cum se dezleagă. Bănuiește că de asta a trimis-o bunica aici și, dacă nu se prinde cum se face, nu poate ajunge la următoarea scrisoare. Și-atunci n-o să găsească în veci scrisoarea pentru mama.

Ridică privirea spre femeia aflată de cealaltă parte a biroului și își drege glasul. Genele femeii tresar, dar ea continuă să se uite la scrisoare.

— Ai auzit de aia care a citit pân-a crăpat? întreabă Elsa.

Privirea femeii alunecă de pe hârtie pe chipul Elsei, apoi fuge din nou spre scrisoare.

— Nu știu ce… înseamnă, spune femeia aproape speriată.

Elsa oftează.

— N-am văzut în viața mea atâtea cărți. Tu n-ai auzit de iPad? întreabă ea, ca să spargă gheața.

Privirea femeii se ridică încet. De data asta rămâne mai multă vreme ațintită asupra Elsei.

— Îmi plac cărțile.

— Ce, crezi că mie nu? Dar poți să ți le pui pe iPad. Nu-i nevoie să ții un milion de cărți în birou, o informează Elsa.

Pupilele femeii rătăcesc înainte și înapoi pe masa de scris. Scoate o mentosană dintr-o cutiuță și o pune pe limbă, cu mișcări dezarticulate, ca și cum mâna și limba aparțin a doua persoane diferite.

— Îmi plac cărțile… fizice.

— Poți să-ți pui ce fel de cărți vrei pe iPad.

Degetele femeii tremură ușor. Se uită la Elsa cum te-ai uita la o persoană pe care o găsești așteptând în fața toaletei după ce ai petrecut puțin cam mult timp înăuntru.

— Pentru mine o carte înseamnă copertele, paginile…

— O carte înseamnă textul. Iar textul se poate citi pe iPad, zice Elsa.

Ochii femeii se închid și se deschid ca două evantaie.

— Îmi place să țin cartea în mâini când citesc.

— Poți să ții iPad-ul în mâini, zice Elsa fără să cedeze.

— Vreau să spun că-mi place să răsfoiesc, explică femeia cu fustă neagră.

— Poți să răsfoiești și pe iPad.

Femeia aprobă dând din cap lent, mai lent decât a văzut Elsa vreodată pe cineva dând din cap. Elsa își aruncă enervată brațele în aer.

— Fă cum vrei! N-ai decât să ții un milion de cărți. Am întrebat și eu. Și dac-o citești pe iPad, tot carte e. Supa-i supă, indiferent din ce castron o mănânci.

Buzele femeii zvâcnesc spasmodic la colțuri, făcând pielea să se crape.

— Zicala asta n-am mai auzit-o.

— E din Miamas, zice Elsa.

Femeia lasă privirea în pământ. Tace.

„*Nu* arată deloc ca un înger”, constată Elsa. „Mă rog, nici ca o bețivă n-arată. Probabil se anulează una pe alta. Așa or fi arătând ființele care-s undeva între”.

— De ce-l aducea bunica pe Inimă-de-Lup aici? întreabă Elsa.

— Poftim? Pe cine? întreabă femeia.

— Mi-ai zis că bunica venea cu el la tine. Și că-i e frică de tine.

Femeia pare, dintr-odată, mai puțin înceată.

— Nu știam că-i zici… Inimă-de-Lup.

— Așa-l cheamă.

— Nu știam.

— Aha. Și de ce-i e frică de tine dacă nici nu știi cum îl cheamă?

Femeia își Iasă mâinile pe genunchi și îi privește de parcă atunci i-a văzut pentru prima oară și se întreabă ce naiba caută genunchii ăia acolo.

— Bunica ta îl aducea aici să vorbească despre război. Credea că-l pot ajuta, dar i s-a făcut frică de mine. Frică de întrebările mele și de… amintirile lui, cred, spune ea într-un târziu.

Trage adânc aer în piept și continuă:

— A văzut multe… multe războaie. A trăit aproape toată viața în război, într-un fel sau altul. Războiul aduce lucruri… insuportabile oamenilor.

— De ce face așa cu mâinile tot timpul? întreabă Elsa.

— Poftim?

— Se spală tot timpul pe mâini. De parcă încearcă să scape de miros de caca sau ceva de genul ăsta.

Femeia cu fustă neagră cade pe gânduri. Elsa își drege vocea.

— Era doar un exemplu, asta cu mirosul de caca. Poate să fie și alt miros. Adică, vreau să zic, e ceva obsesiv, nu?

Pleoapele femeii se lasă și se ridică.

— Uneori creierul face lucruri ciudate după o tragedie. Cred că încearcă să spele…

Tace. Își coboară privirea.

— Ce? întreabă Elsa curioasă.

— … sânge, încheie femeia sec.

— A omorât pe cineva?

— Nu știu.

— E bolnav la cap? întreabă Elsa fără menajamente.

— Poftim?

— Ești psihologă, nu?

— Da.

— Se pot vindeca oamenii bolnavi la cap? Știi… cu probleme la cap. Poate nu-i politicos să zic „bolnav la cap”. Zi, are sau nu? Are probleme la cap?

— Toți cei care au fost în război au probleme, răspunde tristă femeia.

Elsa dă din umeri.

— Păi, atunci nu trebuia să se facă soldat. Din cauza soldaților e război.

Mâinile femeii se mișcă încet de pe genunchi pe marginea biroului și înapoi.

— Nu cred că a fost genul acela de soldat. A fost în trupele de menținere a păcii.

— Nu există decât un singur fel de soldat, pufnește Elsa.

Și știe că-i ipocrită când spune asta. Căci urăște soldații, dar știe că, dacă Inimă-de-Lup nu se lupta cu umbrele în Războiul-fără-Sfârșit, moartea cenușie ar fi înghițit întregul Tărâm-Aproape-Treaz. Și se gândește mult la asta. Când e bine să te lupți și când nu. Se gândește la ce spunea bunica: „Tu ai morală, eu am morală dublă, așa c-am câștigat”. Dar Elsa nu se simte deloc ca o învingătoare acum.

— Poate că ai dreptate, spune încet femeia, peste gândurile Elsei.

— Nu prea ai pacienți, nu? întreabă malițios Elsa, arătând scurt în jur.

Femeia nu răspunde. Mâinile ei caută scrisoarea de la bunica. Elsa oftează, pierzându-și răbdarea.

— Ce-a mai scris bunica?

— Își cere iertare… iertare pentru… niște lucruri, răspunde femeia.

— Ce lucruri?

Femeia încearcă să respire, trăgând aer în piept puțin câte puțin.

— Multe lucruri.

— Își cere iertare că nu ți-a putut salva familia?

Pupilele femeii tremură.

— Da… printre altele.

— Și că m-a trimis aici?

— Da.

— De ce?

— Fiindcă știa că… or să fie multe întrebări.

— Se spune „*o* să fie multe întrebări”, o corectează Elsa.

Femeia încuviințează:

— *O* să… Desigur…

Nu s-a supărat că a corectat-o. Elsei îi place un pic de ea pentru asta.

— Nu-ți place să ți se pună multe întrebări, nu?

— Sunt psihologă. Bănuiesc că sunt obișnuită mai mult să pun eu întrebări.

— Ce înseamnă „psiholog aut.”?

— Psiholog autorizat.

— Aaa, credeam că-i „aut” ca la fotbal, știi?

Femeia pare încurcată. Elsa își aruncă iritată brațele în aer și pufnește:

— Ce vrei! Acum sună aiurea, da' când am citit părea un pic logic. Acum, că știu, e evident, na.

Femeia dă din cap atât de lent, încât Elsa se așteaptă ca gâtul să-i scârțâie ca o balama ruginită. Pe urmă colțurile gurii i se mișcă într-un fel ciudat – Elsa se gândește că poate o fi un soi de zâmbet. Dar arată ca un zvâcnet rigid, ca și cum mușchii gurii ei abia au învățat să zâmbească.

Elsa se uită din nou de jur-împrejur. Nicio fotografie, ca în holul apartamentului de acasă al femeii. Doar cărți.

— Ai ceva cărți bune? întreabă ea scanând cu privirea rafturile.

— Nu știu ce-ți place, răspunde prudentă femeia.

— Ai *Harry Potter*? întreabă Elsa.

— Nu.

Sprâncenele Elsei se ridică întrebătoare, ca și cum îi vine greu să creadă.

— Nici măcar una?

— Nu.

— Ai tone de cărți, dar n-ai *Harry Potter*?

Femeia dă din cap că nu, cu părere de rău. Elsa e de-a dreptul jignită.

— Un milion de cărți și niciun Harry Potter! Și te lasă ăștia să vindeci oameni bolnavi la cap? Megaaiurea, mormăie ea.

Femeia nu răspunde. Elsa se lasă pe spetează și leagănă scaunul pe picioarele din spate, exact așa cum urăște mama s-o vadă făcând.

— Ai cunoscut-o la spital pe bunica? După val? întreabă ea.

Femeia mai scoate o mentosană din cutiuța de pe masă. Îi oferă și Elsei, dar Elsa refuză.

— Fumezi? întreabă Elsa.

Femeia o privește mirată. Elsa dă din umeri.

— Și bunica mânca o grămadă de dulciuri când n-avea voie să fumeze și, de cele mai multe ori, n-avea voie înăuntru.

— M-am lăsat, spune femeia.

— Te-ai lăsat sau iei o pauză? Nu-i același lucru, o informează Elsa.

Femeia dă încet din cap, stabilind un nou record de încetineală.

— E mai degrabă o întrebare filosofică. Greu de zis…

Elsa ridică din nou din umeri.

— Zi, unde ai cunoscut-o pe bunica? Sau și asta-i o întrebare grea?

— E o poveste lungă.

— Îmi plac poveștile lungi.

Mâinile femeii fug din nou pe genunchi.

— Eram în vacanță. Eu… noi… eu și familia mea. Și s-a întâmplat… s-a întâmplat un accident.

— Tsunami, știu, zice Elsa.

Femeia clipește des.

— Citesc mult, o lămurește Elsa prietenos.

Privirea femeii caută ceva în jur.

— Bunica ta m-a găsit… spune ea în treacăt, ca și cum atunci și-a adus aminte.

Femeia suge atât de tare mentosana încât arată ca bunica atunci când a „împrumutat" niște benzină din Audi trăgând din rezervor direct cu gura pe un furtun din plastic.

— După ce soțul și… și băieții mei… s-au… continuă ea.

Ultimul cuvânt se împiedică și cade în prăpastia dintre celelalte, în timp ce e rostit. Ca și cum femeia a uitat brusc că spunea o propoziție.

— Înecat? completează Elsa, dar se rușinează imediat, căci își dă seama că nu-i frumos să folosești cuvântul în fața unei persoane cu a cărui familie asta s-a întâmplat.

Femeia cu fustă neagră încuviințează tăcută. Nu s-a supărat. Atunci Elsa o întreabă repede în limba secretă:

— Știi și tu limba secretă?

— Poftim? se miră femeia, ridicând brusc privirea spre Elsa și nepărând să înțeleagă o iotă.

— A, nimic, mormăie Elsa în limba obișnuită, cu privirea ațintită în pantofi.

A fost un test. Elsa se miră că îngerul-de-mare nu știe limba secretă, că doar toți o vorbesc în Tărâmul-Aproape-Treaz. „Poate-i din cauza blestemului", își zice ea. Femeia se uită la ceas.

— N-ar trebui să fii la școală?

Elsa ridică din umeri.

— Sunt în vacanță.

Femeia dă din cap că a înțeles. Cu o viteză ceva mai normală de data asta.

— Ai fost în Miamas? întreabă Elsa.

— Nu… nu știu unde e, răspunde nesigură femeia. Apoi tace, cu privirea golită de orice expresie. Elsa își dă nervoasă ochii peste cap.

— Miamas. Zi, ai fost sau nu?

— E… e o glumă sau ce?

— Ce glumă?

Femeia își privește anxioasă mâinile.

— Adică e ceva gen „Cioc, cioc, cine e?"

— Ce? Nu, pufnește Elsa.

Femeia se întristează dintr-odată. Elsa geme:

— Of, dacă voiam să glumesc ziceam așa: Un orb intră într-un bar… și într-o masă… și-n câteva scaune.

Femeia nu zice nimic. Elsa își aruncă din nou exasperată brațele în aer.

— Nu pricepi? Un ORB intră într-un bar și într-o mă… Femeia dă din cap că a înțeles și se uită în ochii Elsei.

Zâmbește vag.

— Am înțeles. Mulțumesc.

Elsa ridică bosumflată din umeri.

— Cine pricepe râde la sfârșit.

Răsuflarea femeii e atât de adâncă, încât, dacă ai putea s-arunci o monedă în ea, n-ai auzi-o lovind fundul.

— Tu ai inventat gluma? întreabă ea.

— Care? se miră Elsa.

— Cu orbul.

— Nu. Mi-a zis-o bunica.

Ochii femeii se închid repede. Se redeschid încet.

— Băieții mei… aveau… făceau și ei glume dintr-astea între ei. Unul întreba ceva ciudat, celălalt răspundea și izbucneau în râs.

Când zice „râs” se ridică pe picioarele-i fragile ca aripile unui avion din hârtie.

Apoi totul se schimbă dintr-odată. Poziția corpului. Felul în care vorbește. Până și felul în care respiră.

— Cred c-ar fi mai bine să pleci, spune ea și se duce la fereastră, cu spatele la Elsa.

Vocea îi e slabă, dar dușmănoasă.

— De ce? izbucnește Elsa.

— C-așa vreau eu, spune femeia cu asprime.

— Pffff! De ce? Am venit din partea cealaltă a orașului să-ți dau scrisoarea idioată a bunicii, iar tu abia dac-ai scos două vorbe și acum vrei SĂ PLEC? Tu știi ce frig e afară? se burzuluiește Elsa, așa cum s-ar burzului orice persoană care are aproape opt ani, care se simte nedreptățită și, pe deasupra, e și megafrig afară.

Femeia nu se mișcă.

— Nu… nu trebuia să vii aici.

— Am venit pentru că erai prietena bunicii.

— N-am nevoie de milă. Mă descurc singură, spune femeia îndârjită.

— *Sure*, pare că te descurci megabine. Pe bune! Dar n-am venit din milă, spune Elsa și se ridică de pe scaun, iscând un nor de praf.

— Atunci cară-te, obraznico! Dispari, șuieră femeia, cu spatele încă întors spre Elsa.

Elsa respiră întretăiat, speriată de agresivitatea bruscă a femeii și jignită de faptul că aceasta nici nu se uită la ea. Se îndreaptă spre ușă cu pumnii strânși.

— Aha! Atunci mama se înșală când zice că ești doar obosită. Iar bunica avea dreptate. Nu ești decât o…

Și-atunci lucrurile se petrec cum se petrec, de obicei, la o izbucnire de mânie. Nu-i vorba doar de o mânie, ci de mai multe. O lungă seamă de furii care îți fierb în piept ca într-un vulcan și pe urmă erup. Elsa e furioasă pe femeia cu fustă neagră pentru că nu-i spune ceva care să facă povestea bunicii mai de înțeles. Furioasă pe Inimă-de-Lup că a lăsat-o singură acolo, doar pentru că-i e frică de cretina asta de psihologă aut. Dar, mai mult decât orice, e furioasă pe bunica. Și pe povestea ei idioată. Așa că știe cu mult înainte ca vorbele să i se desprindă de pe buze că-i greșit ce spune.

— BEȚIVĂ! NU EȘTI DECÂT O BEȚIVĂ!

Îi pare imediat nespus de rău că i-a scăpat asta. Dar e prea târziu. Femeia cu fustă neagră se întoarce spre ea, iar chipul îi e schimonosit, ca răsfrânt în mii de cioburi de oglindă.

— Afară!

— Vreau să spun… zice Elsa.

Face câțiva pași cu spatele și își ridică mâinile întinse rugător spre femeie, ca și cum încearcă să-și ceară scuze.

— Iart…

— AFAAARĂ! urlă femeia agitându-și isteric mâinile, de parcă încearcă să găsească în jur ceva cu care să arunce după Elsa.

Elsa fuge.

Afară. Departe.

Străbate în goană coridorul, coboară scările. Orbită de lacrimile ce îi acoperă ochii ca o lentilă groasă, zguduită de hohote de plâns, se împiedică în antreul cu ecou, își pierde echilibrul și cade cu capul înainte. Simte reculul rucsacului în ceafa și așteaptă durerea acolo unde obrazul urmează să întâlnească podeaua.

Dar, în loc de durere și răceala betonului pe frunte, simte blană moale. Și atunci totul izbucnește. Îmbrățișează animalul cu atâta putere, încât îl simte icnind după aer.

— Elsa.

Vocea lui Alf răzbate până la ea de la ușa blocului. O afirmație. Nu o întrebare.

— Mmm! hohotește ea în blana orsului.

— Haide odată, fir-ar să fie! Hai acasă! Nu poți să zaci acolo și să te miorlăi, fir-ar a dracu’ de treabă, bombăne Alf.

Elsa ridică încet fruntea. Ar vrea să-i strige lui Alf tot. Despre îngerul-de-mare și aventura idioată în care nu știe ce ar trebui să facă. Despre Inimă-de-Lup care a lăsat-o baltă când avea mai mare nevoie de el. Despre mama și iertarea de la bunica, pe care speră s-o găsească în vreun plic. Despre Jumătatea care o să vină în curând și o să schimbe totul. Despre singurătatea în care simte că se îneacă. Vrea să-i spună lui Alf tot. Dar știe că totuși n-ar înțelege. Pentru că nimeni nu te înțelege când ai aproape opt ani. Sau orice altă vârstă.

— Ce faci aici? suspină ea.

Alf oftează și mormăie ceva ce Elsa nici n-aude, nici nu înțelege, în timp ce șlefuiește podeaua cu talpa unui pantof. Apoi începe să bodogănească:

— Păi, m-ai întrebat de adresă, fir-ar să fie! Cineva trebuia să te ia, ce dracu'! Conduc taxiul de treizeci de ani, nu-s din ăia de lasă fetițele singure pe te miri unde, ce dracu'!

Tace preț de două răsuflări, apoi continuă:

— Bunică-ta m-ar fi omorât dracului dacă nu veneam să te iau.

Elsa dă din cap că așa-i și își șterge lacrimile pe blana orsului.

— Vine și ăsta cu tine? întreabă Alf posac, arătând spre ors.

Orsul se uită la Alf cu aproximativ șaptezeci și cinci la sută și mai posac. Elsa dă din cap că da și încearcă să nu înceapă iar să plângă.

— Tre' să meargă în portbagaj.

Ceea ce, bineînțeles, nu se întâmplă. Elsa își îngroapă fața în blana orsului și plânge până acasă. Una dintre cele mai bune chestii despre orși e că sunt impermeabili.

Din radioul de bord se aude operă. Mă rog, așa crede Elsa, că-i operă. De fapt, nu prea a ascultat, dar i-a auzit pe alții vorbind despre asta și se gândește că așa trebuie să sune. Pe la jumătatea drumului, Alf se uită încurcat la ea prin oglinda retrovizoare.

— Vrei ceva?

— Ce, adică? suspină Elsa.

Sprâncenele lui Alf se împreunează streașină deasupra nasului.

— Nu știu. Cafea?

Elsa ridică fruntea din blana orsului și îl fulgeră cu privirea.

— Am șapte ani.

— Și ce dracu' are una de-a face cu alta?

— Știi tu copii de șapte ani care beau cafea?

Alf dă morocănos din cap.

— Nu prea știu copii de șapte ani.

— Se vede, zice Elsa.

— Bine, bine, dă-o dracu’ de cafea atunci, mormăie Alf.

Elsa își îngroapă din nou fața în blana orsului. Alf mai înjură un pic, apoi îi întinde Elsei o pungă de hârtie. E de la aceeași patiserie de unde cumpăra bunica mereu.

— E un rulou acolo, zice el și adaugă: Da să nu dea dracu’ să te smiorcăi pe el, că n-o să mai fie bun.

Elsa plânge pe ruloul cu scorțișoară. E bun și așa.

Când ajung acasă, fuge din garaj spre casă, fără să-i mulțumească lui Alf, fără să-i spună la revedere orsului și fără să-și dea seama că Alf ar putea chema poliția din cauza orsului. Trece pe lângă cina de pe masă pregătită de George, fără să spună un cuvânt. Când mama ajunge acasă, se preface că doarme.

Iar când beția începe să urle pe scară în noaptea aceea, Elsa face, pentru prima oară, ceea ce face toată lumea din bloc.

Se preface că n-aude.

18. Fum

Fiecare poveste are un dragon. Datorită bunicii.

Elsa are coșmaruri îngrozitoare toată noaptea. Întotdeauna a crezut că cel mai groaznic lucru care i se poate întâmpla e ca, într-o seară, când închide ochii pe jumătate, să nu mai poată ajunge în Tărâmul-Aproape-Treaz. Că nu-i nimic mai rău decât un somn fără vise. Dar, în noaptea aceasta, Elsa află că există ceva mult mai rău. Căci nu poate ajunge în Tărâmul-Aproape-Treaz, dar visează despre el. Vede totul la fel de limpede ca și cum ar fi acolo, doar că de deasupra. Ca și cum ar sta întinsă pe o cupolă uriașă din sticlă și s-ar uita înăuntru, fără să poată simți mirosurile, să audă râsetele sau să simtă adierile de vânt pe față când animalele-nori se ridică spre cer. E cel mai înfiorător vis din toate veșniciile de basm.

Căci Miamas e-n flăcări.

Prinții și prințesele, orșii și vânătorii-de-vise, îngerul-de-mare și toți ceilalți locuitori ai împărățiilor Tărâmului-Aproape-Treaz aleargă să scape cu viață. În urma lor vin umbrele și, pe unde trec, moartea cenușie, lipsită de imaginație, cuprinde totul. Elsa încearcă să-l găsească pe Inimă-de-Lup în infernul îngrozitor, dar nu e nicăieri. În cenușă zac animale-nori sfârtecate fără milă. Miamas arde și, odată cu împărăția, toate poveștile bunicii pier.

Printre umbre rătăcește o siluetă. Un bărbat foarte slab, învăluit într-un nor de fum de țigară. E singurul miros pe care Elsa îl poate simți dincolo de sticla cupolei, mirosul tutunului bunicii. Silueta ridică privirea și doi ochi de un albastru deschis străpung ceața. O șuviță subțire de fum se strecoară printre buzele lui subțiri. Îndreaptă spre Elsa un deget descărnat și încovoiat ca o gheară cenușie și urlă ceva, iar în clipa următoare sute de umbre se înalță în zbor și se aruncă spre vârful cupolei.

Elsa se trezește când cade din pat și se lovește cu fața de parchet. Rămâne întinsă pe podea, gâfâind, ținându-se de gât cu ambele mâini. Simte c-au trecut milioane de veșnicii până se convinge că-i în lumea reală. Că n-a mușcat-o nicio umbră. N-a mai avut coșmaruri din ziua în care bunica și animalele-nori au dus-o pentru întâia oară în Tărâmul-Aproape-Treaz. A uitat cum e. Se ridică transpirată și stoarsă de puteri și încearcă să-și pună gândurile în ordine.

Aude voci în hol. Cineva e mânios. Adică „mânios” ca-n lumea reală, căci, în Miamas, „mânios” e un soi de animal cu patru picioare, asemănător cu lupul, dar mult mai furios.

Bunica i-a povestit și despre ei. De fapt, sunt furioși mai mult pe lupi, pentru că lupii șterpelesc cele mai bune povești. Asta a început acum multe veșnicii, când un mânios a fost concediat în ultima clipă, pe motiv de „dificultăți de colaborare”, dintr-o poveste care capsecilor li s-ar părea, probabil, foarte asemănătoare cu *Scufița Roșie*. Pe urmă lupii au luat, rând pe rând, și toate contractele de vârcolaci și pricolici din poveștile cu vampiri și acum sunt mari staruri, ce să-ți povestesc! Pe când mânioșii au fost nevoiți să-și ia slujbe de funcționari pe la diverse autorități din Tărâmul-Aproape-Treaz, fumează țigări galbene, își fac șuvițe mov în blană și sunt, în general, foarte nemulțumiți de lume și de viață.

Mă rog, nu că asta ar avea vreo legătură cu ceva. Era doar o paranteză.

Așadar, Elsa aude voci în hol. Cineva e mânios. Ca-n lumea reală. Își adună toate forțele și se străduiește să alunge cețurile somnului și să asculte ce se întâmplă.

Vocea lui Britt-Marie. Apoi a mamei. Apoi, din nou, a lui Britt-Marie.

— Firește. Dar, Ulrica, trebuie să recunoști și tu că-i puțin ciudat să te sune pe tine. De ce nu-l sună pe Kent? Kent e președintele asociației de proprietari, iar eu sunt responsabila cu comunicarea și *cutuma* e ca, în astfel de chestiuni, contabilul să contacteze președintele de asociație. Nu pe oricine, nu!

Elsa înțelege că „oricine” e o jignire, deși Britt-Marie încearcă să sune cât mai binevoitoare. Elsa mai știe și că, în momentul în care spune asta, Britt-Marie e în hol, cu mâinile împreunate pe burtă, și dă din cap binevoitoare spre mama, așa cum numai Britt-Marie poate.

Oftatul mamei e atât de adânc, încât Elsa mai că simte cum flutură cearșafurile pe pat când răspunde:

— Nu știu de ce m-au sunat pe mine, Britt-Marie. Contabilul a zis că vine aici azi să ne explice tot.

Elsa deschide un pic ușa camerei și trage cu ochiul. În hol nu-i doar Britt-Marie, ci sunt și Lennart, Maud și Alf. Samantha doarme pe jos. Mama e încă în halatul de casă, cu greu strâns peste burtă. Maud o vede pe Elsa și îi zâmbește blând. În brațe ține o cutie cu fursecuri. Lennart ține un termos cu cafea și bea cafea-de-așteptat din capac.

Spre deosebire de alte dați, Alf n-arată foarte prost dispus, ceea ce înseamnă că arată doar iritat, așa, ca în viața de zi cu zi. O salută scurt pe Elsa, ca și cum Elsa l-ar fi pus să jure că nu spune nimănui un secret. Abia atunci Elsa își aduce aminte că l-a lăsat în garaj, cu ors cu tot, și a zbughit-o pe scări, cu o seară înainte. O cuprinde panica, dar Alf îi face posac semn să

stea liniștită. Se uită la Britt-Marie și încearcă să-și dea seama dacă indignarea ei are de-a face cu faptul că a găsit orsul sau e doar indignare Britt-Marie obișnuită, pe chestii Britt-Marie obișnuite. Se pare că e vorba de chestii banale, din fericire, însă foarte concentrate pe mama azi.

— Ha! Adică proprietarii blocului și-au dat *brusc* seama c-ar putea să le vândă chiriașilor apartamentele? După atâția ani în care Kent le-a scris? Acum li s-a năzărit?! *Hodoronc-tronc*, așa? Și te sună pe tine, în loc să-l sune pe Kent? Foarte ciudat, Ulrica, foarte ciudat. Nu crezi că-i ciudat, Ulrica? zice Britt-Marie, mutându-și ba mâna stângă peste cea dreaptă, ba invers, de vreo zece de ori.

Mama oftează din nou și își strânge stânjenită mai bine halatul pe trup.

— Poate că n-a dat de Kent. Și cum eu locuiesc în bloc de mult timp, probabil s-a gândit că…

— *Noi* suntem cei mai vechi în bloc, Ulrica. Eu și Kent suntem cei mai vechi, o întrerupe Britt-Marie.

— Alf a fost primul în bloc, o corectează mama.

Elsa începe să se foiască enervată.

— Bunica a fost prima, murmură ea, dar nimeni nu pare s-o audă, mai ales Britt-Marie.

— Noi suntem cei mai vechi în bloc și *cutuma* e să fie contactat Kent, Ulrica, repetă ea.

— Poate că n-a dat de el, repetă mama descurajată.

— E plecat în delegație. Avionul lui n-a aterizat încă, explică Britt-Marie, un pic mai puțin binevoitoare.

— Poate că de asta n-a dat contabilul de el. Te-am sunat imediat ce am vorbit cu cont… începe mama.

— Da' *cutuma* e să fie contactat președintele asociației de proprietari, o întrerupe Britt-Marie consternată.

— Nu există asociație de proprietari, oftează mama resemnată.

— Da' o să fie! declară Britt-Marie.

Mama încuviințează. Stăpânindu-se, bineînțeles.

— Asta și vrea să discute contabilul azi, când vine aici, vânzarea apartamentelor către chiriași. Asta încerc să-ți spun. După ce am terminat de vorbit cu el, te-am sunat. Iar tu ai trezit tot blocul și iată-ne. Ce vrei să mai fac, dragă Britt-Marie?

— Contabilul vrea să vină azi? A zis el singur că vrea să vină azi? întreabă Britt-Marie pe jumătate constatativ, cu vocea pițigăiată în falset.

Mama încuviințează și trage de cordonul halatului. Britt-Marie tremură de parcă i-a turnat cineva în bluză o găleată cu căpușe.

— Da’ ce-s aiurelile astea să vină aici sâmbăta? Ce? Ce-s aiurelile astea? Nu se țin ședințe dintr-astea sâmbăta, Ulrica. Păi, ție ți se pare civilizat? Ție ți s-o fi părând, firește, Ulrica, ți s-o fi părând!

Mama își masează tâmplele. Britt-Marie răsuflă precipitat, ostentativ, și se întoarce spre Lennart, Maud și Alf, ca și cum le-ar cere sprijinul. Maud încearcă să zâmbească încurajator. Lennart îi oferă cafea-de-așteptat. Alf se îndreaptă spre foarte proasta lui dispoziție obișnuită.

Britt-Marie se întoarce din nou și dă cu ochii de Elsa.

— Ha! Na, c-am trezit și copila. Am trezit-o, da.

Zice „am trezit-o” de parcă ar zice „ați trezit-o”. Mama se întoarce spre Elsa și îi dă drăgăstos la o parte șuvițele de păr din ochi.

— Contabilul firmei care deține blocul a sunat azi și a zis că se gândesc să dea chiriașilor posibilitatea să-și cumpere apartamentele. Așa cum Britt-Marie și Kent își doresc de multă vreme. O să vină azi aici și putem discuta, îi explică mama obosită.

— Dac-ajunge Kent acasă, da. Nu putem să ținem ședința fără Kent, explodează Britt-Marie.

— Nu, desigur, doar dacă ajunge Kent acasă la timp, zice mama epuizată.

Britt-Marie își împreunează iar mâinile pe burtă atât de repede, de zici că dă noroc cu o ființă invizibilă care e ea însăși.

— Zic că-i mai bine să-l așteptăm pe Kent. Așa zic eu, că-i mai bine. E mai bine să fie și el de față la chestiuni dintr-astea, să se facă lucrurile cum trebuie. C-așa-i bine, Ulrica, așa-i bine, să se facă lucrurile cum trebuie, da.

Mama încuviințează. Își masează tâmplele.

— Da, da, da. Sună-l pe Kent odată. Sfinte Sisoe!

— Da’ n-a aterizat avionul, Ulrica. E-n delegație, Ulrica, pufnește Britt-Marie.

Alf mormăie ceva în spatele lor. Britt-Marie se răsucește spre el. Alf își bagă mâinile în buzunare și mai mormăie ceva.

— Poftim? zic mama și Britt-Marie într-un glas, pe tonuri diametral opuse.

— Ei, pe dracu’, ziceam că i-am dat un mesaj pe telefon lui Kent acum vreo douăzeci de minute, când ați început să vă ciorovăiți și mi-a răspuns că, la dracu’, e-n drum spre casă, răspunde Alf, apoi adaugă mușcător: Nu pierdea idiotul ocazia nici pentru tot aurul din lume, ce dracu’!

Britt-Marie nu pare să fi auzit ultima remarcă. Mătură cu palma firimituri invizibile de pe fustă, își împreunează mâinile și se uită de sus la Alf, ca și când ar zice: „Cum să fie Kent în

drum spre casă, când avionul lui încă n-a aterizat, fiindcă-i plecat în delegație, cu serviciul?”. Dar, deodată, ușa de la intrarea în bloc se deschide și se aud pașii lui Kent. Se știe că sunt pașii lui Kent, pentru că vorbește tare la telefon, în felul acela în care naziștii vorbeau germana în filmele americane:

— Yez, Klauz. We will dizcuzz thiz în Frankfurt.

Britt-Marie țâșnește pe scări, să-i iasă în întâmpinare și să-i povestească despre tărășenia care a avut nesimțirea să se desfășoare în timp ce el era plecat.

George apare din bucătărie în spatele mamei, îmbrăcat în colanți, tricou foarte verde și șorț de bucătărie încă și mai verde. Se uită vesel spre toți, cu o tigaie fumegând în mână.

— Cine vrea micul dejun? Am făcut ouă.

Arată de parcă ar vrea să adauge că tocmai a cumpărat și batoane cu proteine, dar se răzgândește, de frică să nu dispară și astea.

— Am adus niște fursecuri, zice Maud entuziasmată. Îi întinde Elsei o cutie plină și o bate prietenește pe obraz.

— Ia-le tu, mă duc să mai aduc dacă trebuie, șoptește ea și intră cu pași prudenți în apartament.

— Cafea e? întreabă Lennart și, luând îngrijorat o gură de cafea din termos, o urmează pe Maud.

Kent urcă scările cu pași hotărâți și apare în pragul ușii. E îmbrăcat cu blugi și un sacou scump. Elsa știe asta fiindcă Kent îi tot povestește cât costă hainele lui, de parcă le-ar da puncte în finala de la Eurovision. Britt-Marie intră și ea grăbită după el, bombănind neîncetat:

— Atâta nesimțire! Zi și tu, Kent! Să nu te sune pe tine! Să sune așa, la oricine! Zi că nu-i nesimțire curată! Așa nu se poate, Kent! Păi, zi și tu, se poate așa?

Kent întinde un deget poruncitor spre mama Elsei:

— Vreau să știu exact ce-a zis contabilul când a sunat. Exact ce-a zis.

Britt-Marie încuviințează frenetic în spatele lui:

— Kent trebuie să știe exact ce-a zis contabilul, Ulrica. Exact ce-a zis. Mai bine-i zici imediat exact ce-a zis.

Dar, înainte ca mama s-apuce să răspundă ceva, Britt-Marie șterge ceva praf invizibil de pe mâneca sacoului lui Kent și îi șoptește pe un ton complet schimbat:

— Auzi, Kent, nu mai bine te duci tu jos să-ți schimbi cămașa?

— Britt-Marie, dragă, dar suntem în mijlocul unei discuții de afaceri, o concediază Kent, cam cum o concediază Elsa pe mama când mama vrea ca Elsa să se îmbrace în verde.

Britt-Marie se posomorăște.

— Kent, dragă, dar pot s-o pun direct în mașina de spălat. Ai cămăși călcate în dulap. Nu se poate să stai cu cămașa asta boțită când vine contabilul, Kent. Ce-o să creadă omul? Că nu suntem în stare să călcăm o cămașă? insistă Britt-Marie.

Mama deschide gura să spună ceva, dar, în clipa aceea, Kent îl vede pe George.

— Ooo, George! Ai făcut cumva ouă? izbucnește el entuziasmat.

George încuviințează satisfăcut. Kent se strecoară pe lângă mama și o ia spre bucătărie. Britt-Marie se grăbește să-l urmeze încruntată. Când trece pe lângă mama, face o mutră indignată și începe să bodogănească, vorbind cu mobilele:

— Păi, nu, firește, când să mai ai timp și de curățenie, cu o carieră ca a ta, Ulrica? Păi, nu mai ai timp, firește.

Deși e ordine perfectă pe fiecare milimetru pătrat din apartament.

Mama își strânge mai bine halatul de casă pe trup, trage adânc aer în piept, stăpânindu-se, bineînțeles, și oftează:

— Dar, poftiți, vă rog! Simțiți-vă ca acasă.

Elsa se repede în camera ei, își pune iute blugii, ca să se ducă la subsol să vadă ce face orsul, în timp ce vecinii sunt ocupați sus. În bucătărie, vocea lui Kent o interoghează pe mama despre contabil, iar Britt-Marie scoate câte un „mmm” aprobator după fiecare cuvânt al lui.

Singurul rămas în hol e Alf. Elsa își înfige degetele mari în buzunarele blugilor și, fâstâcindu-se, pipăie pragul ușii cu vârful șosetei, evitându-i privirea.

— Mulțumesc că n-ai zis nimic despre… începe ea, dar se oprește înainte să spună „ors”.

Alf dă din cap ursuz.

— Nu trebuia să pleci așa. Ți-ai luat animal, îți asumi responsabilitatea, la dracu’, ce dacă ești un copil!

— Nu sunt un copil! i-o retează Elsa.

— Atunci nu te mai purta ca un copil, ce dracu’! mormăie Alf.

— *Touché*, șoptește Elsa, cu privirea ațintită în pragul ușii.

— Animalul e la subsol. Am pus niște foi de placaj să nu-l vadă lumea când intră. I-am zis să-și țină fleanca. Zic c-a priceput. Da trebuie să-i găsești o ascunzătoare mai bună. Mai devreme sau mai târziu, tot îl găsește careva, zice Alf.

„Careva” înseamnă „Britt-Marie”. Elsa știe că Alf are dreptate. Are mustrări de conștiință groaznice că l-a lăsat baltă pe ors ieri. Alf ar fi putut suna la poliție, care venea cu hingherii și îl împușcau. Elsa l-a părăsit, așa cum bunica a părăsit-o pe mama, și asta o sperie mai rău decât orice coșmar.

— Despre ce vorbesc? îl întreabă ea pe Alf, ca să nu se mai gândească, arătând spre bucătărie.

Alf pufnește disprețuitor.

— Despre afurisitul ăla de drept de proprietate.

— Ce-nseamnă asta? întreabă Elsa.

Alf oftează enervat.

— Ei, la dracu', să stau să-ți explic totul? Diferența dintre chiriaș și proprietar, ce dra…

— Știu ce-i aia proprietar, că nu-s bătută-n cap, îl întrerupe Elsa.

— Și-atunci de ce dracu' întrebi? zice defensiv Alf.

— Am întrebat ce *înseamnă* că vorbesc despre asta, explică Elsa, în modul acela în care explici lucruri fără să fi deloc explicit.

Alf își bagă mâinile în buzunare. Geaca de piele scârțâie. Mama îi spune mereu Elsei că hainele de stradă nu se poartă înăuntru, dar Elsa bănuiește că mama lui Alf nu-i la fel de strictă în chestiile astea.

— Kent îi tot dă înainte cu afurisitele alea de drepturi de proprietate de când s-a mutat înapoi în bloc. N-o să fie împăcat până nu se șterge la fund cu banii pe care i-a căcat mai întâi, explică Alf, așa cum explică oamenii care nu cunosc prea mulți copii de șapte ani.

Elsa se gândește să-l întrebe pe Alf ce vrea să spună când zice că Kent s-a mutat „înapoi" în bloc, dar se hotărăște că-i mai bine să ia lucrurile pe rând.

— Nu câștigă toată lumea bani din asta? Tu, mama și George? întreabă ea.

— Dacă vindem apartamentele pe urmă și ne mutăm, da, mormăie Alf.

Elsa cade pe gânduri. Geaca lui Alf scârțâie.

— Asta și vrea împielițatul ăla de Kent. Asta-i tot ce vrea, să se mute de-aici.

Elsa se uită în gol, pierdută în gânduri. De-asta are coșmaruri, își dă ea seama dintr-odată. Căci, dacă făpturile din Tărâmul-Aproape-Treaz au început să apară în lumea reală fix în blocul lor, atunci blocul a început să semene cu o anume împărăție din Tărâmul-Aproape-Treaz. Și, dacă toată lumea vrea să-și vândă apartamentul, asta înseamnă că…

— … nu fugim din Miamas, ci ne predăm de bunăvoie, zice Elsa cu voce tare.

— Ce? întreabă Alf.

— Nimic, murmură Elsa.

Ușa de la intrarea în bloc se deschide și se închide cu o pocnitură, al cărei ecou se aude până sus pe scări. Apoi pași

discreți răsună înfundat pe trepte. Contabilul…

În bucătărie, vocea lui Britt-Marie o acoperă din nou pe a lui Kent. Cum nu primește niciun răspuns despre schimbatul cămășii, compensează vociferând indignată despre alte lucruri. Căci Britt-Marie nu duce lipsă de chestii care s-o indigneze. Îi vine, bineînțeles, greu să decidă ce anume o supără cel mai mult, dar apucă totuși să amenințe cu poliția dacă mama Elsei nu mută *imediat* mașina bunicii de pe locul ei de parcare din garaj, că o să le ceară polițiștilor să spargă lacătul căruciorului parcat la parter și că o să le scrie proprietarilor blocului să instaleze camere de luat vederi pe scară, ca să nu se mai „vânture" tot felul de lume care pune anunțuri fără să o informeze pe „responsabila cu comunicarea în asociația de proprietari".

— Dragă Britt-Marie, nu se pot pune camere de luat vederi la întâmplare pe scară, oftează mama.

— Firește că nu, firește că nu. Așa zici tu, Ulrica. Da cine n-are nimic de ascuns, n-are de ce se teme că-i supravegheat, zic eu. Zi și tu, Kent. Nu-i adevărul de partea noastră? Zi și tu.

Kent spune ceva ce Elsa nu înțelege. Mama oftează cât s-o audă toată lumea.

— Se poate să fie persoane în bloc a căror identitate e protejată. Există legi cu privire la supravegherea cu camere de luat vederi, nu se pot inst…

— Cine să fie? Identitate protejată? La noi în bloc? Cine s-aibă așa ceva? izbucnește Britt-Marie șocată.

Mama își masează tâmplele.

— N-am zis că *este* cineva, Britt-Marie, am zis că SE POATE să fie pers…

Britt-Marie se întoarce spre Kent fără să asculte.

— Cine s-aibă identitatea protejată la noi în bloc, Kent? Îți dai seama? Pesemne *persoana* aia de la etajul unu, vecină cu dulăul de luptă, aia trebuie să fie, Kent. Păi, sigur că drogații au identitatea protejată, păi cum. Ca să se drogheze în liniște și pace!

Nimeni nu pare să fi înțeles care-i exact logica în argumentul ăsta. În orice caz, Britt-Marie e întreruptă de un bărbat foarte scund, cu un chip prietenos, care apare în prag în spatele lui Alf și bate discret în cantul ușii.

— Eu sunt contabilul, spune el binevoitor.

Când o vede pe Elsa, îi face cu ochiul. Ca și cum au un secret doar al lor. Sau cel puțin așa i se pare Elsei.

Kent iese din bucătărie cu pași autoritari și, cu mâinile în șolduri, îl măsoară pe contabil din cap până-n picioare.

— Și? Care-i treaba, vor să vândă? Cât vine pe metru pătrat? întreabă el, fără prea multe politețuri.

Britt-Marie iese și ea într-un iureș din bucătărie și întinde un deget acuzator spre contabil.

— Cum ați intrat, mă rog? Cine v-a dat drumul? Kent, ai tras ușa după tine? Ușa trebuie să stea închisă. Exact ce spuneam, poate să intre oricine și să pună anunțuri cum îl taie capul! Și drogații se perindă de parcă-i… de parcă-i… o… o casă… de drogați.

— Era deschisă ușa, răspunde amabil contabilul.

— Da, da, bine, cum rămâne cu vânzarea? Care-i prețul? întreabă Kent nerăbdător.

Contabilul le arată binevoitor dosarul pe care îl ține în mâini și face prietenos semn spre bucătărie.

— Ce-ar fi să ne așezăm?

— Desigur, poftiți, vă rog, spune mama Elsei obosită și își strânge mai bine halatul pe corp.

— Avem cafea, zice Lennart surescitat.

— Și fursecuri, completează Maud.

— Și ouă, strigă George din bucătărie.

— Scuzați deranjul. Știți, în familia asta toată lumea-i ocupată cu cariera, îi explică Britt-Marie cu solicitudine contabilului.

Mama se străduiește din răsputeri să se facă că n-aude asta. Nu prea reușește.

După ce toată lumea a pornit din nou spre bucătărie, Britt-Marie rămâne pe loc, se întoarce scurt spre Elsa și, împreunându-și mâinile pe burtă, îi zice binevoitoare:

— Mda, trebuie să-nțelegi, mititico, că atunci când zic „drogați” nu vorbesc despre prietenii tăi și ai bunicii tale. Că n-am eu de unde știi dacă persoana care te-a căutat ieri aici se droghează sau nu. Nu asta am vrut să zic.

Elsa rămâne cu gura căscată.

— Ce? Ce prieteni? Cine m-a căutat?

— Îi dă prin cap să întrebe „Inimă-de-Lup?”, dar se abține, căci n-are Britt-Marie de unde să știe că Inimă-de-Lup e prietenul ei. Britt-Marie dă din cap binevoitoare și continuă:

— Prietenul tău care a fost aici ieri, da. Și pe care l-am dat afară din bloc, firește. Că nu-i voie să se fumeze pe scară. Asociația noastră de proprietari nu permite asemenea lucruri. Eu știu că tu și bunică-ta aveți cunoștințe destul de dubioase, da regulile-s reguli, sunt, da.

Britt-Marie netezește o cută invizibilă de pe fustă, își împreunează solemn mâinile pe burtă și adaugă:

— Știi prea bine despre cine-i vorba. Un domn foarte slab, care fuma ieri pe scara blocului. A zis c-a venit să caute un copil și te-a descris pe tine. Arăta foarte neplăcut. I-am

explicat că-n asociația noastră de proprietari fumatul pe scară e interzis și l-am dat afară.

Elsei i se strânge inima. Îi consumă tot oxigenul din trup.

Britt-Marie pleacă spre bucătărie, dând din cap satisfăcută și murmurând:

— De neînchipuit ce neplăcut arăta, da. Mi s-a părut de la bun început. De neînchipuit ce indivizi neplăcuți drogații ăștia!

Elsa e nevoită să se țină de cadrul ușii ca să nu se prăbușească. N-o vede nimeni, nici măcar Alf. Înțelege ce urmează să se întâmple în aventura asta.

Căci orice poveste are un dragon.

Iar asta-i vina bunicii.

19. Aluat de chec

Poveștile din Miamas vorbesc despre o infinitate de moduri de a învinge un dragon. Dar dacă dragonul e o umbră, cea mai rea formă de dragon, și arată ca un ora… cum se înfrânge? Elsa nu știe nici dacă Inimă-de-Lup era în stare să învingă așa ceva nici măcar atunci când era cel mai temut războinic din Tărâmul-Aproape-Treaz. Iar acum? Acum nici nu încape vorbă, îi e frică de muci și nu poate să scape de gândul că are sânge pe mâini…

Elsa nu știe mai nimic despre umbră. Doar că a văzut-o de două ori, o dată lângă agenția de pompe funebre și o dată din autobuz, în ziua aceea, în drum spre școală. Și că a visat-o. Și că a venit să o caute acasă. Nu există întâmplare în Miamas. Nu există neprevăzut în basme. Totul e așa cum e scris să fie.

Așa că probabil asta a vrut să spună bunica prin „Apără castelul, apără-ți prietenii”. Elsa își dorește doar ca bunica să-i fi lăsat și vreo armată la îndemână pentru asta.

Înainte să coboare la subsol, așteaptă până se face târziu, până când întunericul e suficient de gros ca un copil și un ors să se furișeze nevăzuți pe sub balconul lui Britt-Marie. George a ieșit să alerge, mama e încă plecată să pregătească totul pentru mâine. De la întâlnirea cu contabilul, a stat numai la telefon – a vorbit cu femeia cu voce de balenă de la agenția de pompe funebre, cu florăria, cu preotul, cu spitalul și, pe urmă, din nou cu preotul. Elsa a stat mai mult la ea în cameră, citind Omul-Păianjen și străduindu-se să nu se gândească la ziua de mâine. Nu prea a reușit.

A luat cu ea fursecurile de la Maud, pentru ors. Și, după ce orsul golește cutia, trebuie să i-o smulgă repede, și mai-mai să capete o frumusețe de manichiură făcută de incisivii animalului, care încearcă să lingă cu limba mare cât un prosop ultimele firimituri de pe fundul cutiei. Bunica zicea mereu că saliva de ors e al naibii de greu de scos de pe orice, iar Elsa are de gând să-i dea înapoi cutia lui Maud. Peste câteva zile, bineînțeles, când o să pară mai plauzibil că niște ființe normale au golit o cutie întreagă cu fursecuri. Și e o cutie destul de mare, cel puțin pentru cei care nu sunt orși.

Orsul, însă, tot ors! Se apucă să caute prin rucsacul Elsei cu botul lui cât un malaxor de ciment, părând că-i vine greu a crede că Elsa a venit doar cu o amărâtă de cutie cu fursecuri.

— O să-ncerc să mai fac rost de fursecuri, dar până atunci n-ai ce face, trebuie să mănânci batoane cu proteine, zice ea.

Orsul arată de parcă Elsa tocmai l-a făcut „grăsan”.

— Nu te mai uita așa la mine. Au gust de ciocolată, zice Elsa și îi întinde batoanele.

Orsul nu pare convins că ajută la ceva, dar mănâncă totuși vreo șapte. Elsa scoate un termos din rucsac.

— E aluat de chec. Mă rog, nu prea e aluat pe bune, că nu știu cum se face. Am găsit în bucătărie un pachet cu „chec de-a gata”, dar nu era decât un praf înăuntru. Și am pus niște apă. Arată mai mult a noroi decât a aluat, se scuză Elsa în șoaptă.

Orsul o privește sceptic, dar înghite tot conținutul termosului. Să fie sigur. Elsa își zice că una dintre cele mai tari superputeri ale orșilor e că au o limbă megaflexibilă.

— M-a căutat cineva aici, acasă, îi șoptește Elsa la ureche, încercând să pară curajoasă. Cred că-i o umbră. Trebuie să fim cu ochii-n patru.

Orsul o împinge ușurel cu botul. Elsa își aruncă brațele în jurul grumazului uriaș. Îi simte mușchii încordați sub piele. Orsul încearcă să pară jucăuș, dar Elsa înțelege că face ce știu orșii să facă mai bine. Se pregătește de luptă. Și îl iubește pentru asta.

— Nu știu de unde vine, bunica nu mi-a zis de dragoni dintr-ăștia niciodată, șoptește Elsa.

Orsul o împinge din nou blând cu botul și o privește cu ochi mari și triști. Parcă își dorește să-i poată povesti el tot. Elsa ar vrea să fie și Inimă-de-Lup cu ei. A sunat mai devreme la ușa lui, dar n-a răspuns. N-a vrut să strige prin fanta pentru scrisori, căci i-a fost teamă să n-o audă Britt-Marie și să intre la bănuieli, dar și-a tras cu nădejde nasul și a scos tot felul de sunete, ca și cum s-ar pregăti să strănute zdravăn, genul acela de strănut care acoperă totul cu muci într-o clipită. Dar niciun răspuns din apartamentul lui Inimă-de-Lup.

— Inimă-de-Lup a dispărut, șoptește Elsa.

Orsul o împinge iar drăgăstos. Elsa încearcă să-și țină firea. Când merg printre boxele din beci, se descurcă bine. E OK și când urcă scările la parter. Dar când ajung în holul blocului și simte mirosul de tutun, același pe care obișnuia să-l fumeze bunica, groaza coșmarului, ce încă nu s-a risipit, o paralizează. Ghetele parcă au o tonă. Capul îi zvâcnește de zici că s-a desprins ceva acolo, înăuntru, și zdrăngăne de colo, colo.

E ciudat cât de repede se poate schimba sensul unui miros, în funcție de ce cale alege prin creier. E ciudat cât de aproape una de cealaltă sunt iubirea și frica.

„Nu-i pe bune, capsec! Îți închipui. Nu-i niciun idiot de dragon pe-aici”, încearcă ea să se convingă singură. Nu reușește. Orsul așteaptă răbdător, dar ghetele Elsei nu se urnesc.

O foaie de ziar adusă de vânt se lipește de fereastră. Un ziar dintr-acelea gratuite, care ți se bagă prin fanta pentru scrisori, deși ai lipit pe ușă un abțibild cu „Nu reclame, mulțumesc”. Încă încremenită locului, cu ghetele cântărind o tonă, se înfurie pe ziar, căci îi aduce aminte de bunica. Din cauza bunicii a ajuns aici. Bunica a trimis-o în aventura asta. Tipic! Numai ea putea să-i facă așa ceva. Și era tipic pentru bunica să se certe din cauza unui ziar gratis primit cu poșta.

Elsa își amintește cum bunica a sunat la redacția ziarului și i-a făcut cu ou și cu oțet că i-au băgat ziarul în cutia poștală, deși abțibildul de pe ușa apartamentului ei zice clar: „Nu reclame, mulțumesc”. Elsa s-a gândit de multe ori ce rost are să se scrie „mulțumesc” pe abțibild – mama zice mereu că, dacă nu poți să zici un „mulțumesc” sincer, mai bine să nu zici nimic. Iar „mulțumesc”-ul de pe ușa bunicii nu pare deloc sincer.

Persoana de la ziar care a răspuns la telefon i-a zis că ziarul lor nu-i pentru reclame, ci e doar o „foaie de informare socială” și că au voie să le pună în cutiile poștale ale oamenilor. Bunica a vrut atunci să afle numele proprietarului ziarului și a cerut să vorbească direct „cu persoana în cauză”. Atunci i s-a zis de la celălalt capăt al firului că trebuie „să priceapă și gata” că proprietarul n-are timp pentru asemenea prostii.

N-ar fi trebuit să facă asta, căci erau foarte multe lucruri pe care bunica „nu le pricepea și gata”. Și, spre deosebire de proprietarul ziarului, avea foarte mult timp liber. „Să nu te pui niciodată cu cineva care are mai mult timp liber decât tine”, obișnuia bunica să spună. Iar Elsa traducea în gând asta cu „să nu te pui niciodată cu cineva care-i foarte vioi pentru vârsta lui”.

În zilele care au urmat, bunica o lua pe Elsa de la școală, ca de obicei, pe urmă se duceau să patruleze prin cartier și sunau la toate ușile, înarmate cu plase galbene de la IKEA. Oamenilor li se părea puțin ciudat, mai ales că toată lumea știe că n-ai voie să iei plasele galbene din magazin. Dar, dacă se lăsa cu prea multe întrebări, bunica le zicea că-i de la o organizație nonguvernamentală care se ocupă de mediu și colectează hârtie reciclabilă. Și-atunci oamenii nu prea mai aveau curaj să protesteze. „Le e frică de ONG-urile pentru mediu, că se gândesc că dau iama prin casele lor și-i mustruluiesc că nu sortează gunoiul cum trebuie sau ceva de genul ăsta. Eh, se uită prea mult la filme”, i-a explicat bunica în timp ce puneau plasele pline ochi în Renault. Elsa n-a înțeles niciodată în ce filme a văzut bunica așa ceva. Și, pe deasupra, știa foarte bine că bunica ura ONG-urile pentru

mediu, zicea „că-s fasciști și când vine vorba de urși panda”. Dar plasele alea galbene de la IKEA sigur nu-i voie să le iei din magazin. Bine, bunica a dat nepăsătoare din umeri și a mormăit: „Nu le-am furat, doar că nu le-am dus înapoi încă”. Apoi i-a dat Elsei o carioca groasă cu care să scrie. Elsa a zis că vrea cel puțin patru cutii cu înghețată Ben & Jerry’s New York Super Fudge Chunk pentru chestia asta. Iar bunica a zis: „Una”, la care Elsa a spus: „Trei” Bunica nu s-a lăsat: „Două”, dar Elsa s-a ținut tare: „Trei sau te spun mamei”. Atunci bunica a țipat: „Nu mă tocmesc cu teroriști!”, iar Elsa i-a atras atenția că, dacă te uiți pe Wikipedia, definiția lui „terorist” i se potrivește destul de bine ei, nu Elsei. „Scopul teroriștilor e să creeze haos și mama zice că asta faci tu toată ziua”, a zis Elsa. Atunci bunica a acceptat să-i cumpere patru cutii cu înghețată numai să scrie odată cu carioca. Și Elsa a scris. Mai târziu, în aceeași seară, a stat de șase în Renault, în timp ce bunica a intrat și a ieșit repede dintr-un bloc aflat la capătul celălalt al orașului. A doua zi, proprietarul ziarului gratuit s-a trezit cu vecinii la ușă, foarte indignați de faptul că liftul era plin cu sute de exemplare ale ziarului. În plus, toate cutiile poștale erau înfundate cu același ziar, și tot ziarul în cauză trona lipit cu scotch pe toată ușa de sticlă a intrării în bloc. În fața ușii fiecărui apartament cineva stivuise maldăre de ziare care s-au răsturnat pe scări când oamenii au deschis ușile dimineața. Pe fiecare exemplar era scris cu carioca numele proprietarului ziarului, cu majuscule, iar dedesubt: „Foaie de informare socială!!!”

În drum spre casă, în noaptea aceea de pomină, Elsa și bunica s-au oprit la benzinărie și au cumpărat înghețată. Câteva zile mai târziu, bunica a sunat la redacția ziarului din nou și de atunci n-a mai primit niciun ziar gratuit cu poșta.

Elsa se uită la ziarul aruncat de colo, colo de vânt prin zăpadă și își zice iar că era tipic pentru bunica să facă așa ceva. Și nimic n-o înfurie mai tare zilele astea decât lucrurile pe care scrie „tipic pentru bunica”.

— Intri sau ieși?

Vocea lui Alf alungă întunericul ca o faclă. Elsa se întoarce și, instinctiv, îi vine să se arunce în brațele lui, dar se abține, gândindu-se că poate și lui Alf îi plac îmbrățișările la fel de mult ca lui Inimă-de-Lup.

Alf își bagă mâinile în buzunare și geaca din piele scârțâie. Face sever semn spre ușă.

— Intri sau ieși? Poate mai vor și alții să meargă la plimbare, ce dracu’!

Elsa și orsul îl privesc nehotărâți. Alf mormăie ceva, se strecoară pe lângă ei și deschide ușa. Elsa și orsul îl urmează

numaidecât, deși nu i-a invitat să-i țină companie. Când ajung la colțul blocului, afară din raza vizuală a lui Britt-Marie, orsul se bagă cu fundul într-un boschet și mârâie cât de politicos poate mârâi un ors care are nevoie să fie un pic lăsat în pace, să se concentreze pe ale lui. Alf și Elsa se întorc cu spatele. Orsul oftează ușurat. Geaca lui Alf scârțâie. Nu pare deloc bucuros de compania neinvitată. Elsa își drege stingherită vocea și încearcă să găsească un subiect de conversație, să nu cumva să plece Alf.

— Și… merge bine mașina? izbucnește ea, că așa l-a auzit pe tata spunând când nu știe despre ce să vorbească.

Alf dă din cap că da. Atât. Elsa respiră zgomotos.

— Ce-a zis contabilul la ședință? întreabă ea apoi, sperând ca Alf să fie atât de enervat, încât să înceapă să vorbească, așa cum face, de obicei, la ședințele de bloc.

Elsa a băgat de seamă că-i mai ușor să-i faci pe oameni să vorbească despre lucrurile care nu le plac decât despre cele care le plac. Și e mai ușor să nu-ți fie frică de umbre în întuneric atunci când vorbește cineva, despre orice. Colțurile gurii lui Alf zvâcnesc un pic când aude întrebarea.

— Împielițatul ăla de contabil a zis că proprietarii au hotărât să le vândă apartamentele chiriașilor, dacă toată lumea din bloc e de acord.

Elsa îi urmărește colțurile gurii.

— Ți se pare distractiv? se miră ea.

Alf îi aruncă o privire satisfăcută.

— Da’ tu nu locuiești p-aci? Mai repede se rezolvă conflictul dintre Israel și Palestina decât să se poată înțelege oamenii din blocul ăsta al nostru să facă un lucru.

Elsa pricepe ce zice Alf, fiindcă a citit despre conflictul dintre Israel și Palestina pe Wikipedia și presupune că, atunci când Alf zice „oamenii” se referă, de fapt, la mama și la Britt-Marie.

— Și, dacă toți își cumpără apartamentele, o să vrea să le vândă pe urmă? întreabă ea.

Colțurile gurii lui Alf revin la poziția normală.

— O să vrea, n-o să vrea, o să fie nevoiți, la dracu’!

— De ce?

— Zonă bună. Apartamente scumpe. Cei mai mulți din bloc nu-și permit împrumuturi mari la bancă.

— Și o să trebuiască să te muți?

— Pesemne.

— Și eu, mama și George?

— De unde dracu’ să știu eu?

Elsa cugetă o clipă.

— Maud și Lennart? întreabă ea apoi.

— Al dracului de multe întrebări ai, constată Alf.

— De ce-ai ieșit dacă n-ai chef să vorbești? mormăie Elsa.

Geaca lui Alf scârțâie în direcția orsului din tufișuri.

— Am ieșit la o plimbare, ce dracu'! Nu te-a invitat nimeni, nici pe tine, nici pe ăla.

Elsa ridică din sprâncene.

— Ți-a mai zis cineva că înjuri megamult? Tata zice că numai oamenii cu vocabular deficitar fac așa.

Alf se uită urât la ea. Elsa se uită și ea urât la Alf. Orsul fâșâie prin tufișuri. Alf se uită la ceas și își bagă mâinile în buzunare.

— Maud și Lennart vor fi nevoiți să se mute. Cred că și femeia cu băiatul, tot de la etajul unu. Psihologa la care ai fost ieri… nu știu. Sigur are o grămadă de bani, împieli…

Alf se oprește. Încearcă să se abțină să mai înjure atât.

— Femeia… aia. Sigur are o grămadă de bani femeia… aia, se corectează el.

— Bunica… voia și ea?

Colțurile gurii lui Alf zvâcnesc din nou ușor.

— De regulă, bunică-ta voia fix ce nu voia Britt-Marie.

Elsa desenează cu gheata îngeri-de-zăpadă în miniatură.

— Dar poate nu-i rău? Dacă-și vând apartamentele se pot muta toți undeva… mai bine? încearcă ea.

— E bine aici. Stăm bine aici. Aici e casa noastră, ce dracu'!

Elsa nu protestează. N-a avut niciodată alt cămin decât aici.

Ziarul gratuit pe care l-a văzut mai devreme prin fereastră se rostogolește pe lângă ea, împins de vânt. Sau poate e altul, asemănător. Se lipește de piciorul ei o clipă, apoi se desprinde și se rostogolește mai departe, ca o stea-de-mare înnebunită. Asta o înfurie din nou pe Elsa. O face să se gândească din nou la cât de hotărâtă fusese bunica să-i împiedice să-i mai bage astfel de ziare în cutia poștală. O înfurie pentru că era o chestie tipică pentru bunica, pe care o făcea de dragul ei. Chestiile tipice pentru bunica erau mereu de dragul Elsei.

Bunicii îi plăceau, de fapt, ziarele astea gratuite. Le îndesa în pantofi când ploua afară. Dar, într-o zi, Elsa a citit pe internet de câți copaci e nevoie pentru un singur ziar și atunci a pus abțibildurile cu „Nu reclame, mulțumesc" și pe ușa bunicii, și pe cea a mamei. Căci Elsa e mare fan al mediului înconjurător. Dar ziarele gratuite tot au venit, iar când Elsa a sunat la compania care le distribuie, i-au râs în nas. N-ar fi trebuit să facă asta. Nimeni nu râde de nepoata bunicii!

Bunica ura chestiile astea cu mediul înconjurător, dar era una dintr-aceia pe care să-i iei cu tine în bătălie. Așa că, de dragul Elsei, a devenit teroristă. Mai mult decât orice, Elsa e furioasă pentru că *vrea* să fie furioasă pe bunica. Pentru tot.

Pentru toate minciunile, pentru că a părăsit-o pe mama și pentru că a murit. Dar e megagreu să fii supărat pe cineva care-i gata să fie terorist de dragul tău. Și atunci Elsa e furioasă că nu poate fi furioasă.

Că pe bunica nici să fii furios nu poți la modul obișnuit. Nici măcar asta nu-i normal când e vorba de bunica.

Stă tăcută lângă Alf și clipește des până o dor tâmplele. Alf încearcă să pară nepăsător, dar Elsa bagă de seamă că se uită lung în întuneric, ca și cum ar căuta pe cineva. Se uită în jur, așa cum se uită Inimă-de-Lup și orsul. Ca și cum ar sta de pază. Elsa îl privește cu ochii mijiți, încercând să-și dea seama care-i era locul în viața bunicii, ce piesă din puzzle-ul ăsta e Alf. Nu-și amintește ca bunica să fi vorbit vreodată prea mult despre el. De obicei, spunea că „omu' ăsta nu știe să-și ridice picioarele când calcă" și că de-asta tălpile pantofilor îi sunt așa de tocite.

— O cunoșteai bine pe bunica? întreabă ea.

Geaca de piele scârțâie.

— O cunoșteam, n-o cunoșteam… Eram vecini și-atât, ce dracu'! răspunde Alf evaziv.

— Când ai venit să mă iei cu taxiul, ai zis că „Bunică-ta m-ar fi omorât dracului dacă nu veneam să te iau". Ce-ai vrut să zici? întreabă Elsa suspicioasă.

Geaca scârțâie din nou.

— N-am vrut să zic nimic, ce dra… Doar că eram pe-aproape… ce dra…

Alf e iritat. Elsa dă din cap cu prefăcută înțelegere, ceea ce lui Alf îi displace profund.

— Ce cauți aici? întreabă ea provocator.

— Ce?

Elsa dă din umeri și continuă:

— De ce-ai venit după mine? N-ai treabă să ieși cu taxiul sau ce?

— Da ce dra… Ce, n-are omu' voie să se plimbe? Numai tu și… ăla? mormăie Alf arătând spre ors cu vârful pantofului.

— *Sure, sure*, încuviințează Elsa cu un aer dramatic.

Geaca lui Alf scârțâie și mai tare.

— Nu pot să te las singură noaptea, doar cu potaia după tine, ce dra… Bunică-ta nu m-ar…

Se oprește. Mormăie. Oftează.

— Bunică-ta nu m-ar fi iertat în veci dacă ți se întâmplă ceva.

Pare că se căiește că a recunoscut asta. Așa că Elsa nu zice nimic. Doar încuviințează din nou, tăcută. Încearcă să se abțină să întrebe ce o roade. Nu prea reușește.

— Tu și bunica ați… ați avut o aventură? întreabă ea, după ce așteaptă megamult timp, crede ea, dar, în realitate, doar vreo treizeci de secunde.

Alf arată de parcă Elsa tocmai l-a pocnit în față cu un bulgăre de zăpadă galben.

— Nu ești cam mică să știi ce-nseamnă asta?

— Sunt prea mică să știu ce-nseamnă o grămadă de lucruri, dar uite că știu. Mă pricep să aflu chestii, răspunde Elsa.

Alf mormăie ceva, dar nu răspunde. Așa că Elsa își drege vocea și continuă:

— Odată, când eram mică, mama a încercat să-mi explice jobul ei, fiindcă l-am întrebat întâi pe tata și nu prea a știut. Și a zis că jobul ei are de-a face cu economia. Și eu am zis: „Ce?” Și ea a zis: „Calculez câți bani are spitalul, ca să știm ce putem cumpăra”. Și eu am întrebat: „Ca la magazin?” Și ea a zis că da, cam ca la magazin. Și eu am zis că nu-i deloc greu de înțeles și că înseamnă că tata-i greu de cap și…

Alf își pune exasperat mâinile la urechi. Elsa tușește nesigură și se oprește.

— E complicat, murmură ea.

Alf se uită la ceas. Elsa ridică vocea:

— Și am văzut și-un serial la televizor, unde erau doi care aveau o aventură… Așa că știu ce-nseamnă. Și mă gândeam că așa v-ați cunoscut și voi, tu și bunica.

Alf dă din cap ușurat, ca și cum speră ca Elsa să se potolească odată cu întrebările, dar Elsa trage adânc aer în piept și izbucnește numaidecât:

— Păi, zi, ați avut sau nu?

— A terminat potaia? Unii mai au și treabă, mormăie Alf în loc de răspuns, întorcându-se spre tufișuri.

Elsa îl cercetează gânditoare.

— Mă gândeam că ești genul bunicii. Că ești ceva mai tânăr decât ea, totuși bătrân. Și se dădea mereu la polițiștii de vârsta ta, dintr-aceia prea bătrâni ca să mai fie polițiști, dar care încă sunt polițiști, știi? Nu că tu ai fi polițist. Dar ești bătrân, doar că nu… megabătrân… știi?

Alf nu pare să priceapă. Arată ca și cum l-a apucat durerea de cap.

— Pfff, auzi, poate ar fi bine să-ți schimbi dieta, mormăie el spre ors, dând din mână ca dintr-un evantai, când animalul iese din boscheți.

Orsul arată jignit, în felul acela în care numai un ors care iubește dulciurile, dar e nevoit să supraviețuiască doar cu o cutie de fursecuri pe zi, poate arăta jignit.

Alf întoarce spatele întrebărilor Elsei. Intră înapoi în bloc, unul după celălalt, cu Elsa la mijloc. „Nu-i o armată mare, dar

e o armată", își zice Elsa și îi e mai puțin frică de întuneric. Când se despart jos, la subsol, între ușa garajului și cea care duce la boxe, Elsa scurmă stingherită podeaua cu vârful ghetei și îl întreabă pe Alf:

— Ce muzică ascultai în mașină când ai venit să mă iei? Operă?

— Fir-ar a dracului de treabă, iar întrebări, mârâie Alf.

— Eram curioasă. SCUZE atunci, na! pufnește Elsa rănită.

— Da, la dra… Operă era, fir-ar…

— În ce limbă?

— Italiană.

— Știi italiană?

— Da.

— Pe bune?

— Cum altfel poți să știi italiană, fir-ar…? întreabă Alf.

— Adică știi italiană de-a binelea? Ăăă, fluent adică? vrea să știe Elsa.

Alf se uită la ceas. Geaca de piele scârțâie. Face un gest scurt spre ors, ca să schimbe subiectul.

— Trebuie să-i găsești altă ascunzătoare, îți zic! Mai devreme sau mai târziu tot dă careva peste el pe-acolo, prin beci.

— Zi, știi italiană sau nu? întreabă Elsa, deloc dispusă să schimbe subiectul.

— Știu destulă cât să-nțeleg opera. Alte afuris… întrebări mai ai?

— Adică vrei să zici că știi operaliană? rezumă Elsa încurajatoare.

— Mă mai cicălești mult, fir-ar…

— Despre ce era opera pe care am ascultat-o în mașină? se încăpățânează Elsa.

Alf smucește ușa garajului.

— Iubire. Totu-i despre iubire, la dra…

Pronunță iubire ca și cum ar zice „frigider" sau „diblu cu șurub".

— ERAI ÎNDRĂGOSTIT DE BUNICA? strigă Elsa, dar Alf a trântit deja ușa garajului după el.

Elsa rămâne pe loc, rânjind. Orsul, la fel, e aproape sigură de asta. E mult mai greu să-ți fie frică de întuneric și de umbre când rânjești cu gura până la urechi.

— Cred că Alf e prietenul nostru acum, șoptește Elsa.

Orsul pare a fi de acord.

— E cam urâcios, dar cred că-i de treabă. N-a spus nimănui că te-am ascuns în boxă și a ieșit cu noi pe întuneric. Zic că nu-i rău deloc.

Orsul pare a fi de acord și cu asta.

— Cred c-o să avem nevoie să ne facem cât mai mulți prieteni. Că bunica nu mi-a zis ce se-ntâmplă în povestea asta.

Orsul îi împinge ușurel gâtul cu botul.

— Mi-e dor de Inimă-de-Lup, șoptește Elsa cu fața afundată în blana lui.

Orsul pare a fi de acord până și cu asta. Deși fără nicio tragere de inimă.

20. Magazin de haine

Azi e ziua aia. Și începe cu cea mai îngrozitoare noapte.

Elsa se trezește cu gura larg deschisă, dar țipătul îi răsună în cap, nu în cameră. Urlă mut, plânge fără lacrimi, întinde mâna să arunce plapuma, dar vede că e deja pe jos. Iese din cameră. În casă miroase a ouă. George îi zâmbește nesigur din bucătărie. Elsa nu-i întoarce zâmbetul. George se întristează. Elsei nu-i pasă. Nu-i pasă niciodată de George.

Își face un duș fierbinte, atât de fierbinte încât simte că pielea o să i se desprindă de pe carne precum coaja de pe o mandarină. Iese din baie. Mama a plecat deja acum câteva ore. Să rezolve tot. Așa face mama, rezolvă tot. Că azi e ziua aia.

George îi spune ceva, dar Elsa nici nu ascultă, nici nu răspunde. Își pune hainele pe care mama i le-a lăsat pe pat, apoi se duce în apartamentul de vizavi și încuie ușa în urma ei. Casa bunicii miroase aiurea. Miroase a curat. Turnul de lăzi aruncă umbre pe hol, precum un monument în memoria a tot ce nu mai e acolo.

Rămâne în hol, incapabilă să meargă mai departe. A fost aici și cu o seară înainte, dar la lumina zilei e mult mai greu. E mai apăsător să-ți amintești lucruri când soarele se strecoară printre jaluzele. E o dimineață frumoasă, într-o zi îngrozitoare. Fiindcă azi e ziua aia.

Pielea îi e încă fierbinte după duș. Își aduce aminte cum arăta bunica după baie. La ea acasă robinetul nu mai mergea de vreun an, dar, în loc să-l sune pe proprietar și să-i ceară să rezolve problema, bunica a rezolvat-o în stilul ei – folosea baia mamei și a lui George. Și uneori uita să-și închidă halatul când pleca înapoi acasă. Iar alteori își uita halatul de baie, pur și simplu. Odată, mama a certat-o vreun sfert de oră că n-are pic de respect pentru faptul că George locuiește și el în apartamentul ei și al Elsei. Asta se întâmpla imediat după ce Elsa începuse să citească operele complete ale lui Charles Dickens. Întrucât bunica nu se pricepea cine știe ce să citească, Elsa citea cu voce tare, în timp ce se plimbau cu Renault, pentru că Elsa voia să aibă pe cineva cu care să discute cărțile după aceea. Elsa a fost nevoită să-i citească de mai multe ori *Poveste de Crăciun*, pentru că bunicii îi plăceau poveștile de Crăciun.

Așa că, atunci când mama a certat-o că n-ar trebui să umble dezbrăcată prin casă, din respect pentru George, bunica s-a întors spre el, în continuare goală pușcă, și i-a zis: „Respect în sus, respect în jos, până una, alta, doar trăiești cu fiică-mea, ce

naiba!” Apoi a făcut o plecăciune adâncă și a adăugat solemn: „Sunt fantoma crăciunurilor ce vor veni, George!”

Mama s-a supărat rău pe bunica pentru asta, dar s-a străduit să nu arate, de dragul Elsei. Așa că Elsa a încercat, de dragul mamei, să nu arate cât de mândră a fost de bunica fiindcă a citat din Charles Dickens. Nu prea le-a reușit, nici uneia, nici celeilalte.

Elsa intră în cele din urmă în apartament, fără să-și scoată ghetele. Mama nu-i dă voie să le poarte în casă, fiindcă zgârie parchetul. Dar acasă la bunica nu contează, că parchetul arată deja ca și cum cineva s-a dat cu patinele pe el. În parte pentru că-i foarte vechi, și-n parte pentru că bunica chiar s-a dat cu patinele de gheață pe el.

Elsa deschide ușa dulapului mare. Orsul o linge pe față. Miroase a batoane cu proteine și aluat de chec. Cu o seară înainte, Elsa tocmai se culcase când și-a dat brusc seama că mama avea să-l trimită pe George la boxă să mai aducă niște scaune, că toată lumea urma să vină aici *după*, la cafea. Căci azi e ziua aia și toată lumea bea cafea undeva *după*.

Boxa mamei și-a lui George e lângă cea a bunicii, singura boxă din care se mai poate vedea orsul după ce Alfa pus panourile din placaj. Așa că Elsa s-a furișat la subsol, indecisă dacă îi era mai frică de Britt-Marie sau de fantome, și l-a adus pe ors în apartamentul bunicii.

— Ar fi fost ceva mai mult loc aici, dacă nu murea bunica, se scuză Elsa, fiindcă atunci dulapul nu se oprea din crescut. Deși, dacă nu murea bunica, nu-ți trebuia ascunzătoare, normal, murmură ea apoi.

Orsul o linge pe față și scoate botul prin deschizătura ușii, căutând rucsacul. Elsa îl aduce din hol și scoate trei cutii cu vise și un litru de lapte.

— Maud i le-a lăsat ieri mamei, îl lămurește Elsa, dar când orsul îi amușină mâinile de parcă e gata să înfulece fursecurile cu tot cu cutii, Elsa ridică un deget și îl previne: Îți dau doar două. Una e muniție.

Orsul latră un pic, în semn de protest, dar își dă repede seama că nu-i tocmai într-o poziție avantajoasă din care să negocieze, așa că hăpăiește ascultător conținutul a două dintre cutii și aproape jumătate dintr-a treia. La urma urmelor, e ors. Iar astea sunt fursecuri.

Elsa ia laptele și caută lactopulta. Parcă nu prea-i merge mintea azi. Dar, întrucât n-a mai avut coșmaruri de ani de zile, și-a dat greu seama că-i trebuie lactopulta. Când i-a apărut umbra în vis prima oară, a încercat să uite totul a doua zi. Cum se face, de obicei. Dar ar fi trebuit să-și dea seama. Cine a fost în Tărâmul-Aproape-Treaz știe mai bine ce-i de făcut.

Așa că, în noaptea următoare, când a visat același lucru, și-a dat seama că trebuie să se lupte cu coșmarurile. Să-și ia înapoi nopțile din labele lor.

— Mirevas! îi strigă ea hotărâtă orsului, în timp de iese dintr-un alt dulap al bunicii, ceva mai mic, urmată de o harababură de nedescris, pe care mama n-a reușit încă să o îndese în Excel. Trebuie să mergem în Mirevas, îi repetă ea orsului, fluturând lactopulta.

Mirevas e una dintre împărățiile vecine cu Miamas. Cea mai mică din Tărâmul-Aproape-Treaz și, de aceea, adesea uitată. Când copiii din Tărâmul-Aproape-Treaz învață geografie la școală și li se cere să enumere cele șase împărății, Mirevas e cea pe care o uită mereu toți. Până și cei care locuiesc în Mirevas. Căci mirevasienii sunt făpturi nemaipomenit de modeste, prietenoase și atente, care nu vor cu niciun chip să ocupe prea mult spațiu sau să deranjeze cumva. Dar au o misiune foarte importantă, de fapt una dintre cele mai însemnate dintr-un tărâm unde imaginația e cea mai prețioasă avere: în Mirevas sunt instruiți vânătorii-de-coșmaruri.

Numai capsecii din lumea reală, care nu pricep mai nimic, spun prostii de genul: „A fost doar un coșmar”. Nu există „doar” când e vorba de coșmaruri. În Tărâmul-Aproape-Treaz se știe că sunt ființe vii, mici vălătuci de nesiguranță și anxietate, care se furișează printre case când toată lumea doarme și încearcă ușile și ferestrele, ca să găsească un loc prin care să se strecoare înăuntru și să se țină de rele. De aceea există vânători-de-coșmaruri. Și toată lumea care știe cum merg lucrurile, știe că trebuie să ai o lactopultă ca să vânezi coșmaruri. Iar cei care habar n-au confundă lactopulta cu o pușcă obișnuită de paintball, pe care bunica unei anumite persoane a modificat-o, montându-i un recipient pentru lapte pe o parte și-un soi de catapultă cu praștie, lipită pe partea de sus. Dar Elsa nu-i vreun capsec. Știe ce ține în mână. Încarcă recipientul cu lapte și pune un fursec în vârful catapultei.

Nu poți să omori un coșmar, dar poți să-l sperii. Și nimic nu le îngrozește mai tare pe coșmaruri decât laptele și prăjiturelele. Fiindcă au o chestie genetică, un fel de alergie. În fine, e o poveste lungă – le ies bube și chestii pe ele. Coșmarurilor, adică.

— Poftiți și-n noaptea asta, împielițatelor! strigă Elsa.

Orsul încuviințează încurajator. De fapt, mai mult pentru că vrea să mănânce muniția.

Elsa tresare speriată când se aude soneria și, spre marea dezamăgire a orsului, reușește să-l împroaște din greșeală cu o grămadă de lapte, dar cu niciun fursec.

— Scuze, mormăie Elsa, în timp ce orsul, ud și foarte intolerant la lactoză, se mută mai departe de gura armei.

Elsa se teme să nu fie vreun coșmar la ușă. Dar nu-i decât George. Îi zâmbește Elsei. Elsa nu-i întoarce zâmbetul. George se întristează. Elsei nu-i pasă.

— Mă duc să mai aduc niște scaune din boxă, spune el și-i zâmbește din nou, așa cum zâmbesc tații vitregi când au o zi dintr-acelea în care simt foarte clar că nu sunt tați adevărați.

Elsa dă din umeri și îi trântește ușa în nas. Apoi se suie pe spinarea orsului și se uită pe vizor. George rămâne în fața ușii cel puțin o jumătate de minut. E trist. Elsa îl urăște pentru asta. Mama îi spune mereu că George nu vrea decât ca Elsa să-l placă, pentru că-i pasă. Că parcă Elsa nu pricepe și singură asta. Știe că lui George îi pasă, de asta nu-i place de el. Și nu că nu l-ar plăcea dacă ar încerca. Știe clar că l-ar plăcea. Toată lumea îl place pe George. Asta-i superputerea lui.

Dar știe și că ar fi dezamăgită când se naște Jumătatea și George o să uite că Elsa există. Așa că-i mai bine să nu-l placă de la început.

Dacă nu-ți place cineva, nu ce poate răni. Copiii de aproape opt ani, care aud adesea că sunt „altfel", învață asta repede.

Sare de pe spatele orsului. Orsul apucă lactopulta cu fălcile și i-o ia Elsei din mâini blând, dar ferm. Se duce și o pune pe un taburet, departe de degețelele ei declanșatoare de trăgaci. Și se abține să mănânce fursecul din catapultă, ceea ce, pentru cine știe cât de mult iubesc orșii prăjiturile, e semn de mare respect față de Elsa.

Se aude din nou soneria. Elsa smucește ușa și e gata să pufnească, gândind că-i tot George, dar în fața ei e altcineva. Se lasă o tăcere de minimum o jumătate de duzină de veșnicii.

— Bună, Elsa, spune timid femeia cu fustă neagră.

De fapt, azi e îmbrăcată în blugi, nu cu fusta neagră.

Miroase a mentă și arată înfricoșată. De parcă ar fi pe scenă, iar Elsa e juriul care urmează să asculte și evalueze versiunea ei a șlagărului *I Will Always Love You* de Whitney Houston.

— Salut, zice Elsa.

Femeia respiră atât de neauzit, că Elsei i se face frică să nu cumva să se sufoce.

— Îmi… îmi pare foarte rău… c-am țipat la tine… în cabinet, spune femeia încet.

Se uită una la pantofii celeilalte. Elsa nu știe de care dintre sentimentele care se învârt în jurul ei să se agațe.

— E OK, reușește ea să zică, într-un târziu.

Colțurile gurii femeii zvâcnesc. Pielea i se crapă ușor.

— Am… m-ai luat prin surprindere când ai venit. Nu prea vine lumea în vizită acolo. Nu prea… primesc vizite.

Elsa dă din cap rușinată, fără să-și ridice privirea din podea.

— N-are nimic. Scuze c-am zis aia cu… șoptește ea, incapabilă să rostească ultimele cuvinte.

Femeia dă și ea din cap înțelegătoare.

— A fost vina mea. Mi-e greu să vorbesc despre familia mea. Bunica ta a încercat să mă facă să vorbesc, dar eu… doar mă-nfurii.

Elsa pipăie stingherită podeaua cu vârful călcâiului.

— Oamenii beau vin ca să uite chestiile nasoale, nu?

Femeia închide ochii și trage adânc aer în piept.

— Sau ca să aibă puterea să și le amintească. Bănuiesc…

Elsa întreabă foarte încet:

— Și tu ai probleme la cap, nu? Ca Inimă-de-Lup?

— Da… altfel de probleme.

— Păi, și n-ai putut să te vindeci singură?

— Pentru că sunt psiholog, vrei să zici?

Elsa încuviințează:

— Da. Ce, nu se poate?

Femeia zâmbește. Aproape.

— Nici chirurgul nu se poate opera singur. E cam același lucru.

Elsa dă din cap că a priceput. Preț de-o clipă, femeia pare că încearcă să-i întindă mâna, dar se oprește și se scarpină absentă în palmă.

— Bunica ta mi-a scris să… să am grijă… de tine, șoptește ea.

Elsa încuviințează.

— Da, așa scrie în toate scrisorile.

— Ești supărată?

— Mie nu mi-a lăsat nicio scrisoare.

Cu mișcări dezarticulate, de parcă e anesteziată la întâmplare pe ici, pe colo, femeia în blugi scoate ceva dintr-o pungă aflată pe podea.

— Am… am cumpărat cărțile cu Harry Potter ieri. N-am apucat să citesc prea mult, dar…

Elsa se uită la ea de parcă se așteaptă ca femeia să facă o tumbă în aer și să strige: „GLUMEEESC!” Dar femeia nu schițează niciun gest.

— N-ai citit nimic din *Harry Potter*? o întrerupe Elsa.

Femeia dă din cap că nu. Elsa arată ca și cum ar vrea să se sprijine de ceva să nu leșine.

— Ai citit toate cărțile alea multe de la tine din birou, dar n-ai citit *Harry POTTER*?!

Femeia face un pas scurt înapoi și își înfige privirea în propriile mâini, o reacție normală când te găsești brusc în fața unui complet de judecată de aproape opt ani.

— Cu siguranță sunt cărți… multe cărți pe care eu le-am citit și tu nu.

— Nu *Harry Potter*!

Femeia ridică privirea. Elsa scutură dezamăgită din cap. Femeia lasă privirea în pământ.

— În… înțeleg că Harry Potter e important pentru tine, zice ea.

— Harry Potter e important pentru toată lumea, răspunde Elsa, de parcă femeia a întrebat: „Pentru tine e important oxigenul?”

Colțurile gurii femeii zvâcnesc din nou și pielea buzelor i se crapă. Trage din nou adânc aer în piept, o privește pe Elsa în ochi și spune:

— Și mie-mi place foarte mult, asta voiam să-ți zic. De multă vreme n-am mai citit ceva atât de bun. Ca adult, rar mai ai parte de asemenea experiențe, maximul îl atingi când ești copil, pe urmă totul merge în ritm cu… nu știu. Cu cinismul, cred. Voiam doar să-ți mulțumesc că mi-ai amintit cum e.

Până acum, Elsa n-a auzit-o rostind atâtea cuvinte la rând fără să se bâlbâie. Femeia îi întinde cartea pe care a scos-o din pungă. *Frații Inimă-de-Leu* de Astrid Lindgren. Elsa o știe, e una dintre poveștile ei preferate care nu sunt din Tărâmul-Aproape-Treaz. I-a citit-o bunicii cu voce tare de mai multe ori, în timpul plimbărilor cu Renault. E povestea lui Cojiță și a lui Jonatan, care mor și ajung în Nangijala, unde trebuie să se lupte cu tiranul Tengil și dragonul Katla.

Privirea femeii alunecă din nou.

— *Frații Inimă-de-Leu*… Am… le-am citit-o băieților mei când a murit bunica lor. Nu știu dac-ai citit-o. Sigur… sigur ai citit-o, izbucnește ea apoi, gata să-i smulgă cartea din mâini Elsei și s-o ia la fugă.

Elsa dă din cap că nu și ține strâns cartea.

— Nu, minte ea.

Pentru că Elsa e suficient de politicoasă să înțeleagă că, atunci când cineva îți face cadou o carte, e frumos să te prefaci că n-ai citit-o. Pentru că adevăratul dar e să-i poți da cuiva o carte bună, nu să primești, iar asta-i o chestie de bază, pe care o știe oricine. Dacă nu-i un capsec, bineînțeles.

Femeia în blugi pare ușurată. Apoi trage aer în piept atât de adânc, încât Elsa se teme să nu-i plesnească clavicula.

— M-ai… m-ai întrebat dacă ne-am întâlnit la spital. Eu și bunica ta. După tsunami. Eu… lăsaseră toate… trupurile… într-o mică piață. Ca rudele să-și poată găsi… găsi… Eu… Ea m-a… m-a găsit acolo. În piață. Eram în piață de… nu știu. Câteva săptămâni. Cred… M-a adus acasă… A… a zis că pot

să locuiesc aici până… până îmi dau seama încotro vreau s-o… s-o apuc.

Buzele i se deschid și închid, de parcă sunt teleghidate.

— Am rămas aici. Am rămas… și atât.

— Vii azi? o întreabă Elsa, cu privirea pironită în propriile-i ghete.

Cu colțul ochilor o vede pe femeie dând din cap că nu. Arată de parcă vrea să o ia la fugă.

— Nu cred… Cred c-am dezamăgit-o mult pe bunica ta.

— Poate că era dezamăgită că tu ești așa dezamăgită de tine însăți.

Femeia scoate un sunet ciudat, de parcă se îneacă. Îi ia un pic Elsei să priceapă că, de fapt, râde. Ca și cum nu și-a folosit de multă vreme acea parte a gâtului și tocmai a găsit un întrerupător vechi pe care a apăsat.

— Ești un copiluț cu adevărat… altfel, zice ea.

— Nu sunt un copiluț. Am aproape opt ani, o corectează Elsa.

Femeia închide ochii și încuviințează tăcută.

— Așa-i, iartă-mă! Erai… de-abia te născuseși… când m-am mutat aici. Erai un bebeluș.

— Nu-i nimic greșit în a fi altfel. Bunica zicea că doar oamenii care sunt altfel schimbă lumea, spune Elsa.

Femeia încuviințează din nou tăcută.

— Da. Iartă-mă! Eu… plec. Voiam doar să-mi… să-mi cer iertare.

— Nu-i nimic, murmură Elsa. Mulțumesc pentru carte, adaugă ea.

Ochii femei clipesc stingheriți, dar în cele din urmă o privesc în față pe Elsa.

— Prietenul tău… s-a întors? Inimă… cum i-ai zis?

Elsa dă din cap că nu. Pe chipul femeii se citește ceva ce Elsei îi pare a fi grijă adevărată.

— Așa face uneori. Dispare. Nu te îngrijora. Îi… îi e frică de oameni. Dispare o vreme. Dar se întoarce întotdeauna. Are nevoie doar de timp.

— Eu zic că are nevoie de ajutor, spune Elsa.

— E greu să-i ajuți pe cei care nu vor să se ajute singuri, șoptește femeia.

— Poate că cei care vor să se ajute singuri n-au nevoie de ajutorul altora, zice Elsa.

Femeia încuviințează tăcută.

— Plec, repetă ea.

Elsa vrea să o oprească, dar femeia a început deja să coboare scările. Când a ajuns cu un etaj mai jos, Elsa se apleacă peste balustradă, își ia avânt și strigă:

— I-ai găsit? Ți-ai găsit băieții în piață?

Femeia se oprește. Se ține de balustradă.

— Da.

Elsa își mușcă buzele.

— Crezi în viața de apoi?

Femeia se uită în sus spre ea.

— E o întrebare grea.

— Da, adică crezi în Dumnezeu? întreabă Elsa.

— Uneori e greu să crezi în Dumnezeu, răspunde femeia.

— Pentru că te-ntrebi de ce n-a oprit tsunamiul?

Femeia închide ochii.

— Pentru că mă-ntreb de ce există tsunami.

Elsa dă din cap că înțelege.

— Se cheamă „teodoricee". Scrie pe Wikipedia.

— Vrei să spui „teodicee"? o corectează femeia.

— Așa am zis și eu, pufnește Elsa.

Femeia dă din cap ca și cum Elsa, într-adevăr, așa a spus.

— Oamenii spun „credința poate muta munții", continuă Elsa, fără să-și dea seama de ce, poate doar pentru că nu vrea s-o piardă din ochi pe femeie, înainte să apuce să întrebe ce o roade.

— Da… am auzit, spune femeia.

Elsa scutură din cap.

— Nu-i deloc adevărat! E o chestie care vine din Miamas, unde era o uriașă pe nume Credința. Și era așa de megaforțoasă că putea să mute munții din loc. Dă-i o poveste megalungă, n-am chef să ți-o zic acum.

Femeia încuviințează înțelegătoare. Elsa îi dă înainte:

— O chema Credința și putea să mute munții. Fiindcă era uriașă. Și uriașii sunt megaputernici.

Apoi tace. Își țuguie gânditoare buzele:

— Ok, nu-i o poveste chiar așa de megalungă…

Femeia pare să caute un motiv să coboare cât mai repede. Elsa trage repede aer în piept.

— Toată lumea zice că-mi lipsește bunica și c-o să-mi treacă, dar nu cred.

Femeia se uită din nou în sus spre Elsa. Din nou cu acea grijă reală în privire.

— De ce?

— Ție nu ți-a trecut.

Pleoapele femeii coboară.

— Poate că nu-i același lucru.

— De ce?

— Bunica că era bătrână.

— Pentru mine, nu. O cunoșteam doar de șapte ani.

Femeia nu zice nimic. Elsa își freacă palmele una de cealaltă, așa cum face Inimă-de-Lup.

— Aproape opt, se corectează ea.

Femeia încuviințează și șoptește:

— Da… aproape opt.

— Ar trebui să vii azi, strigă Elsa după ea, dar femeia a dispărut deja.

Elsa aude ușa apartamentului ei închizându-se, apoi se lasă tăcerea, până când aude vocea tatei, care o strigă de la intrarea în bloc.

Își revine, își șterge lacrimile. Îl obligă pe ors să se ascundă din nou în dulap, mituindu-l cu jumătate din muniția pentru lactopultă.

Apoi închide ușa apartamentului bunicii, fără să încuie, și o ia la fugă pe scări. Câteva minute mai târziu zace tăcută în Audi, pe scaunul de lângă șofer rabatat la maximum, și se uită prin geamul din tavan.

Animalele-nori plutesc mai jos azi. Tata are costum și e, la rândul lui, tăcut. E ciudat să-l vadă pe tata în costum, nu poartă niciodată așa ceva. Dar azi e ziua aia.

— Tu crezi în Dumnezeu, tată? întreabă Elsa în felul acela care îl ia întotdeauna pe tata prin surprindere, exact ca baloanele cu apă aruncate de la balcon.

Elsa știe asta pentru că bunica iubea baloanele cu apă și tata n-a priceput niciodată că era mai bine să nu treacă fix pe sub balconul ei.

— Nu știu, răspunde el.

Elsa îl urăște când n-are răspuns, dar îl iubește că nu minte. Audi se oprește în fața unei porți mari de oțel. Așteaptă împreună în mașină.

— Eu îți aduc aminte de bunica? întreabă Elsa, fără să-și miște privirea de pe cer.

— La înfățișare? întreabă tată șovăind.

— Nu, ca persoană, gen, oftează Elsa, așa cum se oftează când ai aproape opt ani și stai de vorbă cu tata.

Tata încearcă să-și înfrângă ezitările, așa cum se face când ai fiice de aproape opt ani. Zici că Elsa tocmai l-a întrebat cum se fac copiii. Din nou.

— Ar trebui să-ncetezi să mai zici „gen” tot timpul. Numai oamenii cu vocabular deficitar… începe el, căci nu se poate abține.

Că așa e el, unul căruia i se pare important să spui „dintr-aceia”, nu „din ăia”.

— Mai lasă-mă naibii în pace, i-o retează Elsa, mai răutăcioasă decât se aștepta, căci azi n-are niciun chef de

lecțiile lui.

De obicei, asta-i chestia lor – să se corecteze unul pe celălalt. Singura lor chestie. Tata are un borcan cu cuvinte, în care Elsa pune cuvinte grele pe care tocmai le-a învățat, cum ar fi „concis”, „pretențios” sau sintagme precum „sos picant pentru taco”. De fiecare dată când borcanul se umple, Elsa primește cadou o nouă carte electronică, pe care o descarcă pe iPad. Cu ajutorul borcanului cu cuvinte și-a cumpărat tot Harry Potter, deși tata e megasceptic când vine vorba de Harry Potter, pentru că tata nu prea se pricepe la lucruri care n-au mare legătură cu realitatea.

— Iartă-mă, mormăie Elsa.

Tata se cocoșează pe scaun. Se iau la întrecere care se rușinează mai tare.

— Da. Îi semeni foarte mult. Ai luat ce-i mai bun de la ea și de la maică-ta.

Elsa nu zice nimic, pentru că nu știe dacă ăsta-i răspunsul pe care îl aștepta. Tata nu zice nimic, pentru că nu știe dacă asta trebuia să răspundă. Elsa nu știe cum să-i spună că ar vrea să stea mai mult la el. Că o dată la două săptămâni nu-i de ajuns. Vrea să țipe că, atunci când o să vină pe lume Jumătatea și o să fie un copil normal, mama și George n-o să mai vrea s-o țină la ei, pentru că părinții vor copii normali, nu copii „altfel”. Și Jumătatea o să-i facă pe toți să vadă clar diferența. Ar vrea să țipe că bunica n-a avut dreptate, că a fi altfel nu-i întotdeauna un lucru bun, că-i ca și cum ai avea o mutație și aproape niciun X-Men n-are familie.

Ar vrea să țipe toate astea. Dar nu zice nimic. Pentru că știe că tata n-ar înțelege. Și știe și că nu vrea ca Elsa să petreacă mai mult timp cu el și cu Lisette, pentru că Lisette are copiii ei. Copii ne altfel.

Tata e tăcut, ca atunci când n-ai chef să porți costum. Dar, când Elsa deschide ușa să se dea jos din Audi, se întoarce șovăitor spre ea și îi șoptește:

— … dar uneori sper din inimă că nu toate calitățile tale bune sunt de la mama și bunica, Elsa.

Și atunci Elsa închide ochii strâns și își pune fruntea pe umărul lui, își strecoară degetele în buzunarul gecii și învârte capacul cariocii roșii, pe care el i-a dat-o când era mică și avea nevoie să corecteze diverse chestii și care e, până în ziua de azi, cel mai frumos cadou de la el.

De la oricine.

— De la tine am luat cuvintele, șoptește ea.

Tata clipește, încercând să nu lase să se vadă cât de mândru e. Dar Elsa vede. Ar vrea să-i spună că l-a mințit vineri. Că ea i-a trimis mesaj de pe telefonul mamei să nu vină s-o ia de la

școală. Dar nu vrea să-l dezamăgească, așa că tace. Pentru că, dacă taci, n-ai cum să dezamăgești pe nimeni. Toți copiii de aproape opt ani știu asta.

Tata o sărută pe creștet. Elsa ridică privirea și întreabă, ca-n treacăt:

— O să faceți copii, tu și Lisette?

— Nu cred, răspunde tata trist, dar fără să ezite.

— De ce?

— Avem amândoi copiii pe care ni i-am putea dori, răspunde el, iar cuvintele lui sună de parcă se abține să adauge „ba chiar mai mulți decât ne-am dori”.

Sau cel puțin așa i se pare Elsei.

— Din cauza mea nu vrei să mai ai alți copii? întreabă ea, sperând ca tata să zică „nu”.

— Da, răspunde el.

— Fiindcă sunt… altfel? șoptește ea.

Tata nu-i răspunde. Dar Elsa nici nu se aștepta să-i răspundă. Dar, când se pregătește să trântească portiera lui Audi în urma ei, tata se întinde, îi prinde vârfurile degetelor și, când o privește în ochi, șovăie. Ca întotdeauna. Dar îi șoptește:

— Pentru că ești perfectă!

Elsa nu l-a auzit niciodată vorbind atât de neșovăitor. Și, dacă ar fi zis asta cu voce tare, tata i-ar fi spus că nu crede că există cuvântul ăsta. Iar Elsa îl iubește pentru asta.

George așteaptă trist la poartă. Și el e îmbrăcat în costum. Elsa trece grăbită pe lângă el, mama o prinde în brațe, cu rimelul curgându-i pe obraji, iar Elsa își lipește fața de Jumătatea. Rochia mamei miroase a magazin de haine. Animalele-nori plutesc jos.

Căci azi e ziua în care o înmormântează pe bunica Elsei.

21. Stearină

Unii povestitori din Tărâmul-Aproape-Treaz zic că avem cu toții o voce interioară care ne spune ce să facem și că nu trebuie decât să o ascultăm. Elsa nu crede asta, fiindcă nu-i place gândul că ar putea avea o voce în ea, iar bunica zicea mereu că doar psihologii și ucigașii aud voci. Bunicii nu i-a plăcut niciodată psihologia ca știință (și nici furculițele pentru desert). Totuși a făcut tot ce-a putut pentru femeia cu fustă neagră.

Cu toate astea, curând, Elsa o să audă o voce interioară cât se poate de clară. Care nu o să șoptească, ci o să strige. O să strige: „Fugi!" Iar Elsa o s-o ia la goană. Cu umbra pe urmele ei.

Dar Elsa nu știe încă asta în momentul în care intră în biserică. Murmurul a sute de voci străine se ridică spre tavan precum bâzâitul unui radio de mașină stricat. Legiuni întregi de capseci o arată cu degetul și șopocăiesc. Privirile lor o înăbușă.

Nu știe cine sunt toți oamenii ăștia și asta o face să se simtă trădată. Nu vrea s-o împartă cu nimeni pe bunica. Nu vrea să i se amintească faptul că bunica era singurul ei prieten, dar că ea avea sute de alți prieteni. Nu vrea să împartă cu nimeni nici viața, nici moartea bunicii.

Se concentrează din răsputeri să meargă cu spatele drept prin mulțime, să nu-i lase să vadă că se simte ca și cum mai are puțin și se prăbușește, întrucât nu mai are putere să fie tristă. Podeaua bisericii parcă încearcă să-i înghită picioarele, iar ochii o ustură de la sicriul din fața ei.

„Superputerea morții nu-i că-i face pe oameni să moară, ci că-i face pe cei rămași în viață să nu mai vrea să trăiască", se gândește Elsa. Nu-și amintește unde a auzit asta. Își zice că poate-i vreo zicală din Tărâmul-Aproape-Treaz, dar, dacă se gândește mai bine la ce credea bunica despre moarte, e puțin probabil. Moartea era nemesis-ul bunicii. Și de asta nu voia să vorbească despre ea niciodată. De asta s-a făcut chirurg, ca să lupte din răsputeri cu moartea.

Dar ar putea fi o zicală din Miploris, își dă Elsa seama. Bunica nu voia niciodată să călărească spre Miploris când erau în Tărâmul-Aproape-Treaz, dar se duceau uneori pentru că o bătea Elsa la cap. Alteori Elsa mergea acolo singură, iar bunica rămânea pe la vreun han din Miamas și juca poker cu trolii sau se certa pe calitatea vinului cu îngerii-de-zăpadă.

Miploris e cea mai frumoasă dintre împărățiile Tărâmului-Aproape-Treaz. Copacii cântă, iarba îți masează tălpile și

miroase întotdeauna a pâine proaspăt scoasă din cuptor. Casele sunt atât de frumoase, încât musai să stai jos când le privești. Dar nu sunt locuite. Sunt folosite doar pe post de magazii. Căci Miploris e locul unde toate făpturile de basm își aduc tristețea să fie pusă la păstrare, în toate veșniciile de basm.

Oamenii din lumea reală spun mereu, când se întâmplă ceva, că tristețea, dorul, durerea din inimă „se duc cu timpul", dar nu-i adevărat. Durerea și dorul sunt constante, dar, dacă am fi nevoiți să le purtăm cu noi tot restul vieții, nimeni n-ar mai putea îndura nimic. Am muri de tristețe. Așa că, în cele din urmă, le punem undeva la păstrare.

Și asta e Miploris, un loc unde povestitori singuratici vin din cele patru vânturi, târând după ei valize grele, pline cu tristețe. Un loc unde poți să lași poverile astea și să te întorci la viață. Și, când călătorii pleacă de acolo, o fac cu inima și pasul mai ușor, căci Miploris e astfel așezat, încât, în orice direcție ai pleca, ai întotdeauna soarele în față și vântul în spate.

Miplorisienii iau în primire valize, saci, pungi pline cu tristețe și le notează cu grijă pe fiecare într-un carnețel. Cataloghează scrupulos toată tristețea și tot dorul, în funcție de tip, apoi le alocă fiecăruia un loc de depozitare, unde sunt înregistrate. E ordine și disciplină în Miploris, au un sistem de reguli bine pus la punct, cu arii de responsabilitate bine definite pentru fiecare gen de tristețe. „Conțopiști afurisiți" le zicea bunica, bineînțeles, din cauză că pun lumea care vine să-și lase durerea să completeze tot felul de formulare. Dar, când vine vorba de tristețe, nu poți să lași lucrurile brambura, așa zic miplorisienii, că altfel îi apucă pe toți jalea, care te miri pe unde.

Miploris era, cândva, cea mai mică împărăție din Tărâmul-Aproape-Treaz, dar, după Războiul-fără-Sfârșit, a devenit cea mai mare. Bunicii nu-i plăcea să meargă acolo fiindcă zicea că sunt prea multe magazii cu numele ei pe ușă.

În Miploris se vorbește despre voci interioare, Elsa își aduce acum aminte. Miplorisienii cred că vocile sunt ale morților care se întorc să-i ajute pe cei pe care îi iubesc. Bunica le zicea „capete-de-furculiță-de-desert".

Elsa e trasă înapoi în lumea reală de mâna blândă a tatei, care i se așază pe umăr. Îl aude șoptindu-i mamei:

— Ai aranjat totul foarte frumos, Ulrica.

Cu colțul ochiului o vede pe mama zâmbind și, arătând spre foile cu programul așezate pe bănci, îi răspunde:

— Mulțumesc că te-ai ocupat de program. E foarte frumos fontul.

Elsa se așază la capătul primei bănci din față și se uită țintă în podea, până când murmurul încetează și gândurile i se

îneacă în aplauzele surde care se ridică în ecoul a o sută de funduri care se trântesc, toate în același timp pe băncile de lemn. Biserica e atât de plină, încât stau oameni și în picioare, de jur-împrejurul pereților. Mulți au haine megaciudate, de zici c-au jucat ruleta rusească pe ținute cu cineva care nu știe să citească etichetele cu instrucțiuni de spălare de pe haine.

Elsa se gândește să pună sintagma „ruleta rusească pe ținute” în borcanul cu cuvinte. Încearcă să se concentreze pe gândul ăsta. Dar aude limbi pe care nu le înțelege, își aude numele pocit în pronunții greșite, iar asta o aduce din nou înapoi în prezent. Străinii o arată cu degetul mai mult sau mai puțin discret. De cele mai multe ori, mai puțin discret. Înțelege că toată lumea știe cine e și asta o scoate din minți. Recunoaște o față familiară lângă unul dintre pereți, dar îi e greu să-și dea seama de unde o știe. Ca atunci când vezi o vedetă într-o cafenea și izbucnești spontan „Ooo, salutare!” și abia pe urmă realizezi c-ai zis asta fiindcă creierul a apucat să-ți spună „Băi, vezi că-i cineva pe care-l cunoști, dă și tu bună ziua!”, fix înainte să-și dea seama că „Aaa, nu, stai, mă, că-i ăla de la televizor!”. Căci creierului îi place să te facă să te simți ca un idiot.

Figura cunoscută dispare rapid în spatele unui umăr. Când apare din nou, se uită fix la Elsa. E contabilul care a venit ieri să le vorbească locatarilor din bloc despre posibilitatea de a-și cumpăra apartamentele. Doar că acum e îmbrăcat ca un preot. Dispare din nou în spatele unui umăr și reapare. O privește iar. Îi face cu ochiul.

În față, un alt preot începe să vorbească. Elsa îl privește fugar, apoi se întoarce iar spre preotul-contabil. Dar acesta a dispărut într-o mare de umeri. Mulți dintre umeri au capete care o privesc pe Elsa zâmbind, așa cum fac oamenii care au văzut copii doar în poze și nu pricep că-i meganeplăcut. Mai exact, neplăcut ca o-dubă-albă-dubioasă-parcată-în-fața-școlii. Capseci! Elsa disprețuiește oamenii care cred că o cunosc doar pentru că au văzut-o într-o fotografie făcută când ea însăși era prea mică să-și mai aducă aminte. Își zice că probabil de-asta orice om normal urăște când părinții le arată altora poze cu ei de pe vremea când erau bebeluși – că te simți de parcă cineva îți fură o amintire.

Preotul din față vorbește despre bunica, apoi despre Dumnezeu, dar Elsa n-ascultă. Se întreabă dacă asta ar fi vrut bunica. Nu-i sigură dacă bunicii îi plăcea biserica. Nu vorbeau aproape niciodată despre Dumnezeu, pentru că bunica îl asocia pe Dumnezeu cu moartea.

Și toată ceremonia asta e un fals. Plastic și machiaj. Că parcă totu-i dintr-odată bine, odată ce faci înmormântarea.

Nimic n-o să fie bine, Elsa știe dinainte. O trec sudori reci. Unii dintre străinii în haine megaciudate ies în față și vorbesc la microfon. Unii vorbesc în alte limbi și o doamnă micuță traduce, la alt microfon, tot ce spun. Dar nimeni nu folosește cuvântul „moartă". Toți spun că „s-a dus" sau că „am pierdut-o". De parcă bunica-i o șosetă care a dispărut în uscătorul de rufe. Unii plâng, iar Elsa simte că n-au niciun drept. Că doar nu era bunica lor! Și n-au nici dreptul s-o facă pe Elsa să simtă că bunica avea și alte țări și împărății în care pe ea n-a dus-o niciodată.

Așa că, atunci când o tanti grasă cu o coafură de parcă s-a pieptănat cu prăjitorul de pâine în timp ce-și făcea baie începe să citească poezii, Elsa își zice că i-a ajuns și se ridică să plece. O aude pe mama strigând-o în șoaptă, dar traversează în grabă podeaua lucioasă de piatră, împinge ușa grea a bisericii și iese, înainte să o poată opri cineva.

Vântul de iarnă e mușcător. E ca și cum cineva o ridică, trăgând-o de păr, dintr-o baie fierbinte. Animalele-nori plutesc jos și nu par a prevesti nimic bun. Elsa merge încet și trage atât de adânc în piept aerul de decembrie, încât mai are puțin și leșină. Speră să apară Storm. Storm s-a numărat întotdeauna printre supereroinele ei favorite, pentru că Storm poate să schimbe vremea. Până și bunica recunoștea că-i o megasuperputere.

Elsa speră să vină Storm și să dărâme, dintr-o suflare, biserica naibii! Și cimitirul naibii! Să dărâme naibii tot!

Chipurile din biserică i se perindă prin fața ochilor. Oare era contabilul? Era și Alf acolo? Parcă da. Și polițista cu ochi verzi. Sau cel puțin așa i s-a părut. Iuțește pasul, ca să n-o prindă nimeni din urmă s-o întrebe dacă-i OK. Fiindcă nu-i OK. Nimic n-o să mai fie OK vreodată. Nu mai vrea să le audă șopocăielile și nu mai vrea să știe că vorbesc despre ea. Pe la spatele ei. Pe lângă ea. Bunica nu vorbește niciodată pe lângă ea.

Nu *vorbea*. Nu *vorbea* niciodată pe lângă ea.

A apucat să meargă vreo cincizeci de metri prin cimitir, când simte mirosul de țigară. Mai întâi i se pare familiar, aproape eliberator. Ceva spre care ar vrea să se întoarcă, să îmbrățișeze și în care să-și afunde chipul ca într-o față de pernă proaspăt spălată într-o duminică dimineață. Apoi devine, dintr-odată, altceva.

Atunci aude vocea interioară.

Știe cine e bărbatul din spatele ei înainte să se întoarcă spre el. E la doar câțiva metri de ea și ține nonșalant țigara între

vârfurile degetelor. Biserica e prea departe ca să o mai poată auzi cineva țipând, iar bărbatul îi blochează calea de întors cu mișcări lente și reci.

Elsa se uită peste umăr spre poarta cimitirului. Douăzeci de metri. Când întoarce din nou privirea spre el, bărbatul e, dintr-un salt, lângă ea.

E vocea bunicii. Dar nu șoptește. Strigă: „Fugi!”

Elsa îi simte atingerea degetelor aspre pe braț, dar reușește să scape din strânsoare. Aleargă până când vântul îi zgârie ochii ca niște unghii pe un parbriz înghețat. Nu știe de cât timp aleargă. De veșnicii. Veșnicii de realitate. Iar când amintirea privirii și a țigării lui i se cristalizează în minte și fiecare răsuflare îi izbește plămânii, își dă seama că bărbatul șchioapătă. De-asta a scăpat. Încă o secundă de ezitare și ar fi prins-o de rochie. Dar Elsa e prea obișnuită să fugă. E mult prea bună la asta.

Continuă să alerge mult timp după ce știe că nu mai e pe urmele ei. Poate că nu fuge doar de el, ci fuge de tot. Aleargă până când nu mai știe dacă ochii îi lăcrimează din cauza vântului sau de tristețe. Aleargă până își dă seama că a ajuns aproape de școală.

Încetinește. Se uită în jur. Ezită. Apoi o ia la goană spre parcul întunecat de peste drum, iar rochia îi dansează în jurul trupului. Până și copacii par dușmănoși în parcul ăsta. Soarele n-are forță să pătrundă. Aude voci răzlețe, vântul urlând printre crengi și vuietul traficului îndepărtându-se. Furioasă și cu răsuflarea întretăiată, se împleticește spre inima parcului. Aude alte voci. Cineva o strigă:

— Hei, mititico!

Se oprește epuizată. Se prăbușește pe o bancă. Aude vocea „Hei, mititico!” apropiindu-se. Înțelege că îi vrea răul. Parcul parcă se ascunde sub o pătură. Aude apoi o altă voce, aproape de prima, care sună poticnit și împleticit, de zici că și-a pus pantofii invers. Cele două voci ridică tonul. Elsa simte pericolul și o ia din nou la fugă. Vocile, după ea. Își dă brusc seama, cu disperare, că întunericul din parc face totul să arate la fel, că nu știe încotro s-o apuce și că tocmai a făcut o mare prostie. Sfinte Sisoe, are șapte ani, se uită la televizor o grămadă, cum de-a putut fi atât de tâmpită?! Așa ajungi să ți se pună poza pe cutiile cu lapte sau cum naiba se face în serialele de la televizor când se dau copii dispăruți!

Dar e prea târziu. Aleargă, cu inima-n gât, printre două tufișuri dese, care formează un soi de coridor îngust, întunecat. Nu știe de ce a intrat în parc. Niciun om normal la cap n-ar fi făcut asta intenționat. O s-o prindă drogomanii și-o s-o omoare, exact așa cum zic copiii la școală că se întâmplă

lucrurile în parcul ăsta. Așa va spune toată lumea în prima zi de școală după vacanța de iarnă: „Păi, noi am ZIS!” Elsa urăște când oamenii spun asta. Ar fi trebuit să rămână la biserică. Oare chiar ar fi trebuit? Nu știe cine-i bărbatul cu țigara, nu știe dacă-i cu adevărat o umbră din Tărâmul-Aproape-Treaz, dar e megasigură că bunica i-a strigat să fugă.

Dar aici? De ce-a fugit aici? Ce, nu-i normală la cap? „Poate că nu-s”, își zice Elsa. Poate că nu-i întreagă la minte. Poate c-a fugit în parc fiindcă vrea s-o prindă cineva și s-o omoare.

Superputerea morții nu-i că-i face pe oameni să moară, ci că-i face pe cei rămași în viață să nu mai vrea să trăiască.

N-aude crengile tufișurilor pârâind. N-aude gheața sfărâmându-se sub pașii lui. Dar, într-o clipită, vocile din spatele ei pier. Se simte ca ridicată în aer de un animal-nor de furtună. Timpanele îi țiuie de-i vine să urle. Apoi se lasă tăcerea. Plutește moale deasupra pământului, închide ochii. Nu-i mai deschide decât după ce au ieșit din parc.

Inimă-de-Lup o privește în ochi. Elsa îl privește și ea, încă purtată de brațele lui. Simte cum ochii i se închid pe jumătate. Dacă nu și-ar fi dat seama că nu există pe lume suficiente pungi de hârtie în care Inimă-de-Lup să hiperventileze dacă Elsa salivează în somn pe hainele lui, ar fi adormit pe loc. Se străduiește să-și țină ochii deschiși, căci la urma urmelor, ar fi nepoliticos să adoarmă tocmai acum, când i-a salvat viața. Din nou.

— Nu fugi singură! Niciodată singură, mârâie Inimă-de-Lup.

— Da, da, bine, mormăie Elsa fără vlagă, încercând să-i alunge cuvintele cu mâinile.

Încă nu-i sigură dacă voia să fie salvată, deși îi pare bine să-l vadă pe Inimă-de-Lup. Mai bine decât se aștepta. Se gândea că o să fie mai supărată pe el.

— Loc periculos, mârâie iar Inimă-de-Lup, arătând spre parc și o Iasă jos.

— Știu, murmură Elsa.

— Niciodată! îi ordonă el.

Elsa își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îi șoptește „mulțumesc” în limba secretă, înainte ca Inimă-de-Lup să apuce să-și îndrepte trupul uriaș. Dar, văzând cât e de panicat de gestul ei, îi dă drumul imediat.

— M-am spălat bine de tot pe mâini și mi-am făcut un duș megalung azi-dimineață, șoptește ea.

Inimă-de-Lup nu zice nimic, dar Elsa vede în ochii lui că tot o să-și facă baie în dezinfectant când ajunge acasă.

Elsa se uită în jur. Inimă-de-Lup scutură din cap, frecându-și mâinile.

— S-a dus, îi spune el cu blândețe.

Elsa încuviințează.

— De unde știai că sunt aici?

Privirea lui Inimă-de-Lup se prăbușește pe asfalt.

— Apăr. Bunica a zis… apăr-o.

Elsa încuviințează.

— Chiar dacă eu nu știu întotdeauna că ești pe-aproape?

Gluga lui Inimă-de-Lup se mișcă în sus și-n jos.

— E dragon? Tipul ăsta care m-alerga. Ăăă, adică vreau să zic, e umbră? Din Tărâmul-Aproape-Treaz? întreabă Elsa.

Răsuflarea stăpânită a lui Inimă-de-Lup îi vibrează în piept.

— Foarte periculos. Foarte periculos pentru tine. Pentru toți. Nu fugi singură! Niciodată.

Elsa simte cum i se înmoaie picioarele. Clipește des.

— De ce-ai plecat? De ce m-ai lăsat la psihologa aia? șoptește ea acuzator.

Fața lui Inimă-de-Lup dispare sub glugă.

— Psihologii vor să spun. Mereu. Despre război. Mereu. Eu… nu vreau.

— Poate că te-ai simți mai bine dac-ai vorbi?

Inimă-de-Lup își freacă trist mâinile, fără să răspundă. Se uită în josul străzii, de parcă se așteaptă să vadă ceva. Elsa își înfășoară mâinile în jurul trupului și descoperă că și-a lăsat și geaca și fularul Gryffindor în biserică. Nu i s-a mai întâmplat niciodată să-și uite fularul Gryffindor.

Cum naiba să-ți uiți fularul Gryffindor?!

Se uită și ea în josul străzii, fără să-și dea seama de ce. Simte ceva acoperindu-i umerii. Inimă-de-Lup i-a pus geaca lui. Atârnă pe jos în jurul ei. Miroase a detergent. E prima dată când îl vede pe Inimă-de-Lup fără gluga trasă pe cap. În mod ciudat, arată și mai înalt. Părul lung și barba neagră îi flutură în vânt, iar cicatricea lucește când soarele gâdilă animalele-nori pe cer.

— Ai zis că „Miamas” înseamnă „iubesc” în limba mamei tale, nu? întreabă Elsa, încercând să nu se holbeze la cicatricea lui, fiindcă asta îl face să-și frece mâinile și mai tare.

Inimă-de-Lup dă din cap că da. Se uită din nou în josul străzii.

— Ce-nseamnă „Miploris”? întreabă Elsa.

Cum Inimă-de-Lup nu-i răspunde, presupune că n-a înțeles întrebarea, așa că-i explică:

— Una dintre cele șase împărății din Tărâmul-Aproape-Treaz se numește Miploris. Acolo se păstrează toată tristețea din lume. Bunica nu voia niciod…

Inimă-de-Lup o întrerupe, dar nu nepoliticos.

— „Plâng”. Miploris. Plâng.

Elsa dă din cap că a înțeles.

— Și Mirevas?

— Visez.

— Miaudacas?

— Îndrăznesc.

— Mimovas?

— Dansez.

Elsa lasă cuvintele să-i pătrundă în minte înainte să întrebe despre ultima împărăție. Se gândește la ce-i povestea mereu bunica despre Inimă-de-Lup, că era de neînvins și a înfrânt umbrele și că doar el a putut face asta, pentru că avea inimă de războinic, dar suflet de povestitor. Pentru că s-a născut în Miamas, dar a crescut în Mibatalos.

— Ce-nseamnă Mibatalos? întreabă ea.

Atunci Inimă-de-Lup o privește în ochi. Cu ochi mari și întunecați, plini de ceea ce se păstrează în Miploris.

— Mibatalos. „Lupt". Mibatalos nu mai e. Nu mai e Mibatalos.

— Știu. Umbrele au distrus-o în Războiul-fără-Sfârșit și toți mibatalosienii au murit, mai puțin tu. Tu ești ultimul din neamul tău și ai… zice Elsa, dar Inimă-de-Lup își freacă mâinile atât de tare, încât e nevoită să se oprească.

Părul îi intră în ochi. Face un pas înapoi.

— Mibatalos nu mai e. Nu lupt. Nu mai lupt. Niciodată.

Iar Elsa înțelege, așa cum înțelegi astfel de lucruri când te uiți în ochii celui care și le spune, că Inimă-de-Lup nu s-a ascuns în pădurile de la marginea Tărâmului-Aproape-Treaz de teama umbrelor. Ci pentru că-i era frică de sine însuși. Înspăimântat de ce-au făcut din el în Mibatalos. Înspăimântat că a devenit invincibil.

Cel puțin asta i se pare Elsei că vede în ochii lui. Căci există povești și despre asta.

Îi vede privirea alunecând din nou în josul străzii. Aude vocea lui Alf. Se întoarce și îl vede pe Taxi așteptând la marginea trotuarului, cu motorul pornit. Tălpile lui Alf târșâie prin zăpadă. Lângă Taxi așteaptă polițista cu ochi verzi, cercetând parcul cu o căutătură de vultur. Alf o ia în brațe pe Elsa, încă înfășurată în geaca lui Inimă-de-Lup, ca într-un sac de dormit, și-i spune blând:

— Mergem acasă, nu poți să stai aici să-ngheți, ce dracu'!

Dar Elsa aude în vocea lui că-i înfricoșat, înfricoșat cum numai cineva care știe cine a hăituit-o în cimitir poate fi. Și vede în ochii verzi ai polițistei că și ea știe. Toată lumea știe mai mult decât lasă să se vadă.

Elsa nu-l caută cu privirea pe Inimă-de-Lup în timp ce Alf o duce spre Taxi. Știe că a plecat deja. Și, când se aruncă în

brațele mamei, înțelege că și ea știe mai mult decât pare. Că întotdeauna a știut mai mult decât lasă să se vadă.

Elsa se gândește la povestea cu frații Inimă-de-Leu. Se gândește la dragonul Katla, pe care nicio ființă umană nu-i putea înfrânge. Se gândește la fiorosul balaur Korm, singurul care l-a învins, până la urmă. Pentru că uneori, în povești, singurul care-i poate veni de hac unui dragon fioros e ceva mai fioros decât dragonul.

Un monstru.

22. O'Boy

Elsa a mai fost hăituită înainte. De sute de ori. Toți cei care sunt altfel sunt hăituiți la școală. Dar ca acum, în cimitir, n-a fost niciodată. Și frica pe care o simte e diferită. Ca o febră ce-i cuprinde inima și o ia prizonieră. Elsa îi simte zvâcnirile până-n creier, mult după ce umbra a dispărut.

Căci a apucat să-i vadă ochii bărbatului, înainte ca acesta să o ia la fugă. Părea gata s-o omoare. Și, când ai aproape opt ani și cineva sau ceva te privește așa, nu-i un lucru peste care să mai poți trece vreodată.

Elsa a încercat să nu se teamă niciodată când bunica era în viață. Sau cel puțin a încercat să nu arate că-i e frică. Căci bunica ura fricile. În Tărâmul-Aproape-Treaz, fricile sunt făpturi mici și pătimașe, cu blană aspră, care, nu se știe de ce, seamănă foarte bine cu scamele albastre din uscătorul de rufe și, dacă nu ești atent, sar și te mușcă sau încearcă să-ți zgârie ochii. „Fricile sunt ca țigările", zicea bunica, „nu-i greu să te lași de ele, greu e să nu te-apuci iar".

Bunica îi povestea că Acumul a adus fricile în Tărâmul-Aproape-Treaz cu mult timp în urmă, pe vremea când erau doar cinci împărății, nu șase.

Acumul e un monstru străvechi care vrea ca totul să se întâmple numaidecât. De câte ori un copil spune „imediat" sau „mai încolo" sau „stai să…", Acumul urlă cu înfiorătoare forță: „Nuuu! ACUM! ACUM să faci!" Acumul urăște copiii, pentru că ei nu cred în minciuna cum că timpul ar fi liniar. Copiii știu că timpul e doar un sentiment, așa că, pentru ei, „acum" e un cuvânt fără noimă, așa cum era și pentru bunica. George a zis odată că bunica nu era optimistă în ceea ce privește timpul, ci ateistă, și că singura religie în care credea era budismul de rit lasă-pe-mâine. Elsa s-a enervat groaznic când l-a auzit, pentru că i s-a părut foarte amuzant și e foarte greu să nu-ți placă de cineva care-i amuzant. Umorul e unul dintre defectele cele mai enervante ale lui George.

Acumul a adus fricile în Tărâmul-Aproape-Treaz, ca să prindă copii cu ele. Și, când prinde câte un copil, îi înghite viitorul. Își lasă victima neputincioasă, cu o viață întreagă înainte, în care trebuie să mănânce, să doarmă sau să facă ordine numaidecât. Copilul nu mai poate amâna nimic plictisitor ca să facă în locul lui ceva plăcut. „Tot ce-i rămâne e *acum*, o soartă mai rea decât moartea", spunea mereu bunica. Basmul începe cu faptul că Acumul urăște poveștile. Căci nimic nu-i face pe copii mai dornici să lase ceva pe mâine decât poveștile. Așa că, într-o noapte, Acumul s-a furișat pe

Muntele Poveștilor, cel mai înalt vârf din Tărâmul-Aproape-Treaz, și a iscat o avalanșă îngrozitoare, care a fărâmat vârful muntelui. Apoi s-a ascuns într-o peșteră întunecată și s-a pus la pândă. Vârful Muntelui Poveștilor e locul de unde enfanții dau drumul basmelor să plutească spre lumea reală și, dacă poveștile nu mai pot pleca de acolo, de sus, împărăția Miamas se sufocă, apoi tot Tărâmul-Aproape-Treaz se înăbușă, la rândul său. Căci poveștile nu pot exista fără copii care să le asculte.

La răsărit, cei mai viteji războinici din Mibatalos au încercat să urce pe munte și să înfrângă Acumul, dar niciunul n-a reușit. Căci Acumul clocea frici în grote adânci, ca pe mici ouă. E nevoie de mare băgare de seamă cu fricile, căci amenințările le fac să crească. Așa că, de fiecare dată când părinții amenințau vreun copil, treaba asta funcționa ca un soi de îngrășământ. „Imediat", spunea un copil undeva, iar părintele țipa: „Nu, ACUUUM! Altfel o să…" Și-atunci, *pac*!, o frică ieșea din ou în grotele Acumului.

Când războinicii din Mibatalos au urcat pe Muntele Poveștilor, Acumul le-a dat drumul fricilor, iar ele s-au preschimbat, pe dată, în cel mai înfiorător coșmar al fiecărui războinic. Căci orice ființă are o frică de neînfrânt, până și războinicii din Mibatalos. Aerul din Tărâmul-Aproape-Treaz s-a subțiat. Povestitorilor le era din ce în ce mai greu să respire.

Deși, când bunica a ajuns aici cu povestea, Elsa a întrerupt-o enervată și i-a atras atenția că asta cu fricile care se transformă în ce te înfricoșează cel mai tare pe lume e furată din *Harry Potter*, că așa funcționează un bogart. Iar bunica a pufnit și i-a răspuns că „poate că tutul ăla de Harry a furat de la mine, *asta* nu ți-a dat prin tărtăcuță, ha?". Iar Elsa s-a răstit: „Harry Potter nu fură!" Pe urmă s-au certat zdravăn și, în cele din urmă, bunica s-a dat bătută și a mormăit: „Da, da, păi cum! Hai s-o dăm dracu' de treabă! Fricile nu se preschimbă în nimic. Doar mușcă și încearcă să zgârie. Așa-i BINE?" Și-atunci Elsa s-a învoit și au mers mai departe cu povestea.

Atunci au apărut cei doi cavaleri de aur. Toată lumea a încercat să-i convingă să nu urce pe munte, dar n-au vrut să asculte, bineînțeles. Cavalerii sunt căpoși ceva de speriat. Dar, când au ajuns sus, pe munte, iar fricile au năvălit purcoi afară din grote, cavalerii n-au sărit să se bată cu ele. N-au țipat și n-au înjurat ca războinicii dinainte, ci au făcut singurul lucru pe care îl poți face împotriva fricii: au râs. Un râs zdravăn și sfidător. Și-atunci fricile s-au preschimbat, una după alta, în stane de piatră.

Mă rog, bunicii îi cam plăcea să termine poveștile cu chestii care se preschimbă în stane de piatră, fiindcă nu prea se

pricepea la sfârșituri. Dar Elsa nu s-a plâns niciodată. Acumul a fost aruncat în temniță pe termen nelimitat, ceea ce l-a enervat groaznic. Iar Înaltul Sfat al Tărâmului-Aproape-Treaz a hotărât să pună de pază la Muntele Poveștilor un mic grup de locuitori din fiecare împărăție: războinici din Mibatalos, vânători-de-vise din Mirevas, păstrători-de-tristețe din Miploris, muzicanți din Mimovas și povestitori din Miamas. Din stanele de piatră ce fuseseră odinioară frici, au refăcut vârful muntelui, mai înalt ca niciodată, iar la poalele muntelui au construit cea de-a șasea împărăție: Miaudacas. Iar pe câmpiile din jurul noii împărății au cultivat curaj, ca să nu-i mai fie nimănui vreodată frică.

În fine, asta au făcut până când bunica i-a povestit odată Elsei că, după ce-au recoltat toate plantele de curaj, au făcut o băutură specială, din care, dacă beai, deveneai supercurajos. Și-atunci Elsa a căutat un pic de Google și i-a zis bunicii că nu-i deloc o metaforă responsabilă pe care să le-o spui copiilor. Atunci bunica a bombănit: „Pfff, bine, atunci nici nu-l cultivă, nici nu-l beau, OK? Curaju-i acolo și gata!”

Și asta-i întreaga poveste a celor doi cavaleri de aur care au învins fricile. Bunica i-o spunea Elsei de fiecare dată când îi era frică de ceva și, cu toate că Elsa critica aspru tehnica narativă a bunicii, povestea reușea de fiecare dată să o facă să-i fie mult mai puțin teamă.

Singura frică, asupra căreia povestea n-avea nicio putere, era frica de moarte a bunicii. Iar acum basmul nu mai are putere nici asupra fricilor Elsei. Căci nici măcar poveștile nu pot înfrânge umbrele.

— Ți-e frică? o întreabă mama.

— Da, recunoaște Elsa.

Mama nu-i spune să nu-i fie teamă și nu încearcă s-o păcălească să creadă că n-ar trebui să-i fie. Iar Elsa o iubește pentru asta.

Stau întinse pe scaunele rabatate ale lui Renault. Orsul e împrăștiat peste tot în spațiul dintre ele, iar mama îi scarpină gânditoare blana. Nu s-a supărat când Elsa i-a spus că l-a ținut ascuns în boxa bunicii. Și nu i s-a făcut frică de el când i l-a arătat. Nici măcar un pic. Doar l-a scărpinat după urechi, ca pe un pisoi.

Elsa întinde mâna spre burta mamei și simte bătăile liniștite ale inimii Jumătății. Nici Jumătății nu-i e frică, fiindcă-i sută la sută mama și George, pe când Elsa e pe jumătate tata, iar tatei îi e frică de orice. Așa că Elsei îi e frică de aproximativ jumătate din orice.

Mai mult de umbre, de fapt.

— Știi cine e? Omul care m-a alergat? întreabă ea. Orsul o împinge ușurel cu capul. Mama o mângâie blând pe obraji.

— Da. Știm cine e.

— *Știm*?

Mama trage adânc aer în piept.

— Lennart și Maud. Și Alf. Și eu.

Pare c-ar vrea să mai adauge câteva nume, dar se abține.

— Lennart și Maud?! izbucnește Elsa.

Mama încuviințează.

— O, da, iubito. Mă tem că ei știu cel mai bine dintre toți.

— De ce nu mi-ai zis niciodată nimic despre el? întreabă Elsa.

— N-am vrut să te sperii, răspunde mama.

— Funcționează megabine! se rățoiește Elsa, deloc nesperiată.

Mama oftează. Îl scarpină absentă pe ors mai departe. Orsul, la rândul lui, o linge pe Elsa pe față. Încă mai miroase a aluat de chec. Din păcate, e destul de greu să fii supărat pe cineva care miroase a aluat de chec și te linge pe față.

— E o umbră, șoptește Elsa.

— Știu, zice mama.

— Știi?!

Mama trage aer în piept până-n vârful degetelor de la picioare.

— Bunica a încercat să-mi spună povești, iubito. Despre Tărâmul-Aproape-Treaz și despre umbre.

— Și despre Miamas? întreabă Elsa.

Mama dă din cap că nu.

— Nu. Știu c-aveați chestii doar ale voastre, pe care nu mi le-a arătat niciodată. Iar asta era acum mult timp. Când aveam vârsta ta. Tărâmul-Aproape-Treaz era foarte mic atunci. Împărățiile nici n-aveau încă nume și…

Elsa o întrerupe nerăbdătoare:

— Știu. Numele le-au primit când bunica l-a cunoscut pe Inimă-de-Lup, că le-a botezat după cuvinte din limba mamei lui. Și a învățat limba lui, pe care a făcut-o dup-aia limba secretă, ca el s-o învețe pe ea și să poată să vorbească. Ei doi, adică. De ce nu te-a dus înapoi? De ce nu ți-a arătat tot Tărâmul-Aproape-Treaz?

Mama se mușcă ușor de buză.

— A vrut să mă ducă acolo, iubito. De multe ori. *Eu* n-am vrut.

— De ce?

— Am crescut. Am devenit adolescentă. Eram furioasă. Și nu voiam să-mi spună mama povești la telefon. Voiam s-o am aici. Să fie aici cu mine, în lumea reală.

Elsa n-a auzit-o aproape niciodată spunând „mama”. De obicei zice „bunica”.

Mama încearcă să zâmbească. Nu prea reușește.

— Am fost un copil dificil, iubito… Ne certam mult. Spuneam „nu” la aproape orice. Bunica îmi zicea „fetița care-a zis nu”.

Elsa face ochii mari. Mama oftează și zâmbește în același timp, ca și cum un sentiment încearcă să-l înghită pe celălalt.

— Da, am fost diverse personaje din poveștile bunicii. Și fetița și regina, cred. Până la urmă, nici nu mai știam unde se termină imaginația și începe realitatea. Uneori cred că nici bunica nu mai știa. Mi-a fost greu să cresc cu toate astea. Și încă mi-e greu să le accept. Eu am nevoie de foarte multă realitate.

Elsa tace, întinsă pe spate, cu ochii în tavanul lui Renault și răsuflarea orsului în ureche. Se gândește la Inimă-de-Lup și la îngerul-de-mare, care locuiesc de atâta vreme pe scara ei, fără să știe nimeni cine sunt. Fără să-i fi întrebat nimeni vreodată ceva. Dacă ai face găuri în podelele și în tavanele din bloc, orice vecin ar putea întinde mâna și l-ar atinge pe celălalt, așa de aproape își trăiesc viețile, totuși nu știu nimic unii despre alții. Și uite-așa trec anii.

— Ai găsit cheia? întreabă Elsa arătând spre tabloul de bord al lui Renault.

Mama dă din cap că nu.

— Cred că bunica a ascuns-o. Probabil ca s-o enerveze pe Britt-Marie. Mă gândesc că tot de-asta a și parcat pe locul ei…

— Britt-Marie are mașină? întreabă Elsa uitându-se la BMW, mașina lui Kent, deși e întinsă pe spate.

E cea mai mare mașină pe care a văzut-o vreodată.

— Nu. Dar a avut, acum mulți ani. Una albă. Iar ăsta încă e locul ei de parcare. Cred că-i vorba de principiu. De obicei, cu Britt-Marie e vorba de principii, zice mama cu un zâmbet strâmb.

Elsa nu prea înțelege ce vrea să zică mama. Și nu știe nici dacă are vreo importanță sau nu.

— Și-atunci cum a ajuns Renault aici? Dacă nimeni n-are cheia? gândește ea cu voce tare, deși știe că mama nu-i poate răspunde, pentru că nu știe nici ea.

Într-adevăr, mama tace. Elsa respiră adânc și închide ochii.

— Vreau să-mi povestești despre umbră, spune ea apoi, încercând să pară plină de ceea ce se cultivă în Miaudacas, deși vocea îi tremură ca varga.

Mama o mângâie pe obraz, apoi se ridică anevoios, cu mâna pe Jumătatea.

— Eu zic că-i mai bine să-ți povestească Lennart și Maud despre el, iubito.

Elsa vrea să protesteze, dar mama s-a dat deja jos din Renault, așa că n-are de ales, trebuie s-o urmeze. La urma urmelor, asta-i superputerea mamei. Mama ia cu ea geaca lui Inimă-de-Lup. Zice că vrea să o spele, ca să i-o dea când se întoarce. Elsei îi place gândul. Că o să se întoarcă.

Trag pătura peste orsul întins pe bancheta din spate și mama îl roagă frumos să stea liniștit dacă aude pe cineva venind. Iar orsul o ascultă. Elsa îi promite de mai multe ori că o să-i găsească o ascunzătoare mai bună, deși orsul nu pare să vadă la ce i-ar folosi. În schimb, se arată foarte interesat de faptul că Elsa îl asigură că se duce să-i mai facă rost de câteva fursecuri.

Alf stă de pază în capul scărilor ce duc la subsol.

— Am făcut cafea, mormăie el.

Mama ia recunoscătoare cana plină. Alf îi întinde cealaltă cană Elsei.

— Nu beau cafea, ți-am mai zis, spune Elsa obosită.

— Da' nu-i cafea, ce dracu'! E afurisită din aia de ciocolată, O'Boy, răspunde Alf ofensat.

Elsa se holbează uluită în cană.

— De unde ai tu O'Boy? se miră ea.

La ei acasă nu-i niciodată O'Boy, că mama zice că are prea mult zahăr.

— De acasă, mormăie Alf.

— Ai tu O'Boy acasă? întreabă Elsa sceptică.

— M-am dus la magazin, ce dracu'! C-ai zis că nu bei cafea, răspunde Alf îmbufnat.

Elsa îi zâmbește cu gura până la urechi. Se gândește să-i zică lui Alf „Cavalerul Invectivei", fiindcă a citit despre invectivă și i se pare, în general, că sunt mult prea puțini cavaleri din ordinul ăsta. Apoi ia o gură zdravănă de O'Boy și mai-mai să scuipe direct pe geaca lui Alf.

— CÂTE linguri de O'Boy ai pus în chestia asta?

— Dracu' știe! Vreo cinșpe, șaișpe să tot fi fost, mormăie Alf defensiv.

— Păi, se pun, gen, TREI!

Alf pare indignat. Sau cel puțin așa crede Elsa. A pus cândva „indignat" în borcanul cu cuvinte al tatei și se gândește că așa arată cineva când e indignat.

— Ca s-aibă gust, ce dracu'! mârâie Alf.

Elsa mănâncă restul de O'Boy cu linguriță.

— Știi cine m-a alergat în cimitir? îl întreabă ea pe Alf, cu gura și nasul murdare de ciocolată.

Geaca de piele scârțâie ușor. Pumnii i se strâng.

— Nu pe tine te caută.

— Ăăă, pardooon? Pe mine m-a alergat! protestează Elsa tușind, așa că Alf capătă până la urmă puțin O'Boy pe geacă.

Dar Alf dă tăcut din cap că nu.

— Nu. Nu pe tine te-aleargă.

23. Cârpă de vase

Elsa are sute de întrebări, dar nu pune niciuna, căci mama e atât de obosită când ajung acasă, încât ea și Jumătatea merg la culcare imediat. Așa-i mai tot timpul de la o vreme, zici că o scoate cineva din priză. E vina Jumătății, cică. George zice că Jumătatea compensează pentru faptul că o să-i țină treji vreo optsprezece ani de acum înainte. Așa că mai întâi o face pe mama somnoroasă vreo nouă luni mai întâi. Elsa stă pe marginea patului și o scarpină pe cap. Mama îi sărută mâinile și îi șoptește:

— O să treacă, iubito. O să fie bine.

Cum zicea bunica. Iar Elsa ar vrea tare, tare mult s-o creadă. Mama îi zâmbește somnoroasă.

— Mai e Britt-Marie pe-aici? întreabă ea, făcând semn spre ușă.

Din bucătărie răzbate numaidecât vocea lui Britt-Marie, așa că întrebarea e de prisos. Britt-Marie vrea să fie „informată" ce au hotărât în ceea ce îl privește pe Renault, care e încă parcat pe locul lui Britt-Marie.

— Nu putem să trăim fără reguli, George. Asta trebuie să-nțelegeți până și tu și Ulrica, zice Britt-Marie binevoitoare, fără să sune tocmai binevoitoare.

George răspunde jovial că sigur că înțelege. Că așa-i George, are înțelegere pentru oricine, o chestie megairitantă, care pare s-o enerveze și pe Britt-Marie. Apoi George încearcă să-i ofere ouă, la care Britt-Marie îl ignoră, deloc binevoitoare, și îl anunță că „toți locatarii trebuie supuși unei investigații complete cu privire la căruciorul parcat în holul blocului". Că mai întâi cineva a pus un anunț *fără* să o informeze pe Britt-Marie și pe urmă cineva l-a dat jos, *tot fără* să o informeze. Britt-Marie mai vrea „să sublinieze" faptul că „a interogat în amănunțime toți suspecții. În *amănunțime*!" La care George îi promite că va interoga și el câțiva suspecți, cu toate că habar n-are care ar putea fi aceștia. Însuflețită brusc de faptul că George e de acord cu ea, Britt-Marie se mai oripilează și că a găsit păr de câine pe scară, ceea ce „dovedește, firește, că bestia aia încă bântuie slobodă prin bloc. Bântuie slobodă, da!" Îi cere lui George „să acționeze negreșit". George nu prea înțelege ce se așteaptă de la el. Atunci Britt-Marie pufnește că „o să vorbească ea cu Kent despre asta, să le fie clar!" Apoi iese pe ușă ca o furtună, înainte ca George să apuce să răspundă. Ceea ce, de fapt, George nici n-are vreo intenție să facă. Apoi miroase ca și cum George s-a apucat să mai prăjească niște ouă.

— Tuta carnivoră de Britt-Marie! mormăie Elsa în dormitor.

— Nu-ți face griji, iubito, îi găsim mâine o ascunzătoare mai bună amicului tău, murmură mama pe jumătate adormită, apoi adaugă zâmbind: Ce-ar fi să-l ascundem în căruciorul de la parter?

Elsa râde un pic. Doar un pic. Și se gândește că misterul căruciorului din holul blocului sună ca începutul unui roman megaprost de Agatha Christie. Elsa știe asta pentru că aproape toate romanele ei se pot descărca pe iPad. Agatha Christie n-ar fi putut-o avea pe una ca Britt-Marie pe post de criminal tipic. Poate pe post de victimă. Elsa își imaginează că, într-o crimă misterioasă în care Britt-Marie e ucisă cu lovituri de sfeșnic, într-o bibliotecă, toată lumea care o cunoaște ar fi suspectă, pentru că „baba era o pacoste". Apoi Elsa se rușinează un pic că gândește așa.

— Britt-Marie nu-i rău intenționată, are doar nevoie să se simtă importantă, încearcă mama să-i explice.

— Tot tuta naibii e! se burzuluiește Elsa.

— Bine, da. Un pic, zice mama zâmbind.

Apoi se ridică în capul oaselor și încearcă să se așeze cât mai confortabil. Elsa o ajută să-și aranjeze o pernă la spate. Mama o mângâie pe obraz și îi șoptește:

— Mi-ar plăcea s-aud poveștile, iubito, dacă vrei. Mi-ar plăcea s-ascult poveștile din Miamas.

Atunci Elsa îi șoptește, stăpână pe sine, să închidă ochii pe jumătate și mama face întocmai, iar Elsa are sute de întrebări, dar nu pune niciuna. În schimb, îi povestește mamei despre animalele-nori, despre enfanți și regretanți, despre leu și troli, despre cavaleri și vânători-de-vise, îngeri-de-zăpadă și îngeri-de-mare, despre Acumul și despre Inimă-de-Lup. Și, când ajunge la povestea prințesei din Miploris, a celor doi prinți care se războiau pentru iubirea ei și a vrăjitoarei care a furat comoara prințesei, mama și Jumătatea adorm.

Iar Elsa are sute de întrebări, dar nu pune niciuna. Le acoperă cu plapuma, o pupă pe mama pe obraz și se forțează să fie curajoasă. Fiindcă trebuie să facă tot ce i-a promis bunicii: să apere castelul, să-și apere familia, să-și apere prietenii.

Mama întinde o mână spre Elsa când se ridică să plece și îi șoptește:

— Dacă bunicul ar fi călătorit prin lume să salveze vieți, în loc de bunica, nimeni n-ar fi zis că-i un tată rău…

— Eu! Eu aș fi zis, i-o retează Elsa.

— Știu, și de-asta tu ești viitorul, zâmbește mama, întorcându-se cu greu pe o parte.

Elsa a ajuns deja la ușă când mama murmură, încă pe jumătate adormită:

— Fotografiile de pe tavan, în dormitorul bunicii… Toți copiii din poze. Sunt cei care au fost azi la înmormântare. Au ajuns adulți pentru că bunica le-a salvat viața cândva…

Apoi mama adoarme din nou. Elsa nici nu-i sigură că era trează când i-a spus toate astea.

— *No shit, Sherlock*! Doar nu-s bătută-n cap, mormăie Elsa și închide lumina.

Că n-a fost deloc greu să-și dea seama cine erau. Mai greu e să-i ierte.

Mama doarme cu un zâmbet pe buze. Elsa închide ușa cu grijă.

Apartamentul miroase a cârpă de spălat vase. George adună cești de cafea goale. Străinii din poze au fost aici și au băut cafea, după înmormântare. Toți i-au zâmbit compătimitor, iar Elsa i-a urât pentru asta. I-a urât că au cunoscut-o pe bunica înaintea ei. Se duce în apartamentul bunicii și se întinde pe pat. Razele de lumină aruncate de lămpile de pe stradă se joacă pe luciul pozelor de pe tavan, ca niște căței în ploaia de picături aruncate de un aspersor de grădină, iar Elsa încă nu știe dacă o poate ierta pe bunica pentru faptul că a lăsat-o singură pe mama, ca să salveze copiii altora. Nu știe nici dacă mama o poate ierta, deși pare că încearcă.

Iese din apartament și, pe scară, se gândește să se ducă la ors, în garaj. Dar se prăbușește pe hol, sleită de puteri, și rămâne așa preț de veșnicii întregi. Încearcă să gândească, dar nu găsește decât gol și tăcere acolo unde, de obicei, îi sunt gândurile.

Aude pași venind de la câteva etaje mai jos – așa-i la ei în bloc, se aude totul de la o poștă. Pași moi, mărunți, șovăielnici, de parcă s-au rătăcit. Nu-i deloc mersul sigur și energic pe care femeia cu fustă neagră îl avea când mirosea a mentă și vorbea în cablul alb. Poartă blugi acum. Și nu-i mai atârnă niciun cablu din ureche. Se oprește la zece trepte de Elsa.

— Bună, o salută femeia.

Pare mai mică și vocea îi sună obosită, dar e un alt fel de oboseală. O oboseală mai bună, de data asta. Și nu miroase nici a mentă, nici a vin. Doar a șampon.

— Bună, îi răspunde Elsa.

— Am fost la cimitir azi, spune femeia încet.

— Nu te-am văzut la înmormântare, zice Elsa.

Femeia dă tristă din cap.

— N-am fost acolo. Iartă-mă! N-am… n-am putut. Eu…

Își înghite cuvintele. Se uită la ceva ce ține în mâini.

— M-am dus la… la mormântul băieților mei. N-am fost acolo de mult timp.

— Și, te-a ajutat? întreabă Elsa.

— Nu știu…

Elsa dă din cap că înțelege. Luminile de pe scară se sting. Așteaptă să i se obișnuiască ochii cu întunericul. În cele din urmă, femeia își adună forțele și zâmbește, iar buzele nu i se mai crapă la fel de mult ca înainte.

— Cum a fost înmormântarea? întreabă ea.

Elsa ridică din umeri.

— Ca orice înmormântare. Megamultă lume.

Femeia dă din cap de parcă îi e prins sub o halteră.

— Uneori e greu să… să împarți durerea cu oameni pe care nu-i cunoști. Dar cred că… cred că mulți oameni țineau mult la… la bunica ta.

Elsa își ascunde fața în șuvițele bretonului. Femeia se scarpină încurcată pe gât.

— E… vreau să zic că… înțeleg că ți-e greu, când știi că bunica ta a lăsat totul aici, acasă, și s-a dus să ajute străini în altă parte… să ajute… oameni ca mine.

Elsa pufnește bănuitoare. E ca și cum femeia îi citește gândurile. Iar asta nu-i convine deloc Elsei. Femeia e foarte stânjenită.

— Eu… adică vreau să zic… Iartă-mă! Se cheamă „problema tramvaiului” în etică. Adică, vreau să zic când studiezi. La universitate. E… adică… se pune problema dacă-i corect din punct de vedere moral să sacrifici un om ca să salvezi mai mulți.

Elsa se gândește să spună ceva, dar nu știe ce. Femeia dă din cap de parcă și-ar cere scuze.

— Sigur, poți să citești pe Wikipedia despre asta.

Elsa ridică din umeri. Femeia nu-i deloc în largul ei.

— Pari nervoasă, observă ea.

Elsa pufnește din nou, încercând să-și dea seama ce o scoate din sărite cel mai mult. Lista e destul de lungă.

— Nu pe tine. Sunt nervoasă pe tuta de Britt-Marie, decide ea, în cele din urmă.

Femeia încuviințează derutată.

— Înțeleg…

Elsa n-are deloc încredere că femeia pricepe, așa că-i explică:

— Britt-Marie e o megatută! Așa-i de tută, că dacă stai pe lângă ea prea mult, te molipsești și-ajungi și tu o tută.

Femeia se uită iar la obiectul pe care îl ține în mâini.

— „Nu te lupta cu monștrii, căci poți să devii tu însuți unul. Dacă privești îndelung abisul, abisul îți va scruta, la rându-i, străfundul sufletului”.

— Despre ce vorbești? izbucnește Elsa, deși îi place că femeia nu-i vorbește ca unui copil, iar pentru copii asta-i o chestie simpatică la un adult.

— Iartă-mă, e… era Nietzsche, răspunde absentă femeia.

Se scarpină din nou pe gât, încurcată.

— Era un filosof german. Un… eh, nu contează, sigur l-am citat greșit. Cred că-nseamnă că dacă urăști pe cineva, riști să ajungi ca persoana pe care o urăști.

Umerii Elsei se ridică până la urechi.

— Bunica zicea mereu: „Nu da cu șutul în rahat, că stropește!”

E prima dată când Elsa o aude râzând în hohote pe femeia cu fustă neagră. Mă rog, astăzi poartă blugi.

— Da, da, poate că-i mult mai bine zis așa!

E frumoasă când râde. Îi stă bine. Mai urcă două trepte spre Elsa și se întinde cât de mult poate să-i dea plicul pe care-l ține în mâini, fără să fie nevoită să se apropie. Cuvintele îi sunt din nou înghițite de găuri negre.

— Era pe morm… pe… am găsit-o pe piatra de căpătâi. Nu… nu știu cine-a pus-o acolo. Poate… poate că bunica ta și-a dat seama… c-o să mă duc…

Elsa ia plicul. Femeia în blugi dispare înainte ca Elsa să apuce să ridice privirea de pe scrisoare. Pe plic scrie: „Pentru Elsa! Dăi lu’ Lenart și Mod!”

Și uite-așa găsește Elsa a treia scrisoare a bunicii.

Lennart ține în mână o cană cu cafea când deschide ușa. În spatele lui, Maud și Samantha așteaptă cumințI. Miroase a fursecuri.

— Am o scrisoare pentru voi, declară Elsa.

Lennart ia plicul și parcă ar vrea să spună ceva, dar Elsa i-o ia înainte:

— E de la bunica. Cred că vă trimite salutări și-și cere iertare, că asta face în toate scrisorile.

Lennart încuviințează amabil. Maud încuviințează încă și mai amabil.

— Ne pare nespus de rău de ce s-a întâmplat cu bunica ta, dragă Elsa. A fost o înmormântare fantastic de frumoasă. Suntem foarte bucuroși c-am fost invitați.

— Și a fost cafea foarte bună, spune Lennart recunoscător, făcându-i Elsei semn să intre.

— Da. Intră, intră, drăguță, am făcut vise, o invită Maud.

— Da. Mă duc să pun de cafea, strigă vesel Lennart.

— Și-avem și O’Boy, ne-a adus Alf, îi zice Maud entuziasmată.

Samantha latră. Până și lătratul ei e amabil. Elsa ia un fursec din cutia de pe masă, plină ochi. Îi zâmbește frumos lui Maud.

— Am un prieten căruia îi plac foarte mult fursecurile. Și a stat singur toată ziua. E OK să-l aduc?

Maud și Lennart dau din cap că-i de la sine înțeles.

— De la sine înțeles, copilaș iubit, izbucnește Maud.

— Mă duc să mai pun de-o cafea, spune Lennart cu însuflețire.

Maud o bate ușurel pe Elsa pe brat și repetă energic:

— De la sine înțeles că poți să-ți aduci amicul. De la sine ÎNȚELES!

O clipă mai târziu, când orsul stă întins pe prișul din bucătărie, Maud nu mai e așa de convinsă că-i tocmai de la sine înțeles. Cam așa s-ar putea rezuma situația.

Mai ales că orsul ocupă tot prișul.

24. Vise

— V-am zis că-i plac visele! exclamă Elsa bucuroasă.

Maud încuviințează mură. Lennart stă așezat de cealaltă parte a mesei, cu Samantha pe genunchi, terifiată până-n măduva oaselor. Orsul mănâncă tacticos vise, câte o duzină deodată.

— Ce rasă e? o întreabă Lennart pe Elsa foarte încet, de parcă s-ar teme să nu-l jignească pe ors.

— Ors, răspunde Elsa satisfăcută.

Lennart dă din cap ca unul care habar n-are ce înseamnă asta. Maud mai deschide o cutie cu vise și o împinge cu grijă spre ors cu vârful degetelor de la picioare. Orsul o golește din trei înghițituri mari. Ridică apoi capul și o privește pe Maud cu ochii cât capacele de roată. Maud mai aduce două cutii și încearcă să nu lase să se vadă cât e de flatată. Nu prea reușește.

— Și… rasa asta… e dintre cele de câini utilitari? vrea să știe Lennart, în timp ce orsul plonjează în marea de fursecuri.

— Nu cred, răspunde Elsa.

— Nici eu, zice Lennart, încercând să o facă pe Samantha să nu-și mai tot ascundă capul între umărul și urechea lui.

— O fi rasă de… companie? întreabă Maud șovăind.

Pare că ar vrea să-l mângâie.

Elsa se uită gânditoare la ors.

— Nu știu. Orșii păzesc castelele prințeselor în povești, așa că bănuiesc că da.

— Aha, câine de pază, constată Lennart.

Elsa dă din cap că da. Acum că a categorisit creatura, Lennart e brusc mulțumit și ceva mai relaxat.

— Ooo, rasă regală? zice Maud impresionată.

— Gen, răspunde Elsa.

— În orice caz, tare-i mai plac visele, zice Maud și mai aduce două cutii.

— Ce face cafeaua? întreabă Lennart, de parcă-i e teamă ca nu cumva să fi fugit cafeaua undeva.

Se ridică de îndată, iar Samantha se ține scai de el ca un pui de cangur de marsupiu, căci chestia asta cum că orsul ar fi de rasă regală nu o liniștește câtuși de puțin. Mai ales când susnumitul ors regal e suficient de mare cât să o confunde pe Samantha cu puțină mizerie pe sub unghii.

— Elsa, drăguțo, vrei un rulou cu scorțișoară? Pot să ți-l încălzesc la microunde, o îmbie Maud.

Elsa dă din cap că da. Trebuie să fii dus cu capul să refuzi rulouri cu scorțișoară făcute de Maud.

— Vai de mine, scuză-mă, vrei și tu RU-LO-URI? îl întreabă Maud pe ors, pronunțând apăsat fiecare silabă din „rulouri”, de parcă orsul e de partea cealaltă a barului, într-un local cu muzica dată la maximum.

Orsul vrea rulouri.

— Zic că noi doi putem să fim prieteni buni, îi șoptește Maud conspirativ douăzeci de secunde mai târziu, în timp ce mai scoate patru pungi cu rulouri din congelator.

Orsul pare a fi întru totul de acord.

Elsa zărește pe masă scrisoarea de la bunica. E deschisă. Probabil că Lennart și Maud au citit-o în timp ce ea s-a dus la subsol să-l ia pe ors. Lennart vede că se uită la scrisoare și îi pune o mână pe umăr.

— Ai avut dreptate. Ne cere iertare.

— Pentru ce? întreabă Elsa.

Maud îi dă orsului rulourile cu scorțișoară și o jumătate de chec.

— Ei, o întreagă listă. Bunică-ta era cu adevărat…

— Altfel, completează Elsa.

Maud râde înduioșată și mângâie orsul pe cap.

— În primul rând ne-a cerut iertare că ne boscorodea atâta. Și că se enerva pe noi. Și că se certa și făcea tărăboi în bloc. Dar zău dacă era nevoie să-și ceară iertare pentru atâta lucru, toată lumea face lucruri dintr-astea uneori, zice Lennart, de parcă ar vrea să-și ceară scuze că bunica i-a cerut iertare.

„Ba voi nu faceți”, își zice Elsa și îi iubește pentru asta. Maud începe să chicotească.

— Și ne-a cerut iertare că l-a nimerit pe Lennart de la balcon cu pușca aia de pangbol sau cum îi zice.

Maud e dintr-odată nesigură:

— Așa-i zice? Pangbol?

Elsa îi face semn că da. Deși nu se zice așa. Maud zâmbește mândră.

— Odată, bunică-ta a nimerit-o și pe Britt-Marie și i-a lăsat o pată mare și roz pe sacoul cu floricele. Știi, sacoul preferat al lui Britt-Marie. N-a ieșit pata nici cu Vanish, îți dai seama?

Maud chicotește. Apoi se rușinează numaidecât.

— Britt-Marie s-a supărat foc, bineînțeles. Urât din partea mea să râd de ea…

Dar Elsei nu i se pare urât deloc.

— Și pentru ce v-a mai cerut iertare? întreabă ea, sperând să mai audă vreo istorie în care cineva o nimerește pe Britt-Marie cu pușca de paintball… sau cu orice, că Elsa nu-i deloc mofturoasă.

Dar Lennart lasă capul în piept. Se uită la Maud, care încuviințează tăcută, apoi se întoarce spre Elsa și zice:

— Și-a cerut iertare că ne-a rugat să-ți spunem toată povestea. Tot ce trebuie să știi.

— Ce poveste? întreabă Elsa și, în aceeași clipă, simte o prezență în spatele ei.

Se întoarce și îl vede pe băiatul cu sindrom în pragul dormitorului, cu un leu de pluș în brațe. O privește pe Elsa, dar când Elsa îi întoarce privirea, își ascunde chipul sub șuvițele bretonului. Așa cum face și Elsa uneori. E cu vreun an mai mic decât ea, dar aproape la fel de înalt. Au aceeași frizură și aproape aceeași culoare a părului. Singura diferență este că Elsa e altfel, iar băiatul are sindrom, adică e altfel într-un mod foarte special.

Băiatul nu zice nimic, căci nu vorbește niciodată. Dar Maud îl sărută pe frunte și îi șoptește:

— Coșmar?

Băiatul dă din cap că da și-atunci Maud aduce un pahar mare, plin cu lapte și o cutie cu vise, îl ia de mână și îl duce înapoi în dormitor spunând îndârjită:

— Hai să-i venim de hac!

Lennart se întoarce spre Elsa:

— Cred că bunică-ta ar fi vrut să-ți spun totul de la început.

Și, în ziua aceea, Elsa află povestea băiatului cu sindrom. O poveste pe care n-a mai auzit-o înainte. O poveste atât de înfiorătoare, că te face să te strângi singur în brațe, cât de tare poți, când o asculți. Lennart îi povestește despre tatăl băiatului, care a adunat mai multă ură decât ai crede că poate încăpea într-un suflet de om. Tatăl lua narcotice. Lennart se oprește brusc, de parcă îi e teamă să nu i se facă frică Elsei. Dar Elsa se îndreaptă de spate, își afundă mâinile în blana orsului și îl asigură că n-are nimic. Lennart o întreabă atunci dacă știe ce sunt narcoticele, iar Elsa îi răspunde că a citit pe Wikipedia.

Lennart îi povestește mai departe cum tatăl băiatului se preschimba într-o cu totul altă ființă când lua droguri. I se înnegrea inima. O bătea pe mama băiatului când era gravidă, pentru că nu voia să fie tatăl nimănui. Lennart clipește tot mai des și spune că, poate, tatălui îi era teamă să nu aibă un copil care să ajungă ca el – plin de ură și violență. Iar când s-a născut băiatul și medicii i-au spus că are un sindrom, tatăl și-a ieșit din minți de mânie. N-a putut accepta că are un copil altfel. Poate pentru că, atunci când se uita la copil, vedea tot ce era altfel în el însuși.

Așa că bea alcool, lua tot mai mult din chestia aia despre care scrie pe Wikipedia și dispărea nopți sau chiar săptămâni în șir, fără să știe nimeni unde. Uneori se întorcea cât se poate de liniștit și retras. Alteori plângea și spunea că a trebuit să stea departe de casă până a reușit să-și stoarcă toată mânia din trup.

Era ca și cum se lupta cu ceva întunecat care încerca să îl preschimbe. Putea fi liniștit săptămâni la rând. Uneori luni.

Dar, într-o seară, întunericul l-a luat în stăpânire cu totul. I-a bătut pe mamă și pe copil. I-a lovit și i-a lovit până când niciunul n-a mai mișcat. Apoi a fugit.

Vocea lui Maud se mișcă în vârful picioarelor în tăcerea pe care Lennart a lăsat-o după el în bucătărie. Băiatul cu sindrom sforăie în dormitor. Sunt primele sunete pe care Elsa le-a auzit de la el vreodată. Maud aranjează cu vârfurile degetelor cutiile goale de fursecuri de pe blatul chiuvetei.

— Noi i-am găsit. Încercam de multă vreme s-o convingem să ia băiatul și să plece, dar îi era atât de frică. Tuturor ne era frică. E un om foarte periculos, șoptește ea.

Elsa îl strânge și mai tare pe ors în brațe.

— Și ce-ați făcut?

Maud se prăbușește pe un scaun. În mână ține un plic, asemănător cu cel pe care l-a adus Elsa.

— O cunoșteam pe bunică-ta. De la spital. Vezi tu, Elsa, drăguțo, noi țineam o cafenea pe vremea aia. Eu și Lennart. La intrarea în spital. Bunică-ta venea acolo în fiecare zi. Cumpăra întotdeauna vise.

— Le zicea „fursecuri Mirevas”, își amintește Lennart, iar Maud încuviințează.

— Da, până la urmă așa le-am și botezat. „Mirevasiene”. O duzină de mirevasiene și o jumătate de duzină de rulouri cu scorțișoară, asta cumpăra bunică-ta, în fiecare zi, fără greș. Soră-mea are o brutărie și încă mai coc din când în când pentru ea. Bunică-ta a continuat să cumpere de la ea în toți anii după ce noi n-am…

Se oprește și dă din mâini a lehamite, ușor jenată, așa cum fac oamenii bătrâni când își dau seama că se pierd în detalii.

— Nu știu cum am început să vorbim. Dar bunică-ta era un om dintr-aceia cărora le spui tot, știi? Nu știam ce să fac. Nu știam cui să-i cer ajutorul. Ne era cumplit de teamă. Așa că am sunat-o. Și-a venit cu mașina ei veche și ruginită în toiul nopții…

— Renault! izbucnește Elsa, căci, dintr-un motiv sau altul, simte că bătrânul Renault își merită numele în povestea asta, dacă tot i-a salvat pe toți.

Lennart își drege vocea și surâde trist.

— Renault, da. A venit cu Renault. I-am luat pe băiat și pe maică-sa, iar bunică-ta ne-a adus pe toți aici. Ne-a dat cheile apartamentelor. Nu știu nici până-n ziua de azi de unde le-a scos, că ne-a zis doar că rezolvă ea cu proprietarii. Și locuim aici de-atunci.

— Și tatăl? Ce s-a întâmplat când a văzut c-ați dispărut? întreabă Elsa, cu toate că nu vrea deloc să afle.

Mâna lui Lennart caută degetele lui Maud.

— Nu știm. Bunică-ta a venit cu Alf și ne-a zis: „El e Alf și-o să v-aducă toate lucrurile băiatului.” Și s-au dus amândoi înapoi acolo și-atunci a apărut el și era… era doar întuneric. Până-n fundul sufletului. L-a bătut pe Alf rău de tot…

Lennart se oprește brusc, așa cum faci când îți dai dintr-odată seama că vorbești cu un copil. Așa că sare repede la sfârșitul istorisirii.

— Plecase deja, bineînțeles, când a ajuns poliția acolo. Iar Alf, Doamne, nici nu mai știu… L-au pansat la spital, a condus singur până acasă și n-a mai scos niciodată o vorbă despre ce s-a întâmplat. Două zile mai târziu a ieșit la muncă din nou. E făcut din oțel omul ăsta.

— Și tatăl? insistă Elsa.

— A dispărut. Ani de zile. Credem că ne-a căutat în tot timpul ăsta, mai ales pe băiat, dar a trecut atâta amar de vreme, încât speram că…

Lennart se oprește din nou, ca și cum cuvintele ar fi prea grele.

— Dar ne-a găsit, zice Maud.

— Cum? întreabă Elsa.

Ochii lui Lennart rătăcesc de-a lungul blatului chiuvetei.

— Alf crede că o fi văzut anunțul despre moartea bunică-tii. Și așa a găsit agenția de pompe funebre. Iar acolo… spune el, dar se oprește iar, ca și cum își aduce aminte de ceva.

— M-a găsit pe mine, completează Elsa, cu inima în gât.

Lennart încuviințează tăcut. Maud îi dă drumul mâinii lui și se repede să o îmbrățișeze pe Elsa.

— Drăguța, drăguța mea! Trebuie să-nțelegi. Nu l-a văzut pe băiat de ani de zile. Și sunteți cam la fel de înalți și cu aceeași pieptănătură. Crede că ești nepotul nostru.

Elsa închide ochii. Tâmplele îi zvâcnesc cu fiecare respirație, ca doi magneți ce încearcă să-i străpungă craniul. Pentru prima oară în viață, Elsa se folosește de voință pură și furie ca să ajungă în Tărâmul-Aproape-Treaz, fără măcar să-i fie somn. Cu toată forța imaginației de care e în stare cheamă animalele-nori și zboară spre Miaudacas. Acolo adună tot curajul pe care îl poate duce. Apoi îi privește atent pe Lennart și Maud și zice:

— Adică voi sunteți bunicii din partea mamei?

Lacrimile lui Lennart răpăie ușor pe mușamaua mesei precum picăturile de ploaie pe pervazul unei ferestre.

— Nu. Din partea tatălui.

Elsa mijește ochii.

— Sunteți părinții lui?

Pieptul lui Maud se lasă și se ridică într-un oftat. Mângâie orsul pe cap și aduce un tort cu ciocolată. Samantha îl privește prudentă pe ors. Lennart se duce să mai aducă niște cafea. Cana îi tremură atât de tare în mâini, încât o varsă pe masă.

— Știu că sună îngrozitor, Elsa, să iei un copil de lângă tatăl lui. Să faci asemenea lucruri împotriva propriului fiu. Dar când devii bunic și bunică, atunci ești, înainte de toate, bunic și bunică… șoptește el melancolic.

— Da, suntem bunici înainte de toate. Întotdeauna, întărește Maud cu o hotărâre de neclintit și o înflăcărare de care Elsa nu o credea în stare pe Maud.

Apoi îi dă Elsei un plic pe care l-a adus din dormitor. Pe plic e scrisul bunicii. Nu recunoaște numele, dar înțelege că-i pentru mama băiatului.

— Așa o chema. Înainte ca poliția să ne dea identități protejate sau cum le zice, îi explică Maud, apoi adaugă cu multă blândețe: Bunică-ta a lăsat scrisoarea asta acum câteva luni. A zis că tu trebuie să i-o dai. Știa c-o să vii aici.

Elsa încuviințează și închide ochii.

— Știu. E o… vânătoare de comori. Bunicii îi plăceau vânătorile de comori.

Lennart oftează trist. Privirea lui o caută pe a lui Maud, apoi zice:

— Dar mă tem că mai întâi trebuie să-ți spunem tot despre fiul nostru, Elsa. Trebuie să-ți povestim despre Sam. Da, așa-l cheamă. Și e unul dintre lucrurile pentru care bunică-ta își cere iertare în scrisoare. Își cere iertare că… că i-a salvat viața lui Sam…

Vocea lui Maud se stinge, cuvintele nu mai sunt decât mici șoapte:

— Apoi și-a cerut iertare și că a scris asta, iertare că i-a părut rău că i-a salvat viața. Iertare că nu mai știe dacă Sam merită său nu să trăiască. Deși ea era medic și…

Noaptea învăluie cartierul dincolo de fereastră. Bucătăria miroase a cafea și a tort cu ciocolată. Iar Elsa află întreaga poveste a lui Sam, fiul celor mai cumsecade oameni din lume, care a ajuns mai rău decât gândea oricine că ar fi cu putință. Sam, tatăl băiatului cu sindrom, care n-are urmă de răutate în inimă, căci taică-su a ținut toată cruzimea pentru el. Află cum Sam însuși a fost un băiețel cândva, cum Maud și Lennart au așteptat atât de mult un copil și l-au iubit atât de mult, așa cum doar părinții pot iubi. Așa cum toți părinții, până și cei mai răi cu putință, trebuie să-și fi iubit copiii la un moment dat, după cum zice Maud.

— Că altfel nu poți fi om, nu cred că altfel poți fi om, șoptește ea.

Și insistă că trebuie să fi fost vina ei, căci niciun copil nu se naște rău. Trebuie să fie vina mamei dacă un băiat, cândva mic și neajutorat, ajunge o ființă atât de mârșavă. E foarte sigură de asta, chiar dacă Elsa îi zice că bunica spunea mereu că unii oameni sunt niște dobitoci și gata și nu-i vina nimănui decât a dobitocului în cauză.

— Sam era mereu atât de furios, nu știu de unde-i venea toată mânia aia. Trebuie să fi fost neguri în mine, pe care i le-am dat lui, și nu știu de unde au venit, șoptește ea.

Maud povestește despre un băiat care, crescând, se bătea cu orice ocazie, îi teroriza pe alți copii la școală, îi hărțuia pe cei care erau altfel. Și despre cum băiatul, devenit adult, s-a făcut soldat și a plecat în țări îndepărtate, căci era însetat de război. Despre cum, acolo, și-a făcut un prieten. Primul prieten adevărat. Și cum toată lumea a zis că asta l-a schimbat, a scos ceva bun din el. Prietenul era și el soldat, dar un altfel de soldat, neînsetat de război. Au devenit nedespărțiți. Sam spunea că prietenul lui era cel mai neînfricat războinic pe care l-a văzut vreodată.

Au venit împreună acasă, iar prietenul i-a prezentat lui Sam o fată pe care o cunoștea. Iar fata a văzut ceva în Sam și, pentru o clipă în viață, Lennart și Maud au văzut și ei ceva. Un Sam dincolo de întuneric.

— Am crezut că ea poate fi salvarea lui, am sperat cu toții atât de mult. Ar fi fost ca într-o poveste și, când ai trăit atât de mult în întuneric, e greu să nu crezi în povești, recunoaște Maud cu mâinile într-ale lui Lennart.

— Dar viața cu ale ei și-a văzut de treabă mai departe, oftează Lennart. Poate că n-a fost vina lui Sam. Sau poate c-a fost în întregime vina lui. Poate că oameni mai înțelepți decât noi știu să decidă dacă fiecare om e întru totul responsabil pentru faptele sale sau nu. Sam s-a întors la războaie. Și a venit acasă tot mai întunecat.

— Era un idealist. În ciuda mâniei și a urii din el, era un idealist. De asta s-a și făcut soldat, adaugă Maud mâhnită.

Atunci Elsa îi întreabă dacă poate să împrumute computerul lor.

— Mă rog, dacă aveți computer, adaugă ea, amintindu-și aceeași discuție avută cu Inimă-de-Lup.

— Normal c-avem computer, spune Lennart nedumerit.

— N-are toată lumea în zilele noastre? zice Maud zâmbind blând.

„Păi, exaaact!” își zice Elsa și își pune în cap să-i zică asta lui Inimă-de-Lup când se întoarce. Dacă s-o întoarce.

Lennart o conduce spre camera unde se află computerul. Când trec pe lângă dormitor, Elsa vede că Maud a așezat vise în cerc în jurul patului în care doarme băiatul. În micul birou din fundul apartamentului, Elsa dă cu ochii de cel mai mătăhălos computer pe care l-a văzut vreodată. La spate are o cutie gigantică și e legat cu cabluri de o altă cutie uriașă, așezată pe podea. Lennart îi spune că e un computer foarte vechi și că trebuie să aibă puțină răbdare.

— Ce-i asta? întreabă Elsa arătând spre cutia de pe podea.

— E computerul propriu-zis, răspunde Lennart.

— Și asta? zice ea arătând spre măgăoaia așezată pe masă.

— Monitorul, răspunde Lennart și, apăsând pe un buton mare de pe cutie, adaugă: Durează vreun minut să pornească, trebuie s-așteptăm oleacă.

— Un MINUT? izbucnește Elsa, apoi murmură: Uau! Chiar că-i vechi.

După ce computerul foarte vechi pornește și după ce, cu multe bâjbâieli, Lennart o ajută să intre pe internet, Elsa găsește ce căuta, se întoarce în bucătărie și se așază în fața lui Maud.

— Înseamnă visător. „Idealist", vreau să zic. Înseamnă „visător", zice ea.

— Da, se poate spune că da, aprobă Maud cu un zâmbet prietenos.

— Nu se poate spune. Asta înseamnă, o corectează Elsa.

Atunci Maud încuviințează încă și mai prietenos. Pe urmă îi povestește mai departe despre un idealist care a devenit cinic. Elsa știe ce înseamnă, căci o educatoare de la grădiniță i-a zis odată că-i cinică. Și s-a lăsat cu mare scandal când a aflat mama, dar educatoarea a ținut-o una și bună că are dreptate. Elsa nu-și mai aduce aminte ce s-a întâmplat exact, dar crede că a fost atunci când le-a povestit celorlalți copii din grupă cum se fac cârnații.

Se întreabă dacă faptul că se gândește la lucrurile astea e un fel de mecanism de autoapărare. Pentru că povestea lui Sam are prea multă realitate. Și, când ai aproape opt ani, se poate întâmpla să ți se pară că-i prea multă realitate.

Maud povestește cum Sam a plecat într-un nou război. A plecat împreună cu prietenul lui să apere, pentru câteva săptămâni, un mic sat de atacul unor oameni care, din motive dincolo de puterea de înțelegere a lui Maud, voiau să omoare pe toată lumea. În cele din urmă au primit ordin prin radio să plece de acolo, deoarece situația devenise periculoasă. Dar prietenul lui Sam a refuzat. I-a convins pe Sam și pe restul soldaților să rămână până când veneau întăriri și satul era în siguranță. Atunci au luat cât de mulți copii răniți au încăput în

mașini și au plecat spre cel mai apropiat spital, la câțiva zeci de kilometri depărtare. Prietenul lui Sam cunoștea o femeie care lucra acolo și despre care toată lumea zicea că era cel mai bun chirurg din lume.

Conduceau prin deșert când au călcat pe mină. Explozia a fost nemiloasă. A plouat cu sânge și foc.

— A murit cineva? întreabă Elsa, deși nu vrea să știe răspunsul.

— Toți, răspunde Lennart, deși nu vrea să răspundă.

Toți în afară de Sam și de prietenul lui. Sam și-a pierdut cunoștința, dar prietenul l-a scos din foc. Amicul avea și el schije în față și arsuri îngrozitoare, dar când a auzit împușcăturile, și-a dat seama că li se întinsese o capcană. Și-a luat pușca și a tras până când el și Sam zăceau singuri în nisip, respirând și sângerând.

Cei care au tras în ei erau doar niște băieți. Copii, exact așa cum erau copiii pe care au încercat să-i salveze. Prietenul lui Sam a văzut asta când s-a apropiat de trupurile lor moarte și și-a mânjit mâinile de sângele lor. Și n-a mai fost el însuși de atunci.

A reușit cumva să-l care pe Sam prin deșert. S-a prăbușit doar când a ajuns la spital și bunica Elsei a alergat spre ei. I-a salvat viața lui Sam. A rămas șchiop de un picior, dar a supraviețuit. Acolo, la spital, Sam s-a apucat să fumeze țigările bunicii. Bunica își cere iertare și pentru asta în scrisoare.

Maud îi pune Elsei în față un album, cu mare grijă, de parcă e o mică făptură cu simțire. Îi arată o poză a mamei băiatului cu sindrom. Stă între Lennart și Maud, îmbrăcată în rochie de mireasă și râd toți trei.

— Cred că prietenul lui Sam era îndrăgostit de ea. Dar i-a prezentat-o lui Sam și s-au îndrăgostit unul de celălalt. Nu cred că a zis vreodată ceva. Erau ca frații ei doi, îți vine să crezi? Cred că prietenul lui era un om mult prea bun ca să spună ce simțea pentru ea, pricepi tu?

Elsa pricepe. Maud zâmbește.

— Era un băiat așa de sensibil, prietenul lui. Mereu îmi ziceam că are suflet de poet. El și Sam erau atât de diferiți unul de celălalt. E atât de îngrozitor de greu de imaginat că a trebuit să facă toate acele lucruri ca să-l salveze pe Sam. Și că locul acela l-a preschimbat într-un atât de înfiorător…

Maud tace îndelung. Tristețea răpăie mărunt pe mușamaua mesei.

— … războinic, șoptește ea și întoarce foaia din album.

Elsa n-are nevoie să vadă poza ca să știe cine e.

E Sam. Undeva în deșert. E îmbrăcat în uniformă și se sprijină în cârje. Lângă el, cu stetoscopul în jurul gâtului, e bunica. Iar între ei e cel mai bun prieten al lui Sam. Inimă-de-Lup.

25. Brad

Animalele-nori l-au salvat pe Alesul, atunci când umbrele au venit pe furiș în împărăția Mimovas, ca să-l răpească. Miamas e făcută din imaginație, iar Mimovas din iubire. Fără iubire, nu există muzică, iar fără muzică nu există Mimovas. Alesul era cel mai iubit dintre locuitorii împărăției, așa că, dacă l-ar fi prins umbrele, întregul Tărâm-Aproape-Treaz s-ar fi năruit. Căci, dacă Mimovas cade, cade și Mirevas. Dacă Mirevas se năruie, se prăbușește și Miamas. Dacă Miamas piere, dispare și Miaudacas. Dacă Miaudacas moare, se duce și Miploris. Căci fără muzică, nu există vise, iar fără vise, nu există povești. Fără povești, nu există curaj, iar fără curaj nimeni n-ar putea îndura tristețea. Iar fără muzică, vise, povești, curaj și tristețe ar rămâne o singură împărăție în Tărâmul-Aproape-Treaz: Mibatalos. Dar Mibatalos nu poate exista singură, căci războinicii nu ar avea nimic pentru care să merite să se lupte dacă nu mai există celelalte împărății.

Bunica a furat asta tot din *Harry Potter*, asta cu ceva pentru care merită să lupți. Dar Elsa a iertat-o pentru că era o chestie bună. Și chestiile bune e voie să le iei.

Așadar, animalele-nori au văzut umbrele care se furișau printre casele din Mimovas și au făcut ce fac, de obicei, animalele-nori: s-au avântat în jos ca niște săgeți, apoi s-au înălțat ca vajnice corăbii, s-au preschimbat în mere și dromaderi, în pescari bătrâni cu pipa în colțul gurii, iar umbrele au căzut în capcană. În scurt timp nu mai știau pe cine sau ce vânează. Apoi animalele-nori au dispărut dintr-odată, cu tot cu Alesul, pe care l-au dus până în Miamas.

Și așa a început Războiul-fără-Sfârșit. Dacă n-ar fi fost animalele-nori, totul s-ar fi terminat atunci, în ziua aceea, iar umbrele ar fi ieșit învingătoare. Așa că Elsa crede că puțină recunoștință față de animalele-nori nu strică. Cu toate că sunt niște marțafoi.

Elsa petrece toată noaptea în Tărâmul-Aproape-Treaz. Căci acum poate ajunge acolo când vrea, ca și cum n-a fost nicicând greu. Nu știe de ce, dar bănuiește că-i din cauză că nu mai are nimic de pierdut. O umbră a pătruns în lumea reală, iar Elsa știe cine e. Știe și cine a fost bunica, și cine e Inimă-de-Lup și cum se leagă totul. Nu-i mai e frică. Știe că se apropie războiul și că nu mai e cale de întors, iar asta o face să fie ciudat de calmă.

Iar Tărâmul-Aproape-Treaz nu arde, ca în vis. E la fel de frumos și liniștit ca întotdeauna. Abia când se trezește își dă seama că singurul loc în care nu s-a dus e Miamas. A străbătut

călare toate celelalte cinci împărății, s-a dus până și la ruinele rămase din ceea ce fusese cândva, înainte de Războiul-fără-Sfârșit, Mibatalos. N-a vrut să meargă în Miamas pentru că nu vrea să știe dacă bunica e acolo.

Nu vrea să știe nici dacă *nu* e acolo.

Tata așteaptă în pragul camerei. Elsa e dintr-odată foarte trează, de parcă tocmai i-a dat cineva cu spray mentolat în nas. Ceea ce, doar ca o paranteză, funcționează megabine dacă vrei să trezești pe cineva. Elsa știe pentru că așa e când ai avut o bunică precum a ei.

— Ce-i? E bolnavă mama? E ceva cu Jumătatea? reușește Elsa să îngaime și sare din pat, cu pleoapele încă grele de frici și umbre.

Tata șovăie. Arată nedumerit. Dar mai mult șovăitor. Elsa clipește des, să alunge picăturile de rouă din colțurile ochilor și își aduce aminte că mama e la ședință la spital, căci a încercat să o trezească înainte să plece, dar Elsa s-a prefăcut că doarme. George e în bucătărie și face ouă. A fost mai devreme să o întrebe dacă vrea și ea, dar Elsa s-a prefăcut că doarme.

Se uită derutată la tata.

— Ce cauți aici? Că nu-i ziua ta să ai grijă de mine, nu?

Tata își drege nesigur glasul. Arată cam cum arată tații când își dau seama că multă vreme au făcut un lucru doar pentru că era important pentru fiicele lor și constată, deodată, că fiicele lor fac acel lucru doar pentru că-i important pentru tații lor. Granița dintre cele două e foarte fragilă și nici tații, nici fiicele nu uită când o încalcă.

Elsa numără zilele în gând.

— Iartă-mă, murmură ea, când își dă seama.

— N-are nimic, cred că ai multe de făcut, zice tata șovăind și dă să plece.

— Hei, stai așa! strigă Elsa după el cam printre dinți, fără să vrea.

Are dreptate – nu-i ziua tatei. Dar a greșit pentru că-i ziua de dinainte de Ajunul Crăciunului și e cam meganasol să uiți asta când ai aproape opt ani. Pentru că ziua de dinainte de ajun e ziua ei și-a tatei. E ziua bradului de Crăciun.

În fine, și asta e un fel de situație fără ieșire, bineînțeles. După cum subtil sugerează și numele, ziua bradului de Crăciun e ziua în care Elsa și tata cumpără bradul de Crăciun. Unul din plastic, bineînțeles, pentru că Elsa refuză să cumpere unul adevărat. Dar, pentru că tata-i atât de bucuros când cumpără bradul împreună, Elsa insistă că îi trebuie unul nou în fiecare an. Unora li se pare, bineînțeles, o tradiție cam ciudată, dar, după cum obișnuia bunica să zică: „E dreptul oricărui copil trecut printr-un divorț să fie oleacă excentric când și când."

Mama era supărată rău pe bunica pentru chestia cu bradul din plastic, căci îi place mirosul de brad adevărat și zicea mereu că bunica a păcălit-o pe Elsa să cumpere doar din plastic. Bunica spunea că-i o „minciună sfruntată”, ceea ce, de fapt, era o minciună sfruntată. Căci ea i-a povestit Elsei despre dansul brazilor din Miamas și, după ce auzeai povestea asta, trebuia să fii un capsec total să mai cumperi un brad amputat și vândut ca sclav.

În Miamas, brazii sunt făpturi vii, gânditoare, cu un interes oareșicum exagerat pentru design interior, dat fiind că-s doar niște conifere. Nu trăiesc în pădure, ci în cartierele de la sud ale împărăției, care au devenit foarte la modă în ultimii ani. Lucrează mai ales în publicitate și poartă eșarfe și în casă. Și, o dată pe an, imediat după prima zăpadă, brazii se adună în piața cea mare din fața castelului și se întrec care în ce casă să stea de Crăciun. Bradul își alege casa și nu invers, iar alegerea se stabilește prin concurs de dans. Odinioară se duelau cu pistoale, dar brazii țintesc așa de prost, încât întrecerea dura o veșnicie. Așa că acum se întrec la dans, ceea ce arată destul de neobișnuit, având în vedere că n-au picioare. Și, dacă tu, ca neconifer, vrei să imiți un brad dansând, țopăi pe ambele picioare, pur și simplu. E foarte practic, mai ales pe ringuri de dans aglomerate.

Elsa știe asta pentru că tata, dacă bea un pahar și jumătate de șampanie de Anul Nou, dansează uneori dansul bradului cu Lisette, în bucătărie. Mă rog, pentru tata e doar „dans”.

— Iartă-mă, tată, știu ce zi e, strigă Elsa și, punându-și la repezeală blugii, puloverul și geaca, iese în fugă pe holul blocului. Trebuie doar să fac o chestie mai întâi, mai strigă ea de pe scară.

Tata ar fi avut, poate, timp să o oprească, dacă nu șovăia atâta. Dar tata șovăie.

Elsa l-a ascuns pe ors în Renault cu o seară înainte. A luat cu ea o găleată cu rulouri de la Maud și l-a instruit pe ors să se ascundă sub păturile de pe bancheta din spate dacă intră cineva în garaj. „Te prefaci că ești un maldăr de haine sau un televizor sau ceva de genul ăsta”, i-a zis ea, dar orsul nu prea a părut convins că ar putea fi un televizor bun. Așa că Elsa a trebuit să aducă și un sac de vise de la Maud și-atunci orsul s-a învoit și s-a băgat sub pături, arătând fix a orice, numai a televizor nu.

A gemut de durere când s-a întins. A crezut că Elsa n-a băgat de seamă. Elsa s-a prefăcut că n-a băgat de seamă, căci orșii sunt mândri, nu se izmenesc doar pentru că sunt un pic țepeni pe la încheieturi.

Elsa i-a urat apoi noapte bună, s-a furișat în sus pe scări și s-a oprit pe întuneric în fața ușii băiatului cu sindrom și a mamei

lui. S-a gândit să sune, dar n-a îndrăznit. Nu mai voia să audă nicio altă poveste. Nu mai voia să audă de umbre și întuneric. Așa că a băgat scrisoarea de la bunica prin fanta pentru scrisori și a fugit.

Azi ușa lor e închisă și încuiată. Și celelalte uși din bloc la fel. E genul acela de dimineață când toți cei care sunt treji au plecat pe undeva, iar cei care n-au plecat încă nu sunt treji. Elsa aude de sus vocea lui Kent la parter, cu toate că vorbește încet – așa-i de bună acustica pe scară. Elsa știe asta pentru că „acustică” e un cuvânt din borcanul cu cuvinte. Îl aude pe Kent șoptind:

— Da, îți promit că vin diseară.

Dar, când Elsa ajunge la etajul întâi și trece pe lângă apartamentele orsului, al lui Inimă-de-Lup, al băiatului cu sindrom și al mamei lui, Kent începe brusc să vorbească tare:

— Yez Klauz! In Frankfurt! Yez, yez, yez!

Apoi se întoarce spre Elsa cu un aer mirat, de parcă abia atunci a băgat de seamă că e în spatele lui.

— Ce faci? întreabă Elsa bănuitoare.

Kent îl roagă pe Klaus să rămână „pe fir”, în felul acela în care se face când nu-i niciun Klaus la capătul firului. Poartă o bluză din pichet, care are pe piept cifre și un nene pe un cal. Kent i-a povestit Elsei că un astfel de tricou costă peste o mie de coroane. Bunica obișnuia să spună că bine că au un cal pe ele bluzele astea, ca un soi de avertisment că există un risc destul de mare ca bluza să transporte un tut carnivor.

— Ce vrei? o întreabă Kent sever.

Elsa îl țintuiește cu privirea. Apoi se holbează la castroanele mici, din plastic roșu, pline cu carne, pe care Kent le așază pe trepte.

— Ce-s astea? icnește Elsa.

Kent își aruncă atât de exasperat brațele spre Elsa, că mai-mai să dea cu Klaus de pereți.

— Câinele ăla de luptă încă umblă prin bloc. Scade prețul apartamentelor.

Elsa face precaută un pas înapoi, fără să scape din ochi castroanele cu carne. Kent își lasă brațele pe lângă corp și, realizând că s-a exprimat cam stângaci, încearcă din nou, cu o voce dintr-acelea despre care bărbații de vârsta lui Kent gândesc că sunt potrivite astfel încât femeile de vârsta Elsei să priceapă:

— Vezi tu, mititico, Britt-Marie a găsit păr de câine pe scară. Nu putem să ținem câini de luptă turbați pe scară, nu-i așa, mititico? Scade prețul apartamentelor, pricepi tu?

Kent îi zâmbește Elsei așa cum îi zâmbesc de obicei adulții care nu cred că și copiii au creier. Elsa vede că tot aruncă

priviri nesigure spre telefon.

— Nu-i ca și cum o să omorâm scârb… câinele. Doar îl „adormim” nițel, bine? Și pe-urmă îl ducem la o „fermă”, s-alerge cât poftește cu alte scârb… Eh, în fine, pricepi tu, da? Bine așa? Acum fii drăguță și fugi la mămica!

Elsa nu se simte deloc drăguță. Și nu-i plac nici ghilimelele pe care Kent le desenează în aer când zice „adormim” și „fermă”. Numai oamenii cu vocabular deficitar fac ghilimele în aer.

— Cu cine vorbești la telefon? întreabă ea.

— C-un partener de afaceri din Germania, răspunde Kent, așa cum răspund oamenii care n-au niciun partener de afaceri în Germania.

— *Sure*! zice Elsa.

Sprâncenele lui Kent se lasă de parcă iau apă.

— Te obrăznicești?

Elsa ridică nepăsătoare din umeri.

— Dă-mi-l pe „Klaus” la telefon atunci, îl provoacă ea, arătând spre telefon și făcând ghilimele ironice în aer.

Adică ghilimele normale în aer, dar făcute de o persoană cu un vocabular ceva mai bogat.

— Eu zic să fugi la mămica, repetă Kent, un pic mai amenințător.

Elsa nu se mișcă. Arată spre castroane.

— Ai pus otravă?

Kent strânge hotărât pumnul pe Klaus.

— Ascultă, copilă! Câinii vagabonzi sunt animale dăunătoare. Și ce facem cu dăunătorii? îi omo…

Trage enervat aer în piept și se corectează:

— Îi *tratăm* cu otravă. Nu putem s-avem dăunători în bloc, rable ruginite în garaj și alte rahaturi. Scade valoarea apartamentelor. Cineva trebuie să scape de rahaturile din bloc, astfel încât rahaturile să nu-i scadă valoarea, decretează el, de parcă face ce face „pentru confortul și bunăstarea tuturor”.

Dar vocea lui Kent nu prevestește nimic bun când zice „rable ruginite”, așa că Elsa țâșnește pe lângă el, copleșită de presimțiri rele, și coboară în goană scările spre subsol. Deschide ușa garajului și se oprește cu mâinile pe inima care-i bate înnebunită. Își lovește genunchii de fiecare treaptă când urcă înapoi scările.

— UNDE-I RENAULT? CE-AI FĂCUT CU RENAULT? urlă ea la Kent, ridicând pumnii spre el.

Nu reușește să-l prindă decât pe Klaus, pe care îl izbește de trepte. Husa din plastic se sfărâmă, ecranul se sparge și Klaus se rostogolește spre boxe ca o avalanșă electronică miniaturală.

— Ai înnebunit dra… naibii, împielițato? Știi cât *costă* telefonul ăsta? zbiară Kent, apoi o anunță că, la dracu', a costat opt mii de coroane.

Elsa îl informează că face ceva pe cât a costat mobilul lui. Iar Kent o înștiințează, la rândul său, cu o sclipire sadică în ochi, exact ce-a făcut cu Renault, pentru că Renault era „o rablă ruginită care scădea valoarea apartamentelor".

Elsa știe. Pentru că pe Wikipedia e un întreg articol despre sadism.

O ia la fugă pe scări să-l aducă pe tata, dar se oprește brusc la penultimul etaj. Britt-Marie e în pragul apartamentului ei și al lui Kent. Își împreunează nesigură mâinile pe burtă, iar Elsa vede că asudă. Și-a pus sacoul cu floricele și broșa cea mare, iar din bucătărie răzbate un miros de Crăciun. Pata roz făcută de pușca de paintball a bunicii aproape că nu se vede.

Elsa o privește cu ochi mari și rugători.

— Nu-l lăsa pe Kent să-l omoare, te rog, Britt-Marie! E prietenul meu… șoptește ea.

Brite-Marie îi întâlnește privirea și Elsa vede, preț de-o clipă, o sclipire de umanitate. Dar apoi se aude vocea lui Kent strigând-o din capul scărilor să mai aducă niște otravă, iar Britt-Marie clipește scurt și e, din nou, tuta de Britt-Marie dintotdeauna.

— Copiii lui Kent vin mâine și le e frică de câini, îi spune ea cu hotărâre Elsei.

Își îndreaptă o cută inexistentă de pe fustă și mătură cu palma ceva praf invizibil de pe sacou.

— O să mâncăm împreună masa tradițională de Crăciun. Cu mâncare obișnuită de Crăciun. Ca orice familie civilizată. Că nu suntem barbari, ca unii, continuă ea sec, iar „unii" sună clar a „familia ta".

Apoi trântește ușa după ea. Elsa nu se mișcă. Își dă seama că tata nu va putea rezolva situația, căci nesiguranța nu-i tocmai o superputere folositoare în genul ăsta de urgențe. Are nevoie de întăriri.

Bate în ușă mai bine de un minut până când aude pașii târșâiți ai lui Alf. Deschide ușa și are o cană de cafea într-o mână, care miroase atât de puternic încât Elsa e sigură că ar sta linguriță dreaptă în ea.

— Dorm, mârâie el.

— Îl omoară pe Renault, suspină Elsa.

— Omoară? Îl omoară pe dracu'! E doar o mașină, ce dracul zice Alf căscând și ia o gură de cafea.

— Nu-i *doar* o mașină. E RENAULT! țipă Elsa ieșindu-și din minți.

Alf mai ia o înghițitură de cafea. Colțurile ochilor îi tresar ușor. Tâmplele îi zvâcnesc.

— Cine dracu' zici că-l omoară pe Renault? întreabă el circumspect.

— Kent.

Elsa nici nu apucă să-i spună cine se ascunde pe bancheta din spate a lui Renault, că Alf a și lăsat jos cana cu cafea, și-a pus pantofii și a pornit în jos pe scări. Îi aude pe Alf și Kent urlând atât de îngrozitor unul la celălalt, încât e nevoită să-și acopere urechile cu brațele. Nu știe ce zic, dar sunt multe înjurături și Kent țipă ceva despre prețul apartamentelor și despre faptul că nu se poate să țină „rable ruginite" în garaj, să creadă lumea că la ei în bloc stau numai „socialiști". „Socialist" e modul lui Kent de a zice „idiotul dracului", din câte înțelege Elsa. Apoi Alf țipă „Idiotul dracului!", ceea ce e modul lui de a zice fix asta, că Alf nu se complică să înflorească lucrurile.

Apoi Alf mărșăluiește înapoi la etaj și, cu o privire cruntă, mormăie:

— Netrebnicul ăla a pus un alt netrebnic să tracteze mașina.

— Știu. Și orsul e pe bancheta din spate, geme Elsa deznădăjduită.

Sprâncenele lui Alf sunt înghițite de două cute adânci care îi brăzdează fruntea.

— Taică-tu e aici? I-am văzut afurisitul de Audi în fața blocului.

Elsa dă din cap că da. Alf urcă mai departe treptele ca o furtună și, câteva minute mai târziu, Elsa și tata sunt în Taxi, deși tata nu vrea nicidecum.

— Nu sunt sigur că vreau să merg… zice tata.

— Cineva trebuie să conducă afurisitul de Renault înapoi, mârâie Alf.

— Cum aflăm unde l-a trimis Kent? întreabă Elsa, în timp ce tata își dă toată silința să nu pară nesigur.

— Sunt taximetrist de treizeci de ani, ce dracu'! zice Alf.

— Și? se rățoiește Elsa.

— Și știu cum se găsește o mașină tractată, ce dracu'! se rățoiește Alf, la rândul lui.

Apoi îi sună pe șoferii de taxi pe care îi cunoaște. Iar Alf îi cunoaște pe toți.

Douăzeci de minute mai târziu sunt la un cimitir de mașini din afara orașului, iar Elsa îmbrățișează caroseria lui Renault, în același fel în care îmbrățișează animalele-nori: cu tot trupul. Vede că televizorul de pe bancheta din spate se foiește,

nemulțumit că nu l-a îmbrățișat pe el primul. Dar, dacă ai aproape opt ani și uiți un ors pe bancheta din spate a unui Renault, este pentru că ești mai puțin îngrijorat de soarta orsului decât de a lucrătorului din cimitirul de mașini unde ar putea nimeri mașina.

Alf și un bărbat grăsan se ceartă puțin pe cât ar costa să-l scoată pe Renault din cimitir. Apoi Alf și Elsa se ceartă îndelung pe faptul că Elsa n-a zis de la bun început că n-are cheia mașinii. Apoi grăsanul se uită în jur și se scarpină nedumerit în cap mormăind:

— Ce mama naibii, n-ați văzut o motoretă? Jur c-aci am lăsat-o azi-dimineață.

Apoi Alf și grăsanul negociază iar prețul pentru a-l remorca pe Renault înapoi acasă. Iar tata plătește tot.

E cel mai frumos cadou pe care i l-a făcut vreodată Elsei. Mai frumos până și decât carioca roșie. Și, când îi spune asta tatei, tata pare un pic mai puțin nesigur.

Alf se asigură că Renault e parcat în garaj pe locul bunicii și nu pe al lui Britt-Marie. Tata se holbează la ors cu expresia cuiva care se pregătește pentru o extracție de nerv când Elsa i-l prezintă. Orsul îl țintuiește și el cu privirea, un pic cam înfumurat. „Un pic cam prea înfumurat” își zice Elsa. Îi cere numaidecât să-i spună dacă el a mâncat motoreta grăsanului de la cimitirul de mașini. Atunci orsul încetează pe loc cu fumurile și se duce numaidecât sub păturile de pe bancheta din spate, cu o mutră care parcă zice că dacă oamenii nu vor să audă că s-a apucat de mâncat motorete, atunci să facă bine să-i mai trimită niște rulouri cu scorțișoară. Elsa îi zice și că, de fapt, se cheamă furt să înfuleci motorete. Sau cel puțin „deținere ilegală de mijloace de transport”, îl informează ea după ce împrumută iPhone-ul tatei și caută pe Google. Atunci orsul se preface că doarme.

— Lașule! mormăie Elsa.

Îi spune tatei, spre marea lui ușurare, că poate să meargă să o aștepte în Audi. Apoi Elsa și Alf adună toate castroanele cu carne otrăvită și le pun într-un sac negru din plastic.

— Gunoiul trebuie sortat ca lumea! le ordonă Alf brusc lui Kent și lui Britt-Marie când deschid ușa, iar Elsa trântește sacul pe preșul de la intrare atât de repede, că un maldăr de rebusuri ale lui Britt-Marie se dărâmă de pe un taburet.

Apoi Elsa își împreunează mâinile pe burtă și îi zâmbește lui Britt-Marie.

— Asociația noastră de locatari are reguli stricte privind sortarea corespunzătoare a gunoiului. Iar regulile trebuie respectate de *toți*, Britt-Marie, zice ea.

Binevoitoare.

Kent strigă după ei că otrava a costat șase sute, ce dracu'! Britt-Marie tace.

Pe urmă Elsa se duce cu tata să cumpere bradul de Crăciun din plastic. Căci Britt-Marie se înșală, familia ei nu-i una de barbari. Și, de fapt, se zice „bradbar", pentru că-i un cuvânt din Miamas, e numele dat celor care omoară brazi adevărați ca să-i vândă drept sclavi. Iar asta o știe orice necapsec.

— Îți dau trei sute, îi oferă Elsa vânzătorului.

— Auzi, știi ceva, domnișorică, în magazinul ăsta nu ne târguim, spune vânzătorul exact pe tonul la care te-ai aștepta de la un vânzător când spune așa ceva.

— *Sure*! zice Elsa.

— Costă patru sute cincizeci și cinci, spune vânzătorul.

— Îți dau două sute cincizeci, zice Elsa.

Bărbatul rânjește disprețuitor.

— După cum ziceam, domnișorică, în magazinul ăsta nu ne târ… începe el.

— Nu-ți mai dau decât două sute, îl informează Elsa.

Vânzătorul se uită la tata. Tata se uită la pantofi. Elsa se uită la vânzător și dă foarte serioasă din cap.

— Tata n-o să te ajute. Două sute și batem palma?

Vânzătorul face o față dintr-acelea cum fac oamenii mari când vorbesc cu un copil care li se pare simpatic și stupid în același timp.

— Nu merge așa, domnișorică!

Elsa ridică din umeri și zice:

— Am sunat acum o săptămână și-am comandat bradul ăsta.

— Știu. Dar în magazinul ăsta nu ne târg…

— La ce oră închideți? întreabă Elsa nonșalantă.

— Peste cinci minute, oftează vânzătorul.

— Și-aveți depozit mare aici? zice ea.

— Ce legătură are? se miră vânzătorul.

— Întreb și eu, răspunde Elsa.

— Nu. N-avem depozit aici, spune bărbatul.

Se uită la Elsa. Elsa se uită la el.

— Și-aveți deschis în ajun?

— Nu.

Elsa își țuguie buzele cu prefăcută mirare.

— Adică: ai un brad, dar n-ai depozit. Și ce zi e mâine, mititelule?

Elsa cumpără bradul cu două sute. Și tot de banii ăștia mai primește și o cutie cu luminițe și un elan enorm, din plastic.

— NU ai voie să te duci înapoi să-i mai dai niște bani, îl previne Elsa, întinzând un deget amenințător spre tata când pune tot calabalâcul în Audi.

Tata oftează.

— O singură dată am făcut asta, Elsa. O singură dată. Și-atunci pentru că ai fost excepțional de nepoliticoasă cu vânzătorul.

— Dar trebuie să negociez! zice Elsa.

Bunica a învățat-o pe Elsa să negocieze. Tata ura să meargă prin magazine și cu bunica.

Audi se oprește în fața blocului. Tata a închis muzica, astfel încât Elsa să nu fie nevoită să asculte. Alf vine să-l ajute pe tata să urce lucrurile, dar tata se încăpățânează să le ducă singur. Căci așa-i tradiția, ca el să care bradul până acasă la fiica lui. Înainte să plece, Elsa vrea să-i spună că ar vrea să locuiască mai mult la el când vine Jumătatea. Dar nu spune nimic. Îi șoptește doar „Mulțumesc pentru brad, tată", iar el se bucură, apoi pleacă acasă la Lisette și copiii ei. Iar Elsa se uită lung după el.

Căci nimeni nu se întristează dacă nu spui nimic. Orice copil de aproape opt ani știe asta.

26. Pizza

În Miamas nu se sărbătorește ziua de Crăciun, ci noaptea de dinainte de ajun. Atunci se spun toate poveștile de Crăciun. Toate poveștile din Miamas sunt, bineînțeles, păzite precum niște comori, dar cele de Crăciun sunt cu adevărat speciale. O poveste obișnuită poate fi amuzantă, tristă, înfricoșătoare, dramatică sau sentimentală, dar o poveste de Crăciun trebuie să fie tot. „O poveste de Crăciun trebuie scrisă cu toate creioanele", spunea bunica. Și trebuie să aibă sfârșit fericit, așa a hotărât Elsa. Altfel nici să n-audă de ele.

Că Elsa nu-i idioată, știe că, dacă-i un dragon la începutul poveștii, atunci sigur mai apare până la sfârșit. Știe că totul trebuie să devină întunecat și îngrozitor înainte de sfârșitul fericit. Căci așa funcționează cele mai bune povești.

Știe că va trebui să se lupte. Și a obosit să se tot lupte. Așa că trebuie să se termine cu bine și povestea asta.

Trebuie!

I se face dor de mirosul de pizza, când coboară scările. Bunica zicea că, în Miamas, e lege să se mănânce pizza de Crăciun. Vorbea prostii bunica, bineînțeles, dar Elsa s-a prefăcut că-i de acord, pentru că-i place pizza și pentru că masa de Crăciun e meganașpa dacă ești vegetarian.

Pe lângă asta, avantajul cu pizza mai era și că mirosul se simțea pe toată scara, ceea ce o scotea din sărite pe Britt-Marie. Britt-Marie pune decorații de Crăciun pe scară în fiecare an, pentru că de Crăciun vin în vizită copiii lui Kent și Britt-Marie vrea să arate frumos în bloc, „pentru confortul și bunăstarea tuturor", după cum le explica ea binevoitoare mamei și lui George. Dar, pe urmă, decorațiile miros a pizza tot anul, se plângea Britt-Marie și o făcea pe bunica „necivilizată".

„Și-a găsit CINE să vorbească, parcă știe băbătia ce-i aia civilizat! Păi, nu-i nimeni mai civilizat decât mine, dar-ar naiba să dea!", pufnea bunica în fiecare an, în timp ce, nesmintit, se furișa noaptea și, conform tradiției, atârna bucățele de pizza calzone în decorațiile lui Britt-Marie. Și, când Britt-Marie venea la ușa mamei și a lui George în dimineața de ajun și era atât de furioasă încât spunea totul de două ori, bunica se apăra că-s doar „decorații din pizza" și că n-a vrut decât să fie frumos pe scară, „pentru confortul și bunăstarea tuturor". Odată, bunica a scăpat un calzone întreg prin fanta pentru scrisori a ușii lui Britt-Marie, iar Britt-Marie s-a enervat atât de tare, încât a uitat să-și pună broșa pe sacoul cu floricele în ziua aceea.

La drept vorbind, nimeni nu și-a putut explica vreodată cum se poate să scapi un calzone întreg printr-o fantă pentru scrisori.

Elsa respiră adânc, controlat, de câteva ori, căci așa i-a zis mama să facă dacă se enervează. Mama face tot ce n-a făcut bunica niciodată. De exemplu, o roagă pe Elsa să-i invite pe Britt-Marie, pe Kent și pe toți ceilalți vecini să ia masa împreună în ajun de Crăciun. Asta n-ar fi făcut în veci bunica. „Peste cadavrul meu!" ar fi urlat bunica dacă mama ar fi rugat-o așa ceva. Mă rog, n-ar putea urla așa ceva, având în vedere că-i moartă, își dă Elsa seama, dar orișicum. E vorba de principiu, gen. Așa ar fi zis bunica, dacă ar fi fost acolo. Deși bunica ura principiile. Mai ales principiile altora.

Dar nu o poate refuza pe mama pentru că, după multe cicăleli din partea Elsei, a lăsat-o să-l ascundă pe ors în apartamentul bunicii până după Crăciun. Așa că-i destul de greu să-i zici nu unei mame care te lasă să ții acasă un ors, chiar dacă mama încă oftează că Elsa „exagerează" când zice că Britt-Marie și Kent vor să-l omoare.

Pe de altă parte, Elsa e bucuroasă că orsul nu l-a plăcut pe George din prima. Nu că Elsa vrea ca lumea să nu-l placă pe George, dar nimeni nu-l displace vreodată, așa că puțină variație nu strică.

Băiatul cu sindrom și mama lui urmează să se mute în apartamentul bunicii. Elsa știe asta pentru că s-a jucat cu el „ascunde cheia" toată după-amiaza, în timp ce mama, George, Alf, Lennart, Maud și mama băiatului au discutat secrete în bucătărie. Bineînțeles că ei nu recunosc, dar Elsa știe cum sună vocile oamenilor care vorbesc chestii secrete. Că știi lucruri dintr-astea când ai aproape opt ani. Urăște faptul că mama are secrete față de ea. Când cineva are secrete față de tine te simți ca un idiot și cui îi place să se simtă așa?

Mama ar trebui să știe asta. Dintre toți, mama ar trebui să știe cel mai bine.

Elsa știe că discută despre faptul că apartamentul bunicii e mai ușor de apărat dacă vine Sam. Nu că i-ar rosti vreunul dintre ei numele, dar Elsa nu-i idioată, doar are aproape opt ani. Știe că, mai devreme sau mai târziu, Sam tot o să apară, iar mama are de gând să adune toată armata bunicii la ultimul etaj. Deși ea nu i-ar zice în veci „armată". Elsa și orsul erau în apartamentul lui Lennart și al lui Maud când mama le-a zis să împacheteze „doar strictul necesar", încercând să nu lase să se vadă cât de gravă e situația. Și-atunci Maud și orsul s-au apucat să pună în valize mari toate cutiile cu fursecuri pe care le-au găsit prin casă. Când a văzut mama, a oftat și a zis:

„Maud, dragă, am spus strictul necesar”, iar Maud s-a uitat nedumerită la mama și a zis: „Fursecurile *sunt* strict necesare”.

Orsul a mârâit, încuviințând cu căldură, apoi s-a uitat la mama, nu supărat, ci dezamăgit, și a mai împins demonstrativ în valiză încă o cutie cu fursecuri cu ciocolată și alune. Apoi au dus totul în apartamentul bunicii, iar George i-a poftit pe toți la vin fiert cu scorțișoară și mirodenii. Orsul a băut cel mai mult. Și-acum toți adulții stau în bucătăria mamei și a lui George și au secrete.

Elsa știe. Că are aproape opt ani.

Ușa lui Britt-Marie și a lui Kent e acoperită cu decorații de Crăciun, dar nu deschide nimeni când Elsa sună. O găsește pe Britt-Marie la parter, lângă intrare. Cu mâinile împreunate pe burtă, se uită nemulțumită la căruciorul de copii. Pe perete e lipit un nou anunț.

Iar căruciorul e nemișcat. Și, de fapt, nu-i un anunț, își dă Elsa seama când se apropie. E un careu de cuvinte încrucișate.

Britt-Marie tresare când o vede pe Elsa.

— Ha! Asta trebuie să fie vreo găselniță a familiei tale, firește. Firește că da.

Elsa dă posacă din cap că nu.

— Ba nu-i *de-loc*.

Britt-Marie mătură cu palma firimituri invizibile de pe sacou și îi zâmbește binevoitoare, fără să fie deloc binevoitoare, ceea ce, de fapt, e domeniul ei de competență de bază, să zicem așa.

— Vi se pare amuzant, firește. E de înțeles. Să vă bateți joc de ceilalți locatari din bloc. Lasă că-i dau eu de cap trebușoarei ăsteia. Găsesc eu vinovații, asta să vă fie clar! E pericol de incendiu să parchezi cărucioare în casa scării și să lipești hârtii pe pereți. Hârtia poate să ia foc.

Îndreaptă o cută inexistentă pe fustă și șterge o pată invizibilă de pe broșă.

— Să știi că nu-s idioată, zău că nu-s! Știu că toată asociația asta de proprietari mă vorbește pe la spate, știu, da.

Elsa nu-și dă seama ce i se întâmplă în momentul acela. Poate din cauza combinației de cuvinte „nu-s idioată” și „vorbește pe la spate”. Ceva acid, neplăcut și urât mirositor i se ridică în gât și îi ia ceva timp să recunoască, dezgustată, că-i empatie.

Pentru Britt-Marie.

Nimănui nu-i place să se simtă ca un idiot.

Așa că Elsa nu-i zice că poate ar trebui să încerce să nu mai fie o tută carnivoră tot timpul, dacă vrea ca oamenii să-i

vorbească în față. Nu-i zice nici măcar că nu-i asociație de proprietari. Își înghite mândria și murmură:

— Mama și George vă invită pe tine și pe Kent la masă în ajun, la noi acasă. Toată lumea din bloc o să fie acolo. Mă rog, gen toți.

Privirea lui Britt-Marie ezită preț de-o clipă. Elsei i se pare că zărește în ochii ei ceea ce a văzut mai devreme când i s-a părut că Britt-Marie nu vrea ca Kent să otrăvească orsul. Apoi Britt-Marie clipește și răspunde:

— Ha! Eu una nu pot să răspund așa, pe loc, la invitații. Kent e la birou, că unii mai au și *slujbe* de care să se îngrijească. Asta să-i zici maică-tii. Nu toată lumea e liberă *tot* Crăciunul. Și vin și copiii lui Kent și lor nu le place să meargă la alții de Crăciun, că vor să fie acasă la noi, cu mine și cu Kent. Și-o să mâncăm mâncare obișnuită de Crăciun, ca o familie civilizată. Da, așa o să facem. Așa să-i zici maică-tii.

Apoi Britt-Marie mătură atâtea firimituri invizibile de pe sacou, că ai putea să faci o întreagă pâine invizibilă din ele și mărșăluiește prompt în sus pe scări, fără să mai aștepte vreun răspuns de la Elsa.

Elsa rămâne pe loc, dând din cap și murmurând „tută, tută, tută”. Se uită la careul de cuvinte încrucișate de pe perete. Nu știe cine l-a pus acolo, dar tare ar vrea să fi fost ea, căci e evident că o scoate din minți pe Britt-Marie.

Elsa urcă din nou scările. Sună la ușa femeii cu fustă neagră. E îmbrăcată în blugi. Arată obosită, dar într-un sens bun.

— Facem masă de Crăciun la noi acasă mâine. Ești invitată, spune Elsa, apoi adaugă: S-ar putea să fie plăcut, că Britt-Marie și Kent nu vin.

Femeia în blugi își trece mâna prin păr. Arată foarte înfrigurată.

— Nu… nu… eu… nu prea mă pricep să socializez.

Elsa încuviințează.

— Știu. Dar nu prea pari megapricepută nici să stai singură.

Femeia o privește îndelung. Elsa o privește hotărâtă. Colțurile gurii femeii zvâcnesc.

— Poate… poate trec… un pic.

— Putem să cumpărăm pizza. Dacă nu-ți place mâncarea de Crăciun, adică, zice Elsa cu speranță în glas.

Femeia zâmbește. Elsa îi zâmbește și ea.

Alf iese pe ușa apartamentului bunicii exact când Elsa ajunge la etaj. Băiatul cu sindrom face fericit ture în jurul lui. Alf ține într-o mână o ladă enormă cu unelte, pe care încearcă s-o ascundă de Elsa.

— Ce faceți? întreabă Elsa.

— Nimic, răspunde evaziv Alf.

Băiatul cu sindrom intră țopăind pe ambele picioare în apartamentul mamei și al lui George și se îndreaptă spre un castron uriaș cu bezele în formă de Moș Crăciun. Alf dă să plece, dar Elsa îi ține calea.

— Ce-i asta? întreabă Elsa, arătând spre lada cu unelte.

— Nimic, repetă Alf și încearcă s-o ascundă la spate.

Elsa bagă de seamă că Alf miroase puternic a rumeguș.

— *Sure*, nimic! se bosumflă ea.

Încearcă să nu se simtă ca o idioată. Nu prea reușește.

Se uită la băiatul cu sindrom. Arată bucuros, cum numai un copil de aproape șapte ani poate fi în fața unui castron întreg cu bezele în formă de Moș Crăciun. Se întreabă dacă băiatul îl așteaptă pe Moș Crăciun adevărat, cel care nu-i din bezea. Elsa nu crede, bineînțeles, în Moș Crăciun, dar crede în oamenii care cred în Moș Crăciun. Când era mică, obișnuia să-i scrie în fiecare an. Nu doar liste cu ce-și dorea, ci scrisori adevărate. Erau, bineînțeles, mai puțin despre Crăciun și mai mult despre politică. Pentru că Elsa considera că Moșul nu se implică suficient în problemele sociale actuale și atunci se gândea că trebuie informat, nu doar să primească tone de scrisori lacome de la copii, an de an. „Cineva trebuie să-și asume un pic de responsabilitate”, își zicea Elsa. Într-un an, s-a întâmplat să vadă reclama la Coca-Cola, așa că scrisoarea a fost în mare parte despre cum Moș Crăciun s-a lăsat „cumpărat fără rușine”. În alt an a văzut la televizor un documentar despre exploatarea în muncă a copiilor și câteva comedii de Crăciun americane și, după aceea, nu prea mai era sigură dacă definiția lui „elf” se referă la elfii din mitologia nordică, la cei care trăiesc în păduri în lumea lui Tolkien sau doar la sensul general de „persoană scundă”, gen. Așa că i-a scris lui Moș Crăciun și l-a somat să-i răspundă cât mai repede care-i definiția corectă.

Moșul nu i-a răspuns, așa că Elsa i-a mai trimis o scrisoare foarte lungă și foarte furioasă, care s-ar putea rezuma prin cuvântul: „Lașule!” În anul următor, Elsa a învățat să folosească Google, așa că a aflat că motivul pentru care Moșul nu i-a răspuns este că Moșul nu există. De-atunci nu i-a mai scris.

Le-a spus mamei și bunicii că Moș Crăciun nu există, iar mama a fost atât de îngrozită, încât gata-gata să se înece cu vinul fiert. Când a văzut asta, bunica s-a întors spre Elsa cu un aer dramatic și, prefăcându-se și mai îngrozită, a izbucnit: „Nu se zice AȘA, Elsa. Se zice că Moșul are dificultăți de adaptare la realitate!”

Mama n-a râs deloc, dar n-are nimic, fiindcă Elsa și bunica au râs și pentru ea. Iar în anul acela, în ziua de dinainte de

ajun, Elsa a primit o scrisoare în care Moșul întâi a certat-o că „s-a obrăznicit”, apoi a înșirat o pologhie moralizatoare care începea cu „plod nerecunoscător” și continua cu faptul că, din cauză că Elsa nu mai credea în Moș Crăciun, „elfi n-au primit contract colectiv de muncă în anul acela”.

„Știu că tu ai scris-o”, i-a zis Elsa bunicii printre dinți.

„De unde știi, mă rog?” a întrebat bunica sfidătoare.

„Că nici măcar Moș Crăciun n-ar fi atât de prost să nu știe că *elfii* se scrie cu *doi* i”, a țipat Elsa.

După asta bunica n-a mai fost așa de sfidătoare și și-a cerut scuze. Pe urmă a încercat s-o convingă pe Elsa să dea o fugă până la magazin să-i cumpere o brichetă, în timp ce ea o „cronometrează”. Dar Elsa n-a mai căzut în capcană ca musca-n lapte.

Și-atunci bunica și-a pus îmbufnată costumul de Moș Crăciun proaspăt cumpărat și s-au dus la spitalul de copii, unde lucra un amic al ei. Acolo bunica le-a spus povești toată ziua copiilor cu boli îngrozitoare, iar Elsa le-a dat jucării. A fost cel mai frumos Crăciun al Elsei. Bunica i-a promis c-o să devină o tradiție, dar a devenit una megaproastă, că n-au apucat să facă asta decât o dată înainte să moară bunica.

Elsa se uită din nou la băiatul cu sindrom. Apoi se întoarce spre Alf și îl măsoară cu privirea. Băiatul vede un castron cu iepuri din ciocolată și pleacă țopăind spre el. Atunci Elsa se strecoară în hol, deschide cufărul și scoate costumul de Moș Crăciun al bunicii. Se apropie de Alf și i-l pune în brațe.

Alf se uită la costum de parcă tocmai a încercat să-l gâdile.

— Ce-i asta?

— Tu ce zici că e? întreabă Elsa.

— Nici gând! o concediază Alf și-i dă costumul înapoi.

— Nici gând că nici gând! i-o întoarce Elsa și-i pune iar costumul în brațe.

— Bunică-ta mi-a zis că nu crezi în Moș Crăciun, ce dracu’! mormăie Alf.

Elsa își dă iritată ochii peste cap.

— Nu, dar nu se-nvârte totul în jurul meu, nu?

Arată spre sufragerie. Băiatul cu sindrom stă pe jos și se uită la televizor. Alf îl vede și mormăie.

— De ce nu poate să fie Lennart Moșu?

— Pentru că Lennart nu poate să țină un secret față de Maud, răspunde Elsa pierzându-și răbdarea.

— Și ce dracu’ contează?

— Contează, fiindcă Maud nu poate să țină secrete față de nimeni.

Alf se uită strâmb la Elsa. Apoi mormăie fără tragere de inimă că „mda, nu poate, nu poate”. Căci Maud, într-adevăr,

nu poate să țină secrete nici dacă i le-ar lipi cineva în palmă. Când George s-a jucat „ascunde cheia” cu Elsa și băiatul cu sindrom ceva mai devreme, Maud s-a dus după ei tot șopocăind: „Ia căutați voi nițeluș în ghiveciul de pe raft”. Iar când mama i-a explicat că toată ideea jocului e să *nu* știi unde e ascunsă cheia, Maud i-a răspuns abătută: „Dar copiii sunt atât de triști când caută, nu vreau să fie triști”.

— Așa că trebuie să fii tu Moșul, conchide Elsa.

— Da George ce-are? încearcă Alf.

— E prea înalt. Și oricine și-ar da seama că-i el, că sigur și-ar pune șortul de jogging peste costum, îi explică Elsa.

Lui Alf nu pare că i-ar păsa prea mult dacă Moșul are șort au ba. Face nemulțumit câțiva pași pe etaj, intră apoi în hol și se uită în cufăr, de parcă speră să găsească vreo alternativă mai bună. Dar în cufăr nu sunt decât așternuturi și costumul de Omul-Păianjen al Elsei.

— Aia ce-i? întreabă Alf împungând suspicios costumul cu un deget, de parcă se teme să nu-l împungă și costumul pe loc.

— Costumul meu de Omul-Păianjen, mormăie Elsa și încearcă să închidă capacul cufărului.

— Ăla când se pune? se interesează Alf, arătând de parcă se așteaptă să i se spună data exactă când pică Ziua Omului-Păianjen.

— Ar fi trebuit să-l pun când începe școala. Era o temă pentru vacanță, îl expediază Elsa și trântește capacul cufărului.

Alf rămâne pe loc, cu costumul de Moș în brațe, complet plictisit. Elsa tună:

— Bine, dacă chiar *vrei* să știi, n-o să fiu Omul-Păianjen, că fetele n-au voie să fie.

Alf nu arată deloc ca unul care chiar vrea să știe toate astea. Cu toate astea, Elsa pufnește:

— Așa că o dau naibii de treabă, că nu mai am chef să mă lupt întruna cu toată lumea.

Alf se îndreaptă deja spre scări. Elsa își înghite lacrimile, să nu cumva să o audă. Dar a auzit-o oricum. Alf se oprește lângă balustradă, strânge în pumn costumul de Moș Crăciun și oftează. Spune ceva ce Elsa nu înțelege.

— Ce? întreabă ea iritată.

Alf oftează și mai din rărunchi.

— Am zis că bunică-tii i-ar fi plăcut să te îmbraci cu ce dracu’ poftești! repetă el tăios, fără să se întoarcă spre Elsa.

Elsa își bagă mâinile în buzunare și se uită în podea.

— La școală au zis că fetele nu pot să fie Omul-Păianjen…

Alf coboară două trepte cu pași târșâiți. Se oprește. Se uită la Elsa.

— Nu crezi că asta a auzit și bunică-ta de la împieliții ăia?

Elsa îl privește încordată.

— Se îmbrăca și ea în Omul-Păianjen?

— Nu.

— Atunci despre ce vorbești?

— Se îmbrăca în doctoriță.

Elsa pricepe.

— I-au zis că nu poate fi doctoriță? Fiindcă era femeie?

Alf face loc în lada cu unelte, apoi îndeasă costumul de Moș Crăciun în ea.

— Mai mult ca sigur i-au zis că nu poate să facă o grămadă de afurisite de lucruri, dintr-o grămadă de afurisite de motive. Și uite că tot le-a făcut. Cu câțiva ani înainte să se nască ea, femeile nici n-aveau dracu' voie să voteze, da uite că acu votează toate. Așa se ține piept împielițaților care-ți poruncesc ce ai și ce n-ai voie să faci. Faci și gata, ce dracu'!

Elsa își privește pantofii. Alf își privește lada cu unelte. Apoi Elsa ia două bezele în formă de Moș Crăciun, mănâncă una și i-o aruncă lui Alf pe cealaltă. Alf o prinde cu mâna liberă și ridică scurt din umeri.

— Eu zic că bunică-tii i-ar fi plăcut să te îmbraci cu ce dracu' poftești!

Elsa încuviințează. Alf mai mormăie ceva și pleacă. Elsa aude ușa trântindu-se în urma lui și frânturi de operaliană răzbat apoi pe scară. Se duce și ia castronul cu bezele în formă de Moș, apoi îl ia pe băiatul cu sindrom de mână și îl strigă pe ors. Se duc toți trei peste drum, în apartamentul bunicii și se bagă în dulapul magic care a încetat să mai crească din ziua în care a murit bunica. Miroase a rumeguș. Se pare însă că a crescut din nou, ca prin magie, suficient cât să încapă doi copii și-un ors.

Băiatul cu sindrom închide ochii pe jumătate și Elsa îl duce în Tărâmul-Aproape-Treaz. Zboară deasupra celor șase împărății și, când se pregătesc să coboare spre Mimovas, băiatul cu sindrom își dă seama unde e. Sare de pe animalul-nor și aleargă. Iar când ajunge la porțile cetății și muzica îl învăluie, începe să danseze. Dansează nemaivăzut de frumos. Iar Elsa dansează cu el.

Căci n-are nimic dacă băieții nu pot vorbi, când dansează atât de frumos.

27. Vin fiert

Orsul o trezește pe Elsa în toiul nopții fiindcă trebuie să facă pipi. Mă rog, nu tocmai în toiul nopții, dar așa i se pare Elsei, pentru că e întuneric afară. Elsa mormăie somnoroasă că poate ar fi bine să nu mai bea naibii atâta vin fiert înainte să se culce, apoi încearcă să adoarmă la loc. Din nefericire, orsul arată cam cum arată orșii când au de gând să facă pipi pe un fular Gryffindor, așa că Elsa înșfacă repede fularul și se învoiește să-l ducă, totuși, afară.

Când ies din dulap, mama Elsei și mama băiatului cu sindrom fac paturile în camera de oaspeți a bunicii.

— Trebuie să facă pipi, o lămurește Elsa obosită.

Mama dă din cap reținută.

— Ia-l pe Alf cu tine, o roagă ea.

Elsa încuviințează. Mama băiatului cu sindrom îi zâmbește și scapă perna pe care se pregătea să o pună în fața de pernă. Când se apleacă să o ia de pe jos, scapă fața de pernă. Și ochelarii. Culege totul de pe jos și se ridică, zâmbindu-i din nou Elsei.

— Am înțeles de la Maud că tu ai lăsat scrisoarea de la bunica ta în cutia noastră ieri.

Elsa își fixează șosetele cu privirea.

— M-am gândit să sun, dar n-am vrut să… deranjez, știi. Gen.

Mama băiatului zâmbește. Scapă din nou fața de pernă.

— A scris „iartă-mă”. Bunica ta, vreau să zic.

— Știu, așa le-a scris tuturor, zice Elsa.

— Ne-a cerut iertare că nu ne mai poate apăra. Și mi-a scris să mă bazez pe tine. Întotdeauna. Și să-ncerc să te conving să ai încredere în mine.

Scapă din nou perna. Elsa intră în cameră și o ridică. O privește pe mama băiatului.

— Pot să te-ntreb ceva ce s-ar putea să fie nepoliticos?

— Absolut, răspunde mama băiatului și scapă ochelarii în fața de pernă.

Elsa se scarpină în palmă.

— Cum poți să trăiești cu frică tot timpul? Adică știind că Sam vă hărțuiește, cum reziști?

— Elsa, dragă… șoptește mama și îi zâmbește mamei băiatului de parcă și-ar cere scuze, dar femeia îi face semn că nu-i nimic.

— Bunica ta spunea că uneori trebuie să facem lucruri periculoase, că altfel nu ești om, ci doar un gunoiaș.

— Pe-asta a furat-o din „Frații Inimă-de-Leu”, zice Elsa.

— Știu, zâmbește mama băiatului.

Mama băiatului se întoarce apoi spre mama Elsei, părând că ar vrea să schimbe subiectul. Poate mai mult de dragul Elsei decât al ei.

— Știți ce-o să fie? întreabă ea cu un gest blând spre burta mamei Elsei, înainte să-și scape din nou ochelarii.

Mama Elsei zâmbește aproape rușinată și dă din cap că nu.

— Vrem s-așteptăm până vine.

— O să fie „un el sau o ea", o informează Elsa din prag.

Mama Elsei se fâstâcește.

— Da… N-am vrut să știm. George nu vrea să… Ei… O să ne bucurăm, indiferent ce-o fi.

Mama băiatului încuviințează cu însuflețire.

— Nici eu n-am vrut să știu dinainte, pe urmă voiam să știu tot ce se poate ști despre el din prima clipă.

Mama Elsei răsuflă ușurată, așa cum se întâmplă, de obicei, când ești gravidă și te-ai obișnuit ca tot felul de indivizi negravizi să-ți pună întrebări despre iminenta naștere pe un ton care, de obicei, e potrivit în sălile de interogatoriu ale Direcției de Combatere a Crimei Organizate. Zâmbește larg.

— Da, exact, așa simt și eu. Nu contează ce-i, câtă vreme-i sănătos.

Vinovăția i se citește mamei pe chip în clipa în care ultimul cuvânt îi scapă de pe buze. Privirea i se îndreaptă, fără să vrea, spre dulapul unde doarme băiatul cu sindrom.

— Iartă-mă! N-am vrut să… reușește ea să spună, dar mama băiatului o întrerupe numaidecât:

— Ei, nu-ți cere scuze. Știu ce zice lumea. Dar e sănătos. E doar extra „cu de toate", să zicem așa.

— Mie-mi place extra cu de toate, strigă Elsa veselă, apoi se rușinează și ea și murmură: Dar nu pe burgerul din soia, că pe ăla nici roșie nu vreau.

Și-atunci amândouă mamele râd de răsună apartamentul. Se pare că amândouă exact de asta aveau nevoie. Așa că, deși nu asta îi era intenția, Elsa decide că-i meritul ei.

Alf îi așteaptă în capul scărilor. Elsa nu pricepe de unde știe că urma să iasă. Afară, întunericul e atât de gros, că dacă arunci un bulgăre de zăpadă, îl pierzi din ochi înainte să-i dai drumul din mănușă. Se furișează pe sub balconul lui Britt-Marie, ca nu cumva să-l vadă pe ors, dar se țin aproape de fațada blocului, acolo unde degetele întunericului nu reușesc să ajungă. Orsul se bagă cu fundul într-un tufiș și arată de parcă ar fi recunoscător să aibă un ziar sau ceva de genul ăsta. Elsa și Alf se întorc respectuoși cu spatele.

Elsa își drege vocea.

— Mulțumesc că m-ai ajutat să-l iau pe Renault.

Alf mormăie ceva. Elsa își bagă mâinile în buzunarul gecii.

— Kent e un tut. Un tut carnivor. Pe el ar trebui să-l otrăvească cineva.

Alf întoarce încet capul spre Elsa.

— Nu vorbi așa.

— Ce? izbucnește Elsa.

— Nu-i mai zice așa, ce dracu'! spune Alf cu asprime.

— Ce? Păi, chiar e un tut, insistă Elsa.

— O fi. Da' nu-i mai zice așa în fața mea.

Elsa pufnește.

— Tu îl faci „idiotul dracului" tot timpul.

Alf dă din cap că așa-i.

— Da. Eu am voie. Tu, nu.

Elsa își aruncă indignată brațele în aer și scuipă. Sau cel puțin așa i se pare, că-i indignată.

— Și de ce n-am voie, mă rog?

Geaca de piele a lui Alf scârțâie.

— Că eu am voie să spun rahaturi despre fratele meu mai mic. Tu, nu.

Durează câteva veșnicii bune până când Elsa reușește să digere informația asta.

— Nu știam, reușește ea să spună într-un târziu.

Alf mormăie. Elsa își drege glasul.

— Și-atunci de ce sunteți așa de răi unul cu altul, dacă sunteți frați?

— Frații nu ți-i alegi, bodogănește Alf.

La asta Elsa nu mai știe ce să spună. Se gândește la Jumătatea, iar asta nu-i place, așa că schimbă subiectul:

— De ce n-ai iubită? îl întreabă ea cu candidă curiozitate.

— Nu-i treaba ta, la dracu'! răspunde Alf cu candidă grosolănie.

— Ai fost îndrăgostit vreodată? întreabă Elsa.

Geaca lui Alf scârțâie și Alf se încruntă dezamăgit la Elsa.

— Sunt om în toată firea, ce dracu'! Normal c-am fost îndrăgostit. Toată lumea a fost îndrăgostită vreodată, ce dracu'!

— Câți ani aveai? întreabă Elsa.

— Prima oară?

— Da.

— Zece.

— Și a doua oară?

Geaca de piele a lui Alf scârțâie. Se uită la ceas și pornește înapoi spre intrarea în bloc.

— N-a fost nicio a doua oară.

Elsa vrea să mai întrebe ceva. Dar atunci aud amândoi. Sau poate că orsul a auzit primul. Țipătul. Orsul sare din tufiș și se aruncă în întuneric ca o săgeată neagră. Atunci Elsa îl aude

lătrând pentru întâia oară. Credea că l-a mai auzit lătrând și altă dată, dar s-a înșelat. Tot ce-a auzit înainte au fost doar schelălăieli, în comparație cu lătratul de acum, care îi face Elsei creierii să zvâcnească și betonul blocului să vibreze. Lătratul orsului e un strigăt de luptă.

Elsa ajunge prima. Căci e o alergătoare mai bună decât Alf.

La vreo doi, trei metri de intrarea în bloc, e Britt-Marie, albă la față. Lângă ea o plasă scăpată în zăpadă, din care ies acadele și reviste cu benzi desenate. La câteva lungimi de braț mai încolo e Sam. Elsa nu-i vede chipul, dar știe că el e, după frica paralizantă ce îi cuprinde trupul pe dinăuntru.

Apoi vede cuțitul în mâna lui.

Orsul e între Sam și Britt-Marie, cu coada ridicată protector, ca un bici, cu labele din față împlântate în zăpadă ca doi stâlpi din beton și cu colții dezgoliți. Sam nu se mișcă, dar Elsa vede că ezită. Se întoarce încet, dă cu ochii de Elsa și privirea lui îi spulberă coloana vertebrală. Genunchii Elsei vor să se îndoaie, să se afunde în zăpadă și să dispară. Cuțitul lucește în răsfrângerile de lumină ale felinarelor de pe stradă. Mâna lui Sam e ridicată în aer, trupul îi e relaxat și dușmănos. Ochii lui o sfredelesc reci și războinici. Dar cuțitul nu e îndreptat spre ea.

Răsuflarea întretăiată a lui Britt-Marie străpunge întunericul. Elsa o aude suspinând. Fără să-și poată da seama de unde-i vine impulsul, din curaj sau, poate, doar din pură stupiditate, Elsa fuge. Bunica zicea mereu că ea și Elsa sunt genul acela care, în adâncul sufletului, sunt cam bătute în cap și că asta o să le bage în belea mai devreme sau mai târziu.

Așadar, Elsa fuge. Fuge drept spre Sam. Vede cum cuțitul coboară, cu mișcări sigure, cam un centimetru, iar mâna cealaltă se ridică precum o gheară, pregătindu-se să o înhațe. Dar nu apucă să ajungă lângă el.

Se izbește de ceva negru și uscat, care îi îmbrâncește fața înapoi. Simte mirosul de piele. Aude scârțâind gecii lui Alf.

Și, dintr-odată, Alf e față-n față cu Sam, cu aceeași expresie îndârjită pe chip. Elsa vede ciocanul alunecându-i neauzit în palmă din mâneca gecii. Alf îl leagănă calm dintr-o parte în alta. Cuțitul lui Sam nu se mișcă. Cei doi nu se scapă din ochi.

Elsa nu știe cât au stat așa. Preț de multe veșnicii de basm. Preț de toate veșniciile. Simte că are timp și să moară. Ca și cum groaza îi face inima bucăți.

— Poliția e pe drum, spune Alf încet, într-un târziu.

Sună ca și cum îi pare rău. Ca și cum îi pare rău că nu pot termina totul acum, aici.

Ochii lui Sam se plimbă calmi de la Alf la ors. Orsului i s-au ridicat perii pe ceafă. Mârâiturile i se rostogolesc din plămâni ca tunetele. Pe buzele lui Sam se strecoară un zâmbet vag care stăruie insuportabil de mult timp. Apoi face un pas înapoi și întunericul îl înghite.

Mașina de poliție derapează pe strada lor, dar Sam e deja departe. Elsa se prăbușește în zăpadă, de parcă trupul i s-a evaporat din haine. Simte cum brațul puternic al lui Alf o prinde și îl aude șuierându-i orsului să intre în bloc înainte să-l vadă poliția. Aude gâfâielile lui Britt-Marie și ghetele polițiștilor scârțâind prin zăpadă. Dar mintea îi e deja departe.

Îi e atât de rușine că-i e frică, încât închide ochii și se refugiază undeva în propriul cap. Niciun cavaler de Miamas n-ar înlemni de frică în halul ăsta. Un cavaler adevărat ar rămâne pe loc, cu spatele drept, nu s-ar ascunde în somn. Dar nu se poate abține.

E prea multă realitate pentru un copil de aproape opt ani. De fapt, e prea multă pentru oricine, de orice vârstă.

Se trezește în patul bunicii. E cald. Simte nasul orsului pe umăr. Îl mângâie pe cap.

— Ești foarte curajos, îi șoptește ea.

Orsul arată puțin ca unul care crede că merită o prăjitură. Elsa se ridică din așternuturile jilave de sudoare și alunecă pe podea. Prin ușa întredeschisă o vede pe mama pe hol, pământie la față. Țipă la Alf. Alf nu zice nimic. Elsa smucește ușa și fuge în brațele mamei. Mama plânge de furie.

— Nu-i vina lor, au vrut doar să mă apere, izbucnește Elsa.

Vocea lui Britt-Marie o întrerupe.

— Nu, firește, a fost vina mea. Vina mea a fost. Totu-i din vina mea, Ulrica.

Elsa se întoarce spre Britt-Marie. Maud, Lennart și mama băiatului cu sindrom sunt și ei în hol. Toți se uită la Britt-Marie, care își împreunează mâinile pe burtă.

— Era la intrare, se ascundea, dar am simțit mirosul de țigară. L-am simțit, da. Și i-am zis că în asociația noastră de proprietari nu se fumează lângă intrarea în bloc. Nu se fumează, nu. Și-atunci a scos cu…

Britt-Marie nu poate spune „cuțitul”, vocea i se frânge. Pare ofensată, așa cum ești când ești ultima persoană care află un secret.

— Toți știți cine e, firește că știți. Și niciunul nu s-a gândit c-ar fi omenește să mă prevină. Nu s-a gândit, firește, nu s-a gândit. Deși sunt responsabila cu comunicarea în asociației.

Își îndreaptă o cută pe fustă. Una adevărată, de data asta. Plasa cu acadele și reviste cu benzi desenate e la picioarele ei.

Maud încearcă să pună blând o mână pe brațul lui Britt-Marie, dar Britt-Marie se ferește. Maud zâmbește trist.

— Unde-i Kent? întreabă ea moale.

— La o întâlnire de afaceri, răspunde Britt-Marie aspru.

Alf se uită la ea, apoi la plasa de la supermarket și din nou la Britt-Marie.

— Ce căutai afară așa de târziu? întreabă el.

Britt-Marie se încruntă la el.

— Copiii lui Kent primesc întotdeauna benzi desenate și acadele când vin de Crăciun. Întotdeauna, da. Am fost la magazin. Și nu eu trebuie să mă justific, că nu eu aduc drogați cu cuțite în bloc. Nu eu, nu.

Maud încearcă din nou să-i atingă brațul, dar Britt-Marie se ferește. Maud insistă cu încăpățânare.

— Iartă-ne, Britt-Marie! Nu știam ce să-ți spunem. Te rog, Britt-Marie, stai cu noi în seara asta. Suntem mai în siguranță împreună.

Britt-Marie își încleștează și mai tare mâinile împreunate pe burtă și îi privește pe toți de sus.

— Dorm acasă. Kent vine acasă diseară și trebuie să fiu acasă. Sunt negreșit acasă când vine Kent. Negreșit, da.

Polițista cu ochi verzi apare în spatele ei. Britt-Marie se întoarce spre ea. Ochi-Verzi o cercetează atent.

— Ha! Păi, era și timpul s-apăreți, sare Britt-Marie zâmbind binevoitor, deși nu-i deloc binevoitoare, dar, întâlnind privirea ochilor verzi, face instinctiv un pas înapoi.

Ochi-Verzi nu zice nimic. În spatele ei e un alt polițist, năucit că a dat de Elsa și de mama ei acolo. E clar că-și amintește foarte bine că le-a escortat cu mare tam-tam până la spital, doar ca să fie lăsat baltă în parcare.

— O să cercetăm împrejurimile cu câini, spune polițistul de vară, cu privirea în podea.

Lennart încearcă să-i invite pe cei doi polițiști la cafea. Polițistul de vară arată ca și cum i se pare o idee mult mai bună decât să cerceteze împrejurimile cu câini, dar, când trage cu ochiul la polițistă, lasă din nou privirea în podea și dă din cap că nu. Ochi-Verzi le vorbește cu o voce dintr-acelea care umplu încăperea, fără ca persoana să facă vreun efort:

— O să-l prindem, spune ea cu privirea în continuare ațintită asupra lui Britt-Marie.

Britt-Marie pare că vrea să spună ceva, probabil ceva arțăgos despre cum toată lumea știe cine e bărbatul cu cuțitul, în afară de ea, și, poate, ceva și mai arțăgos despre cum nu-i ordine și disciplină în blocul ăsta. Cărucioare pentru copii și anunțuri și rebusuri și fumători cu cuțite peste tot. Debandadă

totală! Dar nu zice nimic, căci Ochi-Verzi o face să nu se simtă tocmai în largul ei.

Ochi-Verzi ridică din sprâncene și întreabă:

— Și câinele de luptă în legătură cu care Kent ne-a sunat ieri, Britt-Marie? A zis c-ai găsit păr de câine pe scară. L-ai văzut cumva în seara asta?

Elsei i se taie răsuflarea. Și uită să se gândească de ce Ochi-Verzi le zice pe numele mic lui Kent și lui Britt-Marie, ca și cum îi cunoaște.

Britt-Marie se uită de jur-împrejur, la Elsa, la mama ei, la Lennart și Maud și la mama băiatului cu sindrom. În cele din urmă și la Alf. Chipul lui e golit de orice expresie. Ochi-Verzi cercetează holul. Elsa își închide și deschide palmele pline de sudoare, ca să se oprească din tremurat. Știe că orsul e în dormitorul bunicii, la doar un metru în spatele ei. Știe că totul e pierdut și nu știe ce să facă pentru a împiedica totul. N-are cum să se furișeze cu orsul printre polițiștii pe care îi aude tropăind pe scară. Nu, nici măcar un ors nu poate face asta. O să-l împuște. O să-l omoare. Se întreabă dacă nu cumva ăsta a fost planul umbrei de la început. Pentru că n-are curaj să se lupte cu orsul. Fără ors și fără Inimă-de-Lup castelul e lipsit de apărare.

Britt-Marie își strânge buzele pungă când o vede pe Elsa fixând-o cu privirea. Își schimbă poziția mâinilor împreunate pe burtă și, cu aplomb regăsit, pufnește spre Ochi-Verzi:

— Ne-om fi înșelat ieri, eu și Kent, ne-om fi înșelat. N-o fi fost păr de câine, o fi fost altă pacoste. Nici n-ar fi de mirare, la câtă lume ciudată umblă prin bloc de la o vreme, spune ea, pe jumătate scuzându-se, pe jumătate acuzator și își îndreaptă broșa de pe sacoul cu floricele.

Ochi-Verzi aruncă o privire spre Elsa. Apoi încuviințează scurt, ca și cum discuția e încheiată.

— O să ținem clădirea sub supraveghere la noapte.

Și, înainte ca vreunul dintre cei de față să apuce să spună ceva, polițista coboară scările, cu polițistul de vară împiedicându-se după ea. Mama Elsei oftează adânc și întinde o mână spre Britt-Marie, dar Britt-Marie se ferește.

— Vi se pare distractiv, firește, s-aveți secrete față de mine. Să mă faceți să par o idioată. Vi se pare distractiv, da.

— Britt-Marie, te rog… încearcă Maud, dar Britt-Marie dă din cap și își ridică plasa de pe jos.

— Mă duc acasă, Maud. Că vine Kent și trebuie să fiu acasă. Și mâine vin copiii lui Kent și-o să mâncăm împreună, ca o familie obișnuită, civilizată, într-un bloc obișnuit, civilizat.

Iese cu pași apăsați. Dar binevoitori.

Elsa vede cum o privește Alf pe Britt-Marie. Din pragul dormitorului, orsul are aceeași privire. Și-atunci Elsa înțelege cine-i Britt-Marie.

Mama coboară după Britt-Marie, Elsa nu știe de ce. Lennart pune de cafea. George scoate ouă din frigider și mai face niște vin fiert. Maud pune fursecuri pe masă. Mama băiatului cu sindrom se bagă în dulap, iar Elsa îl aude pe băiat râzând. E o superputere bună.

Alf iese pe balcon și Elsa se duce după el. Șovăie o bună bucată de vreme în spatele lui până se apropie și i se alătură. Ochi-Verzi discută în fața blocului cu mama Elsei. Zâmbește vag, așa cum a zâmbit la secția de poliție atunci când Elsa a ajuns acolo cu bunica.

— Se cunosc? se miră Elsa.

Alf dă din cap că da.

— Sau cel puțin se cunoșteau. Erau cele mai bune prietene când erau de vârsta ta.

Elsa se uită la mama, vede că încă e furioasă. Apoi se uită cu coada ochiului la ciocanul pe care Alf l-a lăsat într-un colț al balconului.

— Voiai să-l omori pe Sam? întreabă ea.

Ochii lui Alf sunt triști, dar sinceri.

— Nu.

— De ce e mama așa de supărată pe tine?

Geaca lui Alf se mișcă ușor.

— E supărată că n-a fost acolo să țină ea ciocanul.

Umerii Elsei cad. Își cuprinde trupul cu mâinile, încercând să se apere de frig. Alf o acoperă cu geaca scârțâitoare. Elsa se ghemuiește sub ea.

— Uneori aș vrea să-l omor pe Sam.

Alf nu zice nimic. Elsa se uită la ciocan.

— Adică… vorba vine „să-l omor”. Știu că nu-i bine să vrei să omori pe cineva. Dar uneori nu sunt sigură că oamenii ca Sam merită să trăiască…

Alf se apleacă peste balustradă.

— E omenesc.

— E omenesc să vrei să moară cineva?

Alf dă ușor din cap.

— E omenesc să nu fii sigur.

Elsa se cuibărește și mai bine sub geacă. Încearcă să fie curajoasă.

— Mi-e frică, șoptește ea.

— Și mie, zice Alf.

Pe urmă nu mai vorbesc despre asta.

Se strecoară afară din apartament, cu orsul, după ce toată lumea a adormit. Dar Elsa știe că mama i-a văzut. E sigură și că polițista cu ochi verzi i-a văzut și îi veghează de undeva, din întuneric, așa cum ar fi făcut Inimă-de-Lup dacă era acolo. Elsa încearcă să nu fie supărată pe el, deși i-a promis că o s-o apere mereu. Nu prea reușește.

Nu vorbește cu Alf. Alf nu zice nici el nimic. E noaptea dinainte de Ajunul Crăciunului, dar totul e atât de anapoda. „O poveste de Crăciun al naibii de ciudată", își zice Elsa.

Când se întorc, Alf se oprește scurt în fața ușii lui Britt-Marie. Elsa îi observă privirea. Se uită la ușă așa cum se uită cineva care a avut parte de o întâia oară și atât. Elsa se uită la decorațiile de Crăciun care, pentru prima dată în ani de zile, nu miros a pizza.

— Câți ani au copiii lui Kent? întreabă ea.

— Sunt adulți, răspunde Alf.

— De ce zice Britt-Marie că le plac benzile desenate și acadelele? se miră Elsa.

— Britt-Marie îi invită în fiecare an, de Crăciun. Nu vin niciodată. Ultima dată când au fost aici erau copii. Și le plăceau benzile desenate și acadelele, răspunde el sec.

Și, când Alf urcă scările, târșâindu-și picioarele, cu Elsa după el, orsul rămâne pe loc o vreme. Pentru una isteață ca ea, Elsei îi ia cam mult timp să priceapă de ce.

Prințesa din Miploris era iubită de doi prinți care atât s-au luptat pentru a-i câștiga dragostea, încât au ajuns să se urască. Prințesa din Miploris avea o comoară pe care i-a furat-o vrăjitoarea care locuiește în împărăția tristeții.

Orsul păzește poarta castelului prințesei. Căci asta fac orșii în povești.

28. Cartofi

Elsa nu trage cu urechea. Că nu-i genul.

S-a întâmplat doar să fie pe scări și să-i audă pe Britt-Marie și pe Kent discutând. N-a făcut-o intenționat. De fapt, îl caută pe ors. Și fularul Gryffindor. Iar ușa apartamentului lor este deschisă. Dinăuntru vin pale de aer rece, căci Britt-Marie îi aerisește costumul lui Kent în curentul iscat între holul blocului și apartament. După ce ascultă o vreme, Elsa își dă seama că, dacă trece prin fața ușii acum, Kent și Britt-Marie o s-o vadă și-atunci ar arăta de parcă a stat lângă ușa lor și a tras cu urechea intenționat. Așa că-i mai bine să stea pe loc, că asta, teoretic, nu se cheamă tras cu urechea.

— *Britt-Marie*! urlă Kent de undeva, din baie, pare-se, judecând după ecou. *Britt-Marie*! zbiară el din nou, de parcă Britt-Marie e foarte departe.

— Da? răspunde Britt-Marie, de parcă-i undeva foarte aproape, exact în pragul băii, de pildă.

— Unde-i dracu' aparatul meu de ras? țipă Kent, fără să-și ceară scuze că a țipat.

Elsei nu-i place deloc să-l audă vorbind așa. Că, de fapt, corect ar fi „unde dracu-i aparatul".

— În al doilea sertar, răspunde Britt-Marie.

— De ce l-ai pus acolo? Trebuie să stea în primul, zice Kent.

— În al doilea îl ții de când lumea, răspunde Britt-Marie.

Apoi se aude al doilea sertar deschizându-se și bâzâitul aparatului de ras. Dar niciun Kent care să zică „mulțumesc". Britt-Marie iese în holul apartamentului și, aplecându-se, scoate cu o mână costumul lui Kent afară din casă. Cu mâna cealaltă mătură cu grijă scame invizibile de pe o mânecă. Nu o vede pe Elsa. Sau, cel puțin, așa crede Elsa. Dar, când își dă seama că nu-i sigură dacă Britt-Marie a văzut-o, Elsa e nevoită să rămână mai departe pe scară și să arate ca și cum acolo trebuie să fie. Ca și cum tocmai a ieșit să inspecteze calitatea balustradei sau ceva de genul ăsta. Nu ca și cum ar trage cu urechea. Totul a devenit, de fapt, foarte complicat.

Britt-Marie dispare din nou în casă.

— Ai vorbit cu David și Pernilla? întreabă ea cu căldură.

— Da, da, da, răspunde rece Kent.

— Și când vin? se interesează Britt-Marie.

— Dracu' știe! răspunde Kent.

— Păi, trebuie să pregătesc masa, Kent, îl roagă Britt-Marie.

— Ce contează, mâncăm când vin ei și gata, îi răspunde Kent, expeditiv.

— Bine ar fi să mâncăm la șase, zic eu, spune Britt-Marie și vocea îi sună ca și cum mai mătură ceva de pe vreo mânecă a lui Kent.

— Da, da, da, sigur vin pe la șase, șase jumate, răspunde Kent nepăsător.

— Păi, la șase sau la șase jumate? întreabă Britt-Marie, deloc nepăsătoare.

— Sfinte Sisoe, Britt-Marie, n-are naibii nicio importanță, spune Kent un pic cam tare.

— Păi, dacă tot n-are importanță, atunci zic că-i bine la șase? spune Britt-Marie un pic cam încet.

— Da, da, da, sigur vin și ei cam pe-atunci, tună Kent.

— Le-ai zis că mâncăm la șase? întreabă Britt-Marie.

— Întotdeauna mâncăm la șase.

— Da, da le-ai zis lui David și Pernillei?

— Mâncăm cina la șase de la începutul lumii, zic că s-au prins până acum, oftează Kent.

— Aha. Și? E ceva greșit în asta? întreabă Britt-Marie.

— Nu, nu. Zicem la șase. Dacă n-ajung, n-ajung, răspunde Kent, ca și cum e destul de sigur că n-o să ajungă la timp.

— Încerc și eu să pregătesc o masă frumoasă pentru întreaga familie, Kent, spune Britt-Marie cu asprime, iar vocea îi sună ca și cum mătură ceva de pe ceva.

— Trebuie să plec, am ședință cu Germania, spune Kent și iese din baie.

— Bine, da când să pun cartofii pe foc? strigă Britt-Marie după el.

— Când o fi, răspunde Kent.

— Nu se poate să le dau cartofi reci copiilor, Kent. Zău nu se poate, insistă Britt-Marie.

— Nu, nu, nu, pufnește Kent.

— Adică să mâncăm fără David și Pernilla, vrei să zici? Asta vrei să zici? întreabă Britt-Marie.

— Da putem să încălzim naibii mâncarea când vin ei, spune Kent.

— Dac-aș ști când vin, aș putea să țin mâncarea caldă, zice Britt-Marie.

— Nu, nu, nu! Mâncăm când e toată lumea aici, dacă-i așa de al naibii de important, strigă Kent.

— Și când e toată lumea aici? întreabă Britt-Marie.

— Fir-ar să fie, Britt-Marie! Știi cum sunt copiii. Pot să vină la șase, pot să vină la opt jumate.

Britt-Marie tace îndârjită preț de câteva secunde. Apoi trage adânc aer în piept și spune, încercând să-și stăpânească vocea, așa cum faci când nu vrei să se audă că urli pe dinăuntru:

— Nu putem să mâncăm cina la opt jumate, Kent.

— Da’ știu foarte bine. N-au decât să mănânce copiii când vin, răspunde Kent.

— Păi, când vin? întreabă Britt-Marie.

— Nu știu. Au zis că la șase. Sau cel puțin Pernilla vine la șase. De obicei, e punctuală. Să zicem șase și-un sfert dacă-i aglomerație. Că tot repară nu știu ce pe șosea, răspunde Kent și sună un pic sugrumat, așa cum fac de obicei bărbații care își subestimează grosimea gâtului când își leagă cravata.

— Dacă mâncăm la șase și Pernilla vine la șase și-un sfert, nimerește în toiul mesei, îl informează Britt-Marie, iar vocea îi sună ca și cum, binevoitoare, s-a apucat să-i lege ea cravata.

— Da’ pricep și eu, ce naiba! strigă mușcător Kent, așa cum fac bărbații când femei ca Britt-Marie le leagă cravata.

— Nu-i nevoie să mă repezi, spune Britt-Marie cam repezit.

— Și unde-s dracu’ butonii mei? întreabă Kent și, cu cravata pe jumătate legată, începe să caute prin casă.

— În al doilea sertar al biroului, răspunde Britt-Marie.

— Da’ nu-i țin în primul? întreabă Kent.

— În al doilea i-ai ținut mereu, spune Britt-Marie.

Și, uite-așa, Elsa tot pe loc stă. Fără să tragă cu urechea, bineînțeles. Dar în holul lui Britt-Marie e o oglindă mare, lângă ușa de la intrare, și, de pe scară, Elsa îl vede în ea pe Kent. Britt-Marie îi aranjează frumos gulerul cămășii peste cravată. Apoi îi perie grijulie sacoul.

— Când vii acasă? întreabă ea încet.

— Nu știu, fir-ar să fie! Știi și tu cum sunt nemții. Nu m-aștepta, culcă-te, răspunde Kent evaziv și se îndreaptă spre ușă.

— Să-ți pui cămașa direct în mașina de spălat când vii, te rog, spune Britt-Marie, ținându-se după el să-i mai perie ceva de pe pantaloni, așa cum fac femeile care oricum o să aștepte treze.

Kent se uită la ceas așa cum se uită bărbații cu ceasuri foarte scumpe. Elsa știe asta întrucât Kent i-a povestit mamei că-i mai scump decât Kia.

— În mașina de spălat, Kent, te rog. Direct, repetă Britt-Marie.

Kent iese din casă fără să răspundă. O vede pe Elsa. Nu pare să creadă că Elsa ar fi tras cu urechea, dar nici prea bucuros s-o vadă nu-i.

— Hei! zice el cu un rânjet, în felul acela în care adulții zic „hei!”, crezând că așa vorbesc copiii.

Elsa nu răspunde. Pentru că ea nu vorbește așa. Telefonul lui Kent sună. Elsa bagă de seamă că-i un telefon nou. Kent parcă ar vrea să-i spună cât a costat.

— Sună Germania, îi spune el Elsei și parcă abia atunci realizează că Elsa a fost implicată până în gât cu o zi înainte în incidentul de pe scări care a avut drept rezultat faptul că fostul lui telefon n-a mai funcționat.

Și pare că-și amintește și de otravă și de cât a costat. Elsa ridică din umeri, de parcă îl provoacă să sară la bătaie. Kent începe să țipe „Yez, Klauz!” în telefonul cel nou și dispare în josul scărilor.

Elsa face câțiva pași spre trepte, dar se oprește. Prin oglinda din hol, vede baia. Britt-Marie înfășoară cu grijă cablul aparatului de ras al lui Kent și îl pune în al treilea sertar. Apoi iese din baie. O vede pe Elsa. Își împreunează mâinile pe burtă.

— Ha! constată ea.

— Nu trăgeam cu urechea, se apără Elsa imediat.

Britt-Marie îndreaptă hainele atârnate pe umerașele din hol și perie grijulie cu dosul palmei pardesiele și gecile lui Kent. Elsa își bagă vârfurile degetelor în buzunarele blugilor și murmură:

— Mulțumesc.

Britt-Marie o privește mirată.

— Pardon?

Elsa geme, așa cum se face când ai aproape opt ani și ești nevoit să spui „mulțumesc” de două ori.

— Am spus: „Mulțumesc”. Că nu le-ai zis polițiștilor de…

Se oprește înainte să spună „ors”.

Britt-Marie pare să înțeleagă, totuși.

— Trebuie s-avem reguli, asta trebuie să-nțelegi, Elsa. Eu sunt responsabila cu comunicarea în asociație. Și cutuma e să fiu informată dacă-i un câine de luptă în bloc.

— Nu-i câine de luptă, spune Elsa cu o furie crescândă.

Britt-Marie își perie fusta. Își împreunează din nou mâinile.

— Nu, nu, firește că nu. Până mușcă pe careva.

— N-o să muște pe nimeni. Și te-a salvat de Sam, șuieră Elsa.

Britt-Marie vrea să spună ceva. Dar se abține. Pentru că știe că e adevărat. Iar Elsa vrea și ea să spună ceva, dar se abține. Pentru că știe că Britt-Marie, de fapt, i-a întors serviciul orsului.

Se uită în casă prin oglindă.

— De ce ai pus aparatul de ras în alt sertar? întreabă ea.

Britt-Marie își perie îndelung fusta. Își împreunează mâinile.

— Nu știu despre ce vorbești, spune ea, deși Elsa vede că știe prea bine.

— Kent a zis că-l pune în primul sertar, de obicei. Iar tu i-ai zis că-l ține în al doilea. Și, pe urmă, după ce a plecat, i l-ai pus

în al treilea sertar, spune Elsa.

Și-atunci, Britt-Marie pare gânditoare câteva clipe. Apoi altcumva. Singură, poate.

— Ha! Așa oi fi făcut. Așa oi fi făcut…

Elsa o privește pieziș.

— De ce?

Se lasă tăcere preț de întregi veșnicii de basm. Într-un târziu, Britt-Marie șoptește de parcă a uitat că Elsa e acolo:

— Pentru că-mi place când mă strigă pe nume.

Apoi Britt-Marie închide ușa.

Iar Elsa rămâne pe loc, încercând să nu-i placă de ea. Nu prea reușește.

29. Bezele

Trebuie să crezi. Așa zicea bunica mereu. Trebuie să crezi în ceva, ca să poți înțelege poveștile. „Nu să crezi în ceva bătut în cuie, dar să crezi în ceva, altfel n-ai decât s-o dai dracului de treabă!”

Până la urmă, poate că despre asta-i vorba.

Elsa găsește fularul Gryffindor în zăpadă, în fața blocului. Acolo unde l-a scăpat când s-a repezit la Sam. Ochi-Verzi e la câțiva metri mai încolo. Soarele încă n-a răsărit și zăpada scârțâie sub ghete de parcă Elsa calcă pe floricele de porumb.

— Bună, zice Elsa.

Ochi-Verzi o salută tăcută.

— Nu ești prea vorbăreață, nu? constată Elsa. Ochi-Verzi zâmbește, dar nu cu gura.

— Nu prea.

Elsa își pune fularul în jurul gâtului.

— O cunoști pe bunica?

Ochi-Verzi cercetează zidurile blocului și aleea din față.

— Toată lumea o cunoaște pe bunica ta.

Elsa își trage mânecile peste palme.

— Și pe mama?

Ochi-Verzi încuviințează. Elsa o privește pieziș.

— Alf zice că erați cele mai bune prietene. Ochi-Verzi se uită cu atenție undeva în spatele Elsei, dintr-o parte în cealaltă. Apoi se uită la Elsa. Încuviințează iar. Elsa se întreabă cum o fi să ai un prieten de aceeași vârstă. Rămâne tăcută lângă Ochi-Verzi și se uită cum răsare soarele. O să fie un ajun de Crăciun frumos. În ciuda a tot…

Își drege glasul și se îndreaptă spre intrarea în bloc, dar se oprește cu mâna pe mâner.

— Ai stat de pază toată noaptea? întreabă ea. Ochi-Verzi se uită spre stradă. Dă din cap că da. Elsa trage gânditoare de mânerul ușii.

— O să-l omori pe Sam dacă se întoarce?

Ochi-Verzi o privește foarte serioasă.

— Sper că nu.

— De ce? întreabă Elsa.

— Datoria mea nu-i să omor, răspunde Ochi-Verzi.

— Dar care?

— Să protejez.

— Pe el sau pe noi? întreabă Elsa acuzator.

— Pe toți, răspunde polițista.

Sprâncenele Elsei se unesc mirate într-o singură linie.

— Dar *el* e periculos. Nu noi!

Ochi-Verzi zâmbește, dar fără bucurie.

— Când eram mică, bunica că îmi spunea că polițiștii n-au voie s-aleagă pe cine apără. Trebuie să încerce să-i protejeze pe toți.

— Știa că vrei să te faci polițistă? întreabă Elsa.

— Ea m-a făcut să vreau să devin polițistă.

— Cum?

Ochi-Verzi zâmbește. Bucuroasă de data asta.

— Pentru că mi-era frică de orice când eram mică. Și ea mi-a zis că trebuie să fac ceea ce mă sperie cel mai tare pe lume. Că trebuie să râd de frici.

Elsa dă din cap încetișor, ca și cum ar aproba ceva ce știe deja.

— Voi erați, tu și mama…

Sprâncenele blonde ale polițistei se ridică ușor, aproape imperceptibil.

— Cavalerii de aur care au salvat Muntele Poveștilor de Acumul și de frici. Cei care au construit Miaudacas. Tu și mama, îi explică Elsa.

Privirea polițistei alunecă spre stradă și fațada blocului.

— Cred că eram multe personaje din poveștile bunicii.

Elsa deschide ușa, face un pas și rămâne pe loc.

— Ai cunoscut-o întâi pe mama sau pe bunica?

— Pe bunica.

— Ești unul dintre copiii de pe tavanul din dormitorul bunicii, nu?

Ochi-Verzi o privește din nou țintă. Și zâmbește de-adevăratelea.

— Ești isteață. Mereu zicea că ești cea mai isteață fetiță pe care a cunoscut-o vreodată.

Elsa dă din cap și închide ușa după ea. Și este un ajun de Crăciun frumos. În ciuda a tot…

Îl caută pe ors în boxă și în Renault, dar nu-i de găsit. Știe că nu-i nici în dulapul bunicii și sigur nici în apartamentul mamei și al lui George, că nicio ființă întreagă la minte n-ar rezista să fie acolo în dimineața de ajun. De Crăciun, mama e și mai eficientă decât de obicei. Eficiența de Crăciun e favorita ei, iar mama iubește toate felurile de eficiență.

De aceea, mama începe să cumpere cadourile în mai, în fiecare an. Zice că face asta fiindcă-i „organizată”, dar bunica spunea mereu că-i mai degrabă din cauză că-i „obsedată” și, pe urmă, Elsa trebuia să-și pună căștile până terminau cearta. Dar anul ăsta mama a hotărât să fie spontană și nebună, așa că a așteptat până la 1 august înainte să o întrebe pe Elsa ce vrea de Crăciun. S-a supărat foarte tare când Elsa n-a vrut să-i spună,

deși Elsa a întrebat-o dacă are idee cât de mult se poate schimba o persoană într-o jumătate de an, atunci când are aproape opt ani. Așa că mama a făcut ce face de obicei: s-a dus și i-a cumpărat un cadou după capul ei. Și totul a ieșit ca de obicei: ca dracu', adică. Elsa știe asta pentru că știe unde ascunde mama cadourile. La ce să te-aștepți de la un copil de aproape opt ani când îi cumperi cadourile de Crăciun în august?

Așa că Elsa știe deja că anul ăsta o să primească trei cărți despre diferite chestii care, într-un fel sau altul, apar în *Harry Potter* la un moment dat. Sunt împachetate într-o hârtie care Elsei îi place foarte mult. Primul cadou de Crăciun al mamei a fost jalnic și, când Elsa i-a spus asta prin octombrie s-au certat vreo lună, apoi mama s-a lăsat păgubașă și i-a dat bani „să-și ia ce vrea ea și gata". Iar Elsa asta a și făcut. Și și-a împachetat cadourile într-o hârtie care îi place foarte mult. Apoi a pus pachetul în ascunzătoarea nu tocmai secretă a mamei și a lăudat-o pe mama că a fost atât de atentă și drăguță și că a știut să-i cumpere exact ce își dorea. La care mama a făcut-o „Grinch" pe Elsa.

Elsa ține mult la tradiția asta.

Sună la ușa lui Alf de vreo douăsprezece ori până când îi deschide, îmbrăcat cu halatul de casă, prost dispus ca întotdeauna și cu cana de cafea cu „Juventus" în mână.

— Ce-i? întreabă el, fără să-i dea bineț.

— Salut! zice Elsa, fără să-i răspundă la întrebare.

— Dorm, mârâie el.

— E ajunul, îl informează Elsa.

— Știu, zice el.

— Păi, și de ce dormi? întreabă Elsa.

— M-am culcat târziu.

— De ce?

Alf ia o gură de cafea.

— Ce cauți aici? întreabă el.

— Eu am întrebat prima, insistă Elsa.

— Și ce, eu bat la ușile oamenilor cu noaptea-n cap? mormăie Alf.

— Nu-i noapte. Și e Ajunul Crăciunului, răspunde Elsa.

— Aha, zice Alf.

— Da, zice Elsa.

Alf mai ia o înghițitură de cafea. Elsa lovește iritată preșul de pe prag.

— Nu găsesc orsul.

— Știu, zice Alf calm.

— Cum adică știi? întreabă Elsa deloc calmă.

— Știu că nu-l găsești.

— De unde știi?

— Păi, e aici.

Sprâncenele Elsei se ridică imediat de parcă s-au așezat pe vreo bancă proaspăt vopsită.

— E aici orsul?

— Da.

— Și de ce n-ai zis?

— Păi, tocmai ți-am zis, ce dracu'!

— De ce-i aici?

— Păi, Kent a venit acasă pe la cinci și nu se putea să-l găsească pe scară, ce dracu'! Că suna dracu' la poliție dacă-l găsea.

Elsa aruncă o privire în apartamentul lui Alf. Orsul e întins pe podea și lipăie ceva dintr-un castron uriaș din metal. Scrie „Juventus" pe el. Pe castron, adică.

— De unde știi la ce oră a venit Kent acasă? îl descoase Elsa.

— Eram în garaj când a intrat cu BMW-ul dracu', răspunde Alf pierzându-și răbdarea.

— Ce căutai în garaj la ora aia? întreabă Elsa răbdătoare.

Alf arată de parcă întrebarea e deosebit de stupidă.

— Îl așteptam.

Elsa îl privește lung.

— Cât ai așteptat? întreabă ea.

— Toată noaptea, până la cinci, ți-am zis, ce dracu'! mormăie Alf.

Elsa se gândește să-l îmbrățișeze. Dar se răzgândește. Orsul ridică botul din castron, cu o mutră supermulțumită. Ceva negru îi picură din nas. Elsa se întoarce spre Alf:

— Alf! I-ai dat… cafea… orsului?

— Da, zice Alf nepărând să înțeleagă ce-i rău în asta.

— E un ANIMAL! Cum să-i dai CAFEA?!

Alf se scarpină în cap. Își îndreaptă halatul de casă. Elsa vede o cicatrice groasă pe pieptul lui. Alf își dă seama că Elsa a văzut-o și se enervează.

— Voiam să fiu și eu politicos, ce dracu'! zice el arătând spre ors și cafea.

Orsul dă și el din cap aprobator.

Elsa își masează tâmplele.

Alf se duce în dormitor și închide ușa după el. Când iese din nou, e îmbrăcat cu geaca din piele cu emblema companiei de taxi. Deși e Ajunul Crăciunului. Sunt nevoiți să-l lase pe ors să facă pipi în garaj, pentru că sunt mulți polițiști în fața blocului și nici măcar un ors nu se poate ține prea mult după ce a băut un castron cu cafea.

Bunicii i-ar fi plăcut tărășenia asta. Cu pipi în garaj. O să înnebunească Britt-Marie!

Apartamentul mamei și al lui George miroase a bezele și a paste gratinate cu sos *béarnaise* la cuptor, căci mama a hotărât că toată lumea din bloc trebuie să sărbătorească împreună ajunul. Nimeni nu s-a împotrivit, în parte pentru că-i o idee bună, în parte pentru că nimeni nu i se împotrivește vreodată mamei. Și pentru că George a propus ca toată lumea să aducă felul preferat de mâncare și să facă un bufet. George se pricepe la chestii dintr-astea, ceea ce o irită la maximum pe Elsa.

Mâncarea favorită a băiatului cu sindrom sunt bezele, așa că mama lui asta a pregătit. Sau, mă rog, mama lui a pregătit ingredientele și Lennart a adunat tot ce-a scăpat ea pe jos, iar Maud a făcut, de fapt, bezelele, în timp ce mama și băiatul dansau.

Apoi Maud și Lennart s-au gândit că-i important ca femeia cu fustă neagră să nu se simtă cumva exclusă, căci Maud și Lennart se pricep la chestii dintr-astea, așa că au întrebat-o dacă vrea să prepare ceva special. Iar femeia cu fustă neagră, care stătea așezată pe un scaun, undeva în fundul apartamentului, a spus foarte jenată că n-a mai gătit de ani de zile. „Când ești singur, nu-ți prea vine să gătești…” a zis ea. Atunci Maud s-a întristat foarte tare și și-a cerut scuze că a fost atât de insensibilă. Iar femeii în fustă neagră i s-a făcut atât de milă de Maud, încât a gătit paste gratinate cu sos *béarnaise*, mâncarea favorită a băieților ei.

Așa că toată lumea mănâncă bezele și paste gratinate cu sos *béarnaise*, căci e genul acela de Crăciun. În ciuda a tot…

Orsul a primit două găleți cu rulouri cu scorțișoară de la Maud, iar George a adus din boxă cădița Elsei de când era bebeluș și a umplut-o cu vin fiert. Cu asemenea mită, orsul e de acord să se ascundă în dulapul bunicii vreo oră. Apoi mama se duce și îi invită sus pe polițiștii care păzesc în fața blocului. Ochi-Verzi stă lângă mama la masă. Râd. Polițistul de vară e și el acolo și mănâncă mai multe bezele decât toată lumea, pe urmă adoarme pe canapea.

Samantha, fiind un bichon *frisé*, învață să-i placă lucrurile într-un ritm foarte civilizat. Așteaptă până e sigură că n-o vede nimeni, apoi se strecoară în dulapul bunicii. Nu neapărat pentru că a învățat să-i placă vinul fiert.

Femeia cu fustă neagră stă tăcută la masă, într-un colț. După cină, când George spală vasele, Maud șterge masa, iar Lennart stă pe un taburet, cu o cană de cafea-de-așteptat în mână, și păzește cafetiera, să nu cumva să-i vină vreo idee poznașă, băiatul cu sindrom se duce vizavi, în apartamentul bunicii.

Când se întoarce, are firimituri de rulou cu scorțișoară în jurul gurii și o grămadă de păr de ors pe pulover, de zici că l-a invitat cineva la bal mascat și s-a hotărât să se costumeze în covor. Se duce și ia o pătură din camera Elsei, apoi se apropie de femeia cu fustă neagră. O privește îndelung. Pe urmă, ridicându-se în vârful picioarelor, o ciupește de nas. Femeia sare speriată de pe scaun, iar mama băiatului țipă, așa cum țipă mamele când copiii lor ciupesc oameni necunoscuți de nas. Dar Maud îi prinde cu blândețe brațul și o oprește. Când băiatul le arată degetul mare prins între arătător și mijlociu și se uită spre femeia cu fustă neagră, Maud îi explică prietenos:

— E un joc. Se preface că ți-a furat nasul.

Femeia cu fustă neagră se uită la Maud. Apoi la băiatul cu sindrom. Apoi la nas. Apoi îi fură și ea nasul. Iar băiatul râde de cântă ferestrele.

Adoarme în poala ei, înfășurat în pătura Elsei. Când mama băiatului încearcă să-l ia, zâmbind jenată și spunând că „nu-i stă în fire să fie așa direct”, femeia cu fustă neagră îi atinge șovăind mâna și șoptește:

— Aș… aș vrea să-l mai țin un pic… dacă nu te superi…

Mama băiatului îi strânge ușurel mâna între palme și dă din cap că da. Femeia cu fustă neagră își lipește fruntea de părul băiatului și murmură:

— Mulțumesc.

Apoi George mai fierbe niște vin și totul e aproape normal, deloc înfricoșător. Când polițiștii mulțumesc pentru cină și pleacă înapoi la posturile lor, Maud se uită tristă la Elsa și îi spune că-i de înțeles că treaba asta cu polițiștii în bloc de Crăciun trebuie să fie înfricoșătoare pentru un copil. Dar Elsa o ia de mână și spune:

— Nu-ți face griji, Maud. E doar o poveste de Crăciun. Și astea se termină întotdeauna cu bine.

Și se vede că Maud o crede.

Căci trebuie să crezi în ceva.

30. Parfum

O singură persoană se prăbușește într-un atac de cord în seara de ajun. Dar două inimi se frâng. Și blocul nu mai e nicicând la fel după aceea.

Totul începe cu un băiat care se trezește târziu și îi e foame. Orsul și Samantha ies pleoștiți din dulap, căci s-a terminat vinul fiert. Elsa mărșăluiește în cerc în jurul lui Alf și, făcându-i semn cu subînțeles spre băiatul cu sindrom, îi zice:

— Poate ar trebui să te duci să cumperi odată ZIARUL ăla, Alf.

Alf mormăie și se duce să-și pună costumul de Moș Crăciun. Orsul și Elsa se duc după el în garaj. Alf se bagă în Taxi. Când Elsa deschide portiera și-l întreabă ce face, Alf pornește motorul și mormăie:

— Dacă tot o să fac pe Moșu' toată seara, măcar un ziar să-mi iau.

— Nu cred că mă lasă mama să plec undeva, zice Elsa.

— Da' nici nu te-am invitat, ia închide portiera, i-o retează Alf și bagă în marșarier.

Atunci Elsa se urcă iute în mașină. Orsul, la fel. Elsa bagă de seamă că orsul se mișcă oarecum anevoios, ca și cum ar avea febră musculară, dar se preface că n-a văzut. Așa cum faci cu oamenii bătrâni care nu mai aud prea bine – pe jumătate ca să nu le dai de înțeles că sunt bătrâni, pe jumătate pentru că ți-e greu și ție să accepți.

Când Alf răcnește că nu se sare nepoftit în mașinile oamenilor, Elsa i-o întoarce că asta nu-i mașină, ci Taxi, și că asta se face cu Taxi. Alf dă bosumflat drumul la taximetru și o informează că orice cursă costă. La care Elsa îi spune că își dorește cursa cadou de Crăciun de la el. Atunci Alf mai stă bosumflat o bucată de vreme, după care pornesc în cursa-cadou a Elsei.

Alf știe un chioșc de ziare care e deschis și în seara de ajun. Cumpără un ziar. Elsa cumpără două înghețate. Orsul și-o mănâncă pe-a lui și jumătate dintr-a ei. Ceea ce, dacă stai și te gândești cât de mult le place orșilor înghețata, e foarte frumos din partea lui. Scapă un pic pe bancheta lui Taxi, dar Alf nu-l ceartă decât vreo zece minute. Ceea ce, dacă stai și te gândești cât de mult îi displac lui Alf orșii, e foarte frumos din partea lui.

— Pot să te-ntreb ceva? întreabă Elsa, deși știe că și asta e deja o întrebare.

Alf încearcă să se așeze mai bine pe scaunul șoferului. Cam cum ar încerca o balenă să se așeze mai bine pe un fotoliu la

cinematograf. Nu-i răspunde.

— De ce nu ne-a pârât Britt-Marie la poliție? întreabă Elsa, fără să-i pese prea mult de faptul că Alf nu i-a răspuns.

Alf mormăie ceva ce Elsa nu înțelege și îl lasă pe Taxi să ruleze înainte în intersecție.

— Ce? zice Elsa.

— Am zis că-i o babă pisăloagă uneori. Da' nu-i rea, ce dracu'! îi explică Alf.

— Dar urăște câinii, se încăpățânează Elsa.

— Aș, pe dracu', îi e frică de ei. Bunică-ta a adus acasă o grămadă de câini vagabonzi când s-a mutat în bloc. Eram niște mucoși pe-atunci, eu, Kent și Britt-Marie. O cățea a mușcat-o pe Britt-Marie odată și maică-sa s-a făcut foc și pară, îi povestește Alf – o istorie șocant de lungă, dat fiind faptul că-i povestită de Alf.

Taxi cotește pe o stradă. Elsa se gândește la basmele bunicii despre prințesa din Miploris.

— Și… ești îndrăgostit de Britt-Marie de când aveai zece ani? întreabă ea.

— Da, răspunde Alf cu o siguranță zdrobitoare.

Elsa îl privește și așteaptă, căci pricepe că doar așteptarea îl va face pe Alf să-i spună toată istoria.

Asta o știe oricine are aproape opt ani.

Și, după două semafoare, Alf oftează resemnat, așa cum faci când ești gata să povestești ceva, deși nu-ți place să povestești. Îi spune Elsei povestea lui Britt-Marie. Și pe-a lui. Deși ultima a fost, poate, fără intenție.

Istorisirea e cam cu multe înjurături și, pe deasupra, Elsa trebuie să se abțină să-i corecteze greșelile gramaticale. Dar, cu mulți „dacă" și „dar" și încă și mai mulți „ce dracu'", Alf a reușit să-i spună că pe el și pe Kent i-a crescut mama lor în apartamentul în care locuiește Alf acum. Când Alf avea zece ani, în apartamentul de deasupra s-a mutat o altă familie, care avea două fiice, una de vârsta lui Alf, una de vârsta lui Kent. Mama era o cântăreață faimoasă, iar tatăl purta costum și era mereu plecat la slujbă. Fata cea mare, Ingrid, avea, de asemenea, un talent deosebit la cântat. „O s-ajungă o adevărată stea!", i-a spus mama fetelor mamei lui Alf și a lui Kent. Despre cealaltă fiică, Britt-Marie, nu spunea niciodată nimic. Dar lui Alf și lui Kent le-a fost imposibil să n-o remarce.

Nimeni nu-și mai amintește exact când s-a mutat în bloc studenta la medicină. Într-o bună zi, s-au trezit că locuiește în apartamentul enorm care, pe vremea aceea, ocupa tot spațiul de la ultimul etaj. Când mama lui Alf și a lui Kent a întrebat-o cum se face că stă singură într-un apartament atât de mare, i-a răspuns că l-a câștigat „la o partidă de poker". Nu prea stătea

ea pe acasă, dar, când dădea pe-acolo, aducea tot felul de prieteni ciudați și, din când în când, câini vagabonzi. Într-o seară a venit cu o cățea mare, cu blana neagră, pe care, pare-se, tot la o partidă de poker o câștigase, îi explică Alf Elsei. Alf, Kent și fetele familiei vecine au vrut să se joace cu ea, dar n-au băgat de seamă că dormea. Alf e aproape sigur că n-a vrut s-o muște pe Britt-Marie, ci doar s-a speriat. Britt-Marie, la fel.

Cățeaua a dispărut după aceea, dar mama lui Britt-Marie a început s-o urască de atunci pe tânăra studentă la medicină și nimeni n-o putea convinge să-și schimbe părerea. Pe urmă s-a întâmplat accidentul de mașină, în fața blocului. Mama lui Britt-Marie n-a văzut camionul. Izbitura a zguduit întreaga clădire. Mama a ieșit de pe locul șoferului, clătinându-se confuză, dar doar cu câteva zgârieturi, însă nimeni n-a ieșit de pe bancheta din spate. Femeia a început să țipe când a văzut atâta sânge. Tânăra medicinistă a ieșit în goană din bloc, în cămașă de noapte și cu fața plină de firimituri de rulou cu scorțișoară și le-a văzut pe cele două fete pe bancheta din spate. N-avea mașină și nu putea căra decât o singură persoană. A smuls portiera și a văzut că una dintre fere respira, iar cealaltă nu. A luat-o în brațe pe cea care respira și a pornit în fugă. S-a oprit doar la spital.

Alf amuțește. Elsa întreabă ce s-a întâmplat cu sora. Alf tace preț de trei semafoare. Apoi spune cu amărăciune:

— E nenorocirea dracu' când părinții pierd un copil. Familia aia n-a mai fost întreagă de-atunci. N-a fost vina maică-sii. A fost un blestemat de accident, n-a fost vina nimănui. Da femeia nu și-a revenit niciodată. Și n-a iertat-o niciodată pe bunică-ta.

— Pentru ce? întreabă Elsa.

— Pentru că, după mintea ei, bunică-ta i-a salvat fiica greșită.

Elsa tace preț de veșnicii de semafoare.

— Și Kent era îndrăgostit de Britt-Marie? întreabă ea într-un târziu.

— Suntem frați. Frații se iau la întrecere, răspunde Alf.

— Și Kent a câștigat?

Lui Alf îi scapă un sunet, tuse sau râs, Elsa nu-i sigură.

— Aș, pe dracu'! Eu am câștigat!

— Și ce s-a întâmplat?

— Kent s-a mutat. S-a însurat, mult prea tânăr. A făcut copii cu o femeie rea. Gemeni, David și Pernilla. Îi iubește tare, dar femeia aia l-a făcut al dracu' de nefericit!

— Și tu și Britt-Marie?

Un semafor. Și încă unul.

— Eram al dracu' de tineri. Și, când ești tânăr, ești al dracu' de idiot. Am plecat. Ea a rămas aici.

— Unde-ai plecat?

— În război.

Elsa se holbează la el.

— Și tu ai fost soldat?

Alf își trece mâna prin părul inexistent.

— Sunt bătrân, Elsa. Am fost al dracu' de multe lucruri.

— Ce s-a întâmplat cu Britt-Marie?

Semafor.

— Eram în drum spre casă. S-a gândit să-mi facă o surpriză. Și m-a văzut cu altă femeie.

— Aveai o aventură?

— Da.

— De ce?

— Pentru că ești al dracu' de idiot când ești tânăr!

Semafor.

— Și pe urmă ce-ai făcut? întreabă Elsa.

— Am călătorit, răspunde el.

— Cât timp?

— Al dracu' de mult timp.

— Și Kent?

— A divorțat. S-a mutat înapoi la maică-mea. Britt-Marie a rămas și ea în bloc. Și, uite-așa… A iubit-o dintotdeauna, ce dracu'… Când au murit părinții ei, s-a mutat cu ea. Kent auzise de undeva că s-ar putea ca proprietarii blocului să le vândă chiriașilor apartamentele. Așa c-au așteptat să facă bani. S-au luat și Britt-Marie voia copii, dar Kent a zis că-i ajung ăia pe care-i are. Și-acum treaba stă cum stă.

Elsa deschide și închide torpedoul lui Taxi.

— Și-atunci de ce re-ai întors din război?

— Războaiele se mai și termină. Și maică-mea era bolnavă. Cineva trebuia s-o îngrijească.

— Păi n-avea Kent grijă de ea?

Degetele lui Alf rătăcesc pe frunte, așa cum fac, de obicei, degetele când dau peste amintiri și deschid uși închise de multă vreme.

— Kent a avut grijă de mama câtă vreme a trăit. E un idiot, dar nu se poate spune că n-a fost un fiu bun, împielițatul! Maică-mii nu i-a lipsit nimic câtă vreme a fost în viață. Așa că eu am avut grijă de ea în timp ce murea.

— Și pe urmă? întreabă Elsa.

Alf se scarpină în creștet. Se oprește la semafor. Nu prea știe ce să răspundă.

— Pe urmă… am rămas și gata.

Elsa îl privește serioasă. Trage adânc aer în piept, ca și cum ar trage o concluzie și spune:

— Îmi place foarte mult de tine, Alf! Dar ai fost cam dobitoc la tinerețe.

Alf tușește sau râde din nou.

După încă un semafor, mormăie:

— Britt-Marie a avut grijă de maică-ta după ce a murit bunică-tu. Știi, când bunică-ta călătorea întruna. N-a fost mereu o babă pisăloagă ca acum.

— Știu, zice Elsa.

— Ți-a povestit bunică-ta?

Elsa rânjește. Așa cum rânjești când nu știi exact cum să faci să te abții.

— Într-un fel. Mi-a zis o poveste despre o prințesă dintr-o împărăție a tristeții și despre doi prinți care o iubeau atât de mult, încât au ajuns să se urască unul pe altul. Și despre orși, pe care părinții prințesei i-au alungat din împărăție, dar prințesa i-a adus înapoi când s-a terminat războiul. Și despre o vrăjitoare, care i-a furat prințesei comoara.

Elsa tace. Își încrucișează brațele și se întoarce spre Alf.

— Eu sunt comoara, nu?

Alf oftează.

— Nu prea le am eu cu poveștile.

— Ai putea să te străduiești și tu un pic! îl ceartă Elsa.

Alf oftează și mai adânc.

— Britt-Marie și-a dat toată viața să fie acasă pentru un bărbat care nu-i niciodată acolo și să încerce să-i facă pe copiii altora s-o iubească. Când a murit bunică-tu și a avut grijă de maică-ta, s-a simțit și ea, pentru întâia oară…

Alf caută cuvântul potrivit. Elsa i-l oferă:

— Folositoare?

— Da.

— Și pe urmă mama a crescut?

— Da, și s-a mutat. A plecat la universitate. Iar casa a rămas al dracu' de goală, al dracu' de mult timp! Pe urmă s-a întors cu taică-tu și era gravidă.

— Și eu trebuia să fiu a doua șansă pentru Britt-Marie, zice Elsa dând încet din cap.

— Și pe urmă s-a întors bunică-ta, adaugă Alf și oprește la stop.

Nu mai zic nimic niciunul, nici celălalt. Pentru că nu prea mai e nimic de zis. Alf își duce mâna, ca în treacăt, la piept, ca

și cum ar vrea să se scarpine.

Elsa se uită la fermoarul gecii.

— Cicatricea e din război?

Alf o privește defensiv. Elsa ridică din umeri.

— Ai o megacicatrice pe piept. Am văzut-o când aveai halatul de casă. Ar trebui să-ți iei unul nou.

Alf tușește sau râde.

— N-am fost în războaie dintr-alea. Nu m-a împușcat nimeni.

— De-asta n-ai probleme?

— Ce probleme?

— La cap. Ca Sam. Și ca Inimă-de-Lup.

Alf oftează adânc. Se scarpină iar în creștet.

— Sam avea probleme înainte să se facă soldat. Și nu toți soldații sunt ca el, ce dracu'! Dar când vezi rahaturile pe care le-au văzut băieții ăștia, ai dracu' nevoie de ajutor când vii acasă. Și țara asta-i al naibii de pregătită să bage miliarde în arme și avioane de luptă, da când vin băieții ăștia acasă după grozăviile alea, nu-s bani nicăieri să-i asculte cineva cinci minute…

O privește mohorât pe Elsa.

— Oamenii trebuie să-și spună poveștile, Elsa. Altfel, se sufocă.

Sens giratoriu.

— De unde-i cicatricea atunci? întreabă Elsa.

— Am stimulator cardiac.

— Ooo! exclamă Elsa entuziasmată.

— Știi ce-i aia? întreabă Alf sceptic.

Elsa e de-a dreptul jignită.

— Am foarte mult timp liber.

Alf dă din cap că a priceput.

— Zău că ești un plod… altfel, zice el.

— E bine să fii altfel.

— Știu.

Merg mai departe, în timp ce Elsa îi povestește lui Alf despre Iron Man, care e un supererou și care are, și el, un fel de stimulator cardiac. Mă rog, mai mult un fel de electromagnet, fiindcă are schije de grenadă în inimă și fără magnetul acela, schijele i-ar sfâșia inima și ar muri. Alf nu pare să înțeleagă întru totul părțile cele mai frumoase ale poveștii lui Iron Man, dar, în orice caz, ascultă fără s-o întrerupă.

— Dar la sfârșitul celui de-al treilea film îl operează și-i scot magnetul! povestește Elsa entuziasmată, apoi își dă seama și adaugă jenată: *Spoiler. Sorry!*

Lui Alf nu prea îi pasă. Sincer să fie, nici nu știe ce-i aia „spoiler”, când nu înseamnă piesă de avion.

Ninge din nou și Elsa hotărăște că oamenii care-i plac trebuie să-i placă mai departe, chiar dacă au fost dobitoci mai demult. Că altfel se termină cam repede oamenii din jurul tău dacă-i descalifici pe veci pe toți cei care s-au purtat ca niște dobitoci cândva. Se gândește că asta trebuie să fie morala acestei povești de Crăciun. Că așa sunt poveștile de Crăciun, cu morală.

Telefonul lui Alf sună în compartimentul dintre scaunele din față. Alf se uită la ecran și vede numărul lui Kent. Nu răspunde. Telefonul sună iar.

— Nu răspunzi? întreabă Elsa.

— E Kent. Sigur vrea să mai scuipe ceva despre contabilul ăla și despre drepturile de proprietate, că numai la asta se gândește. Lasă-l să bată câmpii mâine! mormăie Alf.

Telefonul sună din nou. Alf nu răspunde. Sună iar. Elsa îl ia iritată și răspunde, deși Alf înjură. La celălalt capăt al firului e o femeie. Plânge. Elsa îi dă telefonul lui Alf. Alf îl duce la ureche și începe să-i tremure mâna. Se albește la față.

E seara de ajun. Taxi face cale întoarsă. Pornesc spre spital.

Alf nu oprește la niciun semafor roșu.

Elsa stă pe o bancă pe hol și vorbește cu mama la telefon, în timp ce Alf e într-un salon și discută cu un medic. Asistentele cred că Elsa e nepoata, așa că-i povestesc că a avut un atac de cord, dar că totul va fi bine. Kent va supraviețui.

În fața salonului e o femeie tânără. E frumoasă și plânge. Miroase foarte puternic a parfum. Îi zâmbește vag Elsei, iar Elsa îi întoarce zâmbetul. Alf iese din salon și o salută pe femeie, fără să zâmbească, iar femeia intră în salon, fără să se uite în ochii lui.

Alf nu scoate o vorbă. Parcurge tăcut coridoarele, apoi traversează parcarea, cu Elsa după el. Abia atunci Elsa o vede pe Britt-Marie. Stă nemișcată pe o bancă, îmbrăcată doar cu sacoul cu floricele, deși e ger. A uitat să-și pună broșa. Pata de vopsea lucește. Obrajii lui Britt-Marie sunt vineți de frig. Își învârte absentă verigheta pe deget. Pe genunchi are una dintre cămășile albe ale lui Kent. Miroase a proaspăt spălat și e perfect călcată.

— Britt-Marie! scrâșnește vocea lui Alf în întuneric.

Se oprește la un metru de ea.

Britt-Marie nu răspunde. Își trece palma peste cămașa din poală. Perie cu grijă ceva invizibil de pe ea. Împăturește atentă manșeta uneia dintre mâneci sub cealaltă. Netezește o cută care nu-i acolo.

Apoi ridică privirea. Arată îmbătrânită. Cuvintele parcă îi brăzdează riduri pe chip:

— Am fost întotdeauna nemaipomenit de bună să mă prefac, Alf! șoptește ea cu hotărâre.

Alf nu răspunde. Britt-Marie își coboară privirea în zăpadă și continuă să-și învârtă verigheta.

— Când David și Pernilla erau mici, ziceau mereu că nu mă pricep deloc să scornesc povești. Nu voiam decât să le citesc povești din cărți. Și ei spuneau mereu: „Născocește una!”, da’ nu-nțeleg de ce să-ți pierzi vremea cu așa ceva, când există cărți unde s-au scris toate, de la bun început. Zău că nu-nțeleg, nu! Nu-i civilizat! spune ea.

A ridicat vocea, ca și cum cineva trebuia convins. Alf răsuflă din greu.

— Britt-Marie… zice el, dar ea îl întrerupe cu răceală:

— Kent le-a zis copiilor că nu știu să născocesc povești fiindcă n-am imaginație. Da’ nu-i adevărat! Zău că nu-i adevărat, nu! Am o imaginație nemaipomenit de bună! Știu să mă prefac nemaipomenit de bine!

Alf își trece degetele peste chelie și clipește îndelung. Britt-Marie dezmiardă cămașa de pe genunchi de parcă e un bebeluș care stă să adoarmă.

— Am adus o cămașă curată. Am mereu o cămașă curată cu mine dacă e să mă-ntâlnesc cu el. Că eu nu folosesc parfum, nu. Zău nu folosesc, nu! Că fac urticarie de la parfum!

Vocea îi piere. Se îneacă.

— David și Pernilla n-au venit la masă. Sunt ocupați, așa au zis. Înțeleg, firește, că-s ocupați, sunt ocupați de ani de zile. Zău că-nțeleg, da. Și m-a sunat Kent că mai stă la birou vreo două ore. Doar vreo două ore, așa a zis. Că avea teleconferință cu Germania. Deși-i ajunul și-n Germania, zău că e! Și n-a venit acasă. L-am sunat, să știu când să pun cartofii pe foc. Da’ n-a răspuns. Și-am sunat iar, și iar, și iar, să știu când să pun cartofii pe foc, da!

Îl fulgeră acuzatoare pe Alf cu privirea. Alf nu zice nimic. Britt-Marie dezmiardă drăgăstos gulerul cămășii cu dosul palmei.

— Că nu se poate să mâncăm cartofi reci. Doar nu suntem barbari, nu!

Palmele îi cad inerte pe cămașă.

— Și pe urmă m-a sunat, da nu era Kent…

Buza de jos îi tremură.

— Eu nu folosesc parfum, da ea folosește. Și de-aia îi las mereu cămăși curate. Atâta-i cer, să-și pună cămașa direct în mașina de spălat când vine acasă. Ce, chiar cer așa de mult?

— Britt-Marie, te rog… zice Alf.

Britt-Marie înghite în sec cu greu și continuă să-și învârtă verigheta pe deget.

— A făcut atac de cord. Mi-a zis ea la telefon, Alf. Că ea m-a sunat. Cică n-a răbdat-o sufletu', nu, n-a răbdat-o, auzi! N-a putut să stea așa la spital, gândind că dacă moare Kent și eu nu știu. N-a răbdat-o sufletu', pur și simplu! Așa că m-a sunat să-mi zică! M-a sunat, da.

Britt-Marie își așază o palmă în cealaltă, închide ochii și adaugă cu o voce vibrantă:

— Am o imaginație extraordinară, da? Zău că am, da. Nemaipomenit de bună! Kent zice mereu c-a întârziat avionul din cauza viscolului sau că trebuie să mai treacă pe la birou. Și eu mă prefac că-l cred. Mă prefac așa de bine, c-am ajuns să cred și eu!

Se ridică de pe bancă. Rămâne dreaptă în zăpadă, cu cămașa lui Kent în mâini. E la fel de perfect călcată. Nicio cută, nicio încrețitură. Se întoarce și așază cu grijă cămașa pe bancă. Ca și cum nu-și permite, nici măcar acum, să-și verse nervii pe ceva proaspăt călcat.

— Știu să mă prefac nemaipomenit de bine, repetă ea șoptit.

— Știu, spune Alf.

Apoi pleacă împreună acasă, lăsând cămașa pe bancă.

Ninsoarea s-a oprit. Taxi se oprește la semafor. Merg în tăcere. Mama îi întâmpină la intrarea în bloc. O îmbrățișează pe Elsa. Încearcă s-o îmbrățișeze și pe Britt-Marie, dar Britt-Marie o respinge. Nu violent, dar ferm.

— N-am urât-o, Ulrica, zice ea.

— Știu, încuviințează mama încet.

— N-am urât-o, nu urăsc nici câinele și nu-i urăsc nici mașina, spune Britt-Marie.

Mama încuviințează și o ia de mână. Britt-Marie închide ochii.

— Eu nu urăsc, Ulrica. Zău nu urăsc, nu! Nu voiam decât să m-ascultați. Ce, chiar cer așa de mult? Nu voiam să lăsați mașina pe locul meu de parcare. Nu voiam ca, după o viață întreagă, să mi se ia locul de parcare.

Își învârte verigheta pe deget. Șoptește:

— Că nu-i drept, Ulrica! E locul meu. Nu se poate să-mi luați locul așa, zău…

Mama o conduce pe scări, cu brațul petrecut drăgăstos pe după sacoul ei cu floricele. Alf nu mai vine, dar vine Moșul. Ochii băiatului cu sindrom strălucesc, așa cum strălucesc ochii copiilor când cineva le povestește despre înghețată, artificii, copaci buni de cățărat și bălțoace în care să țopăi cu cizme prea mari.

Maud mai pune un tacâm la masă și aduce paste gratinate. Lennart pune iar de cafea. George spală vasele. Băiatul cu sindrom și femeia cu fustă neagră se așază pe podea, după ce s-au desfăcut cadourile, și se uită la *Cenușăreasa*.

Britt-Marie stă ușor stânjenită pe canapea, lângă Elsa. Trag cu ochiul una la cealaltă. Mama îi tot spune Elsei să lase bezelele c-o s-o doară stomacul. Elsa continuă să mănânce, dar Britt-Marie nu zice nimic.

Și, când apare maștera în *Cenușăreasa*, iar Britt-Marie se ridică discret, își îndreaptă o cută de pe fustă, iese în hol și începe să plângă, Elsa se duce după ea.

Și stau amândouă pe cufărul bunicii și mănâncă bezele în formă de Moș Crăciun.

Căci poți să fii trist și în timp ce mănânci bezele în formă de Moș Crăciun. Dar e mult, mult, mult mai greu.

31. Prăjitură cu alune

A cincea scrisoare îi cade Elsei în poală. Literalmente.

Se trezește în dulapul bunicii. Băiatul cu sindrom doarme adâncit în vise, cu lactopulta în brațe. Orsul a scăpat ceva bale pe puloverul Elsei, care s-au întărit precum cimentul.

Rămâne întinsă în întuneric încă o vreme. Respiră mirosul de rumeguș. Se gândește la citatul din *Harry Potter* pe care bunica l-a furat pentru una dintre poveștile ei din Tărâmul-Aproape-Treaz. Un citat din *Harry Potter și Ordinul Phoenix*. Ceea ce e, bineînțeles, ironic, și pentru a înțelege, trebuie să știi diferența dintre filmele cu Harry Potter și cărți și, de asemenea, înțelesul cuvântului „ironic". *Harry Potter și Ordinul Phoenix* e filmul care-i place Elsei cel mai puțin, cu toate că are unul dintre citatele care îi plac Elsei cel mai mult – acela despre faptul că Harry și prietenii lui au un avantaj în lupta împotriva lui Voldemort, pentru că au „ceva pentru care merită să te lupți".

Ironia e că în carte nu există citatul ăsta, care-i place Elsei mult mai mult decât filmul, deși nu-i una dintre cărțile preferate cu Harry Potter. Mă rog, dacă se gândește mai bine, poate că nu-i ironic deloc. E posibil să fie de fapt „complex". O să se uite pe Wikipedia să se lămurească, își zice ea și se ridică. Și-atunci îi cade scrisoarea în poală, literalmente. Era lipită cu scotch pe tavanul dulapului. Habar n-are de cât timp.

Dar lucrurile astea au logică doar în povești.

Alf îi deschide ușa vreun minut mai târziu. Bea cafea. Arată de parcă n-a dormit toată noaptea. Se uită la plic. Scrie doar „ALF" pe el, cu litere inutil de mari.

— L-am găsit în dulap. E de la bunica. Cred că vrea să-ți ceară iertare pentru ceva. A trimis o grămadă de scrisori la multă lume, în care își cere iertare, îi spune Elsa.

Alf șâșâie, făcându-i semn să tacă, și îi arată radioul din spatele lui. Elsa îi spune că nu-i place să fie șâșâită, la care Alf șâșâie din nou. Ceea ce o enervează pe Elsa la maximum. La radio se dau știrile despre situația traficului din oraș. Alf ascultă atent până la capăt, apoi se oprește din șâșâit.

— A fost nu știu ce accident și-i blocat tot traficul spre centru de câteva ore, la dracu'! îi explică Alf, de parcă asta ar putea-o interesa pe Elsa.

N-o interesează.

După ceva insistențe, Alf citește scrisoarea. Mă rog, după foarte multe insistențe.

— Ce scrie? întreabă Elsa numaidecât, după ce Alf termină de citit.

— Își cere iertare, răspunde Alf.

— Da, bine, dar *pentru ce*? insistă Elsa.

Alf oftează în felul acela în care tot oftează, în general, în preajma Elsei de la o vreme.

— E scrisoarea mea, ce dracul

— Îți cere iertare că zicea mereu că nu ridici picioarele când mergi și că de-asta ai tălpile roase? întreabă Elsa curioasă.

Judecând după mutra lui Alf, nu pare deloc să se pomenească ceva despre pantofii lui în scrisoare. Elsa își drege vocea.

— Ăăă… Adică… lasă, na!

Alf nu lasă nimic.

— Da' ce-au pantofii mei?

— Nimic. Absolut nimic! mormăie Elsa.

Alf se uită la pantofi.

— Da' n-au nimic pantofii, ce dracu'! Îi am de mai bine de cinci ani!

— Sunt foarte frumoși! minte Elsa.

Alf nu pare s-o creadă. Se uită sceptic din nou la scrisoare. Oftează iar în felul acela.

— Eu și bunică-ta ne-am certat al dracu' de rău înainte să moară. Chiar înainte să se ducă la spital. I-am împrumutat șurubelnița mea electrică și nu mi-a mai dat-o dracu' înapoi și tot îi dădea înainte că mi-a dat-o, deși eu știam că nu-i așa, ce dracu'!

Elsa oftează în felul acela în care tot oftează, în general, în preajma lui Alf de la o vreme.

— Ai auzit de ăla care a înjurat până a crăpat?

— Nu, răspunde Alf, de parcă întrebarea era în serios.

Elsa își dă enervată ochii peste cap.

— Sfinte Sisoe! Și ce scrie bunica de șurubelniță?

— Păi își cere iertare, ce dracu', atât. Că mi-a pierdut șurubelnița!

Alf împăturește scrisoarea și o pune înapoi în plic. Elsa nu se dă bănită:

— Și mai ce? Că doar e mai mult în scrisoare. Să știi că nu-s idioată!

Alf pune scrisoarea pe un raft.

— Își cere iertare pentru o grămadă de lucruri.

— E complicat? întreabă Elsa.

— Nimic din viața bunică-tii nu era simplu, răspunde Alf.

Elsa își îndeasă mâinile în buzunare. Se uită la emblema Gryffindor de pe fular. La cusăturile cu care mama a peticit gaura făcută de fetele de la școală. Mama crede în continuare

că fularul s-a rupt când a sărit bunica gardul grădinii zoologice.

— Crezi în viața de apoi? îl întreabă ea pe Alf, fără să se uite la el.

— Dracu' știe, răspunde Alf, nu urâcios, dar nici neurâcios, doar foarte în stilul Alf.

— Zi, crezi în… știi… Rai și chestii dintr-astea? murmură Elsa.

Alf bea cafea și se gândește.

— Cred că-i al dracu' de complicat. Logistic vorbind. Raiul ar trebui să fie un loc unde nu-i ciopor de lume, mormăie el în cele din urmă.

Elsa cugetă un pic. I se pare cât se poate de logic. Pentru Elsa, Raiul e un loc unde-i bunica. Pentru Britt-Marie, mai mult ca sigur, e unul unde *nu-i* bunica.

— Uneori ești megaadânc, îi zice ea lui Alf.

Alf ia o înghițitură de cafea și arată ca și cum asta i se pare „chestia dracu'" în gura cuiva care n-are nici opt ani.

Elsa se gândește să-l mai întrebe ceva despre moarte, dar nu apucă. Mai târziu, avea să-și spună că, dacă ar fi făcut o altă alegere, ziua aceea n-ar fi fost atât de groaznică. Dar oricum avea să fie prea târziu.

Tata apare pe scări în spatele ei. Răsuflă întretăiat. Ceea ce nu-i stă deloc în fire.

Elsa face ochii mari când îl vede. Apoi se uită înapoi în apartamentul lui Alf. Spre radio, căci își dă seama că nu există întâmplare în povești. Nu există neprevăzut. Un dramaturg rus a zis cândva că, dacă e un pistol pe perete în primul act, trebuie să se tragă cu el înainte ca ultimul act să se termine. Elsa știe asta. Și cei care au ajuns până aici și nu pricep de unde știe Elsa chestii dintr-astea, sunt niște capseci. Așadar, Elsa înțelege pe loc că treaba cu radioul și accidentul de mașină trebuie să aibă ceva de-a face cu povestea în care se găsește.

— Ce-i? Mama? reușește ea să îngaime.

Tata dă din cap că da și îi aruncă o privire îngrijorată lui Alf. Elsei încep să-i dârdâie dinții.

— E la spital?

— Da, au sunat-o dimineață pentru o ședință. Nu știu ce criză… începe tata, dar Elsa îl întrerupe:

— A făcut accident? Pe șosea?

Tata arată spectaculos de confuz.

— Ce accident?

— Accident de mașină! repetă Elsa înnebunită.

Tata dă energic din cap că nu. Apoi devine brusc nesigur.

— Nu… nu!

Zâmbește.

— De azi ești sora mai mare. Mama era în ședință când i s-a rupt apa!

Elsa nu reușește să priceapă. Nu poate și gata. Deși știe foarte bine ce înseamnă când se rupe apa.

— Dar… accidentul? Ce-are asta de-a face cu accidentul? murmură ea.

Tata arată meganesigur.

— Cred că… nimic. Ăăă, adică nu știu, ce vrei să spui?

Elsa se uită la Alf. Apoi la tata. Se gândește până o dor sinusurile.

— Unde-i George? întreabă ea.

— La spital, răspunde tata.

— Cum a ajuns acolo? La radio au zis că-i blocat traficul spre centru! izbucnește Elsa.

— A alergat, răspunde tata ușor înțepat, așa cum fac tații când trebuie să spună ceva de bine despre noul bărbat al mamei.

Și-atunci zâmbește și Elsa.

— George se pricepe la asta, șoptește ea.

— Da, recunoaște tata.

Elsa își zice că poate ăsta a fost tot rolul radioului în poveste. Apoi izbucnește neliniștită:

— Și noi cum ajungem la spital?

Tata e nesigur. Alf își bea liniștit cafeaua.

— Puteți să luați drumul vechi, ăla de dinainte să se facă șoseaua, ce dracu'! zice el într-un târziu, când vede că tatei nici prin cap nu-i trece.

Tata și Elsa îl privesc de parcă le vorbește în cuvinte inventate. Alf oftează.

— Drumul vechi, ce dracu'! Pe lângă măcelărie. Pe unde era fabrica aia unde se făceau schimbătoare de căldură, înainte să mute împieliții toată producția în Asia. P-acolo dac-o luați, ajungeți la spital!

Tata își drege încurcat glasul. Elsa pigulește jenată ceva de sub o unghie. Alf își termină resemnat cafeaua.

— Păi da, că tineretul crede că lumea întreagă-i numa' șosele! mormăie el, apoi se duce să ia din casă cheile lui Taxi.

Preț de-o clipă, Elsa se gândește ca ea și orsul să meargă cu Taxi. Pe urmă se răzgândește, fiindcă nu vrea să se întristeze tata, așa că merg cu Audi. Dacă nu s-ar fi răzgândit, poate că ziua aceea n-ar fi fost atât de oribilă, atât de îngrozitoare cum urmează să fie. Căci, atunci când se întâmplă lucruri îngrozitoare, te gândești întotdeauna după: „Dacă n-aș fi"

Maud și Lennart vor și ei să vină la spital. Maud are fursecuri cu ea, iar Lennart se hotărăște, la ușa blocului, să ia o cafetieră cu el, căci îi e teamă că n-au la spital. Și chiar dacă ar avea, Lennart e convins că sunt dintr-acelea moderne, cu o grămadă de butoane. Cafetiera lui de acasă are doar un buton. Lui Lennart îi place mult butonul ăsta.

Dacă tata nu s-ar fi oferit să dea fuga sus să ia cafetiera, poate că nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat. Și, mai târziu, ăsta o să fie un moment dintr-acelea „dacă n-aș fi…".

Băiatul cu sindrom și mama lui vin și ei. Și femeia în blugi. Fiindcă acum sunt ca o echipă, iar Elsei îi place foarte mult asta. Mama i-a zis ieri că acum locuiește atâta lume în casa bunicii, încât apartamentul a început să semene cu casa din X-Men, în care locuiesc mutanții, despre care tot vorbește Elsa. „Jean Grey School for Higher Learning", a corectat-o Elsa dându-și iritată ochii peste cap. Un pic din cauză că mama credea că Elsa-i atât de nătăfleață să i se pară megatare că mama face o simplă referire la X-Men. Și un pic pentru că, de fapt, chiar i s-a părut megatare.

Elsa sună și la ușa lui Britt-Marie. Nu deschide nimeni. După aceea, Elsa avea să-și amintească și că s-a oprit o clipă lângă căruciorul parcat la parter. Afișul cu rebusul e încă pe perete. Și cineva a dezlegat careul de cuvinte încrucișate. Cu creionul.

Dacă Elsa s-ar fi oprit atunci și ar fi reflectat puțin la asta, poate că totul ar fi fost altfel. Dar nu o face.

Se prea poate ca orsul să fi șovăit un pic în fața ușii lui Britt-Marie. Elsa ar fi înțeles pe deplin, dacă ar fi făcut asta, căci se gândește că și orșii mai ezită uneori când nu sunt siguri pe cine au fost trimiși să apere într-o poveste sau alta. Orsul merge cu Elsa. Pentru că așa-i el, prieten bun.

Alf e cel care îi convinge pe polițiști să dea o tură în jurul blocului, să se asigure că totul e în regulă. Elsa n-a aflat, de fapt, niciodată ce le-a zis exact, dar Alf poate fi foarte convingător când vrea. Poate le-a zis că a văzut urme în zăpadă. Sau că a auzit pe cineva în blocul de vizavi vorbind despre ceva. Elsa nu știe, dar vede că polițista cu ochi verzi și polițistul de vară se urcă în mașină, după multă ezitare. Elsa îi întâlnește privirea preț de-o clipă. Dacă i-ar fi spus polițistei adevărul despre ors, poate că lucrurile s-ar fi petrecut altfel. Dar nu o face. Pentru că vrea să-l protejeze. Pentru că așa-i ea, prietenă bună.

Alf se întoarce în bloc și coboară în garaj să-l scoată pe Taxi. Când mașina de poliție dă colțul, Elsa, orsul și băiatul cu sindrom se furișează peste drum și se urcă în Audi. Copiii se urcă primii.

Orsul se oprește. Părul de pe spate i se zbârlește.

Nu trec decât câteva secunde, dar parcă e o veșnicie. Mai târziu Elsa avea să-și aducă aminte că s-a simțit de parcă a avut timp să-i treacă prin cap milioane de gânduri și, în același timp, ca și cum n-a avut timp să gândească deloc.

În Audi miroase a ceva care o face pe Elsa să se simtă surprinzător de bine. Nu știe ce e. Se uită la ors prin portiera deschisă și, înainte să înțeleagă ce se întâmplă, apucă să-și spună că poate orsul nu vrea să urce în mașină pentru că are dureri. Elsa știe că are dureri în tot trupul, așa cum avea și bunica la sfârșit.

Scoate un fursec din buzunar. Niciun prieten adevărat al vreunui ors nu pleacă de-acasă fără măcar un fursec pentru urgențe. Dar nu ajunge să i-l întindă, fiindcă își dă seama a ce miroase în Audi. A fum de țigară.

Și nu mai trece nicio veșnicie apoi, nici măcar o secundă. Sam țâșnește din umbrele banchetei din spate. Elsa simte pe buze răceala degetelor lui care îi astupă gura. Mușchii spatelui și ai gâtului i se încordează și simte cum părul de pe brațele lui pătrunde ca niște ace prin ochiurile fularului Gryffindor. Are timp să se gândească la răceala mâinilor lui, e ca și cum prin brațele lui Sam nu curge sânge, dar, în același timp, n-apucă să gândească deloc.

Observă uluirea scurtă din ochi lui Sam când îl vede pe băiatul cu sindrom. Când înțelege că a vânat copilul greșit. Apucă să înțeleagă că umbrele din povești nu vor să-l omoare pe Alesul. Ci doar să-l răpească. Să-l facă al lor. Nu vor să-i omoare decât pe cei care încearcă să le împiedice.

Atunci fălcile orsului înșfacă încheietura celeilalte mâini a lui Sam, exact în clipa în care se întinde după băiat. Sam urlă. Elsa are la dispoziție o frântură de secundă să reacționeze când îi dă drumul. Vede cuțitul în oglinda retrovizoare.

Totul e negru apoi.

Elsa simte că aleargă, simte mâna băiatului într-a ei și știe că tot ce trebuie să facă e să ajungă la intrarea în bloc. Că trebuie să țipe ca s-o audă Alf și tata.

Își vede picioarele mișcându-se, dar nu ea le conduce. Corpul reacționează instinctiv. A făcut vreo șase pași când îl aude pe ors scheunând înfiorător de durere și nu știe dacă ea dă drumul mâinii băiatului sau el i-a dat drumul. Își simte pulsul în urechi și în ochi. Băiatul alunecă și cade. Elsa aude portiera lui Audi deschizându-se și vede cuțitul în mâna lui Sam. Plin de sânge.

Și poate că trece o întreagă veșnicie de basm sau poate doar o frântură. Nu știe. Știe că n-au cum să scape. Că totul e pierdut. Dar face ce se face, face tot ce poate. Singurul lucru care se poate face. Ia în brațe toți copiii pe care îi poate duce și fuge.

E bună la alergat. Dar știe că asta nu ajunge. Îl aude pe Sam icnind în spatele ei, în timp ce se aruncă spre ei. Simte în umăr și-n inimă când bărbatul i-l smulge pe băiat din brațe, închide ochii și, în clipa următoare, simte durere în frunte. Simte țipătul lui Maud în timpane. Simte mâinile tatei. Și podeaua tare din holul blocului. Lumea se învârte și aterizează cu o bufnitură în fața ei și Elsa se gândește că așa trebuie să fie când mori. Ca și cum cazi înăuntru, fără să știi spre ce.

Aude pocnitura, dar nu știe de unde vine. Apoi ecoul. „Ecoul", își zice ea, și își dă seama că e în bloc. Pupilele o ustură de parcă ar avea pietriș pe interiorul pleoapelor. Aude pașii ușori ai băiatului cu sindrom alergând în sus pe scări, așa cum numai niște pași care știu de mulți ani că asta se va întâmpla pot să alerge. Aude vocea înspăimântată a mamei băiatului încercând să sune calmă și metodică, așa cum numai vocea unei mame pentru care frica e un mod de a trăi poate să sune. Ușa apartamentului bunicii se închide și se încuie în urma lor.

Jos, în hol, Elsa simte că brațele tatei încearcă s-o țină departe de intrare. Elsa nu știe de ce. Până când vede umbrele prin sticla ușii. Îl vede pe Sam de cealaltă parte. E nemișcat. Iar pe chip i se citește ceva atât de complet necaracteristic, încât Elsei i se pare că își închipuie tot.

Lui Sam îi e frică.

Cât ai clipi, o altă umbră se aruncă asupra lui, atât de mare, încât umbra lui Sam se pierde în ea. Pumnii grei ai lui Inimă-de-Lup se abat furioși asupra lui, cu o violență și un întuneric pe care niciun basm nu le-ar putea descrie. Inimă-de-Lup nu îl lovește pe Sam, ci îl doboară în zăpadă. Nu ca să-l imobilizeze. Nu ca să-l oprească din a face rău cuiva.

Ci ca să-l nimicească.

Tata o ia pe Elsa în brațe și urcă scările în fugă. O strânge la piept, ca să nu mai vadă ce se petrece afară. Elsa aude ușa blocului deschizându-se, apoi pe Maud și Lennart rugându-l pe Inimă-de-Lup să nu mai dea, să nu mai dea, să nu mai dea. Dar înțelege, după bufniturile seci, ca de pungi cu făină trântite pe podea, că Inimă-de-Lup nu se oprește, că nu-i aude pe Maud și Lennart. Căci, în povești, Inimă-de-Lup s-a ascuns în păduri întunecate cu mult înainte de Războiul-fără-Sfârșit, pentru că știa de ce era în stare.

Elsa se smulge din brațele tatei și o ia la goană înapoi pe scări. Maud și Lennart se opresc din țipat înainte ca ea să ajungă la parter. Pumnul lui Inimă-de-Lup se ridică asupra lui Sam atât de sus, încât atinge degetele întinse ale unui animal-nor înainte să cadă ca un ciocan.

Parcă a trecut o veșnicie. Elsa nu știe. Ar face bine să găsească o unitate mai bună de măsurare a timpului, da, chiar ar trebui. Că așa nu se mai poate. E foarte derutant, e clar.

Dar Inimă-de-Lup se oprește înainte să lovească. Între el și bărbatul plin de sânge e o femeie atât de micuță și fragilă, de zici că o s-o zboare vântul din clipă în clipă. În mână ține un ghemotoc de scame albastre adunate din uscător, iar pe inelar are o dungă albă, subțire, acolo unde a fost verigheta. Fiecare fărâmă din trupul ei pare că îi strigă să o întindă de acolo cât mai repede. Dar rămâne pe loc, uitându-se la Inimă-de-Lup cu privirea dârză a cuiva care nu mai are nimic de pierdut.

Strânge bine scamele într-o palmă, își împreunează mâinile pe burtă, îl privește cu hotărâre pe Inimă-de-Lup și îi spune severă:

— Noi nu omorâm oameni în asociația asta de proprietari!

Pumnul lui Inimă-de-Lup încă tremură în aer. Pieptul i se coboară și se ridică anevoios. Dar își coboară moale brațul pe lângă corp.

Britt-Marie își drege glasul. Își descleștează mâinile și mătură cu palma de pe fustă câțiva fulgi de nea răzleți. Netezește o cută. Apoi își împreunează iar mâinile pe burtă și își drege din nou glasul:

— În asociația asta de *locatari*. Nu omorâm oameni în asociația asta de *locatari*. Nu omorâm, nu! Că nu-i frumos să ne purtăm așa! Nu-i civilizat!

E încă acolo, între Sam și Inimă-de-Lup, între monstru și umbră, când mașina de poliție apare derapând pe stradă. Polițista cu ochi verzi coboară din mers, cu arma scoasă. Inimă-de-Lup se prăbușește în genunchi, în zăpadă. Ridică mâinile spre cer și închide ochii.

Elsa smucește ușa blocului și se repede afară. Polițiștii îi strigă ceva lui Inimă-de-Lup. Încearcă să o oprească pe Elsa, dar e ca și cum ar încerca să țină apă în palmele făcute cupă. Le scapă printre degete. Își aduce aminte, din motive pe care nu le va înțelege încă ani de zile, că așa i-a zis odată mama ei lui George, când credea că Elsa doarme: că a fi mama unei fetițe care crește e ca și cum ai încerca să ții apă în mâinile făcute cupă.

Orsul zace nemișcat între Audi și intrarea în bloc. Zăpada e roșie. A încercat să ajungă la ea. S-a târât din Audi spre bloc până s-a prăbușit. Elsa își scoate repede geaca și fularul

Gryffindor, îl acoperă, se întinde lângă el și îl îmbrățișează strâns, strâns de tot. Răsuflarea orsului miroase a prăjitură cu alune. Elsa îi șoptește la nesfârșit:

— Nu-ți fie frică, nu-ți fie frică! Nu-i fie frică, Inimă-de-Lup a învins dragonul! Povestea se termină când e învins dragonul!

Când simte brațele moi ale tatei ridicând-o, strigă cât de tare poate, ca să o audă orsul, deși e deja pe jumătate în Tărâmul-Aproape-Treaz:

— N-AI VOIE SĂ MORI! M-AUZI? N-AI VOIE SĂ MORI, CĂ TOATE POVEȘTILE DE CRĂCIUN SE TERMINĂ CU BINE!

32. Înghețată

E greu să vorbești despre moarte. Greu să te desparți de cineva iubit.

Elsa și bunica obișnuiau să se uite la știrile de seară împreună. Când și când, Elsa o întreba pe bunica de ce adulții fac atâtea tâmpenii tot timpul. Bunica îi răspundea că-i din cauză că adulții tot oameni sunt, iar oamenii sunt, în general, niște dobitoci. Elsa protesta atunci că adulții fac, totuși, și o grămadă de lucruri bune, între atâtea tâmpenii – explorarea spațiului cosmic, Națiunile Unite, vaccinurile, cuțitul de feliat cașcaval, de exemplu. Atunci bunica îi zicea că aproape niciun om nu-i în întregime dobitoc sau în întregime nedobitoc. Ceea ce-i greu în viață e să te ții cât mai mult pe partea cu „ne".

Odată, după știri, Elsa a întrebat de ce trebuie să moară așa de mulți oameni nedobitoci peste tot și atâția dobitoci să rămână în viață. Și, de fapt, de ce trebuie să moară oamenii în general, dobitoci sau nu. Bunica a încercat să-i distragă atenția Elsei cu înghețată și schimbând subiectul, căci bunicii îi plăcea mai mult înghețata decât moartea. Dar, întrucât Elsa era fantastic de încăpățânată încă de mică, până la urmă bunica s-a lăsat păgubașă și a zis că, probabil, întotdeauna cineva e nevoit să lase loc pentru altcineva.

„Ca în autobuz, când se urcă oameni bătrâni?" a întrebat Elsa. Atunci bunica a întrebat-o dacă, în caz că i-ar răspunde cu „da" la întrebare, se învoiește să meargă la înghețată și să schimbe subiectul. Elsa a fost de acord. Și bunica a zis: „Da, da, da, exact așa!"

Și pe urmă au mâncat înghețată.

E greu să vorbești despre moarte. Greu să te desparți de cineva iubit. În cele mai vechi basme din Miamas se spune că un ors poate muri de inimă frântă. Altfel, sunt nemuritori, dar pot fi omorâți când sunt triști. Se zice că din cauza asta au putut fi uciși când au fost alungați din Tărâmul-Aproape-Treaz, pentru că au fost alungați de cei pe care i-au apărat și pe care i-au iubit. „Și de-asta au putut fi omorâți în ultima bătălie din Războiul-fără-Sfârșit", i-a povestit bunica. Sute de orși au murit atunci, căci „inimile tuturor ființelor vii se frâng în război".

Elsa se gândește la asta, în timp ce stă în sala de așteptare, la veterinar. În sălile de așteptare ai mult timp să te gândești. Miroase a semințe pentru păsări. Lângă ea, cu mâinile împreunate pe genunchi, Britt-Marie se uită la un cacadu închis într-o colivie. Nu pare să-i placă prea mult papagalii

cacadu. Elsa nu este familiarizată cu felul în care își exprimă păsările opiniile, dar, instinctiv, i se pare că sentimentul e reciproc.

— Nu-i nevoie s-aștepți, îi zice Elsa cu vocea îngroșată de plâns și furie.

Britt-Marie mătură cu palma ceva semințe invizibile de pe sacou și răspunde fără să-și ia ochii de la cacadu:

— Niciun deranj, micuțo! Să nu crezi că mă deranjează! Niciun deranj, nu!

Elsa înțelege că Britt-Marie se străduiește să sune binevoitoare. Polițiștii îi interoghează pe tata și pe Alf despre tot ce s-a întâmplat, așa că Britt-Marie s-a oferit să aștepte cu Elsa până vine veterinarul să-i dea vești despre ors. Așa că Elsa înțelege că Britt-Marie chiar e binevoitoare. Doar că-i e greu să zică ceva fără să pară țâfnoasă.

— Poate că lumea s-ar certa mai puțin cu tine dacă ai încerca să vorbești un pic mai frumos. A vorbi frumos e o alegere, Britt-Marie! zice Elsa încercând ea însăși să sune binevoitoare, dar nu prea reușește.

Își șterge ochii cu încheietura mâinii. Încearcă să nu se gândească la ors și la moarte. Nu poate. Britt-Marie strânge din buze și își împreunează mâinile în poală.

— Ha! Firește că gândești așa. Că așa gândesc despre mine toate femeile din familia ta. Toate, da.

Elsa oftează.

— N-am vrut…

— Nu, nu, sigur că n-ai vrut. Că doar niciuna n-ați vrut, nu! zice Britt-Marie.

Elsa își înfășoară mâinile în fularul Gryffindor. Trage adânc aer în piept.

— Ai fost foarte curajoasă să te bagi între Inimă-de-Lup și Sam, recunoaște ea în șoaptă.

Britt-Marie mai mătură niște semințe sau, poate, firimituri invizibile de pe măsuța din fața ei. Rămâne cu pumnul strâns de parcă ar căuta un coș de gunoi în care să le arunce.

— În asociația asta de *locatari* nu omorâm oameni! Că nu suntem barbari! zice ea repede, astfel încât Elsa să nu bage de seamă că vocea i se sugrumă.

Tac. Așa cum taci când ai făcut pace cu cineva pentru a doua oară în două zile, dar nu vrei s-o spui cu voce tare.

Britt-Marie înfoaie o pernă dintr-un colț al canapelei.

— N-am urât-o pe bunică-ta, spune ea fără să se uite la Elsa.

— Nici ea nu te-a urât, spune Elsa fără să se uite la Britt-Marie.

Britt-Marie își împreunează iar mâinile și aproape închide ochii.

— Eu nu vreau să cumpere chiriașii apartamentele. Kent vrea, iar eu vreau să fie fericit. Dar el vrea să vândă apartamentul, ca să facă bani, și să ne mutăm în altă parte. Dar eu nu vreau să mă mut.

— De ce? întreabă Elsa.

— Fiindcă-i casa mea, răspunde Britt-Marie.

Și e greu să nu-ți placă de ea pentru asta, când ai aproape opt ani.

— De ce tu și bunica vă certați mereu?

— Zicea că sunt o… babă pisăloagă, spune Britt-Marie fără să răspundă la întrebare.

— Păi, și? De ce ești? întreabă Elsa gândindu-se la prințesă și la vrăjitoare.

— Că trebuie să-ți pese de ceva pe lume, Elsa! Zău că trebuie! Și cum îi păsa cuiva de ceva pe lumea asta, bunică-ta îl făcea „pisălog”. Dacă nu-ți pasă de nimic, nu trăiești, Elsa! Nu trăiești, nu! Doar exiști… răspunde Britt-Marie, un pic pisăloagă, dar nu foarte babă.

— Ești megaadâncă atunci când ajunge omul să te cunoască, zice Elsa.

— Mulțumesc, spune Britt-Marie și se abține să perie ceva invizibil de pe mâneca Elsei.

Se mulțumește să mai înfoaie nițel perna de pe canapea, deși nu mai e nimic de înfoiat în perna aia de ani de zile. Elsa își înfășoară fularul în jurul fiecărui deget.

— Era o poezie sau ceva despre un nene care zicea că, dacă nu poate fi iubit, atunci se gândește să fie urât în schimb, gen… zice Elsa.

— *Doctor Glas*, încuviințează Britt-Marie.

— Wikipedia, o corectează Elsa.

— E un citat din *Doctor Glas*, insistă Britt-Marie.

— E un site? întreabă Elsa.

— E o piesă, răspunde Britt-Marie.

— A, zice Elsa.

— Ce-i Wikipedia? întreabă Britt-Marie.

— Un site, răspunde Elsa.

Britt-Marie își împreunează mâinile în poală.

— De fapt, *Doctor Glas* e un roman, din câte știu. Nu l-am citit. Dar l-au pus în scenă, la teatru, spune ea șovăind.

— A, zice Elsa.

— Îmi place teatrul, spune Britt-Marie.

— Și mie, zice Elsa.

Britt-Marie dă din cap binevoitoare. Și Elsa.

— Doctor Glas ar fi fost un nume bun pentru un supererou.

De fapt, Elsa se gândește că ar fi fost un nume bun pentru nemesis-ul unui supererou, dar, cum Britt-Marie nu prea pare să fie genul care citește literatură de calitate în mod regulat, Elsa nu vrea să complice lucrurile.

Britt-Marie încuviințează. Apoi citează cu voce tare:

— „Omul vrea să fie iubit. În lipsa iubirii, admirat. În lipsa admirației, temut. În lipsa fricii, disprețuit și urât. Vrea să trezească un sentiment, de orice fel. Sufletul se cutremură în fața uitării. Vrea contact cu orice preț".

Elsa nu prea înțelege ce înseamnă. Dar dă din cap de parcă ar pricepe.

— Și tu ce vrei să te faci? întreabă ea.

Mâinile lui Britt-Marie se mișcă un pic în poală, dar fără să mănture vreo firimitură invizibilă.

— Uneori e complicat să fii om mare, Elsa, spune ea evaziv.

— Și ce, crezi că-i megasimplu să fii copil? i-o întoarce Elsa arțăgoasă.

Degetele lui Britt-Marie pipăie atent dunga albă de pe inelar.

— Stăteam pe balcon dimineața devreme. Înainte să se trezească Kent. Bunică-ta știa. De-aia făcea oamenii ăia de zăpadă. Și de-asta mă enerva. Că-mi știa secretul și mă simțeam ca și cum râdea de mine cu oamenii ei de zăpadă.

— Ce secret? întreabă Elsa.

Britt-Marie își încleștează strâns mâinile.

— Eu n-am fost niciodată ca bunică-ta. N-am călătorit niciodată. Am fost aici toată viața. Uneori îmi place să stau pe balcon, dimineața devreme, când bate vântul. E o prostie, firește, toată lumea crede că-i o prostie. Așa crede, da.

Își strânge buzele pungă.

— Da îmi place să simt vântul în păr. Îmi place, da.

Elsa se gândește că Britt-Marie poate nu-i tocmai dobitoacă, ci mai degrabă nedobitoacă.

— Nu mi-ai răspuns. Ce vrei să te faci? zice Elsa învârtind fularul.

Degetele lui Britt-Marie se mișcă nesigure pe fustă, așa cum te miști pe un ring de dans când vrei să inviți la dans pe cineva de care îți place. Apoi spune șovăind:

— Vreau să-și amintească cineva de mine. Vreau să știe cineva c-am existat.

Din păcate Elsa nu aude ultimele cuvinte, pentru că veterinarul iese dintr-o sală, cu o privire care iscă un țiuit asurzitor în capul Elsei. Fuge pe lângă el, înainte ca omul să apuce să deschidă gura. Elsa aude că o strigă când o ia la goană pe coridor, deschizând ușă după ușă. O asistentă medicală se întoarce și încearcă să o prindă, dar Elsa e mai iute. Mai smucește mânerele câtorva uși. Nu se oprește decât

când aude scheunatul orsului. Când dă buzna în încăpere, îl găsește zăcând întins pe o masă de tratament rece, bandajat în jurul burții. E sânge peste tot. Își cufundă adânc, adânc, adânc de tot fața în blana lui și îi șoptește la nesfârșit:

— N-ai voie să mori.

Britt-Marie a rămas singură în sala de așteptare. Nici măcar cacadu-ul nu mai e acolo. Dacă s-ar ridica și ar pleca, n-ar ști nimeni că a fost acolo vreodată. Cugetă o clipă la asta. Apoi mătură ceva invizibil de pe marginea măsuței, netezește o cută de pe rochie, se ridică și pleacă.

Orsul închide ochii. Arată de parcă ar zâmbi. Elsa nu știe dacă o aude. Nu știe dacă îi simte lacrimile grele în blană. E greu să te desparți de cineva iubit. E greu să ai aproape opt ani și să înveți să accepți că toți cei pe care îi iubești trebuie să facă asta, mai devreme sau mai târziu.

— N-ai voie să mori. N-ai voie să mori. Sunt aici. Ești prietenul meu. Niciun prieten adevărat nu moare așa, pur și simplu, pricepi? Prietenii nu mor și-și lasă prietenii singuri, șoptește Elsa încercând mai mult să se convingă pe sine decât pe ors.

Orsul pare că știe toate astea. Încearcă să-i usuce obrajii cu răsuflarea lui caldă. Elsa se întinde lângă el, ghemuită, așa cum a stat și pe patul de spital în noaptea aceea când bunica nu s-a mai întors din Miamas.

Ar vrea să rămână așa pentru totdeauna. Cu fularul Gryffindor afundat în blana orsului.

Vocea polițistei se aude între răsuflările tot mai rare ale orsului. Îi privește pe Elsa și pe animal din pragul ușii. Elsa vede că ochii ei verzi sunt triști, așa cum sunt ochii celor cărora nu le place să vorbească despre moarte.

— Trebuie să-l ducem pe prietenul tău la poliție, spune ea.

Elsa știe că vorbește despre Inimă-de-Lup.

— Nu puteți să-l băgați la închisoare. A fost autoapărare, strigă Elsa și picăturile de durere adunate pe buze izbucnesc ca un taifun.

Polițista dă din cap că nu.

— Nu, Elsa. N-a fost autoapărare. Nu pe el se apăra.

Apoi femeia face un pas înapoi. Se uită la ceas prefăcându-se dezorientată, de parcă tocmai și-a dat seama că are ceva extrem de important de făcut, în cu totul altă parte și, hei, ce nebunie ar fi dacă s-ar întâmpla să lase nesupravegheată câteva minute persoana pe care are ordine stricte s-o ducă la secția de poliție, iar acea persoană ar reuși să stea de vorbă cu un copil care-i pe cale să-și piardă orsul. Ar fi nebunie curată, zău!

Apoi dispare. Inimă-de-Lup e în pragul ușii. Elsa se dă jos de pe masă, îl îmbrățișează, nepăsându-i nici cât negru sub unghie dacă acesta va trebui să facă baie în gel dezinfectant când ajunge acasă.

— Orsul n-are voie să moară. Spune-i și tu că n-are voie, șoptește Elsa.

Inimă-de-Lup respiră greu. Își ține brațele ridicate în aer, de parcă i-a turnat cineva acid pe haine. Elsa își aduce aminte că geaca lui e încă la ea acasă.

— O să-ți dau geaca înapoi, a spălat-o mama bine de tot și a pus-o pe umeraș, într-o pungă, șoptește ea pe post de scuză, fără să-i dea drumul din îmbrățișare.

Inimă-de-Lup arată ca și cum ar aprecia foarte mult dacă Elsa i-ar da odată drumul. Elsa de-aia nu mai poate.

— N-ai voie să te mai bați, îi ordonă ea, cu fața îngropată în puloverul lui, înainte să ridice privirea și să-și șteargă ochii cu încheietura mâinii. Ăăă, adică nu zic că nu-i voie să se bată nimeni, în general, că nu m-am hotărât încă dacă chestia asta-i OK sau nu. Din punct de vedere moral, adică. Dar cine-i bun la bătaie așa ca tine, n-are voie să se bată, hohotește ea.

Și-atunci, Inimă-de-Lup face ceva megaciudat. O îmbrățișează și el.

— Orsul. Foarte bătrân. Ors foarte bătrân, Elsa, mormăie el în limba secretă.

— Eu nu mai pot dracului! Toată lumea moare! Tot timpul, hohotește Elsa.

Inimă-de-Lup îi cuprinde ușor arătătoarele cu palmele. Tremură de parcă ține în mâini jăratic, dar nu-i dă drumul, căci uneori realizezi că în viață sunt lucruri mai importante decât frica de microbi.

— Ors foarte bătrân. Foarte obosit acum, Elsa.

Când Elsa scutură isteric din cap și țipă la el că nu mai are voie să moară nimeni, Inimă-de-Lup își eliberează o mână și scoate din buzunarul pantalonilor o hârtie mototolită pe care i-o dă Elsei. E un desen. Se vede că-i făcut de bunica, fiindcă bunica desena cam la fel de bine cum scria.

— E o hartă, suspină Elsa când despăturește hârtia, așa cum suspini când ți s-au terminat lacrimile, dar încă îți vine să plângi.

Inimă-de-Lup își freacă atent mâinile una de cealaltă. Elsa își trece degetele peste cerneala hărții.

— Scrie că-i harta „celei de-a șaptea împărății”, zice ea cu voce tare, mai mult pentru sine decât pentru el.

Se întinde din nou lângă ors. Atât de aproape, încât firele de blană o înțeapă prin pulover. Îi simte răsuflările calde prin

nările reci. Doarme. Așa speră, că doarme. Îl pupă pe bot și îi udă mustățile cu lacrimi. Inimă-de-Lup își drege glasul.

— Scria în scrisoare. Scrisoarea de la bunica, zice el în limba secretă și face semn spre hartă.

O privește pe Elsa în ochi. Elsa îl privește cu ochii încețoșați. Inimă-de-Lup îi arată din nou harta.

— Mipardonus. A șaptea împărăție. Eu și bunica… trebuia să construim.

Elsa cercetează atent harta, o lasă să fluture ușor în răsuflarea tot mai slabă a orsului adormit. De fapt, e o hartă a întregului Tărâm-Aproape-Treaz, la proporții complet greșite, că asta cu proporțiile n-a fost niciodată punctul forte al bunicii.

— „A șaptea împărăție" e pe ruinele din Mibatalos, șoptește ea.

Inimă-de-Lup își freacă mâinile.

— Mipardonus doar pe Mibatalos se ridică. Ideea bunicii.

— Ce-nseamnă Mipardonus? întreabă Elsa, cu obrazul lipit de blana orsului.

— Limba mamei. Înseamnă „iert", răspunde Inimă-de-Lup.

Lacrimile ce îi curg pe obraji sunt mari cât rândunicile. Palma lui uriașă se lasă ușor pe blana orsului. Orsul deschide ochii pe jumătate și îl privește.

— Foarte bătrân, Elsa. Foarte, foarte obosit, șoptește Inimă-de-Lup.

Apoi își trece cu blândețe degetele peste rana făcută de cuțitul lui Sam în blana groasă.

— Multă durere acum, Elsa. Multă, multă durere.

E greu să te desparți de cineva iubit. Mai ales când ai aproape opt ani.

Elsa se lipește de ors și îl îmbrățișează strâns, strâns, strâns. Orsul o privește o ultimă dată, prin ochii pe jumătate închiși. Elsa îi zâmbește și îi spune în șoaptă:

— Ești primul cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

Iar orsul o linge pe față și răsuflarea îi miroase a aluat de chec. Elsa râde în hohote, cu lacrimile șiroind pe masa de tratament.

Când animalele-nori aterizează în Tărâmul-Aproape-Treaz, Elsa îl îmbrățișează cât de strâns poate și îi șoptește:

— Ți-ai îndeplinit misiunea, nu-i nevoie să mai aperi castelul. Apăr-o pe bunica. Apără toate poveștile.

Orsul o linge pe față ultima oară. Apoi o ia la fugă.

Când Elsa se întoarce spre Inimă-de-Lup, îl vede mijind ochii spre soare, ca unul care n-a mai fost în Tărâmul-Aproape-Treaz de întregi veșnicii de basm. Elsa îi face semn spre ruinele din Mibatalos.

— Putem să-l aducem pe Alf aici. E megapriceput la construit chestii. Mă rog, dulapuri sigur știe să facă. O să fie nevoie și de dulapuri în a șaptea împărăție, nu? Și bunica o să ne aștepte în Miamas, pe o bancă, până terminăm. Așa cum a așteptat și bunicul lui Cojiță și al lui Jonathan în *Frații Inimă-de-Leu*. E o poveste, i-am citit-o bunicii. Știu c-așa o să facă, o s-aștepte pe-o bancă, că-i tipic pentru bunica să fure chestii din alte povești. Și știe că *Frații Inimă-de-Leu* e una dintre poveștile mele preferate.

Elsa încă plânge. Și Inimă-de-Lup. Dar fac ce se face, fac tot ce pot. Clădesc cuvinte despre iertare pe ruinele cuvintelor despre luptă.

Orsul moare în ziua în care se naște fratele Elsei. Elsa se gândește să-i povestească într-o zi, când o să fie mai mare. Să-i povestească despre primul ei cel mai bun prieten. Să-i explice că, uneori, cineva trebuie să-i facă loc altcuiva. Și că tot ce s-a întâmplat e, de fapt, că orsul i-a lăsat Jumătății locul lui în autobuz.

Și își mai zice că trebuie să fie atentă să-i spună Jumătății să nu se întristeze sau să aibă mustrări de conștiință din cauza asta.

Căci orșii, de fapt, urăsc să meargă cu autobuzul.

33. Bebeluș

Sfârșitul oricărei povești e greu. Nu neapărat pentru că se termină, bineînțeles, că doar orice poveste trebuie să aibă un final. Unele mai că vrei să se termine mai repede. Istoria de față, de pildă, ar fi putut fi încheiată și trimisă la plimbare de mult, dacă întrebi orice cititor cu experiență. Problema e chestia asta cu eroii care trebuie să „trăiască fericiți până la adânci bătrâneți" în orice poveste. Asta-i problematic, din punct de vedere al tehnicii narative. Că doar cei care „și-au trăit traiul" fericiți îi lasă în urmă pe alții care trebuie să-și ducă zilele fără ei.

Și e greu să fii cel care rămâne în urmă să trăiască fără ei.

În seara de dinainte de ziua de naștere a Elsei, obișnuiau să facă îngeri-de-zăpadă în fața blocului. Era singura noapte din an când bunica nu-i vorbea de rău pe îngeri. Era una dintre tradițiile favorite ale Elsei.

Merge cu Alf în Taxi. Nu că n-ar fi vrut să meargă cu tata. Dar chiar tata i-a zis să se ducă, fiindcă Alf era foarte supărat că el și Taxi erau în garaj când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Sam. Că n-a fost acolo s-o apere. Tata se pricepe în situații dintr-astea, poate să fie foarte neșovăitor, dacă-i cu adevărat nevoie.

Alf și Elsa nu vorbesc mare lucru în Taxi, bineînțeles, că așa-i când n-ai prea multe de zis. Și, când, în drum spre spital, Elsa zice, într-un târziu, că trebuie să facă mai întâi o chestie acasă, Alf nu întreabă de ce. Conduce și gata. Alf se pricepe la chestii dintr-astea.

— Știi să faci îngeri-de-zăpadă? îl întreabă Elsa când Taxi oprește în fața blocului.

— Am șaișpatru de ani, ce dracu'! mormăie Alf.

— Ăsta nu-i răspuns, zice Elsa.

Atunci Alf oprește motorul lui Taxi, se dă jos și pufnește:

— Da' n-aveam șaișpatru când m-am născut, ce dracu'! Cum dracu' să nu știu să fac îngeri-de-zăpadă?

Și-atunci fac împreună îngeri-de-zăpadă. Nouăzeci și nouă la număr. Și pe urmă nu vorbesc prea mult. Căci un anumit gen de prieteni pot fi prieteni fără să vorbească prea mult.

Femeia în blugi îi vede la balcon. Râde. A început să se priceapă la asta.

Tata îi așteaptă la intrarea în spital. Trec pe lângă un medic, pe care Elsei i se pare că-l recunoaște. Apoi îl vede pe George, traversează în fugă sala de așteptare și i se aruncă în brațe. Are

șortul peste colanți și un pahar cu apă rece ca gheața în mână, pentru mama.

— Mulțumesc c-ai alergat, zice Elsa, cu brațele în jurul lui.

George o privește uluit.

— Sunt bun la alergat, zice el precaut.

Elsa încuviințează.

— Știu. E din cauză că ești altfel.

Apoi se duce cu tata în salonul mamei. George rămâne înlemnit, cu paharul în mână, până când apa ajunge la temperatura camerei.

Tata se uită la Elsa și se vede că-i gelos, dar încearcă să nu arate. Se pricepe destul de bine și la asta.

În fața salonului mamei e o asistentă care nu vrea să-i dea voie Elsei să intre, căci mama a avut o naștere „complicată". Așa zice asistenta, pronunțând „p"-ul din „complicat" foarte clar și apăsat. Elsa dă din cap că a priceput. Tata la fel.

— Ești cumva nouă pe-aici? întreabă tata.

— Ce legătură are una cu alta? tună asistenta, ca în plin sezon de gripe și răceli.

— Niciuna, niciuna, murmură tata, deși o oarecare legătură are.

— Nicio vizită azi, declară asistenta sigură pe sine, apoi se întoarce pe călcâie și intră în salonul mamei.

Tata și Elsa dau răbdători din cap că au înțeles, dar rămân pe loc, fiindcă au o bănuială că se rezolvă oricum. Că mama-i mama, dar e și fiica bunicii, totuși. Tata și Elsa își aduc aminte de întâmplarea cu bărbatul în mașina argintie, chiar înainte să se nască Elsa. Nu te pui cu mama când naște copii!

Durează vreo treizeci, patruzeci de secunde până când urletul răsună pe coridor, iar tablourile de pe pereți se cutremură de zici că vor să sară singure din cui.

— O ADUCI PE FIICĂ-MEA ACUM SAU TE SUGRUM CU STETOSCOPUL ȘI FAC SPITALUL UNA CU PĂMÂNTUL, AI PRICEPUT?

Treizeci, patruzeci de secunde e, oricum, mult mai mult decât se așteptau Elsa și tata. Dar, pe urmă, nu durează decât vreo trei, patru până când mama urlă din nou:

— DE-AIA NU MAI POT EU! GĂSESC EU UN STETOSCOP ÎN TOT SPITALUL ĂSTA SĂ TE SUGRUM.

Asistenta iese din nou pe coridor. Nu mai e la fel de sigură pe ea ca înainte. Medicul care i s-a părut cunoscut Elsei apare în spatele ei și spune că „pot face o excepție de data asta". Îi zâmbește Elsei. Elsa trage cu hotărâre aer în piept și intră în salon.

Mama are mici fire și tuburi pe tot corpul. O îmbrățișează cât de strâns se poate, ca nu cumva să-i scoată vreun fir. Se gândește că, poate, vreunul e fir de curent și, dacă-l scoate, se stinge mama ca un bec. Mama o mângâie pe păr.

— Îmi pare foarte, foarte rău de prietenul tău, orsul, spune ea.

Elsa stă tăcută pe marginea patului până i se usucă obrajii și apucă să se gândească la un nou mod de a măsura timpul. Că chestia asta cu veșnicii și veșnicii de basm parcă nu mai e așa de distractivă, sinceră să fie. Se gândește că ar putea folosi ceva mai puțin complicat. Gen, clipit. Sau bătăi de aripi de colibri. Poate s-a gândit deja la asta altcineva. Mai bine să verifice pe Wikipedia când ajunge acasă.

Se uită la mama. E fericită. Elsa îi dezmiardă ușor mâna. Mama i-o ia într-a ei.

— Știu că nu sunt o mamă perfectă, iubito…

Elsa își lipește fruntea de a mamei.

— Nu trebuie să fie totul perfect, mamă.

Stau atât de aproape una de cealaltă, încât lacrimile mamei îi curg Elsei pe nas.

— Muncesc atât de mult, iubito. Mai demult eram așa de furioasă pe bunica pentru că nu era niciodată acasă și-acum fac și eu la fel…

Elsa șterge ambele nasuri cu fularul Gryffindor.

— Niciun supererou nu-i perfect, mamă. N-are nimic.

Mama zâmbește. Zâmbește și Elsa.

— Pot să te-ntreb ceva? zice ea.

— Bineînțeles, răspunde mama.

— Ce am de la bunicul?

Mama șovăie. Așa cum fac mamele când sunt obișnuite să poată anticipa orice întrebare a fiicelor și, dintr-odată, dau greș. Elsa ridică din umeri.

— De la bunica am chestia asta că sunt altfel. De la tata am asta cu a fi atotștiutoare. Știu ce-i aia atotștiutor, c-am căutat pe Wikipedia. Și asta-i tot de la tata, că și el se uită mereu pe Wikipedia. Faptul că mă cert cu toată lumea tot de la bunica e. Așa că zi-mi, de la el ce am?

Mama nu știe ce să răspundă. Elsa respiră încordat.

— Bunica nu mi-a spus niciodată nicio poveste despre bunicul…

Mama ia blând fața Elsei în mâini, iar Elsa îi șterge obrajii cu fularul Gryffindor.

— Cred că ți-a povestit fără să-ți dai seama, șoptește mama.

— Atunci zi-mi, ce am de la el?

— Ai râsul lui.

Elsa își trage mâinile în pulover și bălăngăne intimidată capetele goale ale mânecilor.

— Râdea mult?

— Tot timpul. Mereu, mereu, mereu. De asta o și iubea pe bunica. Pentru că-l făcea să râdă. Îl făcea să râdă cu tot trupul. Din suflet.

Elsa se ghemuiește lângă mama pe patul îngust și stă așa vreun miliard de bătăi de aripi de colibri, pe puțin. Nu prea știe cât exact. Depinde de colibri, probabil.

— Bunica nu era chiar dobitoacă de-a binelea. Nici tocmai nedobitoacă, zice ea.

Și-atunci mama izbucnește în râs. Și Elsa. Râsul bunicului. Apoi vorbesc despre supereroi o lungă bucată de vreme. Mama îi zice că, acum că-i sora mai mare, trebuie să țină minte că surorile mai mari sunt modele pentru frații mai mici. Și asta-i mare lucru. E o mare putere.

— Iar puterea extraordinară înseamnă responsabilitate extraordinară, șoptește mama.

Elsa se ridică în capul oaselor.

— Ai citit *Omul-Păianjen*?

— Am căutat pe Google, rânjește mama, mândră de ea.

Apoi toate sentimentele de vină i se rostogolesc mamei pe față. Așa cum li se întâmplă de obicei mamelor când își dau seama că a venit vremea să dezvăluie un mare secret.

— Elsa… iubito… prima scrisoare de la bunica. N-a fost cea pe care ai primit-o. A mai fost una înainte. Mi-a dat-o mie. Cu o zi înainte să moară…

Mama arată de parcă se pregătește să sară într-o apă rece ca gheața deși nu vrea, dar, întrucât e deja pe trambulină și toată lumea se uită, nu poate da înapoi. E o expresie aparte și se prea poate că trebuie să petreci ceva timp pe trambuline ca s-o înțelegi.

Dar Elsa dă calmă din cap și ridică nepăsătoare din umeri. Apoi o mângâie indulgentă pe obraz, așa cum faci cu un copil mic care a făcut o greșeală fără să vrea.

— Știu, mamă. Știu.

Mama clipește uluită.

— Ce? Știi? De unde știi?

Elsa oftează răbdătoare.

— Mă rog, mi-a luat ceva timp să-mi dau seama. Dar nu-i tocmai fizică atomică. În primul rând, nici măcar bunica n-ar fi putut fi atât de iresponsabilă să mă trimită la vânătoare de comori fără să-ți spună. În al doilea rând, doar tu și cu mine știm să-l conducem pe Renault, că și el e un pic altfel. Eu îl conduceam uneori, când bunica mânca kebab, iar tu îl conduceai alteori, când bunica era beată. Așa că una dintre noi

l-a parcat în garaj, pe locul lui Britt-Marie. Și n-am fost eu. Că doar nu-s idioată! Mă prind de chestii.

Mama râde atât de tare și de mult, încât Elsa se îngrijorează serios pentru soarta colibriului.

— Ești cea mai isteață persoană pe care o cunosc, știi? zice mama.

— Da, mamă, știu, oftează Elsa din greu.

Se gândește că-i frumos ce zice mama acolo, dar zău c-ar trebui să mai iasă în lume, să mai cunoască și alți oameni.

— Ce-a scris bunica în scrisoarea ta? întreabă Elsa.

Buzele mamei se strâng.

— Și-a cerut iertare.

— Fiindcă a fost o mamă rea?

— Da.

— Ai iertat-o?

Mama zâmbește și Elsa îi șterge din nou obrajii cu fularul Gryffindor.

— Încerc să ne iert pe amândouă, cred. Eu sunt ca Renault, îmi trebuie distanță de frânare mare, șoptește mama.

Elsa o îmbrățișează până când colibriul se lasă păgubaș și se apucă de altele.

— Bunica a salvat copii pentru că și ea a fost salvată când era mică, iubito. N-am știut niciodată, mi-a spus acum, în scrisoare. A fost orfană și ea, șoptește mama.

— Ca X-Men, încuviințează Elsa.

— Bănuiesc că știi deja un' ți-a lăsat următoarea scrisoare, zâmbește mama.

— Se zice „unde", o corectează Elsa, pentru că nu se poate abține.

Știe, da. Bineînțeles că știe. A știut de la bun început. Deși nu se poate spune că povestea asta e megaprevizibilă. Dar Elsa chiar nu-i idioată!

Mama râde din nou. Râde până când asistenta care spune „p"-ul apăsat o atenționează să termine cu râsetele că deranjează firele. E nouă, ce să-i faci. Asistenta, adică.

Elsa se ridică. Mama îi ia mâna și i-o sărută.

— Am hotărât cum să-l cheme pe Jumătatea. N-o să fie Elvir. Eu și George am hotărât de cum l-am văzut. O să-ți placă.

Mama are dreptate. Elsei îi place. Îi place foarte mult.

Câteva minute mai târziu e într-o încăpere micuță și se uită la el printr-un perete de sticlă. E întins într-o ladă mică din plastic. Sau într-o cutie enormă. Nu-i tocmai ușor de zis. Și are și el mici fire și tuburi peste tot, buzele vinete și o față de parcă aleargă tot timpul contra unui vânt puternic, dar toate

asistentele îi spun Elsei că nu-i nimic periculos. Asta nu-i place. E cel mai simplu mod de a-i da de înțeles că e periculos.

Își face palmele căuș pe peretele din sticlă și șoptește astfel încât să se audă prin el:

— Nu-ți face griji, Jumătatea! Ai o soră acum. O să treacă. O să fie bine.

Apoi îi spune în limba secretă:

— O să-ncerc să nu fiu geloasă pe tine. Am fost geloasă megamult timp, dar am un prieten pe care-l cheamă Alf și e certat cu frate-său de vreo sută de ani. Eu nu vreau să stau certată cu tine o sută de ani. Așa că trebuie să ne străduim să ne plăcem de la început, pricepi?

Jumătatea pare că pricepe. Elsa își lipește fruntea de geam:

— Ai și o bunică. E supereroină. O să-ți povestesc tot când vii acasă. Din păcate, i-am dat lactopulta băiatului cu sindrom, dar lasă că-ți fac alta. Și o să te duc în Tărâmul-Aproape-Treaz și-o să mâncăm vise și-o să dansăm și-o să râdem și-o să plângem și-o să fim curajoși și-o să iertăm și-o să zburăm pe animale-nori, iar bunica o să ne aștepte pe-o bancă în Miamas, fumând. Și într-o zi o să vină și bunicul. O să-l auzim de departe când vine, că râde cu tot trupul. Râde așa de mult, că eu cred că va trebui să construim a opta împărăție doar pentru el. O să-l Întreb pe Inimă-de-Lup cum se zice „râd” pe limba mamei lui. Și orsul e tot acolo, în Tărâmul-Aproape-Treaz. O să-ți placă orsul. Nu există prieten mai bun pe lume decât un ors.

Jumătatea o privește din cutia lui. Elsa șterge geamul cu fularul Gryffindor.

— Ți-au dat un nume bun. Cel mai bun. O să-ți povestesc și despre băiatul după care te-au numit. O să-ți placă!

Rămâne acolo uitându-se la el până când își dă seama că treaba cu măsuratul în bătăi de aripi de colibri a fost o idee proastă, până la urmă. Așa că rămâne la veșnicii și veșnicii de basm. Că-i mai simplu. Și, poate, pentru că-i amintește de bunica.

Înainte să plece, îi șoptește Jumătății în limba secretă, prin mâinile făcute căuș:

— O să fie cea mai mare aventură să fii fratele meu, Harry. Cea mai, cea mai mare!

Și este cum zicea bunica. Ce-i rău a trecut. Și-apoi e bine.

Medicul care i s-a părut cunoscut e lângă patul mamei când Elsa se întoarce în salon. Așteaptă nemișcat, ca și cum știe că o să-i ia ceva Elsei să-și amintească de unde îl cunoaște. Când, în sfârșit, se vede că i-a picat fisa, bărbatul îi zâmbește.

— Ești contabilul, izbucnește Elsa bănuitoare, apoi adaugă: Și preotul. De la biserică. Te-am văzut la înmormântarea bunicii și erai îmbrăcat în preot.

— Sunt multe lucruri, răspunde liniștit medicul, cu o expresie pe care n-o avea nimeni niciodată în preajma bunicii.

— Și doctor? întreabă Elsa.

— Doctor înainte de toate, răspunde el și, întinzându-i mâna, se prezintă: Marcel. Am fost prieten bun cu bunica ta.

— Elsa, se prezintă Elsa.

— Mi-am dat seama, zâmbește Marcel.

— Tu ești avocatul bunicii, sare Elsa, așa cum faci când îți amintești detalii de la începutul unei povești, de pe la sfârșitul capitolului doi, să zicem.

— Sunt multe lucruri, repetă Marcel și îi întinde Elsei o hârtie.

E o foaie printată dintr-un computer și e scrisă corect ortografic, așa că Elsa știe că e scrisă de Marcel și nu de bunica. Dar în josul paginii e scrisul de mână al bunicii. Marcel își împreunează mâinile pe burtă, cam cum face și Britt-Marie.

— Bunica ta era singura proprietară a blocului în care locuiți. Poate că ți-ai dat deja seama.

Elsa dă din cap că da. Că doar nu-i idioată, chiar nu-i. Marcel îi face semn spre document.

— Zicea că l-a câștigat la o partidă de poker, dar nu știu dacă-i adevărat.

Elsa citește documentul. Își ţuguie buzele.

— Și ce? Acum e blocul meu? Tot?

— Mama ta va acționa ca tutore până împlinești optsprezece ani. Dar bunica ta s-a asigurat c-o să poți face ce vrei cu el. Așa că, dacă vrei să le vinzi chiriașilor apartamentele, poți s-o faci, dacă nu, nu.

Pe fruntea Elsei apare o linie subțirică – cam așa arată un copil de aproape opt ani când își încrețește gânditor fruntea.

— Atunci de ce le-ai zis vecinilor că, dacă toată lumea-i de acord, atunci proprietarul o să vândă?

Marcel își ridică explicativ mâinile:

— Practic, dacă tu nu ești de acord, înseamnă că nu s-au pus de acord toți locatarii din bloc. Bunica ta era convinsă c-o să respecți voința vecinilor, dar că, în același timp, nu vei fi de acord cu ceva care i-ar putea face rău vreunuia dintre ei. De aceea a fost nevoită să se asigure că-ți cunoști bine vecinii înainte să vezi testamentul.

Îi pune Elsei o mână pe umăr.

— E o mare responsabilitate, dar bunica ta mi-a interzis să i-o dau altcuiva. Zicea că ești „mai deșteaptă decât toți zevzecii

ăia puși laolaltă". Și că o împărăție înseamnă toți locuitorii ei. A zis că tu o să înțelegi asta.

Degetele Elsei dezmiardă semnătura bunicii pe hârtie.

— Înțeleg.

— Pot să-ți explic detaliile, e un contract foarte complicat, spune Marcel binevoitor.

Elsa își dă la o parte o șuviță din ochi.

— Bunica nu era cea mai necomplicată persoană.

Marcel râde în hohote. Altfel nu se poate spune. E prea zgomotos să fie numit doar „râs". Elsei îi place mult. E imposibil să nu-ți placă.

— Ați avut o aventură, tu și bunica? întreabă ea direct.

— ELSA! sare mama ca arsă, gata, gata să-i sară tuburile.

Elsa își aruncă ofensată brațele în aer.

— Ce, nu pot nici să ÎNTREB?

Apoi se întoarce spre Marcel. Întrebătoare.

— Zi, ați avut sau nu?

Marcel își împreunează mâinile. Dă din cap trist și fericit în același timp. Cam ca atunci când mănânci o înghețată uriașă și îți dai seama că s-a terminat.

— A fost iubirea vieții mele, Elsa. A fost iubirea vieții multor bărbați. Și a multor femei, de fapt.

— Și tu ai fost a ei? întreabă Elsa.

Atunci Marcel arată nu supărat, nu trist. Ci invidios.

— Nu. Tu ai fost. Întotdeauna ai fost tu, dragă Elsa.

O bate prietenește pe Elsa pe obraz, așa cum faci când vezi pe cineva iubit în ochii nepoatei ei. Apoi pleacă.

Elsa, mama și scrisoarea împart tăcerea preț de secunde, veșnicii și bătăi de aripi de colibri. Apoi mama îi atinge mâna și încearcă să facă întrebarea să nu sune a ceva foarte important, ci doar a ceva la care s-a gândit așa, spontan:

— Și de la mine ce ai?

Elsa tace. Mama se întristează:

— Nu voiam decât să… C-ai zis că ai moștenit chestii de la bunica și de la taică-tu și mă gândeam doar că…

Amuțește. Se rușinează, așa cum se rușinează mamele când își dau seama că au ajuns în acel punct al vieții lor când vor mai multe lucruri de la fiicele lor decât vor fiicele lor de la ele. Elsa îi ia cu blândețe obrajii în mâini și îi spune:

— Toate celelalte lucruri, mamă. Toate celelalte lucruri sunt doar de la tine.

Tata o duce pe Elsa acasă. Oprește muzica în Audi, astfel încât Elsa să nu fie nevoită să asculte și rămâne peste noapte în apartamentul bunicii. Dorm în dulap. Miroase a rumeguș și e suficient de mare cât tata să poată sta întins și să atingă pereții

cu vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare. Se pricepe la chestia asta. Dulapul, adică.

Când tata adoarme, Elsa se furișează pe scări și se oprește lângă căruciorul de copil. Se uită la careul de cuvinte încrucișate de pe perete. Pe care cineva l-a completat cu creionul. În fiecare cuvânt e o literă care leagă cuvântul de alte patru, mai lungi. Și în fiecare dintre cele patru cuvinte mai lungi, o literă apare într-un pătrat mai îngroșat decât celelalte.

ELSA

Elsa se uită la lacătul cu care căruciorul e legat de balustradă. E un lacăt cu cifru, un cifru cu litere.

Își scrie numele și descuie lacătul. Dă la o parte căruciorul. Iar dedesubt găsește scrisoarea bunicii pentru Britt-Marie.

A știut ea de la bun început, bineînțeles. Că doar nu-i idioată.

34. Bunica

În Tărâmul-Aproape-Treaz nu se zice niciodată „Rămas-bun!”. Se spune doar „Pe curând!”. E foarte important pentru locuitori să fie așa, căci ei cred că nimic nu moare de-a binelea niciodată. Totul se transformă într-o poveste – se umblă un pic la gramatică, se schimbă timpul de la prezent la trecut. Timpurile sunt foarte importante în Tărâmul-Aproape-Treaz. În povești, timpurile sunt la fel de prețioase precum săbiile și magia.

De aceea, în Miamas o înmormântare poate dura veșnicii întregi, căci puține ocazii în viață sunt prilejuri la fel de bune pentru povești așa cum sunt înmormântările. Mai întâi poveștile sunt doar despre dor și tristețe, dar, pe măsură ce trece timpul, se preschimbă în genul acela de povești pe care nu le poți spune fără să izbucnești în hohote de râs. Istorisiri despre cum schimbătoarea-de-timpuri a citit cândva instrucțiunile de pe un borcan de cremă, care spuneau „a se aplică pe față, dar nu în jurul ochilor” și a sunat scoasă din minți la producătorul cremei, ca să-i atragă atenția că fața *este* în jurul ochilor. Sau când schimbătoarea-de-timpuri a angajat un dragon să flambeze cremele de zahăr ars pentru o petrecere mare la castel, dar n-a băgat de seamă că dragonul era răcit. Sau când schimbătoarea-de-timpuri, cu halatul de casă desfăcut, împușca oamenii cu bile din vopsea de pe balcon.

Genul ăsta de povești.

Și miamasienii râd atât de tare în timp ce le înșiră, încât poveștile se ridică precum lampioanele și plutesc deasupra mormântului. Până când toate se contopesc într-una și timpurile devin unul și același. Râd până când nimeni nu mai poate uita că asta lăsăm după noi când ne ducem. Hohotele de râs.

— Jumătatea a ieșit băiat. O să-l cheme Harry, îi povestește Elsa veselă, dând la o parte zăpada de pe piatră. Alf zice că-i mare noroc că-i băiat, că femeile din familia noastră „n-au dracu’ niciun cilindru la locul lui”, rânjește Elsa făcând ghilimele ironice în aer și târșâindu-și tălpile prin zăpadă, ca să imite mersul lui Alf.

Gerul îi mușcă obrajii. Îl mușcă și ea. Tata dă la o parte zăpada de pe mormânt și râcâie un pic cu lopata stratul de pământ de la suprafață. Elsa își înfășoară mai strâns fularul Gryffindor în jurul gâtului. Presară cenușa orsului pe mormântul bunicii, iar deasupra pune un strat gros de firimituri de rulouri cu scorțișoară.

Apoi îmbrățișează strâns, strâns, strâns piatra de căpătâi și îi șoptește:

— Pe curând!

Ea e cea care va spune toate poveștile lor. Deja i le spune pe primele tatei, când merg spre Audi, ținându-se de mână. Iar tata ascultă. Dă muzica mai încet, înainte ca Elsa să se urce în mașină. Elsa îl studiază atent.

— Te-ai întristat ieri când l-am îmbrățișat pe George la spital?

— Nu, răspunde tata.

— Nu vreau să fii trist, zice Elsa.

— Nu sunt trist, spune tata.

— Nici măcar un pic? întreabă Elsa ofensată.

— E… voie să fiu trist? întreabă tata șovăitor.

— Ai voie, un pic, mormăie Elsa.

— Sunt un pic trist, zice tata și chiar arată un pic trist.

— Acum arăți prea trist.

— Scuze, zice tata, un pic stresat.

— Nu trebuie să fii prea trist, că atunci am mustrări de conștiință. Doar un pic, cât să pară că nu-ți pasă prea mult, îi explică Elsa.

— Bine, sunt trist, încearcă tata din nou.

— Acum nu pari trist deloc.

— Poate că sunt trist pe dinăuntru?

Elsa îl cercetează cu mare atenție și într-un final, se învoiește:

— *Deal*!

Tata dă șovăitor din cap și reușește să se abțină să-i facă Elsei observație că nu-i nevoie să folosească un cuvânt englezesc când există o alternativă perfectă în limba ei. Audi iese pe șosea. Elsa deschide și închide torpedoul.

— E destul de OK. George, adică.

— Da, încuviințează tata.

— Știu că nu crezi, protestează Elsa.

— George e OK, încuviințează tata din nou, cu convingere.

— De ce nu sărbătoriți niciodată Crăciunul împreună? murmură Elsa iritată.

— Cum adică?

— Credeam că tu și Lisette nu veniți pe la noi de Crăciun fiindcă nu-ți place de George.

— N-am nimic cu George.

— Dar?

— Dar ce?

— Păi, trebuie să fie un *dar*, nu? Așa mi se pare, că urmează un *dar*, mormăie Elsa.

Tata oftează.

— Dar… eu și George suntem foarte diferiți ca… personalitate. El e foarte…

— Haios?

Tata e din nou stresat.

— Voiam să zic că el pare foarte extrovertit.

— Și tu ești foarte introvertit?

Tata pipăie nesigur volanul.

— De unde știi că nu-i vina maică-tii? încearcă el.

— Ce? se miră Elsa.

— Poate că maică-tii nu-i place de Lisette și de-asta nu petrecem Crăciunul împreună.

— E adevărat?

Tata oftează.

— Nu.

— Toată lumea o place pe Lisette, îl informează Elsa.

— Știu, oftează resemnat tata, de parcă asta-i o trăsătură de caracter megairitantă a lui Lisette.

Elsa îl privește îndelung înainte să întrebe:

— De-asta te iubește Lisette? Fiindcă ești introvertit?

Tata zâmbește.

— Nu prea știu de ce mă iubește, sincer să fiu.

— Tu o iubești? întreabă Elsa.

— Nespus de mult, răspunde tata fără să șovăie.

Pe urmă devine din nou nesigur.

— Vrei să mă întrebi de ce eu și mama am încetat să ne iubim?

— Mă gândeam să întreb de ce ați început să vă iubiți.

— A fost așa de rea căsnicia noastră?

Elsa ridică din umeri.

— Ăăă, nu, doar că sunteți foarte diferiți. Ei nu-i place Apple. Ție nu-ți place *Războiul stelelor*.

— Sigur sunt mulți cărora nu le place *Războiul stelelor*.

— Tată, TUTUROR le place *Războiul stelelor*, în afară de tine.

Tata dă din cap resemnat.

— Și eu și Lisette suntem foarte diferiți.

— Îi place *Războiul stelelor*?

— Trebuie să recunosc că n-am întrebat-o niciodată.

— Cum adică NU ai întrebat-o?

Degetele tatei alunecă nehotărâte pe volan.

— Suntem diferiți în alt mod. Sunt sigur…

— Și-atunci de ce sunteți împreună?

— Poate pentru că ne acceptăm unul pe altul așa cum suntem.

— Iar tu și mama ați încercat să vă schimbați unul pe altul?

Tata o sărută pe frunte.

— Uneori mă îngrijorează cât de înțeleaptă ești, iubito.

Elsa clipește des. Trage adânc aer în piept. Își face curaj și șoptește:

— Mesajul pe care l-ai primit de la mama în ultima zi de școală, înainte de vacanță, care zicea că nu trebuie să mai vii să mă iei. Eu l-am scris. Am mințit ca să pot să duc o scrisoare de la bunica…

— M-am prins, zice tata dezmierdându-i părul.

Elsa îl privește bănuitoare. Tata zâmbește.

— Era scris corect gramatical. De-asta m-am prins.

Încă ninge. E o iarnă dintr-acelea ca-n povești, ce nu pare să se sfârșească. Când Audi se oprește în fața blocului, Elsa se întoarce spre tata, cu un aer foarte serios.

— Vreau să stau mai mult cu tine și cu Lisette, nu doar o dată la două săptămâni. Chiar dacă voi nu vreți.

— Iubito… eu… n-am… poți să stai la noi cât de des vrei, se bâlbâie tata copleșit.

— Nu. Pot doar o dată la două săptămâni. Înțeleg că-i din cauză că sunt altfel și că vă tulbur „armonia familială”. Dar mama și George îl au pe Jumătatea acum. Și mama nu poate face tot, tot timpul, pentru că nimeni nu-i perfect tot timpul. Nici măcar mama.

— „Armonie familială”… Pe-asta de unde ai scos-o? se miră tata.

— Citesc și eu chestii, răspunde Elsa.

Tata respiră așa cum respiră de fiecare dată când vorbește despre divorț cu Elsa, deși a trecut ceva timp. Respiră de parcă nu mai are aer.

— Nu voiam să te ținem departe de casă prea mult, șoptește el.

— Ca să nu mă iei de lângă mama? întreabă Elsa.

— Ca să nu te luăm de lângă bunica, răspunde tata.

Ultimele cuvinte dispar în aerul dintre ei, fără să lase nimic în urmă. Fulgii de nea cad pe parbrizul lui Audi, acoperindu-l ca o draperie.

Elsa îl ține pe tata de mână. Tata i-o ține pe a ei încă și mai strâns.

— Unui părinte îi e greu să accepte că nu-și poate proteja copilul de orice.

— Și unui copil îi e greu s-accepte asta, spune Elsa și îl mângâie pe obraz.

Tata îi mai ține degetele o vreme.

— Sunt un om ambivalent și asta mă face un tată prost, știu. Mă tem că mi-am imaginat că pot face puțină ordine în viața mea înainte să vii să locuiești la noi perioade mai lungi. Mi-am zis că-i de dragul tău. Așa fac oamenii când devin părinți, cred,

se autosugestionează că fac multe de dragul copiilor. Pentru noi, părinții, e prea dureros să recunoaștem că, în timp ce suntem ocupați cu altceva, copiii noștri cresc…

Tata închide repede ochii. Îi deschide cu greu. Fruntea Elsei se odihnește în palma lui când îi șoptește:

— Nu trebuie să fii un tată perfect. Dar trebuie să fii tatăl meu. Și nu poți s-o lași pe mama să fie părinte mai mult decât tine doar pentru că, din întâmplare, e o supereroină.

Tata își ascunde nasul în părul ei.

— Nu voiam să devii un copil dintr-aceia care au „două case, dar se simt musafiri în amândouă", zice el.

— Cine v-a zis prostia asta? pufnește Elsa.

— Mai citim și noi chestii, șoptește tata.

— Pentru doi oameni așa de deștepți ca tine și ca mama, uneori sunteți meganedeștepți, constată Elsa, apoi adaugă, cu gura până la urechi: Să nu-ți faci griji cum o să fie să locuim împreună, tată. Promit că putem să facem și chestii plicticoase.

Tata încuviințează tăcut și încearcă să nu pară nehotărât când Elsa îi spune că vrea să-și sărbătorească ziua de naștere acasă la el și la Lisette, pentru că mama, George și Jumătatea sunt încă la spital. Și încearcă să nu pară nici stresat când Elsa îi spune că deja a sunat-o pe Lisette și a aranjat totul. Dar e ceva mai liniștit când Elsa îi spune că se poate ocupa de invitații. Căci atunci începe să se gândească la fontul potrivit, iar fonturile au un efect foarte calmant asupra tatei.

— Trebuie să fie gata până după-amiază, mai adaugă Elsa și tata îi promite că așa va fi.

De fapt, vor fi gata cândva prin martie. Dar asta e o altă poveste.

Elsa se pregătește să se dea jos din mașină. Dar, gândindu-se că tatei i-ar face bine să-și asculte muzica proastă un pic, acum că-i mai stresat și mai nesigur decât de obicei, deschide playerul lui Audi. Însă nu se aude muzică și durează vreo două, trei pagini, până când Elsa își dă seama:

— E ultimul capitol din *Harry Potter și piatra filosofală*!

— Da, e o carte audio, recunoaște tata stânjenit.

Elsa se holbează la player. Tata își ține concentrat ambele mâini pe volan, deși Audi e nemișcat.

— Când erai mică, citeam mereu împreună. Știam amândoi exact la ce capitol am rămas, din fiecare carte. Dar acum… citești atât de repede. Nu mai înțeleg tot ce-ți place. Văd că Harry Potter înseamnă mult pentru tine și eu vreau să înțeleg lucrurile care sunt importante pentru tine, spune tata cu obrajii roșii și privirea în claxon.

Elsa rămâne tăcută. Tata își drege glasul:

— Știi, păcat că te-nțelegi atât de bine cu Britt-Marie acum, fiindcă, în timp ce ascultam cartea, m-am gândit că i-aș fi putut zice „cea care nu poate fi numită” când s-ar fi ivit ocazia potrivită. M-am gândit că te-ar face să râzi…

Și Elsa își zice că, într-adevăr, e păcat. Căci e cel mai comic lucru pe care i-a spus tata vreodată.

— Știi că-i și un film despre Harry Potter? o întreabă el, brusc însuflețit de toată discuția.

Elsa îl mângâie drăgăstoasă pe obraz.

— Tată, te iubesc, să știi. Chiar te iubesc. Dar tu unde trăiești, sub o piatră?

— Știai deja? întreabă tata ușor mirat.

— Toată lumea știe, tată.

Tata dă din cap că a înțeles. Și nu arată stresat. Ci aproape calm, de fapt.

— Nu prea mă uit la filme. Dar poate îl vedem împreună pe ăsta cu Harry Potter cândva. Noi doi. E lung?

— Sunt șapte cărți, tată. Și opt filme, spune Elsa încet.

Și-atunci tata arată foarte, foarte, foarte stresat din nou.

Elsa îl îmbrățișează și se dă jos din Audi. Soarele țopăie în zăpadă. În fața blocului, Alf alunecă încolo și-ncoace pe tălpile tocite ale ghetelor, cu o lopată în mâini. Elsa se gândește la tradiția din Tărâmul-Aproape-Treaz de a da cadouri de ziua ta și hotărăște că, la anul, o să-i dea lui Alf o pereche de pantofi de ziua ei. Nu anul ăsta, că anul ăsta îi dă o șurubelniță.

Ușa lui Britt-Marie e deschisă. Britt-Marie e îmbrăcată cu sacoul cu floricele. Are broșa pusă. Elsa vede în oglindă că face patul în dormitor. În pragul ușii sunt două valize. Britt-Marie îndreaptă o ultimă cută a cuverturii, oftează adânc și iese în hol.

Se uită la Elsa, iar Elsa se uită la ea și niciuna nu știe ce să zică până când izbucnesc amândouă în același timp:

— Am o scrisoare pentru tine.

Iar Elsa zice „Ce?” și Britt-Marie zice „Pardon?” în același timp. Foarte derutant.

— Am o scrisoare pentru tine, de la bunica. Era lipită pe podea, sub căruciorul din holul blocului, zice Elsa.

— Ha! Și eu am o scrisoare pentru tine. Am, da. Era în filtrul uscătorului, în spălătorie, spune Britt-Marie.

Elsa își lasă capul într-o parte și se uită câș la valize.

— Pleci undeva?

Britt-Marie își împreunează neliniștită mâinile pe burtă. Pare că vrea să mătură cu palma ceva invizibil de pe mâneca Elsei.

— Da.

— Unde? întreabă Elsa.

— Nu știu, recunoaște Britt-Marie.

— Ce căutai în spălătorie? se miră Elsa.

Britt-Marie își strânge buzele pungă.

— Doar nu plecam așa, fără să fac paturile și să curăț filtrul uscătorului, Elsa. Nu se pleacă așa, nu. Dacă mi se întâmplă ceva cât sunt plecată? Nu se poate să creadă lumea că sunt vreo barbară care nu-și face patul. Nu se poate, nu.

Elsa zâmbește cu gura până la urechi. Britt-Marie nu zâmbește, dar Elsa își zice că poate zâmbește în interior.

— Tu îi cântai bețivei când ieșea noaptea pe scară și urla, nu?

— Pardon? izbucnește Britt-Marie.

Elsa dă din umeri.

— De câte ori ieșea beția pe scară, auzeam cântecul și-atunci se liniștea și se ducea să se culce. Mama ta a fost profesoară de canto. Și nu cred că bețivii pot să cânte așa de frumos. M-a pus pe gânduri un pic chestia asta și doar nu sunt idioată.

Britt-Marie își încleștează mâinile și mai tare. Își freacă agitată dunga albă de pe inelar, rămasă pe locul unde era înainte verigheta.

— Nu se poate să lăsăm locatarii beți să umble brambura pe scară, Elsa. Că nu-i civilizat. Lui David și Pernillei le plăcea cântecul ăsta când erau mici, înainte să adoarmă. Nu și-l mai amintesc acum, firește, dar le plăcea când le cântam, le plăcea, da.

— Nu ești chiar tută, Britt-Marie, nu-i așa? zice Elsa zâmbind.

— Mulțumesc, răspunde Britt-Marie nesigură, de parcă e o întrebare-capcană.

Apoi fac schimb de scrisori. Pe a Elsei scrie „ELSA”, iar pe-a lui Britt-Marie scrie „BABA”. Britt-Marie o citește cu voce tare, fără ca Elsa să-i ceară. Se pricepe la chestii dintr-astea Britt-Marie.

E o scrisoare destul de lungă, bineînțeles. Bunica avea, în general, o grămadă de motive pentru care să-și ceară iertare de la multă lume, dar nimeni nu adunase, nici pe departe, atâtea motive ca Britt-Marie de-a lungul anilor. Iertare pentru omul de zăpadă. Iertare pentru scamele din uscător. Iertare că a împușcat-o cu bila din vopsea fix în ziua în care și-a cumpărat pușca de paintball și voia „să o testeze nițel” de la balcon. Iertare că odată a nimerit-o pe fund, tocmai în ziua în care își pusese cea mai frumoasă fustă și petele de vopsea de pe fund nu se pot ascunde nici măcar cu broșe. Că Britt-Marie a zis că

nu-i civilizat să porți broșe pe fund. Bunica scrie că acum înțelege asta.

Dar cel mai mult își cere iertare la sfârșit. Când Britt-Marie citește, cuvintele i se opresc în gât, așa că Elsa e nevoită să se aplece și să citească singură:

„Iartă-mă că nu țeam zis că meriți ceva mai bun ca Kent! Că chiar meriți! Deși est o babă afurisită!”

Britt-Marie împăturește cu grijă scrisoarea, cu marginile în unghi drept, apoi se uită la Elsa și încearcă să zâmbească, așa, omenește.

— Nu se poate spune că bunică-ta ortografia exemplar, nu se poate spune, nu.

— Scria ca o cizmă, da, zice Elsa.

Și-atunci Britt-Marie aproape că reușește să zâmbească omenește. Elsa o bate prietenește pe braț.

— Bunica știa c-o să dezlegi rebusul.

Britt-Marie pipăie absentă scrisoarea bunicii.

— De unde știi c-am fost eu?

— E completat cu creionul. Bunica zicea mereu că ești o persoană dintr-acelea angoasate, care trebuie să-și facă patul înainte să plece în vacanță și nu poate completa un rebus cu pixul decât dacă a băut două pahare cu vin înainte. Și eu nu te-am văzut niciodată bând vin.

Britt-Marie mătură cu palma firimituri invizibile de pe scrisoarea bunicii și răspunde neclintită:

— Trebuie să poți să ștergi dac-ai greșit. Că nu suntem barbari.

— Nu suntem, nu, încuviințează Elsa, cu gura până la urechi.

Apoi îi arată lui Britt-Marie că mai e ceva în plic. Ceva care zdrăngăne. Britt-Marie deschide un pic plicul, își coboară privirea la nivelul deschizăturii, de parcă e sigură că dinăuntru o să sară bunica strigând: BAUUU!

Apoi bagă mâna în plic și scoate cheile lui Renault.

Elsa și Alf o ajută cu valizele. Renault pornește de la prima cheie. Britt-Marie trage adânc aer în piept, mai adânc decât a văzut Elsa vreodată vreun om trăgându-și răsuflarea. Elsa își strecoară capul prin geamul portierei și strigă să acopere huruitul motorului:

— Îmi plac acadelele și revistele cu benzi desenate!

Britt-Marie încearcă să spună ceva, dar parcă are un nod în gât. Elsa zâmbește larg, ridică din umeri și adaugă:

— Am zis și eu așa. În caz că-ți rămân vreodată…

Britt-Marie mătură cu palma mici picături de pe sacoul cu floricele. Elsa închide portiera. Și pleacă Britt-Marie. Nu știe încotro. Dar pleacă să vadă lumea și să simtă vântul în păr. Și își va completa toate careurile de cuvinte încrucișate cu pixul de acum înainte.

Dar asta e, cum se spune în basme, o altă poveste.

Alf se uită după ea mult după ce deja nu se mai vede. Apoi dă zăpada la o parte toată după-amiaza și cea mai mare parte a dimineții următoare.

Elsa e în dulapul bunicii. Miroase a bunica. Toată casa miroase a bunica. Așa sunt casele bunicilor – și după zece, douăzeci de ani, tot îți amintești cum miroseau. Iar plicul cu ultima scrisoare a bunicii miroase și el precum casa bunicii. Miroase a tutun, a maimuță, a cafea și a bere, a crini, detergenți, piele și cauciuc, săpun, alcool, batoane cu proteine, mentă și vin, tutun de mestecat și rumeguș, a praf și rulou cu scorțișoară, a fum, aluat de chec și magazin de haine, stearină și O'Boy, a cârpă de vase, vise și brad de Crăciun, a pizza, vin fiert, cartofi și bezele, a parfum și prăjitură cu alune, a înghețată și a bebeluș. Miroase a bunica. Miroase a tot ce era mai bun la cineva care era nebun în cel mai frumos mod cu putință.

Numele Elsei e scris pe plic cu litere aproape frumoase și se vede că bunica s-a străduit să scrie totul corect. Nu prea a reușit.

Dar primele cinci cuvinte sunt: „Iartă-mă că trebuie să mor".

Și asta e ziua în care Elsa o iartă pe bunica.

Epilog

(Dacă nu știți ce înseamnă „epilog”, puteți să căutați pe Wikipedia)

Pentru cavaleru Elsa.

Iartă-mă că trebuie să mor. Iartă-mă că am murit. Iartă-mă că am îmbătrânit. Iartă-mă că te las și iartă-mă pentru canceru dracu'. Iartă-mă că am fost mai mult dobitoacă decât nedobitoacă uneori. Te iubesc în 10.000 de veșnicii de basm! Săi spui lu' Jumătatea toate poveștile! Și să aperi castelul!!! Aparăți prietenii, că și ei or să te apere. Castelul e al tău acum. Că nu e nimeni mai înțelept și mai viteaz ca tine! Tu ești cea mai bună dintre noi! Să crești mare și să fi mereu altfel, să nu lași pe nimeni să-ți zică să nu mai fi al fel! Că toți supereroii sunt altfel! Și dacă te supără, pocnește-i în moacă!! Să trăiești, să râzi, să visezi și să aduci povești noi în Miamas. Te aștept acolo. Poate-i și bunică-tu. Dracu știe! Da o să fie cea mai straşnică aventură. Iartă-mă că am fost țicnită. Te iubesc! Darar dracu să dea ce te iubesc!!!

Bunica chiar că scria ca o cizmă.

Epilogul e greu în orice poveste. Foarte greu. Pentru că epilogurile sunt menite să dea toate răspunsurile, dar, dacă povestitorul nu e priceput sau dacă, de exemplu, e puțin obosit sau flămând, se poate întâmpla ca epilogul să dea naștere la încă și mai multe întrebări. Căci, pe de o parte, se poate spune că tot ce se întâmplă cu oamenii din povestea asta, după ce povestea s-a terminat, e foarte complicat. Pe de altă parte, se poate spune că nu-i deloc așa. Căci viața e complicată și, în același timp, foarte simplă.

Elsa își serbează ziua de naștere la tata și Lisette. Tata bea trei pahare de vin fiert și dansează dansul bradului de Crăciun. Sau mă rog, „dansează” și-atât. Lisette și Elsa se uită la *Războiul stelelor*. Lisette știe toate replicile pe dinafară. Băiatul cu sindrom și mama lui sunt și ei acolo și râd mult, căci așa se înfrâng fricile. Maud face fursecuri, Alf e prost dispus, iar Lennart a băgat de seamă că tata și Lisette au o cafetieră cu foarte multe butoane și a lui e mai bună fiindcă n-are decât unul. Tata pare că apreciază foarte mult că i-a zis asta.

Și a trecut. Și a fost bine.

Pe Harry îl botează într-o capelă mică din cimitirul unde sunt înmormântați bunica și orsul. Mama insistă ca ușile să fie lăsate deschise, deși afară sunt minus treizeci de grade. Ca să vadă toată lumea.

— Și cum se va numi băiatul? întreabă preotul, care e și contabil, și avocat, și doctor și, se pare, și bibliotecar din când în când.

— Harry, spune mama.

Preotul încuviințează și îi face Elsei cu ochiul.

— Și cine sunt nașii copilului?

Elsa pufnește tare:

— Nu-i trebuie nași! Are o soră mai mare!

Știe că oamenii din lumea reală nu înțeleg lucrurile astea. Dar în Miamas nimeni nu primește nași la naștere, ci un „râzător". După părinți și bunică, râzătorul e cea mai importantă persoană din viața unui copil din Miamas. Mă rog, ar mai fi câteva persoane, pe care însă bunica nu le considera deloc teribil de importante. Și, când se naște un copil în Miamas, toți prietenii familiei vin lângă pătuțul copilului și îi spun povești și fac tot felul de mutre caraghioase, cântă și dansează și glumesc. Și primul care îl face pe copil să râdă, acela devine râzătorul. În Miamas râsul de copil e sfânt, iar râzătorul e personal răspunzător să-l facă să se întâmple cât mai des, cât mai zgomotos și în cât mai multe situații care pot fi jenante pentru părinții copilului. Este o sarcină care e luată cât se poate de în serios.

Elsa știe, bineînțeles, că toată lumea o să-i spună că Harry e mult prea mic ca să înțeleagă că are o soră mai mare. Dar, când îl ia în brațe și se uită la el, știu amândoi al naibii de bine că-i prima dată când Harry râde.

Apoi se întorc acasă și viața merge mai departe. O dată la două săptămâni Alf se suie în Taxi și îi duce pe Maud și pe Lennart la o clădire mare, unde stau într-o cameră mică și așteaptă foarte, foarte mult. Și, când intră Sam printr-o ușă mică, însoțit de doi gardieni mătăhăloși, Lennart scoate cafeaua, iar Maud, fursecurile. Căci fursecurile sunt cele mai importante.

Cu siguranță mulți cred că Maud și Lennart n-ar trebui să facă asta. Că n-ar trebui să se ducă acolo. Mulți cred că oamenii ca Sam nici n-ar trebui să fie lăsați în viață, cu atât mai puțin să primească prăjituri. Și sigur au dreptate. Dar, în același timp, sigur greșesc. Greu de zis. Însă Maud spune că e în primul rând bunică, în al doilea rând soacră și în al treilea rând mamă și că asta fac bunicile, soacrele și mamele. Se luptă

pentru ce e bine. Iar Lennart bea cafea și e de acord cu ea, iar când Samantha e în încăpere, îi zice în continuare cafelei „băutură de oameni mari”. Maud coace vise, căci, atunci când întunericul e prea copleșitor pentru a face altceva și când prea multe lucruri s-au frânt în mult prea multe feluri pentru a mai putea fi reparate, Maud nu știe ce armă să folosească, dacă nu visele.

Așa că asta face. Zi de zi. Vis cu vis. Și unul poate zice că face bine, iar altul că greșește. Și au, cu siguranță, amândoi dreptate. Căci viața e complicată și simplă în același timp.

Și de aceea există fursecuri.

Inimă-de-Lup se întoarce în bloc în ajun de Anul Nou. Poliția a decis că a fost autoapărare, deși toată lumea știe că nu pe el se apăra. Și asta poate să fie corect sau greșit.

Locuiește în continuare în apartamentul lui. Femeia în blugi a rămas și ea în apartamentul ei. Și fac ce se poate, fac tot ce pot. Încearcă să învețe să se accepte, să trăiască și nu doar să existe. Merg la întâlniri. Își povestesc istoriile. Căci altfel se sufocă. Și nimeni nu știe dacă asta-i calea prin care pot vindeca ce e rupt în ei, dar e totuși o cale. Iau cina cu Elsa, Harry, mama și George în fiecare duminică. Uneori vine și polițista cu ochi verzi. E surprinzător de bună povestitoare. Băiatul cu sindrom încă nu vorbește, dar îi învață pe toți să danseze nemaivăzut de frumos.

Alf se trezește într-o dimineață fiindcă îi e sete. Se ridică, se duce și bea cafea și, când se pregătește să se culce la loc, bate cineva la ușă. Deschide. Ia o gură de cafea. Se uită lung la fratele lui. Sprijinit într-o cârjă, Kent îl privește lung la rândul lui.

— Am fost un idiotul dracu’! mormăie Kent.

— Da, mormăie Alf.

Degetele lui Kent se încleștează pe cârjă.

— Firma a intrat în faliment acum șase luni.

Rămân așa, cu tăcerea dintre ei ca o prăpastie care a înghițit o viață întreagă de conflicte. Așa, ca frații.

— Vrei cafea sau ceva? mormăie Alf în cele din urmă.

— Dacă ai făcută, mormăie Kent.

Apoi beau cafea. Ca frații. Stau în bucătăria lui Alf și compară vederile de la Britt-Marie. Căci le scrie amândurora în fiecare săptămână. Așa cum fac femeile ca Britt-Marie.

Locatarii țin în continuare ședința de bloc lunară în sala de la parterul blocului. Toată lumea se ceartă în continuare, de fiecare dată. Pentru că-i un bloc obișnuit. În mare. Și nici bunica, nici Elsa n-ar fi vrut să fie altfel.

Vacanța de Crăciun se termină și Elsa începe din nou școala. Își leagă bine șireturile adidașilor și își strânge tare bretelele rucsacului, așa cum fac, de obicei, copiii ca Elsa când începe din nou școala. Dar Alex se mută la ei în clasă în ziua aceea, iar Alex e și el altfel. Devin cei mai buni prieteni cât ai clipi, așa cum se împrietenesc cei care tocmai au împlinit opt ani. Și, de-atunci, Elsa n-a mai trebuit să fugă niciodată. Când sunt chemați în biroul directorului pentru prima dată în trimestrul acela, Elsa are un ochi vânăt, iar Alex o zgârietură pe față. Când directorul oftează și îi spune mamei lui Alex că fiul ei „trebuie să încerce să se adapteze", mama băiatului vrea să dea cu globul pământesc în el. Dar mama Elsei e mai iute.

Elsa o s-o iubească întotdeauna pentru asta.

Mai trec câteva zile. Poate câteva săptămâni. Unul după altul, copiii altfel încep să se țină după Alex și Elsa în curtea școlii și pe coridoare. Până când sunt atât de mulți, încât nimeni nu mai are curaj să-i hărțuiască. Până când sunt o armată. Căci, dacă suficient de mulți sunt altfel, nimeni nu mai trebuie să fie „normal".

În toamnă, băiatul cu sindrom începe clasa întâi la școala Elsei. Când au carnaval, vine îmbrăcat în prințesă. Un grup de băieți mai mari râd de el până îl fac să plângă. Elsa și Alex îl văd și îl iau deoparte, în parcare. Apoi Elsa îl sună pe tata, care vine cu o geantă plină cu haine. Când se întorc în școală, Elsa și Alex sunt și ei îmbrăcați în prințese. Prințese Omul-Păianjen.

Și așa devin supereroii băiatului cu sindrom.

Căci orice copil de șapte ani are dreptul la supereroi.

Și, cine nu-i de acord, e bătut în cap de-a binelea!

Autorul le mulțumește

Nedei. Ca întotdeauna, ca să te fac să râzi. Să nu uiți niciodată! (Iartă-mă c-am lăsat prosoapele ude pe jos, în baie.) Asheghetam!

Bunicii din partea mamei. Care nu-i deloc nebună și care a făcut dintotdeauna cele mai bune prăjituri pe care și le-ar putea dori un copil de șapte ani.

Bunicii din partea tatălui. Care a crezut întotdeauna în mine mai mult decât oricine.

Surorii mele. Care-i mai tare decât un leu.

Mamei mele. Care m-a învățat să citesc.

Lui Astrid Lindgren. Care m-a învățat să iubesc cititul.

Tuturor bibliotecarilor din copilăria mea. Care au văzut un băiat căruia îi era frică de înălțime și i-au dat aripi.

Mulțumiri, de asemenea

Lui Niklas Natt och Dag, Obi-Wan-ul meu. Redactorului meu John Häggblom. Agentului meu, Jonas Axelsson. Forței lingvistice de atac, Vanja Vinter. Lui Fredrik Söderlund (fiindcă m-a lăsat să împrumut „Acumul”). Lui Johan Zillén (primul care a înțeles). Lui Kersti Forsberg (pentru că i-ai dat o șansă unui om cândva). Lui Nils Olsson (pentru două coperte minunate). Tuturor celor care au lucrat atât la această carte, cât și la *Un bărbat pe nume Ove*, de la Forum, Månpocket, Bonnier Audio, Bonnier Agency, Tre Vänner și Partners în Stories. Extramulțumiri lingviștilor atotștiutori de pretutindeni care vor găsi neajunsurile gramaticale din numele celor șapte împărății (trăiască timpurile!).

Dar, mai presus de toate, mulțumiri

Ție, cititorule. Fără părerile tale superdubioase, aș fi mai mult ca sigur nevoit să-mi caut o slujbă adevărată.

FREDRIK BACKMAN
bunica mi-a zis să-ți spun că-i pare rău

virtual-project.eu

Table of Contents

1. Tutun
2. Maimuță
3. Cafea
4. Bere
5. Crini
6. Detergenți
7. Piele
8. Cauciuc
9. Săpun
10. Alcool
11. Baton cu proteine
12. Mentă
13. Vin
14. Tutun de mestecat
15. Rumeguș
16. Praf
17. Rulou cu scorțișoară
18. Fum
19. Aluat de chec
20. Magazin de haine
21. Stearină
22. O'Boy
23. Cârpă de vase
24. Vise
25. Brad
26. Pizza
27. Vin fiert
28. Cartofi
29. Bezele
30. Parfum
31. Prăjitură cu alune
32. Înghețată
33. Bebeluș
34. Bunica
Epilog

Table of Contents

1. Tutun 3
2. Maimuță 12
3. Cafea 22
4. Bere 32
5. Crini 39
6. Detergenți 47
7. Piele 57
8. Cauciuc 66
9. Săpun 71
10. Alcool 80
11. Baton cu proteine 85
12. Mentă 92
13. Vin 101
14. Tutun de mestecat 107
15. Rumeguș 120
16. Praf 129
17. Rulou cu scorțișoară 139
18. Fum 149
19. Aluat de chec 159
20. Magazin de haine 169
21. Stearină 180
22. O’Boy 189
23. Cârpă de vase 196
24. Vise 202
25. Brad 212
26. Pizza 222
27. Vin fiert 230

28. Cartofi 239
29. Bezele 244
30. Parfum 250
31. Prăjitură cu alune 260
32. Înghețată 269
33. Bebeluș 277
34. Bunica 286
Epilog 295